

Cùng nhau viết câu chuyện của chúng ta

Contents

Cùng nhau viết câu chuyện của chúng ta	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	17
5. Chương 5	26
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	53
9. Chương 9	63
10. Chương 10	72
11. Chương 11	79
12. Chương 12	86
13. Chương 13	93
14. Chương 14	105
15. Chương 15	111
16. Chương 16	117
17. Chương 17	125
18. Chương 18	134
19. Chương 19	142
20. Chương 20	155
21. Chương 21	163
22. Chương 22	172
23. Chương 23	182
24. Chương 24	186
25. Chương 25 - End	191

Cùng nhau viết câu chuyện của chúng ta



Giới thiệu

”Kỳ nghỉ hè ở tuổi lên năm, Khinh Văn đã gặp Phạm Như Sinh – con nuôi của một người nhặt rác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-nhau-viet-cau-chuyen-cua-chung-ta>

1. Chương 1

Chương 1: Thuở còn thơ là khi hồ đồ nhất

Tuy không thể nhớ lúc gặp anh cô bao nhiêu tuổi, năm hay sáu tuổi? Thế nhưng Khinh Văn vẫn nhớ như in hình bóng anh trong lần đầu gặp gỡ ấy.

Đó là lần đầu tiên Khinh Văn về quê ở thành phố G, ấn tượng nhất chính là hồ nước uốn lượn ôm lấy ngôi làng nhỏ và cây hòe cổ thụ trước sân.

Khi cô đứng cùng cha mẹ thì Phạm Như Sinh đang một mình quỳ dưới đất đắp lô cốt trên bãi cát dưới gốc cây hòe già đó.

Đây là một ngôi làng nhỏ trong thành phố G, những ngôi nhà nhỏ lúp xúp nối tiếp nhau chạy dài, bên ngoài là khoảng đất vàng suộm, trên chiếc sân rộng, một đám trẻ trạc tuổi cô đang chơi đùa, chỉ một mình cậu ấy lặng lẽ đào cát dưới gốc cây hòe già, Khinh Văn liền tiến thẳng đến trước mặt cậu, quỳ xuống hỏi: “Anh cũng là người ở đây phải không?”

Phạm Như Sinh hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi bím tóc trước mặt mà không thèm đếm xỉa đến chủ nhân của nó, sau đó lại cúi đầu chuyên tâm đào cát.

Cô chăm chú quan sát chiếc lô cốt của cậu một lúc rồi lại nói: “Thật là lạ, sao lô cốt của anh lại không có cửa vậy?”

Cậu vẫn nhìn cô với ánh mắt kỳ quặc như trước mà chẳng thốt lên lời nào.

Một đứa trẻ tinh mắt đã phát hiện ra cô: “Mau nhìn xem - con nhỏ kia chính là đứa con nhà giàu từ thành phố đến mà mẹ tao đã nói đấy!”

Mọi ánh mắt hiếu kỳ đều đổ dồn, nghi hoặc đan xen một chút ghen tị với cách ăn mặc của Khinh Văn.

Một đứa trẻ dạn dĩ chạy đến, làm ra vẻ quan tâm: “Này, đằng ấy để ý đến nó làm gì, nó là đứa con không cha, mẹ tớ bảo rằng nếu nói chuyện với nó không chừng sẽ gặp sao quả tạ đấy!”

Phạm Như Sinh đột ngột ngẩng cao đầu, tất cả các giác quan dường như đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, hùng hăng hổ hống nghiêng rằng nghiêng lợi đứng bật dậy.

Thằng nhỏ bạo gan bị cậu ột chưởng vội thụt về sau, nhưng nó lại thấy nếu chạy thì hèn quá bèn vươn tay hẩy vào vai cậu một cái: “Mày còn dám! Đây là chỗ ày đến à? Đồ khổ rách áo ôm!”

Một đứa khác đế vào: “Nói với nó làm gì! Cẩn thận kéo gặp sao quả tạ, mày lại chết vì vênh vang bây giờ!”

Phạm Như Sinh trừng trừng nhìn bọn nhỏ, sau đó nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất.

- “Hey! Oắt con, lại còn muốn làm căng sao?”. Thằng con trai lớn hơn đẩy một cái rất mạnh khiến cậu hụt hơi và ngã lăn ra đất.

- “Còn không mau biến đi, hay lại muốn bị đánh tiếp?”.

Phía sau có đứa khum tay thành loa và hét tướng lên: “Xéo về cái ổ rác rưởi nhà mày! Hô hô! Đồ khố rách áo ôm!”. Sau đó lại cười phá lên một tràng.

Đúng là lời trẻ vô tình, bấy giờ chúng chưa ý thức được những điều mình nói đã gây tổn thương rất lớn đến tâm lý người bạn cùng trang lứa.

Khinh Văn đứng bên cạnh, cô không hiểu tại sao mà mọi người lại bắt nạt cậu ấy.

Cô chỉ cảm thấy cậu ấy thật đáng thương, đã không có bố lại còn bị người ta ức hiếp. Không có cha đâu phải là lỗi của cậu?

- “Anh có sao không?”. Cô gơ bàn tay nhỏ nhắn của mình ra trước mặt Như Sênh tỏ ý muốn kéo cậu dậy.

Đó là đôi bàn tay nhỏ bé, mềm mại và trắng trẻo, thật khác xa với những đứa trẻ lớn lên ở làng quê, và dưới cái nhìn của Như Sênh, đôi bàn tay ấy mới tức mắt làm sao!

Cậu lạnh lùng đứng dậy, không thèm liếc cô lấy một cái mà lẳng lặng bỏ đi.

Sau lưng vẫn vang lên những lời đùa cợt: “Con kẻ nhặt rác, chẳng ai thương, chẳng ai yêu, con kẻ nhặt rác, là vạ xấu, mau cút đi...”.

Phạm Như Sênh mím chặt môi, cắn đầu cắn cổ chạy thật nhanh.

Sắp đến giờ nấu cơm ẹ và em gái rồi, nghĩ vậy nên cậu càng chạy nhanh hơn.

Từ lần vô tình gặp gỡ ấy, Khinh Văn không hiểu sao mình thích bám theo Phạm Như Sênh đến vậy, còn Như Sênh thì càng mù tịt về điều đó. Thế là mọi người trong thôn đều được chứng kiến một cảnh vô cùng lạ lùng - một bé gái ăn mặc đẹp đẽ cả ngày leo đèo bám theo sau thằng nhỏ vận bộ đồ vá chằng vá chịt.

Hai bóng hình nhỏ bé một trước một sau, dường như cô bé đang chạy theo cậu bé mà dường như cậu bé kia lại đang muốn thoát khỏi sự đeo bám của cô bé.

Người trong thôn thường mách cha mẹ Khinh Văn về chuyện đó, họ còn nói thể này thể kia về sự ra đời của thằng nhỏ, nói phải cẩn thận nếu không sẽ là tấm gương xấu cho con gái hai người.

May mắn thay, bố mẹ của Khinh Văn là những người được học hành, họ có cách dạy dỗ riêng đối với con gái mình, từ trước đến nay họ chưa bao giờ đưa ra những yêu cầu vô lý.

Lúc đó, xem kịch là sự kiện náo nhiệt nhất ở thôn quê, vào mỗi buổi tối cuối tuần, trường thôn thường mời đội văn nghệ đến biểu diễn.

Bọn trẻ chạy tới chạy lui để giữ chỗ, thông thường chúng mang ghế đến từ rất sớm.

Như Sênh tuy không đứng chung với chúng nhưng cũng xếp ghế giữ chỗ cho em gái.

Lần nào cậu cũng chọn vị trí dưới gốc cây hòe, chỗ này cách sân khấu khá xa. Cậu biết rằng người trong thôn đều không thích mình, cho nên ngay cả khi xem kịch, cậu cũng kéo em gái tách khỏi đám đông để tránh phiền phức.

Hôm nay cũng vậy, khi kịch mở màn Như Sênh mới đưa em gái đến, chỉ có điều khác trước là sau lưng cậu có thêm một cái đuôi.

- “Anh!”, Như Tiêu ngồi trên ghế giật giật vạt áo anh trai: “Chị kia sao lại cứ đi theo chúng ta?”.

Phạm Như Sênh gơ ngón tay trở lên trước miệng, ra dấu im lặng: “Suyt, đừng nói nữa, kịch bắt đầu rồi!”.

Họ ngồi ở rất xa, vốn nghe đã không rõ, nếu nói chuyện thì lại càng không thể nghe được gì.

- “Vâng...”. Như Tiêu ngừng lại nhưng vẫn không cam lòng: “Nhưng chị ấy...”.

- “Không cần để ý đến cô ta!”.

- “Vâng”, Như Tiêu ngoan ngoãn ngồi trên ghế, mắt nhìn về sân khấu đằng xa rồi chốc chốc lại liếc về phía chị gái nọ đang ngẩn ngơ chờ đợi ở gần đó.

Từ trước đến nay nó chưa bao giờ gặp một chị gái nào xinh đẹp đến vậy, cứ muốn gọi qua ngồi cùng nhưng hình như anh trai lại không thích. Nó vẫn biết mọi người trong thôn không thích nhà mình, nhưng chị gái nọ hình như không hề ghét bọn chúng, vì thế mỗi lần bắt gặp ánh mắt của chị, nó đều cười rất tươi.

Cuối cùng Như Tiêu cũng không kìm được, ngẩng đầu gọi: “Anh, mình mời chị gái kia ngồi cùng có được không?”.

- “...”.

- “Anh, anh à!”.

Như Sinh đành bất lực, mấp máy môi và gật đầu.

- “Hi... Anh thật là tốt”. Như Tiêu nũng nịu choàng tay về phía trước và đặt lên má anh trai một cái thơm ươn ướt.

Khi ấy mới bắt đầu mùa hạ và đó cũng là lần thứ hai Khinh Vân được ngồi bên cậu con trai lạnh lùng ấy.

Một vì sao vụt qua trong màn đêm, cơn gió nhẹ đang thổi xào xạc trên ngọn hòe bên mảnh sân, Khinh Vân ngơ ngẩn lắng nghe, tiếng ngáy khe khẽ vang lên bên cạnh.

Bao năm sau nhớ lại, ấn tượng sâu sắc nhất trong đêm hôm ấy là cậu con trai đó, kỳ thực cậu không hề thích xem kịch, chỉ vì cô em thích xem nên cậu đã đưa đi, cuối cùng ngủ gà ngủ gật dưới gốc cây còn Khinh Vân ngồi ngẩn thật ngốc nghếch.

Rất lâu, rất lâu sau đó, cô mới phát hiện ra rằng, ngay khi bắt gặp hình ảnh đơn độc lẻ loi ấy, trong lòng cô đã sớm khắc ghi một bóng hình.

Chỉ tiếc rằng, khi cô ra đi, người ấy cũng chẳng thèm hỏi tên cô là gì.

2. Chương 2

Chương 2 Sống trong hoài niệm

- “Tại sao...” Đó là lần đầu tiên cô thốt lên câu hỏi yếu ớt ấy.

Tại sao lại có cuộc gặp gỡ này? Lẽ nào duyên phận giữa cô và anh chỉ là sự đam mê trong phút chốc để rồi nhanh chóng đổi thay trong chớp mắt.

Một chớp mắt dài bao lâu? Phật dạy: “Một tiếng đàn dài bằng sáu mươi chớp mắt.”

Ngôi làng nhỏ thời niên thiếu, cây hòe cổ thụ, cậu con trai ngủ gà ngủ gật, và cả cô em gái nhỏ của cậu. Tất cả, tất cả những gì từ khi quen biết anh đến nay đều như chiếc đèn cù quay vòng vòng trong đầu cô, đến cả câu nói đó: “Khinh Vân, chúng ta ly hôn thôi!” cũng vậy.

Ánh đèn vàng vọt chiếu xuống, bờ mi run rẩy bất chợt bừng mở, Khinh Vân nhìn căn phòng trống rỗng, chỉ còn lại một mình, chiếc giường đơn lạnh lẽo cũng không thể an ủi được tấm thân băng giá. Không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng bàn phím vẫn vang lên từng hồi. “Xin hãy tha thứ vì tình yêu của anh không đủ lớn, cho dù em có ẩn mình trong ánh đèn sắp tàn thì xin em hãy cho anh tìm thấy em, để kiếp sau anh có thể bù đắp hạnh phúc mà anh nợ em.”

Nhắm mắt lại, làm dịu hơi thở trong lồng ngực, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi, Khinh Vân vắt tay qua trán, thở hắt ra một hơi, đứng rồi, cô lại vừa nằm mơ, vẫn là cảnh vật ấy, hình bóng thân thuộc ấy và cả lời nói tàn nhẫn ấy nữa. Từng việc, từng việc của ngày hôm đó chưa bao giờ rời khỏi ký ức, tâm hồn cô mà vẫn âm thầm nhức nhối.

- “Cho dù anh có đi bao nhiêu năm thì em vẫn đợi...”

- “Không, em đừng đợi!”.

- “Tại sao?”.

- “Bởi vì không đáng... Vì tôi không thể chịu đựng được sự chờ đợi của em!”.

Với tay tắt nhạc, căn phòng trở nên yên tĩnh, sự yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy có chút không quen. Cô quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười giờ ba mươi phút, bụng bắt đầu sôi sùng sục. Hôm nay bị cảm nhẹ, sau khi tan sở, cô chẳng thèm tắm rửa gì mà leo ngay lên giường nằm. Theo thói quen bật máy tính, mở hòm thư và vẫn như mọi khi, chỉ nhận được email của Tiểu Nghệ.

- “Thành phố này là một sa mạc phồn hoa, chỉ hợp với cầu vồng rực rỡ. Những người đau khổ đều đổ ra khắp đường phố để tìm kiếm dấu vết của hạnh phúc, tình yêu chỉ là truyền thuyết, hoa khó nở, quả khó đơm!”.

Cô nhếch môi, không trả lời mà đóng hòm thư lại.

Đến bên cửa sổ, mưa vẫn rả rích không ngừng, cô vươn tay để mặc cho những giọt mưa ướt từng đầu ngón tay, để mưa lau ướt khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ.

Thói quen là một thứ thật đáng sợ, năm năm qua, thói quen của cô vẫn chẳng có gì thay đổi, có lẽ chẳng phải cô không muốn quên quá khứ mà đó đơn giản chỉ là một thói quen, và đã là thói quen thì người ta rất ngại thay đổi.

Mở tủ lạnh, bên trong trống không, chỉ còn lại vài chai nước khoáng, cô ngẩn ra một hồi rồi quay mình với chiếc áo khoác, cầm chìa khóa và tiến đi xuống lầu.

Tệ thật! Xuống đến tầng trệt mới phát hiện ra mình không mang theo ô, gần đây đầu óc cứ như bã đậu, chẳng nhớ được điều gì. Xòe tay che đầu, cô chạy nhanh đến siêu thị gần đó, chị chủ siêu thị chừng hơn ba mươi tuổi khá là xinh đẹp. Cửa kính mở ra, chị chủ trông thấy cô bước vào, theo thói quen nở một nụ cười nhã nhặn: “Khinh Vân, hôm nay còn muộn hơn cả hôm qua đấy!”.

- “Vâng, em ngủ quên mất!”. Khinh Vân cười, cơ bản là cứ nửa đêm bị đói mới mò đi mua đồ, vì vậy nên chị chủ rất ấn tượng về cô, thi thoảng trong lúc thanh toán còn tranh thủ “buôn bán” vài câu, cũng có thể xem là người quen.

Tiến thẳng đến giá hàng để những thực phẩm mà mình cần, nhìn hàng hóa nhiều đến hoa cả mắt, cái bụng trống rỗng của cô đã sôi lên ùng ục, nhưng chẳng biết nhặt thứ nào. Con người lại luôn như vậy, có nhiều thứ để chọn xem chừng còn phức tạp hơn ít, có lẽ vì có quá nhiều thứ để lựa chọn chẳng? Quanh quẩn quay tới quay lui, thật khó mà chọn, đợi đến khi những đồ tốt đều bị người khác lượm hết chỉ chừa lại một thứ duy nhất, lúc đó mới hối hận sao chẳng lựa ngay từ lúc đầu.

Tay trái cầm hộp bánh trứng vị sôcôla, tay phải cầm gói Oreo, do dự một hồi, định đặt trả lại hộp bánh trứng lên giá. Tuy cả hai đều có vị sôcôla nhưng không ăn thử thì ai có thể biết chính xác được thứ nào ngon hơn!

Chị chủ sau khi tiễn một vị khách, quay lại nhìn thấy trên quầy đặt một bình trà xanh, một hộp Oreo, một bịch bim bim và cả một túi thức ăn ẻo. Chị ngẩng đầu lên cười nói: “Ăn những thứ không có dinh dưỡng thế này không tốt cho dạ dày đâu!”. Tuy nói như vậy nhưng chị vẫn nhanh nhẹn tính toán: “Tổng cộng hai mươi ba tệ năm hào.”

Khinh Vân “vâng” một tiếng rồi lấy trong túi ra một tờ năm mươi tệ hơi ướt, vuốt vuốt và đưa cho chị chủ.

Thanh toán xong, cô chào chị chủ ra về, bên ngoài mưa vẫn tí tách rơi, cô ôm những thứ đồ vừa mua vào ngực định bước đi thì nghe tiếng chị chủ gọi với theo: “Khinh Vân...”.

Cô quay đầu lại, thấy chị chủ đưa cho cô một chiếc ô: “Cầm lấy này, lớn thế này rồi mà vẫn không biết tự chăm sóc mình”.

Khinh Vân nhận ô và vội vàng cảm ơn, chào chị chủ rồi quay người nhìn làn mưa mịt mù bên ngoài, chẳng biết một cô gái đã đứng trong làn mưa tự khi nào, không cầm ô tay ôm vở, dáng vẻ như đang chờ ai đó, một lúc sau có một cậu thanh niên cầm chiếc ô màu xanh vội vàng chạy tới. Vì khoảng cách không xa lắm nên Khinh Vân có thể nghe rõ lời trách móc của chàng trai nọ: “Sao em lại quên ô rồi, lần nào cũng thế, làm gì cũng ẩu đoảng!”.

Cô gái đó bị mắng nhưng cũng không đáp lại mà chỉ mỉm cười, một lúc sau che chung ô với cậu con trai rồi cùng bước đi. Cậu thanh niên một tay cầm ô, một tay ôm lấy cô, còn cố ý nghiêng phần ô về phía bạn gái, miệng vẫn không ngừng lầu bầu: “Lần sau mà em cứ quên thế này thì anh sẽ chẳng thêm quan tâm nữa, để xem không có anh bên cạnh thì em làm được gì!”.

Không nghe rõ cô gái nói gì, Khinh Văn vẫn nhìn chăm chú niềm hạnh phúc nho nhỏ ấy.

Đột nhiên nhớ khi đó, cũng trong cơn mưa phùn như thế này, anh mặc áo sơ mi trắng đứng dưới ký túc, vẻ mặt hình sự như ông cụ non mắng cô: “Tổng Khinh Văn, em cầm tinh con heo à? Đồ cần mang đến thì lại không mang, cả ngày trời đầu em toàn nghĩ cái gì thế?”.

Xem xem, một sinh viên xuất sắc cũng biết nói những lời như thế này? Trong lòng cô đã không dưới một lần bất bình thay cho những cô gái bị mê hoặc bởi ngoại hình nho nhã của anh, nhưng cho dù như thế cô vẫn quàng tay anh và nũng nịu: “Bởi vì hôm nay hẹn hò nên từ tối hôm qua, trong đầu em toàn nghĩ đến anh, chỉ mong thật mau được gặp anh, những thứ khác đều quên sạch, cho nên... Như Sên, anh đừng trách em mà. Chẳng thể khác được, ai bảo anh hấp dẫn quá!”.

Ngay sau đó cô đắc thắng nhìn khuôn mặt điển trai của anh đang đỏ bừng, mừng thầm trong lòng nhưng vẫn không quên vênh tai nghe những lời “cần nhân” của anh: “Lần sau mà em cứ quên thế này thì anh sẽ chẳng thêm quan tâm em nữa! Da mặt em dày nữa cũng vô dụng”.

Câu nói vô cùng quen thuộc, nhưng sau này anh đã làm thật, anh không quan tâm đến cô nữa, thậm chí còn đi xa mãi mãi không về bên cô.

Phạm Như Sên - bỗng nhớ những điểm tốt của anh, nhớ giọng nói, nhớ hình bóng và cả... sự tàn nhẫn của anh nữa.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng hình đang lặng lẽ bước đi trong mưa. Khinh Văn mở mắt to hết cỡ, trong chốc lát bàn chân chuyển dịch một cách vô thức mà ngay bản thân cũng không hề nhận ra.

Những hạt mưa li ti vẫn không ngừng rắc trên người, cô vội vã chạy theo sau hình bóng đó cho đến khi thấy anh ta dừng lại vẫy một chiếc taxi rồi đi, lúc đó cô mới dừng bước.

Đứng trong mưa, ánh mắt vẫn nghi hoặc nhìn về phía xa, trong lòng khê than, là anh ư? Có phải là anh không? Thế nhưng... anh đã đi được năm năm rồi, chẳng phải là năm năm sao?

Cảm giác mát mát vẫn chưa chiếm trọn trái tim cô, vì đã quen rồi, quen với sự thất vọng sau mỗi lần mong ngóng, cho nên cô chẳng hề cảm thấy buồn bã. Khi một hạt mưa rất to đập vào trán làm cô sực tỉnh lại, lúc đó mới phát hiện ra rằng mình đang đứng ngây trong cơn mưa ngày càng nặng hạt, Khinh Văn vội vàng bật ô rồi ôm chặt đồ ăn mà mình mới mua và đi về hướng nhà mình.

Nhà cô ở tầng năm, về đến cửa vừa hay tiếng điện thoại trong nhà réo vang, cô vội mở cửa, tháo giày, chẳng kịp đóng cửa mà bỏ nhào lên sofa để nhận điện: “A lô...”.

Hơi thở có đôi chút gấp gáp, cô cẩn thận ghì lại.

- “Khinh Văn, là mình đây!”.

Im lặng hồi lâu, một giọng nữ lạnh lạnh mới cất lên trong điện thoại.

Tảng đá trong lòng cũng phút chốc rơi tuột, Khinh Văn nằm trên sofa, hít một hơi thật sâu rồi mới trả lời: “Cậu đấy à?”.

- “Cậu đấy à..., nghe cái điệu này có phải rất thất vọng đúng không?”.

- “Cậu nghĩ cái gì thế?”. Tuy biết rõ bên kia không thể nhìn thấy nhưng khuôn mặt cô vẫn hiện lên vẻ ngượng ngùng, vội vàng chuyển đề tài: “Tiểu Nghê, gần đây thế nào? Định bao giờ về?”.

- “Bao giờ về á? Ày... Cậu đã nhận được thư tớ gửi chưa?”.

- “Được rồi, thành phố nào sa mạc nào? Người không biết lại cho rằng cậu đang ở sa mạc Sahara cũng nên, cậu lưu lạc ở đâu mà lại thốt lên câu đầy cảm tính ấy?”.

- “Ha ha, chỉ là vô tình đọc được trên mạng, thấy hay thì nhớ thôi, các cô gái ở Tân Cương rất xinh đẹp, tớ định ở lại đây vài ngày, lại còn được ăn nho miễn phí nữa, lần sau tớ sẽ gửi cho cậu ít nho khô nhé, nho khô chính hiệu một trăm phần trăm đấy!”.
- “Tớ không cần nho khô, cậu nhanh nhanh về đi, một mình ở thành phố G, bạn bè chẳng có mấy, buồn muốn chết đây này!”.
- “Ày... chẳng phải còn có Thang Bồng hay sao? Người ta đã theo đuổi bao nhiêu năm như thế, cậu thật nhẫn tâm, đến giờ cũng không chịu nhận lời, còn nói cái gì nữa! Người ta đẹp trai, gia đình giàu có, nếu mà là tớ khéo chẳng “đứt đừn đứt” rồi ấy chứ!”.
- “Cậu lại nghĩ linh tinh gì thế? Chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường!”.
- “...”. Đầu dây bên kia im lặng, một tay Khinh Văn đang xoắn dây điện thoại cũng dừng lại.
- “Sao vậy? Sao đột nhiên lại không nói gì nữa?”.
- “À lô... không sao cả, chỉ là có một chuyện không biết có nên nói với cậu không?”.
- “Chuyện gì?”.
- “Hôm qua, “chat” với Đại Dũng trên QQ, cậu ta nói Phạm Như Sinh đã từ Mỹ về rồi, mà về hơn một năm rồi, bây giờ đang làm viện trưởng bệnh viện thành phố G...”.

Những lời sau cùng Khinh Văn nghe không rõ, trong đầu chỉ có một câu duy nhất lặp đi lặp lại: Anh ấy đã về, về thật rồi, mà về những hơn một năm rồi, chỉ là trong hơn một năm qua anh ấy vẫn không hề đến tìm cô, thế là như thế nào? Những gì trước đây đã trở thành dĩ vãng, tất cả kỷ ức chỉ có một mình cô giữ lấy, còn người khác đã quên từ lâu. Còn cô vẫn ở chỗ cũ mà chờ đợi trong ngu ngốc...

- “Khinh Văn, còn ở đây không? Cậu không sao đấy chứ?”.

Tiếng Tô Nghệ trong điện thoại vang lên lo lắng, Khinh Văn định thần trở lại, ánh mắt vẫn ngây đại, cô trả lời: “Tớ không sao, như thế chẳng phải rất tốt hay sao? Cuối cùng anh ấy cũng thực hiện được lý tưởng của mình... Tớ nên mừng mới phải...”.

Từ trước vẫn cho rằng “Cô bé bán diêm” là một câu chuyện hạnh phúc.

Một que diêm nho nhỏ, một đốm lửa nhỏ nhoi nhưng có thể nhìn thấy toàn bộ mộng tưởng, đó chẳng phải là hạnh phúc hay sao?

Chỉ là, cổ tích vẫn là cổ tích, còn hiện thực thì đốt một que diêm thấy đôi mắt cay xè nhưng chẳng thấy kết quả gì.

Thứ cuối cùng có thể nhận lấy chỉ là chút tàn tro trên bàn tay.

Cũng giống như tình yêu của cô dành cho anh, cũng giống như cuộc hôn nhân ngắn ngủi của họ vậy.

3. Chương 3

Chương 3: Gặp gỡ đâu cần phải quen biết

Năm năm trước...

Ngày quốc khánh mừng một tháng mười, sau khi về nhà thăm cha mẹ, Khinh Văn đi tàu đến thành phố G. Năm năm trước vì cha cô chuyển công tác nên họ đã chuyển nhà đến thành phố H liền cạnh.

Có rất nhiều học sinh lên xuống tàu, họ đều vội vã về thăm nhà, đến ngày cuối của kỳ nghỉ sẽ quay lại trường.

Đứng giữa đám đông, nhấn tin cho cha báo đã đến nơi bình an, Khinh Văn kéo hành lý hòa vào dòng người chen nhau ra cửa ga.

Đây là lần đầu tiên cô đi tàu một mình, trước đó cho dù đi đâu cũng đều do cha đánh xe đưa đi, nhưng bây giờ đã vào đại học, nhìn bạn bè cùng trang lứa đều đến nhập trường một mình, cô cảm thấy mình cũng có thể làm được như vậy. Hơn nữa nhà cũng không còn ở thành phố G, tuy đường không xa lắm nhưng cô cũng không muốn cha mình phải vất vả.

- “Này cô, có đi xe không?”.

- “Này cô, cô đi đâu đấy?”.

Nhà ga luôn luôn hỗn loạn, vừa xuống tàu đã thấy rất nhiều người đứng giờ biển hoặc lôi kéo khách đang lượn lờ như ong vỡ tổ.

Tổng Khinh Văn bậm môi quyết liệt kéo hành lý của mình đi về phía bên xe buýt, cô từng được Tô Nghi đưa đi một lần nên vẫn còn nhớ tuyến 202 đi qua trường mình.

Trên xe đã khá đông người, Khinh Văn xách hành lý lên, đến khi trả tiền mới phát hiện trong túi mình không có đồng xu nào, bỗng nhớ ra, ba đồng xu cuối cùng lúc trước ở trên tàu đã mua nước uống mất rồi.

- “Này bạn, có định lên không? Nếu không ỉnh lên trước nhé!”.

Những sinh viên ở phía sau đang thúc giục, Khinh Văn mím chặt môi, khuôn mặt ửng đỏ, vội vàng kéo hành lý dịch sang một bên để người phía sau tiến lên.

Lục tung túi xách, cuối cùng chỉ tìm thấy tờ một trăm tệ màu đỏ, lúc đó xe sắp chuyển bánh hơn nữa cũng đã sáu giờ, đây chính là chuyến xe cuối cùng. Trường của cô ở ngoại ô, cho nên xe buýt đến đó cũng nghỉ rất sớm.

Cô không biết làm thế nào đành rút tờ một trăm tệ ra, đến cạnh cửa xe.

Bác tài đã nổ máy nhưng thấy cô vẫn đứng bên cửa, liền cất chất giọng đặc địa phương hỏi lớn: “Này, rốt cuộc cháu có lên xe không? Xe sắp chạy rồi đấy!”.

Tiếng nói to như vậy làm cho ánh mắt của tất cả hành khách trên xe đều đổ dồn về phía cô. Mặt Khinh Văn đỏ bừng, cô ngẩng đầu, khép nép nhìn lái xe: “Bác tài, cháu chỉ có một trăm tệ, có thể đi xe được không?”.

- “...”.

- “...”.

Không gian đột nhiên im bật, rồi sau đó tất cả hành khách đều phá lên cười, một nam sinh không kìm được lên tiếng: “Trời ạ... Bạn này thật ngớ ngẩn, lần đầu tiên tôi thấy một người dùng một trăm tệ để đi xe buýt. Thật là buồn cười chết đi được...”.

Khuôn mặt Khinh Văn đỏ bừng, cô bối rối cúi đầu không biết nói gì.

Đột nhiên bác tài lên tiếng: “Này cô, không phải cô định đùa đấy chứ? Đi xe buýt chỉ mất có hai tệ, cô đưa tờ một trăm tệ bảo tôi làm thế nào đây!”.

- “Nhưng... không phải, là cháu không có mà...”.

- “Này bạn, có định đi không, nếu không thì mau xuống xe! Đừng làm lỡ thời gian của mọi người!”.

- “...”.

Cô cũng không muốn như thế này, Khinh Văn xịu khóe miệng, tủi thân mà chẳng biết làm thế nào, lần đầu tiên ra ngoài một mình lại gặp tình huống này, cô thấy mình đang rất gay go.

Lúc đó, một chiếc bóng màu đen chắn ngay tầm nhìn của cô: “Tôi trả thay cô ấy!”, một giọng nói trầm ấm cất lên cùng với tiếng “loảng xoảng” của đồng hai xu rơi vào hộp đựng tiền.

Khinh Văn ngạc nhiên ngẩng đầu nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy lưng người đó, một hình ảnh rất bình thường, nhưng chỉ trong phút chốc đã khắc sâu vào tâm trí cô. Bóng tịch dương ngoài cửa sổ bao trùm lấy

anh, khiến cô cảm thấy tất cả mọi người như không hề tồn tại, chỉ có bóng hình đó sinh động đến không ngờ.

Cô không thể nhìn thấy diện mạo của vị ân nhân vì bị bác tài cản nhằn khiến cô cuống cả lên, cũng chẳng nghĩ được gì nhiều, vội vàng nhắc hành lý lên xe.

Trong xe không còn chỗ trống, Khinh Văn đứng dựa vào cửa không dám tùy ý quan sát xung quanh, vừa rồi đã đủ làm cô mất mặt, hiện tại cô vẫn cảm nhận được những cái nhìn nóng như lửa của mọi người.

Cô chẳng hề biết rằng, ánh mắt của một số người không phải vì màn kịch ban nãy, mà là cuối cùng họ cũng có thể nhìn rõ dung mạo của cô gái đã dùng tờ một trăm tệ để đi xe buýt - đôi mắt mênh mang như nước mùa thu, khuôn mặt trắng trẻo đầy vẻ yêu kiều kỳ lạ, tóc đuôi gà giản dị, không hề trang điểm nhưng lại toát lên vẻ đẹp thuần khiết.

Trên thế giới này đầy rẫy những gương mặt được bôi vẽ như yêu nữ, có thể thấy một cô gái có vẻ đẹp mộc mạc như thế này quả thực rất hiếm có. Các chàng trai càng thêm hối hận tại sao lúc trước lại cười cợt mà không đóng vai “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Lúc xuống xe, Khinh Văn lại một lần nữa nhìn thấy bóng dáng của chàng trai đó, tay nắm chặt hành lý định vượt lên trước để cảm ơn, nhưng người đó hình như đang rất vội, vừa xuống xe là băng qua đường luôn, vội vã đến trạm xe buýt phía đối diện.

Chàng trai vừa quay đi thì Khinh Văn bị một đôi bàn tay khua khua trước mặt che khuất mất tầm nhìn, quay người lại, thì ra Tô Nghê đã ra tận cổng trường đón cô.

Khinh Văn cười thật tươi với cô ấy, nhưng khi cô định ngoái đầu nhìn về phía đối diện thì đã không thấy bóng của anh đâu nữa.

- “Này, cậu nhìn cái gì thế?”. Tô Nghê hiếu kỳ nhìn theo nhưng chẳng thấy gì ngoài bên xe buýt vắng teo.
- “Làm gì có gì”. Khinh Văn quay về phía Tô Nghê, “Cậu đợi tớ lâu chưa?”.
- “Cũng không lâu lắm, tớ có kéo đến một “cửa vụn” bắt đắc dĩ đấy”. Tô Nghê vỗ vỗ vào lưng một người: “Là cậu ấy tự nguyện đến, tớ không hề ép đâu nhé!”.

Thang Bồng không biết đã đứng sau lưng Tô Nghê từ lúc nào.

- “Không thể nói thế được, thực ra mình cũng đến đón bạn, tiện đường mà!”. Thang Bồng cười rạng rỡ, dáng anh cao lớn, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời khiến không ít thiếu nữ phải quay lại ngoái nhìn.

Thang Bồng là đại thiếu gia của trường đại học H, bố là viện trưởng Viện Thiết kế, mẹ là chủ nhiệm phòng Giáo vụ, với gương mặt tuấn tú, anh đã khiến nhiều cô gái ở trường H mê đắm. Nhưng từ khi gặp Tống Khinh Văn, anh như dính phải bùa mê của cô, ai cũng nhận ra anh rất thích Khinh Văn. Nhưng Thang Bồng không giống những thiếu gia đào hoa trong các bộ phim truyền hình ngày ngày lái chiếc xe sang trọng, tặng những bó hoa hồng lớn và tiêu những khoản tiền khổng lồ. Khi Tô Nghê hỏi anh sao không chủ động và tích cực thêm một chút, anh trả lời cô bằng một câu xanh rờn: “Phải tự nhiên, cậu không biết thế nào là tự nhiên hả?”.

Vừa dứt lời, đằng sau một giọng nam vọng tới: “Anh cả, anh đến đón em thật đấy à? Lúc này nhận điện thoại, em còn tưởng hôm nay là ngày cá tháng tư đấy!”.

Ba người quay lại, một anh chàng mặt đầy mụn trứng cá đang nhe răng cười tiến đến trước mặt Thang Bồng, anh chàng cười ha hả và nói: “Để em kể cho anh nghe một chuyện nhé, lúc này khi đi xe buýt có một cô gái quá là buồn cười, cầm tờ một trăm tệ để đi xe buýt nhé. Đúng là lần đầu tiên gặp một chuyện nực cười như thế...”.

Câu sau đuôi dần và sự phản kích cũng giảm đi thấy rõ, anh chàng mặt trứng cá đó nhìn Khinh Văn đang đỏ mặt bên cạnh, ngại ngùng nhìn Thang Bồng nói: “Anh cả, đây... đây là bạn anh à?”.

Tô Nghê thấy hơi kỳ lạ, đánh mắt sang Khinh Văn đang đứng bên cạnh hỏi: “Khinh Văn, mặt cậu sao đỏ vậy? Ồm à?”.

- “...”. Khinh Văn bối rối cúi đầu.

Tô Nghệ chẳng kiên nhẫn nói luôn: “Không lẽ, người cầm tờ một trăm tệ đi xe buýt chính là cậu à?”.

Đầu Khinh Văn cúi thấp hơn, chỉ tiếc không có cái lỗ nẻ nào để cô chui xuống.

Thang Bồng là người thông minh nên đã nhận ra vẻ bối rối của Khinh Văn, liền ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, lập tức đứng lên: “Ấy, cũng chẳng còn sớm nữa, chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm đã rồi đưa các cậu về sau nhé? Hôm nay mình mời!”.

Tên Mặt Mụn Trứng Cá đang đứng bên cạnh bắt được tín hiệu liền phản ứng ngay, anh ta vừa cười vừa nói: “Đúng đây, đúng đây, anh Thang đây mời cơm, chúng ta không đi sao được!”.

Khinh Văn vốn chẳng muốn đi, ngoài Tô Nghệ ra, hai chàng trai kia cô đều không quen, hơn nữa cô lại là người thích yên tĩnh. Nhưng hình như Tô Nghệ và anh bạn tên Thang Bồng có vẻ rất thân thiết, còn anh bạn kia thì vỗ vào vai Thang Bồng cười ha hả đồng ý, Khinh Văn chẳng thể từ chối, cô đành đi cùng bọn họ.

Thế là bốn người bắt xe đến một nhà hàng cao cấp nhất trên con đường phồn hoa cạnh trường học.

Nhà hàng này làm ăn rất tốt, vì ở gần trường học, trang trí hào nhoáng nên đã trở thành điểm hẹn hò thích hợp nhất của các đôi tình nhân. Rất nhiều sinh viên trong dịp sinh nhật cũng đều đến đây đặt chỗ. Đặc biệt là dịp cuối tuần, các hoạt động đoàn thể của nhà trường, các lớp học thêm, người trong và ngoài trường ra vào không ngớt. Đa số mọi người đều không thích cuối tuần dùng cơm trong trường, đặc biệt là những đôi tình nhân, bận rộn cả tuần cũng phải xả hơi một chút, thế là đi bộ hoặc ngồi xe buýt đến đây hẹn hò, thanh niên mà, tinh lực dồi dào cũng chẳng biết làm gì cho hết.

Thực ra nơi này làm ăn tốt như vậy còn vì một lý do đặc biệt, đó là nhà hàng có một phục vụ rất đẹp trai, đây là điều mà ai cũng biết.

Bốn người chọn ngồi bên cạnh cửa sổ, người phục vụ lịch sự đến trước mặt họ: “Xin hỏi, các vị dùng gì ạ?”.

Giọng nói này...

Khinh Văn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, một gương mặt anh tuấn phi phàm xuất hiện trước mắt cô.

Trên mặt anh ta vẫn còn vương nụ cười lịch sự, từ góc độ cô ngồi có thể thấy rõ ràng khuôn mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ và chiếc cằm xương xương của anh. Nụ cười của anh có vẻ lịch sự nhưng cảm giác thật xa cách.

Chàng trai như thế này cũng biết giải vây giúp người khác sao?

Trong lúc cô đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì Thang Bồng đã đẩy thực đơn qua: “Hai người đẹp, các cậu thích gì thì gọi nhé!”.

- “... Không cần thiên vị như thế chứ!”. Tô Nghệ với lấy một cuốn thực đơn khác: “Tớ cũng muốn gọi!”.

- “Cậu không thể dụ dỗ một chút à?”. Thang Bồng lườm cô một cái, “Còn nữa... Mình thiên vị lúc nào, chẳng phải đã nói là hai người đẹp đây thôi!”.

- “Hừ!”. Tô Nghệ bĩu môi rồi quay sang cười với Khinh Văn bên cạnh: “Này, này, xem đi, cậu thích ăn gì? Chọn toàn món đắt vào! Anh chàng này có vẻ nhiều tiền đây, không thể không “chém” được, người nghèo như chúng ta, suốt học kỳ được ăn uống thịnh soạn mấy lần”.

Thang Bồng nhìn cô: “Xin đừng tự coi mình là dân tị nạn được không?”.

Tô Nghệ nhún vai, thề lưỡi làm mặt xấu.

- “Khinh Văn, cậu gọi đi, thích ăn gì?”.

Tâm tư của Khinh Văn không tập trung ở đây nên cô vội nói nhỏ: “Gì cũng được mà!”. Dù sao cô cũng không muốn ăn, việc cô đang muốn làm là trả lại tiền cho anh chàng phục vụ đang đứng ở phía trước kia. Nhưng hiện giờ cô chẳng có lấy một đồng tiền lẻ, đợi tí nữa vay của Tô Nghệ cũng được.

Chẳng biết tại sao, nghĩ đến việc chút nữa có thể nói chuyện với anh mà tim cô cứ nhảy loạn lên.

Trong khi cô đang mơ mộng thì Tô Nghệ đã gọi ra một bàn đầy đồ ăn.

Thang Bồng hỏi vặn: “Tớ nợ cậu à? Sao “chém” tớ thế?”.

Tô Nghệ cười khúc khích: “Cậu không nợ tiền tớ, nhưng cậu nợ tớ một thứ khác... Dù thế nào thì “chém” cậu cũng là chuyện đúng với đạo lý!”.

- “Thế cậu nói đi, tớ nợ cậu cái gì?”.

- “Không nói!”. Tô Nghệ đẩy trả thực đơn tờ về rất đặc chí, cho dù Thang Bồng có hỏi thế nào, cũng không nói cho anh biết rốt cuộc anh nợ cô điều gì.

Sau khi gọi đồ ăn xong, phục vụ thu lại thực đơn và rời đi.

Anh chàng Mặt Trứng Cá bên cạnh Thang Bồng lại ba hoa với vẻ thần bí: “Các cậu biết không? Bồi bàn lúc này là sinh viên năm thứ hai của đại học H, hơn nữa còn rất nổi tiếng ở trường đấy!”.

- “Người nổi tiếng?”, tám chuyện thì Tô Nghệ háng hái nhất: “Người nổi tiếng nào? Những người nổi tiếng trong trường tớ đều biết rất rõ, chỉ là chưa bao giờ gặp mặt thôi!”.

- “Phạm Như Sinh, nghe qua chưa? Tài năng của khoa Y đấy, anh ta đẹp trai tài giỏi, con gái trường H theo đuổi anh ta có thể xếp hàng dài từ trường mình ra đến phố đi bộ!”.

- “Anh ta chính là Phạm Như Sinh sao?”. Mặt Tô Nghệ tròn xoe như thể nhật được của báu: “Sao lúc này cậu không nói sớm, tớ ngưỡng mộ anh ấy từ lâu rồi. Biết sớm như vậy lúc này đã ngắm anh ta kỹ hơn, nghe nói đối với mọi người anh ta rất ân cần lịch thiệp, nhưng lại toát lên một cảm giác xa cách. Con trai như thế là hấp dẫn nhất!”.

- “Keng” nghe thấy tiếng động, ba người cùng lúc quay về phía phát ra âm thanh - Tống Khinh Vân.

Tô Nghệ hỏi: “Sao vậy?”.

- “Không... không sao”. Sắc mặt Khinh Vân hơi nhợt nhạt: “Không cẩn thận nên làm rơi muối mức canh ấy mà!”.

Dứt lời liền cúi xuống nhặt lên.

Cả ba người đều nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ.

Một lúc sau, thức ăn được bê lên.

Khinh Vân nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay mảnh mai cẩn thận bưng thức ăn, Phạm Như Sinh... anh thực sự là Phạm Như Sinh ư? Đó chẳng phải cái tên vô cùng thân thuộc với cô sao?

Đúng là anh ấy không? Cậu bé trong ký ức của cô.

Anh ấy ưu tú như thế, vì kiếm tiền đi học mà đến đây làm thêm sao?

Nhìn những động tác thuần thục của anh, trong lòng Khinh Vân dậy lên những cảm xúc lạ lùng.

- “Mời quý khách dùng bữa!”, giọng nói trầm lắng kéo dòng cảm xúc của cô trở lại.

Khi định thần trở lại, anh đã quay đi. Chỉ kịp thấy một chiếc bóng tuyệt đẹp dưới ánh đèn ấm áp.

Có người mặc đồng phục làm việc cũng có thể đẹp đến thế sao?

- “Này, này...”, đột nhiên một bàn tay hươu hươu trước mặt khiến cô giật cả mình, Tô Nghệ đang nhìn cô với ánh mắt lạ lùng.

- “Cậu sao vậy?”.

- “Tớ làm sao? Tớ mới phải hỏi cậu làm sao đấy!”. Tô Nghệ nhú mào: “Tớ nói này tiểu thư Tống Khinh Vân xinh đẹp của chúng ta, không phải cậu định gia nhập vào Đội ngũ xếp hàng đấy chứ?”.

- “Gì mà Đội ngũ xếp hàng?”.

- “Mặt Trứng Cá chẳng vừa nói đấy thôi, các cô gái theo đuổi Phạm Như Sinh có thể xếp thành hàng dài từ trường ta ra đến phố đi bộ!”.

Mặt Khinh Văn bất chợt đỏ bừng, cúi đầu làm ra vẻ như đang chú ý đến bộ đồ ăn trước mặt: “Cậu nói linh tinh gì thế, chuyện này đâu thể đùa được!”.

- “Hi hi...”. Tô Nghệ vẫn chẳng kiêng nể tiếp tục nói: “Khinh Văn nhà chúng ta đúng là cô gái hay then thùng, nếu như cậu lọt vào mắt xanh của người ta thì tớ sẽ cổ vũ cho cậu! Anh chàng Phạm Như Sênh này cũng rất được mà!”.

- “Cậu nói bớt đi một câu thì không chịu được hả?”. Thang Bồng ngồi đối diện đang “chiếu tướng” Tô Nghệ bằng ánh mắt u ám.

Tô Nghệ ngẩn ra, rồi lại tiếp tục cười nói, “Có người đang ghen kìa!”.

Lúc ăn, tâm tư Khinh Văn cũng để ở đâu đâu, chỉ có ba người kia là cười nói không ngớt, cô thì thoảng chỉ góp vào dăm ba câu. Phải khó khăn lắm mới ăn xong, khi bốn người đứng dậy định ra về, Khinh Văn vội vàng nói nhỏ vào tai Tô Nghệ: “Tiểu Nghệ, cậu có xu hai tẹ không? Cho tớ vay đi!”.

- “Xu hai tẹ?”. Tô Nghệ lộn ngược túi, đến một hào cũng chẳng có, cô cười với vẻ nịnh nọt, vỗ vỗ vào vai Thang Bồng: “Này, cậu có xu hai tẹ không? Người đẹp cần kìa!”.

Anh hất tay cô ra rồi mỉm cười đưa cho Khinh Văn xu hai tẹ vừa lấy ra từ trong túi: “Đây này!”.

- “Cảm ơn!”. Khinh Văn tươi cười nhận lấy: “Mình sẽ trả lại cậu!”.

Thang Bồng cười càng tươi hơn: “Được thôi, mình sẽ đợi!”.

Tô Nghệ chớp chớp mắt: “Có hai tẹ, sao cậu lại nhỏ mọn như vậy?”.

Thang Bồng lườm cô một cái với hàm ý “Cậu thì hiểu cái gì?”.

Người đẹp trả tiền, tất nhiên là không cần rồi, nhưng người đẹp trả tiền cũng có nghĩa là hai người sẽ có cơ hội gặp gỡ riêng, sao anh lại từ chối cơ chứ?

Khinh Văn bỏ ba lô đang đeo trên lưng xuống, đứng dậy: “Các cậu ở đây đợi mình một lúc được không?”.

Ba người cùng gật đầu, chờ đợi là hạnh phúc, hơn nữa lại là đợi người đẹp.

Khinh Văn cảm ơn rồi bước thẳng đến bóng người đang thu dọn bàn ăn.

Càng bước đến gần người đó, trái tim cô càng đập loạn nhịp, đập nhanh đến mức như sắp bung ra khỏi lồng ngực.

- “Này... xin hỏi...” cô ấp a ấp úng cất lời, đầu căng ra, không biết nên bắt đầu như thế nào.

Phạm Như Sênh quay lại liền thấy một cô gái đang đứng sau lưng mình, hai tay đang vịn vào vạt áo, khuôn mặt đỏ rần rần, hình như đang rất căng thẳng, đã khá lâu mà vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

- “Chào bạn, xin hỏi, bạn có chuyện gì à?”.

- “Là... là...”, Khinh Văn rụt rè xòe bàn tay, trên đó là xu hai tẹ đang phát ra ánh sáng lấp lánh: “Cảm ơn anh đã trả giúp tiền trên xe buýt, cái này xin trả lại anh!”.

Phạm Như Sênh nhú mày, hóa ra người trước mặt chính là cô gái đã gây trận cười trên xe buýt.

Thực tình, anh cũng chẳng phải là người hảo tâm gì, giải vây giúp cô chẳng qua vì muốn đi làm đúng giờ mà thôi.

- “Ừ...”, anh gật đầu, cầm đồng xu trên tay cô rồi đặt lên bàn và không nói thêm gì nữa, sau đó tiếp tục công việc của mình.

- “Khinh Văn quen Phạm Như Sênh à?”. Tô Nghệ ngạc nhiên hỏi.

Ba người phía sau đang mắt chữ A mồm chữ O như không thể tin được sự việc đang diễn ra trước mặt.

Đáy mắt của Thanh Bồng tràn ngập sự thất vọng, anh đang hối hận vì lúc trước đã cho Khinh Văn mượn tiền.

Mặt Trứng Cá lại sờ sờ những cái mụn li ti trên mặt mình thở than: “Trừ phi, đây là thủ đoạn theo đuổi trai đẹp của mỹ nhân!”.

Khinh Vân đứng sau Phạm Như Sinh, đang hối hận vì sao mình lại thốt ra những lời ngu ngốc đến vậy.

Theo cách nghĩ của cô, giữa bọn họ không nên chỉ là sự chào hỏi thông thường, lúc năm tuổi anh đã rất lạnh nhạt với cô, đến khi trưởng thành anh ấy vẫn chẳng thay đổi gì. Phạm Như Sinh, Phạm Như Sinh, cô thích cái tên này, nó đã trở đi trở lại trong đầu cô biết bao đêm, lúc đó trong tâm trí cô chỉ khắc họa hình ảnh anh khi còn nhỏ, còn bây giờ anh cao lớn sừng sững ngay trước mặt, nếu không có duyên, thì sao họ lại gặp gỡ thêm một lần nữa, gặp gỡ thêm lần nữa cô đương nhiên không muốn quan hệ giữa họ vẫn chỉ là những người xa lạ. Nhưng nên nói như thế nào đây? Nói “Xin chào, chúng ta có thể kết bạn không?” hoặc “Có thể cho em biết tên anh là gì không?”. Những lời bất chuyện làm quen như vậy chắc chắn anh ấy đã nghe rất nhiều, không chừng lại còn cho rằng mình là kẻ mê trai cũng nên.

Thế nhưng... cô thực sự không muốn họ chỉ là người dưng mà thôi.

Phạm Như Sinh đã thu dọn gần xong, khi quay lại, suýt nữa thì va vào Khinh Vân, may là anh đã phản ứng rất nhanh, nếu không chỉ một mâm bát đĩa này thôi sẽ khiến anh mất trắng cả tháng lương. Anh chau mày nhìn vật cản trước mắt hỏi: “Sao cô vẫn đứng ở đây?”.

- “Em...”. Khinh Vân lo lắng thốt ra lý do “chuối” nhất: “Em muốn làm bạn của anh!”.

Lời vừa dứt, ngay lập tức phía sau vang lên mấy tiếng “thích, thích, thích”, ba người phía sau không hẹn mà cùng té ghế.

Ánh mắt Phạm Như Sinh nhìn cô như thể nhìn một người mắc bệnh tâm thần: “Xin lỗi, nếu cô không có việc gì thì xin tránh sang một bên!”. Anh đâu thừa thời gian làm bạn với cô.

Khinh Vân mím chặt môi, nhìn anh với đôi mắt đầy kiên định, như thể muốn nói: “Nếu anh không kết bạn với em thì em sẽ không tránh đường!”.

Mắt Phạm Như Sinh tối sầm, anh đặt chiếc mâm lên bàn, nhìn cô và hỏi: “Rốt cuộc cô muốn gì?”.

Khinh Vân vịn vẹo bàn tay: “Em chẳng muốn gì cả... Em chỉ muốn làm bạn của anh thôi!”.

Phạm Như Sinh lạnh lùng buông một tràng: “Sau khi kết bạn rồi thì sao? Chẳng phải là lại muốn làm bạn trai? Nếu sớm biết làm phúc phải tội như thế này thì ngay từ đầu tôi đã chẳng thêm nhiều chuyện!”.

Khinh Vân cắn chặt môi, ánh mắt đầy vẻ tổn thương, chẳng qua cô chỉ muốn làm bạn, sao anh ta lại nói những lời khiến người khác đau lòng đến vậy?

Nước mắt chực trào ra: “Xin lỗi!”, cô lí nhí rồi quay mình chạy ra cửa.

- “Khinh Vân...”.

Phía sau Tô Nghê lớn tiếng gọi, vội cầm túi đồ trên ghế rồi cũng nhanh chóng chạy theo.

Phạm Như Sinh mím chặt môi, trầm ngâm nhìn theo bóng người ngoài cửa, anh vừa nói điều gì quá đáng chẳng? Tại sao cô ấy phản ứng như thể anh đã nói điều gì không thể chấp nhận được?

Anh lắc đầu về bất lực, quay người định bưng mâm lên thì thấy đồng xu đang phát ánh sáng loang loáng, sững lại một chút rồi cũng cầm nó bỏ vào túi.

Hoàng hôn một ngày chớm hè, không gian ở thành phố G hơi u ám, ánh đèn đường màu cam ấm áp chiếu trên đỉnh đầu, vốn là hơi ấm vô bờ bến nhưng giờ lại cô đơn đến vô cùng, chiếc bóng bị kéo dài tựa như một cụ già đang chệnh choạng bước đi.

- “Khinh Vân...”. Tô Nghê phải chạy một đoạn khá dài mới bắt kịp Khinh Vân đang nước mắt lưng tròng, nhìn dáng vẻ lủi thủi của bạn, cùng là phận nữ cô cũng không nén nổi đau lòng: “Khinh Vân, cậu sao thế? Phạm Như Sinh đã bắt nạt cậu phải không?”.

- “Không...”. Khinh Vân lắc đầu, anh không bắt nạt cô, chỉ là cô đã tự mình làm hỏng mọi việc.

- “Những gì mình thấy không phải như vậy!”. Tô Nghệ lôi từ ba lô ra một nắm khăn giấy rồi đưa cho Khinh Văn một tờ: “Đã xảy ra chuyện gì? Nói mình nghe nào!”.

- “Ừ”. Khinh Văn cup mắt, vô thức kéo kéo chiếc khăn giấy trắng tinh, hỏi: “Nói thực đi, cậu có thấy mình rất đáng ghét không?”. Là con gái có phải ai cũng vậy, đều cho rằng nếu người mình thầm thương trộm nhớ ghét thì cả thế giới cũng đều ghét mình.

- “Sao thế được? Cậu chính là đại mỹ nhân được yêu thích nhiệt liệt của trường ta...”. Cô thay đổi đề tài: “À mà, hôm nay cậu quá quá làm sao ấy, sao đột nhiên lại hỏi như thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Với bạn thân thì có thể giấu được sao, Tô Nghệ liên thiên một hồi liền phát hiện ra Khinh Văn có gì là lạ.

- “Anh ấy là người rất đặc biệt, hôm nay lúc trên xe buýt người giúp mình chính là anh ấy, là anh ấy...”.

- “Phạm Như Sinh?”. Tô Nghệ cười khi khi: “Thế chẳng phải rất bình thường sao? Vì người đẹp mà nhảy vào biển lửa cũng đáng. Không khéo đó chỉ là tiểu xảo để thu hút sự chú ý của cậu, bọn con trai đều thích như vậy!”.

- “Không phải thế, anh ấy không phải là loại người đó...”. Khinh Văn vội vàng thanh minh: “Anh ấy sợ trễ giờ nên mới giúp mình!”.

- “Ồ, đã là trùng hợp ngẫu nhiên thì sao lúc cậu trả tiền, anh ta vẫn làm cậu bật khóc?”.

- “Vấn đề không phải ở anh ấy mà là ở mình thôi!”. Khinh Văn buồn bã nói, đưa tay đón lấy ba lô của mình.

- “Vấn đề ở cậu?”. Tô Nghệ sờ cằm, đột nhiên nhớ lại lúc hai người nói chuyện trong tiệm ăn rồi trợn tròn mắt hỏi: “Cậu -không phải là cậu thực sự thích anh ta đấy chứ!”.

Chẳng ngờ cô ấy lại hỏi thẳng như vậy, mặt Khinh Văn dần ửng đỏ: “Tớ, tớ cũng không biết nữa! Nhưng, nhưng từ lần đầu gặp anh ấy, tớ đã có một cảm giác rất đặc biệt, rất muốn được làm quen, muốn tìm hiểu mọi chuyện về anh ấy... Thế nhưng, hình như anh ấy rất ghét tớ...”. Nói đến đây, nỗi buồn trong lòng cô lại bắt đầu dâng trào.

Đây liệu có phải là thứ mà người ta vẫn gọi là “yêu từ cái nhìn đầu tiên” không?

Tô Nghệ kinh ngạc há hốc miệng, một lúc sau mới khép miệng lại được. Đây chẳng phải là chuyện trong phim thần tượng sao?

Hai người cứ đi trong im lặng, một người vì tâm tình không tốt mà không lên tiếng, một người vì sự thực quá khó chấp nhận nên tạm thời chẳng biết nói gì.

Đúng lúc đó, một hồi chuông kỳ quái vang lên, Tô Nghệ rút điện thoại trong túi ra, nhìn màn hình liền nhấn nút nhận cuộc gọi: “A lô!... Bọn tớ đã đi đến cổng trường rồi... sao cơ? Rõ ràng là do các cậu quá chậm sao còn trách tớ... không sao, không sao... thế nhé, bọn tớ về trước... biết rồi, cậu yên tâm đi, có tớ ở đây thì làm sao có chuyện gì được cơ chứ... bye bye”. Nghe điện thoại xong, Tô Nghệ lại cất máy vào trong túi, nhú mắt nhìn Khinh Văn: “Là đại thiếu gia họ Thang! Khinh Văn, không nên suy nghĩ nhiều, xinh đẹp như cậu người ta thích còn chẳng được, sao lại có thể ghét chứ. Nếu cậu thực sự thích Phạm Như Sinh như vậy thì chẳng ngại gì mà vào Đội ngũ xếp hàng, cậu không nghe người ta nói: Nam theo đuổi nữ như cách một trái núi, nữ theo đuổi nam như cách lớp lụa mỏng hả?”.

- “...”. Khinh Văn ngẩng đầu lên tỏ vẻ ngạc nhiên: “Cậu thực sự muốn tớ theo đuổi anh ấy?”.

- “Thông minh!”. Người chị em tốt Tô Nghệ kéo vai cô lại: “Người đẹp xuất chiêu thì lý gì mà không thắng lợi, huống hồ lại còn có vị quân sư vĩ đại bên cạnh là mình đây. Tuy làm thế này thì có vẻ hơi có lỗi với Thang thiếu gia, nhưng ai bảo cậu là chị em tốt của mình, mình đương nhiên phải ủng hộ cậu... Khinh Văn, vừa nãy hình như mình ăn nhiều quá, bây giờ hơi đau bụng, bọn mình nhanh về ký túc giả quyết cái đã rồi lại vạch kế hoạch tác chiến tiếp nhé... Ày da! Không được rồi, mình phải vào nhà vệ sinh ở trường vậy, Khinh Văn, cậu ở ngoài này đợi mình một tí, mình đi nhanh rồi ra ngay...”.

- “Này...”. Khinh Văn còn định nói gì đó nhưng Tô Nghệ đã phi như bay vào nhà vệ sinh.

Trường của họ có mấy cổng, cổng số hai là lớn nhất, cách ký túc xá khoảng ba mươi phút đi bộ và rất gần giảng đường, nên mỗi lần ai có nhu cầu cấp bách đều chạy đến đó.

Khinh Văn đứng bên lan can giếng đường không biết đang nghĩ gì, lúc này bị Tô Nghệ nói trúng tim đen khiến cô chưa bao giờ xấu hổ đến thế. Ngay từ nhỏ, cô đã là một bé gái ngoan ngoãn, chưa từng thích một người con trai nào nên khi gặp phải chuyện này tất nhiên là không biết làm thế nào, cũng may còn có Tô Nghệ.

Cô chống tay, tựa cằm, ngây người ngắm khoảng trời mênh mang, trời hôm nay cũng thăm thẳm như ngày hôm đó, chỉ khác ở chỗ thỉnh thoảng có mấy bay lượn trên đỉnh đầu. Cũng chưa từng nghĩ sẽ có lúc gặp lại, nhưng tại sao, mỗi lần anh xuất hiện đều khiến thế giới của cô bừng sáng, còn anh vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí khi gặp lại anh cũng chẳng nhớ cô là ai.

Nghĩ một hồi, cô chợt bật cười thành tiếng, họa có thánh mới nhớ được, khi đó đến tên của cô anh cũng chưa từng hỏi nữa là!

- “Chủ nhân, chủ nhân, có điện thoại!”, tiếng điện thoại trong ba lô vang lên khiến cô giật nảy mình, vội rút điện thoại ra khỏi túi, theo thói quen ấn nút nghe: “A lô, xin chào...”.

Tiếng Tô Nghệ vang lên: “Khinh Văn à, xin cậu giúp mình một việc... cậu vào đây một chút được không? Lúc này vội quá, mình quên không cầm theo giấy...”.

...

Khinh Văn và Tô Nghệ ở cùng một phòng, một tháng tập quân sự khiến cho các cô gái ở phòng 514 trở nên thân thiết với nhau hơn, mỗi phòng được ở tối đa bốn người. Bọn họ đều là sinh viên năm thứ nhất, học cùng lớp Trung văn II. Ngoài Khinh Văn và Tô Nghệ còn có hai cô gái nữa đến từ Giang Tô, một cô dong dỏng cao, đang gọi điện thoại tên là Trần Kiều Kiều, ột mét bảy mươi hai, tóc để ngang vai, việc yêu thích nhất là “nấu cháo điện thoại” từ sáng đến tối với bạn trai đã yêu nhau được ba năm nay, nói liến thoắng, sang sảng, đôi mắt cũng mở to và thích nhìn thẳng người đối diện. Cô còn lại có vóc dáng nhỏ bé, cao chưa đầy một mét sáu mươi, tên là Từ Phân, cũng là người Giang Tô, nhưng lại hoàn toàn trái ngược với Trần Kiều Kiều, thích chơi game online cả ngày, tính cách giống hệt con trai. Tuy tất cả mọi người đều rất thân thiện nhưng Khinh Văn và Tô Nghệ có phần thân thiết hơn. Các anh chị khóa trên thường nói rằng, bốn cô gái trong một phòng thì mối quan hệ lúc đầu của họ tương đối tốt nhưng sau này sẽ chia thành hai cặp, mỗi người sẽ tự tìm thấy người bạn tâm đầu ý hợp của mình, về cơ bản những người trải qua thời sinh viên đều nhận thấy như vậy.

Lúc Khinh Văn và Tô Nghệ vừa mới vào phòng, Cô Nàng To Mồm vẫn còn đang “nấu cháo điện thoại”, còn một người khác đang yên lặng chơi game trên máy tính.

Tô Nghệ không thích Cô Nàng To Mồm, mỗi lần nói chuyện điện thoại đều oang oang như muốn cả thế giới biết là mình đang tâm sự với bạn trai.

- “Khinh Văn, mình đã đun nước nóng rồi, cậu tắm thì cứ dùng đi nhé!”.

Cô ấy ngồi trên ghế, hai chân duỗi thật thoải mái, lúc này ngồi trong nhà vệ sinh lâu quá, đến giờ chân vẫn còn thấy tê tê.

- “Cảm ơn cậu!”. Khinh Văn vừa cười vừa đáp, giường của hai người đối diện nhau, đều là kiểu đa năng - phía dưới là bàn, phía trên là giường.

- “Lại còn khách sáo với mình nữa sao?”. Tô Nghệ cười lạnh lạnh, hình như muốn đọ giọng với một ai đó.

Trần Kiều Kiều vừa gác máy, trợn mắt nhìn cô bĩu môi dài thượt: “Thật chẳng thấy cậu tốt với tớ như thế bao giờ, mỗi lần nhờ cậu đun cho ấm nước cứ như lấy mạng cậu đến nơi!”.

Tô Nghệ vênh mặt với Kiều Kiều, trong lòng nghĩ: Khinh Văn của chúng ta vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, ai cũng yêu thích, còn như cậu ấy à, còn hơn cả bầy vịt, suốt ngày “càng cạc” trong phòng.

Nhưng ngoài miệng vẫn cười cười nói: “Chẳng phải là Khinh Văn vừa về hay sao? Hơn nữa tớ cũng đã hứa với Thang đại thiếu gia là sẽ chăm sóc tốt cho người ta, đun một ấm nước thì thấm vào đâu!”.

Vừa nói xong, chuông điện thoại lại vang lên, Tô Nghệ đang lý sự với Kiều Kiều liền vội vàng nhận điện thoại: “A lô!... A? Đúng rồi, sao lại quên được nhỉ... Ủ, tớ và Khinh Văn sẽ xuống ngay... Rồi, cứ thế đi nhé, bye bye!”.

Vừa gác điện thoại, Tô Nghệ đang ngồi trên thành ghế nói với Khinh Vân: “Nghe mình nói này Khinh Vân, cậu có thứ gì quên không cầm theo không?”.

- “Á”. Khinh Vân ngẩn ra một hồi rồi mới nhớ ra mình chỉ cầm chiếc ba lô còn túi hành lý không biết quên ở đâu: “Ôi trời, không biết mình đang nghĩ cái gì nữa! Quên không xách túi hành lý rồi!”.

- “Ha ha...”, Tô Nghệ cười ngặt nghẽo: “Mình biết cậu hiện giờ đang nghĩ gì rồi, để mình đoán nhé... là Thang thiếu gia hay Phạm... thiếu gia? Người sau có vẻ đúng hơn nhiều nhỉ?”, từ sau cùng được nhấn mạnh đầy ẩn ý.

Khinh Vân lườm cô một cái: “Tiểu Nghệ đáng ghét, toàn trêu mình thôi!”.

- “Ừ đây, không nói chuyện với cậu nữa, chúng ta xuống đi, Thang thiếu gia đang đợi ở dưới lầu!”.

- “Được rồi!”.

Khinh Vân gạt đầu, chải lại tóc rồi cùng Tô Nghệ xuống lầu.

Khi xuống đến tầng trệt, Thang Bồng và Mặt Trứng Cá đã đợi ở dưới, một túi hành lý to đặt bên cạnh.

Vừa nhìn thấy hai cô gái họ liền vội vàng tiến về phía trước, Khinh Vân nhận lại hành lý của mình, lịch sự cảm ơn: “Cảm ơn các cậu, không hiểu sao lại quên hành lý!”.

- “Đừng khách sáo”. Thang Bồng cười, nói: “May là chỗ thân quen với cửa hàng nên người ta gọi điện đến báo, nếu không thì mình cũng quên mất!”.

Tô Nghệ khoanh tay trước ngực, vẻ mặt rất tinh quái: “Thì ra cậu và chủ nhà hàng rất thân thiết, hóa ra hôm nay tớ chẳng “chém” cậu được nhỉ? Thảo nào cậu đưa bọn tớ đến đó, ông chủ chắc chắn khuyến mãi cho cậu nhiều đây!”.

Thang Bồng ôm đầu làm ra vẻ đau đớn: “Nghe tớ nói này Tô Nghệ, dù gì thì tớ và cậu cũng lớn lên bên nhau, không phải thanh mai thì cũng là trúc mã, từ lúc nào mà cậu thấy tớ không được thuận mắt vậy? Hình như tớ đâu làm việc gì có lỗi với cậu?”.

- “Thôi, thôi... đừng có dẻo mồm nữa, cậu ấy à, làm rất nhiều điều có lỗi với tớ, còn nhiều hơn cả mười đầu ngón tay đấy chứ!”.

- “Sao nhiều như vậy được? Không phải chuyện lúc cậu năm tuổi bị tớ lừa ngồi vào lò than nữa đấy chứ! Tất cả đều qua lâu rồi, mà sao cậu vẫn còn nhớ vậy... tớ...”.

- “Thang Bánh Bao!”, bị nhắc lại chuyện cũ, Tô Nghệ tức giận giậm chân thành thịnh: “Cậu có im cái mồm lại không!”.

Thật hiếm khi nhìn thấy Tô Nghệ đỏ mặt như vậy, Mặt Trứng Cá không nhịn được bật cười, Khinh Vân cũng tủm tỉm cười.

Mặt Tô Nghệ càng lúc càng đỏ.

Thang Bồng ngẩn ra một lúc rồi bật cười ha ha: “Ôi mẹ ơi, tớ không nhìn nhầm đấy chứ? Tô Nghệ, cậu đang đỏ mặt kia... mọi người mau lại đây xem, Tô Nghệ đỏ mặt rồi...”.

- “Cậu gào ầm lên làm gì vậy! Muốn ăn đòn không!”. Hai tay Tô Nghệ nắm thành quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu, cái đồ bánh bao cháy, lại còn cười nữa, có tin tớ đấm cậu rụng răng ngay bây giờ không?”.

Nhìn bộ dạng hùng hổ của Tô Nghệ, Thang Bồng biết cô nàng này đã nói được là làm được nên cố gắng nhịn cười, nhưng điệu bộ muốn cười mà không được cười lại càng làm cho người ta tức mắt.

Tô Nghệ vừa lườm vừa nghiêng răng: “Bánh bao cháy! Lần sau mà còn dám nhắc đến chuyện này thì hãy tự xách đầu đến gặp tớ!”.

- “Gì cơ?”. Thang Bồng tỏ ra nghi ngờ: “Lúc nào tớ chẳng xách đầu đi gặp cậu!”.

“...”.

Khóe miệng Tô Nghệ nhếch lên càng dữ dội hơn, “Khinh Vân, chúng mình không thêm để ý cậu ta nữa, đi lên lầu thôi!”.

Giận dữ lườm anh một cái, Tô Nghệ quay mình bỏ đi, được mấy bước mới phát hiện Khinh Vân không đi cùng, đưa mắt tìm kiếm thì thấy cách đó không xa Phạm Như Sinh và bạn học đang đi đến.

Khinh Vân không hề nghĩ rằng có thể gặp anh ở đây, lại càng không ngờ rằng khi mình chuẩn bị bước đi thì bất gặp ánh mắt lạnh lùng ấy.

- “Phạm...”, Khinh Vân định lên tiếng gọi nhưng lại nhìn thấy cô gái đi cạnh anh, cộng thêm vẻ mặt dừng đứng như người xa lạ, khuôn mặt lạnh lùng đi lướt qua cô liền ngừng lại ngay.

Kỳ vọng tiêu tan, cô thất vọng dõi theo hình bóng anh đang dần khuất, họ chỉ là những người xa lạ mà thôi, cô vẫn thầm mong anh cười với cô một lần sao? Cô gái bên cạnh liệu có phải là bạn gái của anh? Đáng vẻ hoạt bát, đó là kiểu con gái mà anh thích ư?

4. Chương 4

Chương 4: Con gái theo đuổi con trai như cách núi Thái Sơn

Tâm trạng vừa bình thường trở lại đã tụt xuống đáy vực, cô chào Thang Bồng và Mặt Trứng Cá rồi quay người ủ rũ.

Tô Nghệ chứng kiến tất cả mọi chuyện nhưng không biểu hiện gì, chỉ giúp Khinh Vân khiêng va li lên phòng.

- “Khinh Vân, Phạm Như Sinh chưa có bạn gái đâu!”.

Khi hai người đang khiêng chiếc va li to, Tô Nghệ đột nhiên mở miệng nói.

Giọng của Khinh Vân nghe có vẻ buồn buồn: “Thực sự từ trước đến giờ mình chưa từng thích một ai, nhưng chỉ cần nhìn thấy anh ấy là tim lại nhảy loạn xạ lên, còn anh ấy đến nhìn mình một cái cũng chẳng thêm!”.

- “Thế thì hẳn ta đúng là đồ có mắt không trông rồi!”. Tô Nghệ bực tức: “Con trai đều như thế cả, càng đẹp trai thì càng làm cao, Khinh Vân, nếu cậu đã thích hẳn ta như vậy thì nên chủ động hơn, vui vẻ hơn đừng cảm hơn, thấy theo đuổi được thì theo, không được thì cũng đừng lấy đó mà buồn rầu, đừng như Lâm Đại Ngọc suốt ngày rầu rĩ u uất”.

- “Theo đuổi anh ấy, nói thì dễ, nhưng bằng cách nào mới được chứ?”.

- “Cái này thì cậu yên tâm đi, ngày mai mình sẽ điều tra ra thời gian biểu của Phạm Như Sinh!”.

- “Thời gian biểu?”.

- “Đúng vậy! Trước khi “chấm” anh chàng này, chẳng phải là cậu nên tìm hiểu một chút về cuộc sống và tính cách của đối phương sao? Trước đây mình có một người bạn học, bao năm thầm thương trộm nhớ chàng trai nhà đối diện, vẫn chưa có gì nhưng đã muốn thề nguyện bên nhau, sau này được bạn bè giới thiệu, mới phát hiện tính cách của người ta thuộc loại mà cô cực kỳ dị ứng, càng tiếp xúc nhiều thì càng thêm chán ghét, cuối cùng đến làm bạn cũng chẳng thành. Cho nên, cậu á, phải nghĩ thoáng một chút, thế giới này cực kỳ phức tạp, không thể đánh giá con người chỉ qua vẻ bề ngoài, “Biết người biết mặt chẳng biết lòng” mà!”.

Khinh Vân im lặng, tuy cô không phản bác, nhưng trực giác cho cô biết rằng: Phạm Như Sinh tuyệt đối không phải là loại con trai mà cô ghét.

Ngày hôm sau, với tốc độ siêu phàm Tô Nghệ đã lấy được thời gian biểu của Phạm Như Sinh.

Đám fan của Phạm Như Sinh đúng là không phải hạng tầm thường, một tuần anh ta lên lớp mấy buổi, đi gia sư mấy lần, làm bao nhiêu việc, đều điều tra rõ ràng. Dựa vào các mối quan hệ của Tô Nghệ trong trường học, cô đã lấy được những thông tin đó rất dễ dàng.

- “Phù, phù... Cậu xem này, cậu xem này! Phạm Như Sinh, hẳn có phải là con người nữa không? Trừ lên lớp mỗi ngày, tối thứ hai, thứ ba, thứ tư đi gia sư; tối thứ năm, thứ sáu làm trợ giảng; hai ngày nghỉ đều

làm thêm tại nhà hàng, mà còn làm đến tận mười giờ tối. Hèn gì hôm qua đã muộn thế rồi mà vẫn gặp hấn ta. Nghe nói hoàn cảnh nhà hấn không được tốt lắm, một mình bà mẹ nuôi hai anh em hấn khôn lớn. Học phí đều do làm thêm kiếm được, còn học bổng hàng năm của hấn đều để dành cho em gái học cấp ba!”.

Ngồi trong phòng học, Tô Nghệ cầm một tờ giấy, kể lể không biết mệt mỏi.

Khinh Vân vừa nghe, vừa cảm thấy trong lòng buồn rười rượi, đột nhiên ánh mắt của cô bị hai từ trên bản báo cáo thu hút: “nhận nuôi...”. Cô chỉ vào hai từ đó, ngẩng lên cắt ngang lời Tô Nghệ: “Tiểu Nghệ, ở đây viết Phạm Như Sinh là con nuôi?”.

- “Đúng rồi!”, trái với sự kinh ngạc của Khinh Vân, Tô Nghệ có phần trấn tĩnh hơn: “Phạm Như Sinh và em gái đều được một người phụ nữ nhặt rác nhận về nuôi, xã hội bây giờ, người càng nghèo càng có lòng nhân ái, bà Phạm nhặt rác để nuôi anh em Phạm Như Sinh khôn lớn, Phạm Như Sinh thật hiếu thuận, thành tích học tập từ tiểu học đã rất cao, khi vào cấp hai đã đi làm thuê, nhưng lúc đó anh ta mới là một đứa trẻ thì có thể làm được gì nhỉ? Ngoại trừ việc lau bàn, quét dọn thì mỗi tháng cũng chỉ kiếm được hơn một trăm tệ, em gái vì nhường anh trai học đại học nên mười tuổi mới bắt đầu học tiểu học, lớn hơn những đứa trẻ bình thường khác rất nhiều nên cũng hay bị trêu ghẹo...”. Nói xong, Tô Nghệ còn buông một câu cảm thán: “Những điều này đều nghe người ta nói, giờ mới hiểu tại sao mấy cô gái đó lại cuồng si đến vậy, Phạm Như Sinh quả đúng là một đại thần tượng, một con gián đánh cũng không chết, trong hoàn cảnh ấy mà có thể trưởng thành như thế, nếu như đổi lại là tớ, thì tớ đã chết vùi dưới đất rồi!”.

Nghe Tô Nghệ pha trò nhưng Khinh Vân không cảm thấy buồn cười, thảo nào từ nhỏ đến lớn, anh đều đem đến ọi người cảm giác thật xa cách, trưởng thành trong hoàn cảnh khó khăn nhường ấy thì đến một người ngay từ tấm bé chưa từng phải lo lắng về cái ăn cái mặc như cô cũng có thể tưởng tượng ra phải cần biết bao nhiêu nghị lực, khi cô đang nung nấu bên cha mẹ thì Phạm Như Sinh đang làm gì?

Tô Nghệ chống cằm liếc nhìn Khinh Vân, cô biết ngay rằng bạn mình đang đau lòng thay cho Phạm Như Sinh, cũng phải thôi, thân thể của Phạm Như Sinh còn thấm thương hơn cả các trang anh hùng liệt sĩ. Nhưng đó chẳng phải là thứ mà người ta vẫn thường nói “con nhà nghèo thì sớm thành tài” hay sao? Nếu không thì e rằng bây giờ trường đại học H đã không có Phạm Như Sinh rồi!

- “Nếu như...”, Khinh Vân mím chặt môi: “Nếu như mình cũng đi làm thêm trong nhà hàng, Tiểu Nghệ, cậu nói xem, liệu anh ấy có đồng ý kết bạn với mình không?”.

Tô Nghệ đang chống cằm bỗng “khắc” một tiếng, tay trượt ra khỏi cằm.

Không phải chứ? Cô gái ngoan ngoãn này lại đi làm thêm vì một tên con trai? Sức hấp dẫn của cái tên Phạm Như Sinh này đúng là kinh người!

- “Thế cậu không để ý gì à?”.

- “Để ý cái gì?”.

- “Gia cảnh nhà Phạm Như Sinh không được tốt, cho dù hấn ta có trở thành bạn trai cũng không thể cả ngày hai mươi tư trên hai mươi tư giờ đưa đón cậu được, theo số liệu trên bản báo cáo thì hấn chẳng thể dành cho cậu nổi mười phút, bạn trai như thế... cậu vẫn muốn hả?”. Con gái thời nay đều rất thực tế, ai chẳng mong tìm được một người bạn trai giàu có để ngày ngày cung phụng.

- “Tiểu Nghệ, cậu nghĩ đi đâu vậy? Mình chỉ muốn làm bạn với anh ấy thôi!”.

Nhìn gương mặt đang ửng hồng của bạn, Tô Nghệ mân mê cằm nói: “Có thật chỉ là bạn thôi không?”.

- “...”.

- “Mình thấy đâu có đơn giản như thế!”.

Khinh Vân lườm cô một cái: “Thôi được, mình thích anh ấy, không sai! Nhưng trước khi anh ấy thích mình, mình nghĩ... đầu tiên làm bạn thì cũng đã tốt lắm rồi!”. Nói xong, cô liền nhớ lại lúc ở nhà hàng tối hôm trước, cũng câu nói đó của Phạm Như Sinh: “Sau khi là bạn thì sao? Chẳng phải là muốn làm bạn trai à?”. Anh ấy tiên đoán sự việc sao mà chính xác đến vậy? Điều này có thể tính là sở trường không nhỉ?

Nhưng những điều anh nói không hề sai, cô thừa nhận mình có ý với anh, từ nhỏ đến lớn những gì cô muốn cha cô đều đáp ứng hết. Bắt đầu từ bây giờ, Như Sênh, cô muốn dùng khả năng của chính mình để có được anh.

Nhiều khi nghĩ chỉ là nghĩ vậy thôi, còn muốn hành động thực tế còn cần phải có chút dũng khí.

Từ lúc Tô Nghệ nắm được thời gian biểu của Phạm Như Sênh, Khinh Văn đã chắc chắn cô ấy là một người thuộc trường phái hành động, chưa đầy một tuần, Tô Nghệ đã mang về một tin vô cùng bất ngờ. Cô ấy đã nhờ Thang Bồng liên hệ với chủ nhà hàng, cuối tuần này hai người có thể cùng nhau đến đó làm việc.

Khinh Văn hỏi tại sao Tô Nghệ cũng muốn đi làm thêm, cô ấy vỗ vỗ ngực đáp rằng: Chẳng đường tình cảm của người bạn thân thiết mà không có cô tham dự thì sao có thể gọi là bạn bè được chứ? Thực ra cô ấy sợ một mình ở trường học sẽ rất vô vị, nên đi theo để cổ vũ tinh thần.

Tô Nghệ vốn không phải là kiểu người có thể ngồi yên một chỗ, Khinh Văn mỉm cười, cuối tuần này chính là thời khắc mà cô vô cùng mong chờ.

- “Anh Phạm, xin chào! Từ bây giờ em bắt đầu là đồng nghiệp mới của anh, mong anh quan tâm nhiều hơn nha!”. Khinh Văn đứng trước gương tự lẩm bầm một mình rồi bật cười. Không được, thêm từ “nha” vào có vẻ hơi nũng nịu, giống như một cô gái mơ mộng trong phim thần tượng Đài Loan, cô vừa đánh răng, vừa soi gương để tập các điệu cười khác nhau để xem kiểu nào phù hợp nhất.

Hay nghiêng nghiêng đầu, cười híp mắt? Vẫn không được, so với lúc nãy còn có vẻ ướm át hơn, cô nhìn mà nổi cả da gà.

- “Khinh Văn cậu ở trong đó làm gì đấy, mau ra đi, mình không chịu được nữa rồi!”. Tô Nghệ đập cửa.

- “Cậu mau ra đi!”. Trần Kiều Kiều ngoác miệng cười: “Cậu không ra ngay thì Tô Nghệ bĩnh ra quần bây giờ!”.

Cuối tuần, theo thói quen, Phạm Như Sênh dậy rất sớm, không khí se se lạnh, anh phải tranh thủ thời gian đi mua cho em gái vài bộ quần áo mới, Như Tiêu luôn mặc đồng phục, giặt nhiều đến mức bạc phếch. Không phải là anh không mua quần áo cho cô, nhưng cứ mua về là cô đều trân trọng như giữ gìn châu báu, chỉ mặc vài lần. Ngoảnh đi ngoảnh lại, người đã lớn hơn, không thể mặc vừa được nữa, nhưng cô không bỏ những bộ quần áo đó đi mà vẫn treo gọn gàng.

Như Tiêu rất gầy, lại có đôi mắt to trong sáng như biết nói.

Có lẽ do ảnh hưởng của hoàn cảnh gia đình nên ngoài anh trai ra cô không nói chuyện với những người khác, tuy thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu lớp nhưng quan hệ với bạn bè thì lại không được tốt lắm.

Hiện tại, cô đang trong giai đoạn phát triển chiều cao nên mỗi tuần anh đều mua thêm ít thực phẩm bổ dưỡng mang về để mẹ nấu cho cô. Vì mẹ không biết dùng thẻ ngân hàng, nên hàng tháng anh đều đưa tiền cho Như Tiêu cầm, vả lại trí nhớ của bà cũng ngày càng giảm sút, luôn không nhớ mình đã để tiền ở đâu.

Hôm qua anh đã xin ông chủ, buổi chiều có thể nghỉ sớm một chút, đầu anh đang rối như tơ vò vì không biết nên mua thứ gì. Anh cũng đã bảo Như Tiêu tự đi mua đồ, tuy nói đến mỗi cả miệng, cô cũng gật đầu đồng ý, nhưng chẳng bao giờ tự đi mua cả. Như Tiêu là một cô gái rất hiểu chuyện, biết hoàn cảnh gia đình nên không bao giờ tiêu xài hoang phí.

Vừa đi vừa nghĩ, ngẩng đầu lên đã thấy có hai bóng người đang đứng trước cửa nhà hàng.

Người con gái đó cũng có đôi mắt to thuần khiết giống như Như Tiêu.

Khinh Văn và Tô Nghệ đã đợi ở đó từ rất lâu, do Khinh Văn quá căng thẳng, kiên quyết lời Tô Nghệ đang ngủ ngon lành ra khỏi giường, đến sớm nửa tiếng đứng đợi ở đây.

Trong lúc Tô Nghệ đang cầu nhàu, Khinh Văn phóng tầm mắt ra xa và bắt gặp hình bóng khiến tim cô loạn nhịp. Trong khoảnh khắc anh ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy sự ngạc nhiên đang hiện rõ trong ánh mắt anh, cuối cùng, cô đã nhìn thấy một cảm xúc khác ngoài sự lạnh lùng đứng đưng trên mặt anh.

Khinh Văn cười thật rạng rỡ, nụ cười mà cô đã cùng Tô Nghệ tập không biết bao nhiêu lần trước gương: “Chào buổi sáng!”.

Thực sự là còn rất sớm.

Sau phút ngạc nhiên, ngay lập tức khuôn mặt Như Sênh lại trở về vẻ lãnh đạm thường ngày: “Sao các cô lại ở đây?”.

- “Bọn em cũng làm thêm ở đây”. Cô trả lời rất tự nhiên.

- “Nghĩa là sao?”.

- “Nghĩa là... em và Tô Nghệ bắt đầu làm thêm tại đây từ hôm nay!”. Cô mỉm cười: “Cho nên từ hôm nay trở đi chúng ta không những là bạn học mà còn là đồng nghiệp nữa!”.

Như Sênh nhìn cô với ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh, anh mím chặt môi, lẳng lặng móc chìa khóa từ trong túi ra mở cửa. Đường như với anh, hai người phía sau chẳng khác nào không khí.

- “Này, này... Phạm Như Sênh!”. Khinh Văn vội vàng đuổi theo anh: “Hôm qua ông chủ có nói với em rằng: Em và Tô Nghệ đến sớm một chút để anh hướng dẫn cho quen dần với môi trường làm việc!”.

Như Sênh đang thay đồng phục làm việc, không thềm đếm xỉa đến cô.

Khinh Văn vẫn không nản lòng mà còn lượn đến trước mặt anh: “Sao anh không chú ý đến em? Đợi lát nữa ông chủ đến mà em chưa nắm được nội quy ở đây, bị mắng thì làm thế nào?”.

- “Không liên quan đến tôi!”.

Đúng là núi băng mà!

Khinh Văn thầm rủa nhưng nụ cười vẫn ngọt ngào: “Anh không hướng dẫn em cũng được, đợi chút nữa ông chủ hỏi, em sẽ nói rằng anh cố ý không để ý đến chúng em!”.

Đùa gì đây!

Như Sênh trừng mắt nhìn cô: “Cô...”.

- “Em là Tống Khinh Văn!”. Cô vội vàng khai báo tên tuổi.

- “Cô Tống”, Như Sênh hít một hơi thật sâu, nói: “Cô ăn no nên rửng mỡ đấy à, định mang tôi ra làm trò đùa hả”.

- “Em không có!”. Khinh Văn nhìn anh bằng ánh mắt vô tội: “Em chỉ muốn kết bạn cùng anh nhưng anh lại không đồng ý nên em chỉ có thể làm cách này thôi!”.

Theo thói quen, Như Sênh lại mím chặt môi im lặng, vòng qua trước mặt cô đi làm việc.

Khinh Văn vội vàng đi theo.

Đồng phạm Tô Nghệ đứng bên cạnh trợn tròn mắt: Đó là Khinh Văn mà cô từng quen biết sao? Không thể ngờ được, cô bạn học Khinh Văn vẻ ngoài vốn yếu điệu thực nữ, nhưng nội tâm lại... mãnh liệt thế!

Như Sênh bị bám riết, không biết làm thế nào đột nhiên quay người lại, Khinh Văn không lường được đã đâm sầm vào ngực anh.

- “Á!” Như Sênh không kêu thì thôi mà cô lại kêu lên trước: “Xin lỗi, xin lỗi, em không cố ý!”. Ánh mắt đầy vẻ hối lỗi.

Ngẩng đầu thấy Như Sênh đang trừng mắt nhìn, Khinh Văn vội khép nép cúi đầu chẳng dám hé lời. Sao cô lại ngốc thế cơ chứ, chắc chắn là lại làm anh không vui rồi, vốn dĩ anh đã không ưa cô, bây giờ một chút thiện cảm ắt cũng chẳng còn!

Trong khi cô đang buồn bã một mình thì một âm thanh từ ngoài cửa vọng đến, ba người cùng quay đầu nhìn ra, ông chủ đang từ cửa đi vào, nhìn thấy họ, mắt chớp chớp có chút ngạc nhiên rồi cười nói: “Như Sênh, hôm nào cũng đến sớm vậy! Tôi quên không nói với cậu, đây là hai nhân viên mới, cũng là sinh viên trường cậu, tôi bảo họ hôm nay đến sớm hơn một chút để cậu giới thiệu cho quen dần với công việc!”.

Ông chủ chừng hơn ba mươi tuổi, dáng người mập mập, nhìn vẻ ngoài rất có cảm tình, gặp ai cũng cười híp mí cho nên còn có biệt danh là Phật Di Lặc.

Như Sênh do dự một hồi rồi nói: “Không thể để Tào Châu hướng dẫn họ sao?”.

- “Cậu ta lúc nào cũng lười chảy thây, việc của mình còn chẳng xong, sao có thể hướng dẫn các cô ấy được!”. Phạt Di Lặc vừa nói vừa cười ha hả.

- “Ồ đây, cậu là người chăm chỉ nhất, cho nên mới phải nhờ đến cậu, mọi việc trong cửa hàng có cậu là tôi yên tâm nhất đấy!”.

- “Vâng, em biết!”. Như Sênh gật đầu, không nói gì thêm rồi quay lại làm việc.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc rồi vội vàng bám theo.

Tô Nghê tự giác né vào cạnh ông chủ mà không đi cùng, cô không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Đi đến hành lang đại sảnh, Như Sênh đột ngột quay người lại lần nữa, Khinh Văn vội vàng dừng bước mới không đâm sầm vào anh, trong lòng thầm than: May mà có chuẩn bị trước! Nhưng anh ấy vẫn luôn không báo trước quay người lại khi người khác không có chút phòng bị nào sao?

Cô muốn cười với anh nhưng ngẩng đầu lên liền bắt gặp một khuôn mặt lạnh tanh, muốn cười cũng chẳng thể cười nổi.

- “Rốt cuộc cô muốn làm gì hả?”. Như Sênh mắ môi mắ lợi, gần lên từng tiếng một.

- “Em đã nói rồi mà, em muốn kết bạn với anh!”. Cô trả lời đến là thành thực.

- “Nhưng... tôi không muốn kết bạn với cô!”.

Lời nói thẳng dù không ác ý nhưng cũng khiến người ta đau lòng.

Hai tay Khinh Văn nắm chặt lấy nhau, trong lòng đã bị tổn thương, nhưng nụ cười vẫn ngọt ngào: “Lý do? Lý do vì sao không muốn kết bạn cùng em?”.

... Không muốn là không muốn, lại còn cần có lý do ư?

- “Anh không trả lời, tức là không có lý do... Anh không phải trừng mắt lên với em như thế, em không có ác ý, thực sự là chỉ muốn làm bạn với anh thôi...”. Nếu có thể, làm bạn trai cũng được! Nhưng câu đó chỉ có thể nói thầm trong lòng: “Em hứa sẽ không làm lãng phí thời gian cũng như quấy rầy công việc của anh, như thế vẫn còn không được sao?”.

Lo lắng quan sát sắc mặt của anh, trong lòng không ngừng than thở: Ôi... Núi băng vẫn là núi băng, cô đã thành khẩn như vậy mà anh vẫn chẳng có chút biểu cảm nào cả!

Khinh Văn nghiêng chặt răng, nói liều: “Vả lại người cũng đã ở đây rồi, anh cũng chẳng thể bắt em đi được? Còn nữa, em chẳng làm việc gì xấu xa đến mức không thể bỏ qua phải không? Hơn nữa... hơn nữa, cũng không có ai quy định rằng: Anh đi làm được còn em thì không...”.

Anh còn có thể nói gì được nữa?

Như Sênh lực bất tòng tâm, tiếp tục im lặng rồi quay người bỏ đi, chẳng thèm để ý đến cô.

Thế này... liệu có phải là anh không giận nữa? Khinh Văn trộm cười, nhưng cái kiểu anh bặm môi trông mới đáng yêu làm sao, mãnh như một đường vòng mà khi nhỏ cô vẽ bừa ra.

- “Hi hi, anh Di Lặc! Anh xem Khinh Văn của chúng ta kìa, bình thường đâu có như vậy”. Tô Nghê đến bên ông chủ tấm tắc khen Khinh Văn: “Vốn là một cô gái rất nhút nhát, thế mà bị Phạm Như Sênh hại đến mức thế này đây!”.

Ông chủ bật cười khà khà: “Hiểu rồi, hiểu rồi, tôi cũng đã từng có thời tuổi trẻ mà. Nhưng cô bạn này là cô gái dũng cảm nhất mà tôi đã từng chứng kiến trong đám con gái theo đuổi Phạm Như Sênh đấy!”.

- “O?”. Tô Nghê rướn mày, bắt đầu hóng hớt: “Nói như vậy thì đã có rất nhiều cô gái đến đây theo đuổi Phạm Như Sênh à?”.

- “Rất nhiều, nhưng chưa đầy hai ngày đã bị vẻ lạnh lùng của Phạm Như Sênh hạ gục”. Phạt Di Lặc hạ giọng nói: “Nhưng từ sau khi Như Sênh đến đây, cửa hàng làm ăn cũng khấm khá lên nhiều!”.

Trong lòng Tô Nghệ toát mồ hôi hột thay cho Khinh Vân, hóa ra ngày ngày Phạm Như Sênh sống trong sự theo đuổi, ước mong của nhiều người, thảo nào anh ta quá nhạy cảm đối với những cô gái theo đuổi mình. Có khi anh ta lại xem hai cô giống như những cô gái nhìn trai đẹp là si mê cũng nên!

...

Khinh Vân chẳng phải là loại con gái yếu điệu, nhưng từ nhỏ đến lớn đều sống trong nhung lụa.

Chạy bàn nhìn thì đơn giản, nhưng làm thì mới biết là rất khó.

Cũng như ông chủ đã từng nói, ở đây làm ăn rất tốt, khi mới bắt đầu, thấy mới mẻ họ còn sung sức hăng hái, nhưng sau đó khách càng ngày càng đông, chân tay mỏi nhừ, đầu óc quay cuồng, liên tục mang nhầm đồ cho khách, không phải bàn số sáu nhìn nhầm thành bàn số chín thì cũng là nghe nhầm bàn số bốn ra bàn số mười.

Cả một buổi sáng mắc lỗi liên tục, Tô Nghệ đã kêu khổ ầm ĩ, nhất quyết không làm nữa mà đứng nghỉ bên cạnh, nói ngày mai sẽ xin thôi việc.

Khinh Vân cũng ù cả đầu, những việc này còn khó hơn học trên lớp rất nhiều. Khi lên lớp chỉ cần ngồi và nghe giảng, ghi nhớ bài giảng là được. Nhưng làm ở đây, không những phải nhớ, đôi chân chạy không ngừng mà còn phải luôn luôn mỉm cười khi phục vụ, cả một buổi sáng không lúc nào được nghỉ ngơi, đến một người dịu dàng như cô mà cũng có chút mất kiên nhẫn.

Thế nhưng khi thấy bóng anh lướt qua là nỗi buồn bực trong lòng cô bị quét sạch, thật vô lý khi anh có thể làm việc thuần thục như thế còn cô thì không thể!

Nếu bây giờ cô thốt ra lời từ bỏ, nhất định anh sẽ xem thường và cho rằng cô chỉ là cô tiểu thư đồng danh! Như vậy thì cả đời này cô đừng mơ đến việc kết bạn với anh.

Chỉ cần nghĩ đến điều đó là lòng tự tin của cô lại dần hồi phục.

Vì Tô Nghệ sống chết không chịu làm nữa nên phần công việc của cô ấy đều đổ hết cho cô. Lòng tự tin vừa quay lại, cô vội xốc lại tinh thần và đi làm việc. Thực sự là không thể chịu được nếu không thấy bóng anh trong đám người hỗn độn đó, chỉ cần trông thấy anh, cảm thấy anh ở bên cạnh là cô có thể cố gắng hơn nữa.

Tổng Khinh Vân! Mày có thể mà! Cô mỉm cười lấy lại dũng khí trong lòng.

Khi cô đưa phần gà xào ớt tới bàn số mười bảy thì từ bàn thứ mười tám có tiếng gọi: “Bồi bàn, qua đây chút!”.

Khinh Vân ngó trái ngó phải, vẫn chưa quen với “chức danh” phục vụ nên cô ngây người, một lúc sau mới bước tới hỏi: “Xin hỏi quý khách cần gì ạ”.

Ngồi bàn số mười tám là một đôi tình nhân. Người con trai giơ ra một đoạn dây thép nhỏ và nói: “Đây là thứ mà chúng tôi phát hiện lẫn trong mì, có biết là cái gì không? Là dây thép đấy! Có gì nhầm lẫn chẳng? Nhà hàng to thế này mà làm ăn như vậy sao, nếu không phát hiện sớm thì có phải là miệng tôi đã rách rồi không? Gọi ông chủ đến đây gặp chúng tôi!”.

Gặp phải tình huống này, Khinh Vân không biết xử lý thế nào, định bụng quay đi tìm ông chủ.

- “Đợi một chút!”. Một cánh tay giữ cô lại, Khinh Vân quay đầu, không ngờ người đó chính là Như Sênh.

Anh không nhìn cô, chỉ ngăn cô lại rồi buông tay ra, mỉm cười với khách hàng và nói: “Xin lỗi, là do chúng tôi sơ xuất. Tôi sẽ bảo nhà bếp làm lại một suất mới, xem như là bồi thường, có được không?”.

- “Làm một suất mới? Vậy cần mất bao lâu?”. Giọng chàng trai đầy bất mãn: “Vội lại tôi ăn cũng no rồi, ăn được một nửa mới phát hiện ra mẩu dây thép này, rửa đồ kiểu gì mà lại để rơi vào như vậy, nhờ không rửa sạch thì... nghĩ đến tôi muốn ói!”.

- “Thành thật xin lỗi!”, Như Sênh nhẫn nại nói: “Xin anh yên tâm, nhà hàng chúng tôi rất có uy tín, chỉ vì hôm nay khách quá đông, khi chế biến đầu bếp lơ sơ sót, mong anh bỏ qua... Thế này đi, bữa cơm hôm nay của anh chị miễn phí, có được không ạ?”.

Không biết người thanh niên đó còn lâu bầu nói những gì nữa thì cô gái bên cạnh kêu to như thể tìm ra châu lục mới: “A... Anh không phải là người rất nổi tiếng ở trường chúng tôi, Phạm Như Sinh đấy chứ?”

Câu nói ấy làm một cô gái khác đang ngồi cạnh bạn trai cũng phải chú ý.

- “A... đúng rồi!”, hai cô gái liếc mắt nhìn nhau, đã từng nghe tên Phạm Như Sinh của khoa Y từ rất lâu rồi, trước đây chỉ nhìn qua ảnh mà nay lại là người thật đứng trước mặt khiến cho bọn họ “tim đập chân run”.

Như Sinh gật đầu với họ, không nói gì rồi quay đi.

Cảm thấy người đằng sau vẫn còn đứng ngây ra, anh dừng lại cau mày buông một câu: “Cô vẫn còn đứng đây làm gì hả?” rồi đi thẳng.

Khinh Văn định thần trở lại, lặng lẽ theo sau anh.

Lúc này... lúc này là anh đã giúp cô? Có lẽ chỉ có lính mới như cô mới hành động kiểu ấy, khách hàng vừa nói muốn gặp ông chủ thì lập tức đi gọi ông chủ ngay.

Ngẩng đầu lên nhìn hình dáng hao gầy của anh sao trong lòng cô thấy ảm áp đến lạ. Khinh Văn mệt đến mức cầm cái mâm cũng chẳng nổi, sắp dọn dẹp xong chiếc bàn cuối cùng, quay người lại, Tô Nghệ đã mang tới một cốc trà sữa: “Khổ chưa! Khổ chưa, làm một cốc đi, mình vừa đi mua về đấy!”.

- “Cảm ơn!”. Khinh Văn đón lấy, uống liền một hơi, trà sữa nóng hổi làm cho dạ dày dễ chịu hơn rất nhiều.

Từ nhỏ, dạ dày của Khinh Văn đã không được tốt, nếu ăn cơm không đúng giờ sẽ bị râm rẩm đau. Hôm nay, vì dậy sớm quá rồi bận rộn đến tận bây giờ vẫn chưa được ăn cơm, dạ dày của cô bắt đầu “lên tiếng cảnh báo”.

Căn bệnh nhỏ này trừ cha cô ra mọi người đều không biết, nên cũng chẳng có ai nhắc nhở cô.

Tô Nghệ kéo cô ngồi xuống sofa, nói: “Mình vốn định mua ba cốc, nhưng cứ nghĩ đến cái tay Phạm Như Sinh kia nhất định sẽ không biết nhận lòng tốt của người khác nên lại thôi. Khinh Văn, cậu thực sự định làm việc tiếp ở đây à? Mệt lắm đấy, nhìn cậu bận rộn cả buổi sáng thật khiến người ta đau lòng!”.

Khinh Văn mỉm cười: “Đó là vì từ nhỏ đã quen sung sướng, bọn mình lớn thế này, mới chịu khổ một chút xíu thế này đã thấm thía gì?”.

- “Nhưng cũng đâu cần phải khổ đến mức này!”. Tô Nghệ ca cẩm: “Nếu cha mẹ cậu hay tin thì không biết họ còn đau lòng đến thế nào... Cục cưng của nhà chúng ta, từ trước chưa từng chịu khổ, giờ chỉ vì một thằng con trai mà chịu giày vò bản thân thế này?”. Tô Nghệ hạ thấp giọng, cố ý bắt chước tiếng ông Tổng trêu cho Khinh Văn cũng phải phá lên cười.

- “Không đâu, cha mình tất nhiên là rất chiều con gái nhưng cũng luôn ủng hộ mình tự lập. Ông thường nói, thanh niên là phải ném mùi khó khăn, chỉ có điều mẹ lại không chịu, cho nên đến tận kỳ nghỉ hè thời cấp ba mình mới được đi làm gia sư”.

- “Đi gia sư thời cấp ba? Học sinh giỏi vẫn là học sinh giỏi, chỉ sợ người như mình mà đi dạy thì chỉ có thể dạy người ta chơi game như thế nào, trốn cha mẹ đi chơi ra sao thôi. Nhớ hồi cấp ba mình vẫn như một thằng nhóc, mỗi lần đi chơi đều treo cửa sổ, cha mình lăm lăm cái roi vừa chỉ vừa quát: Tiểu Nghệ, con lại đi nữa, đi rồi thì đừng có về, về cha sẽ quật gãy chân. Mình liền làm mặt quỷ trêu cha, khiến cha không thể đánh được. Nhớ có một lần mình thực sự làm cha giận, đến mức lấy cả thắt lưng da để đánh mình, thật là đáng sợ, mình khóc đến xé gan xé ruột, nhưng đánh mình xong ông lại rất đau lòng, lại bị mẹ mình cầu nhàu nữa chứ, ha ha!”.

Khinh Văn thấy Tô Nghệ cười thật sảng khoái, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều: “Cậu bây giờ vẫn giống con trai đấy, mình thật ngưỡng mộ, có thể cười thật to, muốn làm gì thì làm cái đó. Còn mình, từ nhỏ cha đã dạy: Con gái phải biết lễ nghi, không cười quá lớn!”.

- “Không lẽ còn muốn cậu tam tòng tứ đức, tinh thông cầm kỳ thi họa hay sao?”. Tô Nghệ chống cằm: “Xem ra chú Tổng đúng là cổ lỗ sĩ! Tổng Khinh Văn, Tổng Khinh Văn, chẳng trách chú ấy đặt cho cậu cái tên tao nhã đến thế, cậu rất phù hợp nếu sống ở thời cổ đại... Nhưng con gái như thế cũng hay, sau này có thể kiếm được người chồng tốt. Xem mình đây này, đều là do tên Thang Bánh Bao làm hỏng mà, từ nhỏ tính

mình đã hùng hù hỏ hỏ như con trai, chẳng có đứa con gái nào thềm chơi với mình, lúc đó cậu ta ở đối diện nhà mình nên chúng mình rất thân thiết”.

- “Nói như vậy, cậu và Thang Bồng quen nhau từ nhỏ sao?”.

- “Đúng vậy. Cho nên tay đó chẳng bao giờ xem mình là con gái, thật là đáng ghét!”.

- “Đây chẳng phải là thanh mai trúc mã sao? Quen biết từ nhỏ nhất định sẽ có rất nhiều chuyện hay ho!”

- “Chuyện hay ho thì không có nhưng chuyện cười thì rất nhiều, đa phần đều là tay đó lừa mình”. Tô Nghệ bắt bình hóp một ngụm trà sữa lớn, tưởng tượng nếu là máu của Thang Bồng, có lẽ cô sẽ uống sạch trơn.

-Khinh Vân cười đầy vẻ kỳ quái: “Tiểu Nghệ, lần trước Thang Bồng có nhắc đến chuyện lừa cậu ngồi vào bếp than là như thế nào vậy? Chắc chắn là rất buồn cười? Kể nghe đi!”.

- “Không kể!”. Tô Nghệ trừng mắt nhìn cô: “Khinh Vân đáng ghét! Cậu cũng học theo cái xấu à, uống công mình đã đối xử tốt với cậu như vậy, lại còn mua trà sữa nữa chứ, cậu còn dám cười mình!”.

- “Mình đâu có cười cậu, chỉ cảm thấy lạ, có thể mà cũng không chịu kể! Đúng là đồ nhỏ nhen!”.

- “Hứ, nhỏ nhen thì nhỏ nhen, chuyện xưa không nên nhắc lại, mình không muốn nói đâu!”.

-Tô Nghệ không thềm để ý đến cô nữa mà chăm chú uống trà.

-Khinh Vân trong lòng cười thầm, tâm trạng đã khá hơn rất nhiều.

- “Ăn cơm, ăn cơm thôi!”.

-Lúc đó, tiếng gọi từ đại sảnh vọng đến, tất cả nhân viên của nhà hàng đều quay quần bên một chiếc bàn.

-Nhà hàng này bao cả cơm trưa, nói là bữa trưa nhưng đến đầu giờ chiều mới được ăn, đồ ăn rất phong phú, rau xanh, thịt cá không thiếu thứ gì, vì đa số nhân viên của nhà hàng đều là sinh viên của các trường lân cận nên được đãi ngộ hơn, quan hệ giữa bọn họ đều rất tốt.

-Vừa nghe thấy tiếng gọi đi ăn cơm, Tô Nghệ lập tức bật khỏi sofa rồi kéo Khinh Vân dậy: “Cuối cùng cũng có cơm rồi, mình đói sắp chết đến nơi đây này!”.

-Đến trước bàn ăn, mọi người đã ngồi kín, chỉ chừa lại hai chỗ trống, đó là chỗ của họ.

-Tô Nghệ kéo Khinh Vân chuẩn bị ngồi xuống, nhưng không biết nghĩ gì lại cười hì hì với ông chủ: “Anh Di Lặc, anh Di Lặc chuyển qua hai chỗ bên cạnh, để em và Khinh Vân ngồi đây có được không?”.

-Phật Di Lặc vẫn cười khà khà, nói “được thôi” rồi chuyển chỗ.

- “Cảm ơn anh!”. Tô Nghệ cười, rồi kéo Khinh Vân ngồi xuống bên trái mình: “Khinh Vân, ngồi đây đi!”.

-Cảm giác tất cả mọi người ở đó đều nhìn hai người bọn họ bằng ánh mắt nửa cười nửa không, Khinh Vân cúi đầu xấu hổ: “Tiểu Nghệ, thế này không tốt đâu?”. Tất nhiên cô hiểu ý của Tiểu Nghệ, ngồi bên cạnh cô chính là Phạm Như Sinh, hành động “lộ liễu” như thế này, e rằng mọi người đều biết cô thích Phạm Như Sinh mất!

-Tuy thực sự rất thích, nhưng người có da mặt mỏng như cô làm sao chịu được ánh mắt đầy ẩn ý của người khác, trên khuôn mặt đẹp đẽ như trứng gà bóc dần dần xuất hiện những cụm mây hồng.

- “Có gì mà không tốt? Chỗ này gần cửa sổ, không khí mát lành thật!”. Tô Nghệ nháy nháy mắt nói rồi ấn Khinh Vân ngồi xuống, sau đó cũng ngồi xuống.

-Mọi người đều vui vẻ cầm đĩa ăn cơm, chỉ có Phạm Như Sinh ngồi bên cạnh Khinh Vân là vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, dường như mọi việc đều chẳng liên quan gì đến anh.

-Trái tim Khinh Vân đập rộn rã, Phạm Như Sinh đang ngồi bên cạnh, chung một bàn và cùng ăn cơm với cô, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ trải qua cảm giác đó, sự ấm áp tràn đầy căng phồng cả lồng ngực.

-Rất nhiều năm sau, cô vẫn nhớ như in cái giây phút trái tim loạn nhịp trong lần đầu ngồi ăn cùng Phạm Như Sinh, và cả động tác những đầu ngón tay sạch sẽ cầm đĩa gấp thức ăn của anh nữa.

-Ông tay áo sơ mi trắng hơi gấp lên, da anh không đen mà rất trắng, trên đôi bàn tay đó, mỗi đầu móng tay đều được cắt ngắn, từ chỗ cô có thể nhìn rõ mười mười vết chai trong lòng bàn tay và làn da trên mu bàn tay của anh thật chẳng ăn nhập với nhau chút nào.

-Phạm Như Sênh, chắc chắn anh đã phải chịu bao nhiêu gian khổ! Khinh Vân thầm nghĩ trong lòng, những người cùng độ tuổi có vết chai dày như vậy trong lòng bàn tay thực sự là rất ít. Động tác gấp thức ăn của anh cũng rất lịch sự, hơn nữa chỉ gấp những đồ ở gần. Người khác khi ăn cơm thường hay nói chuyện, ngược lại anh rất lặng lẽ, dường như không phải là đang ăn cơm mà là đang hoàn thành một công việc nào đó.

-Sau khi ăn cơm xong, mép bàn chỗ anh ngồi tuyệt nhiên sạch sẽ, hơn nữa trong bát của anh cũng không còn một hạt cơm thừa.

-Quan sát kỹ càng, tự nhiên trong lòng Khinh Vân khẽ nhói đau.

-Sau khi ăn và thu dọn xong, tất cả bọn họ, người thì tranh thủ nghỉ ngơi, người lại túm tụm buồn “dưa lê”.

-Mọi sự chú ý của Khinh Vân đều tập trung vào Phạm Như Sênh, nghe nói chút nữa anh sẽ xin nghỉ sớm, như vậy chẳng phải là từ giờ đến tối cô chẳng được nhìn anh nữa sao?

-Trong lòng thất vọng tràn trề, đôi mắt trân trân nhìn vào hình bóng đó, tựa như muốn nhìn cho thật thỏa thích mới thôi.

-Trước khi ra về, Phạm Như Sênh đã sắp xếp và hoàn thành xong công việc cuối cùng, Tào Châu đứng bên cạnh hầy hầy vai anh, nói với vẻ thần bí: “Như Sênh, người đẹp kia nhìn cậu rất lâu rồi đấy! Cô ấy chính là người đến trả cho cậu đồng hai tệ lần trước, đúng không!”.

-Phạm Như Sênh nhíu mày, hết sức lạnh lùng: “Có liên quan đến cậu không?”.

-Tất nhiên là không liên quan, nhưng lại có liên quan đến cậu: “Nghe nói, cô ấy nằm trong Top người đẹp của trường, học sau chúng ta một khóa, xinh thật, thế nào? Cậu không thích à?”.

- “Không hứng thú!”.

- “... Nghe tớ nói này, Như Sênh, nói thế nào nhỉ, các cô gái vì cậu mà cam tâm chịu khổ không chút oán hờn. Nhưng ngược lại, cậu chẳng để ý gì đến họ, sao phải lạnh lùng với họ đến vậy, chẳng trách thiên hạ đồn rằng cậu là đồ pê-đê!”.

-Như Sênh đã thu xếp công việc xong, hai tay chà chà vào nhau không nói gì.

-Tào Châu bĩu môi dài thườn thượt: “Được rồi, cứ coi tớ nói sai đi, nhưng Như Sênh, theo kinh nghiệm quan sát con gái nhiều năm của tớ thì cô gái này tuyệt đối bảo đảm về chất lượng, phẩm chất lương thiện... nếu bỏ lỡ thì cậu sẽ hối hận cả đời!”.

- “Tớ không hối hận!”, Như Sênh đảo mắt, thờ ơ nhìn Tào Châu: “Tớ chỉ hối hận là tại sao lại quen một người bạn như cậu thôi!”.

-Tào Châu ôm đầu ra vẻ đau khổ: “Phạm Như Sênh, cậu đúng là đồ vô lương tâm, chẳng phải là tớ đang nghĩ cho cậu sao? Nghĩ mà xem, cậu là người lúc nào cũng bận rộn từ sáng đến tối, lại chẳng có ai quan tâm xem cậu ăn ở thế nào, người có sức khỏe tốt còn chẳng ăn ai. Mấy hôm trước cậu bị đau dạ dày đến là thảm thương, cậu quên rồi à? Thế nên tớ mới khuyên cậu nhanh nhanh chóng chóng tìm lấy một cô bạn gái, chứ đừng ngược đãi bản thân như thế này!”.

-Giọng Như Sênh trở nên cứng rắn hơn, anh đáp lại: “”Nếu như tớ có nhiều thời gian như vậy để đi chơi với bạn gái thì chẳng bằng tìm thêm một công việc nữa. Chẳng lẽ có bạn gái thì dạ dày của tớ hết đau chắc?”.

- “Phạm Như Sênh, cậu đúng là người vô cảm!”. Tào Châu bó tay, than vãn, cho dù thế nào cậu ta cũng cho là mình đúng, suốt ngày giống như một con lừa bận rộn không ngừng, tuổi trẻ trôi qua chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

- “Tớ vốn là kẻ vô tình, đó đâu phải là chuyện hôm nay cậu mới biết!”. Như Sênh lạnh lùng nói rồi từ quày đi thẳng ra ngoài.

-Tay cầm đồ của mình, anh đang chuẩn bị đi.

- “Này...”, phía sau vang lên tiếng gọi rụt rè làm anh đứng lại.
- Anh quay lại, nhứ mày nhìn Khinh Văn: “Việc gì vậy?”.
- “Ừm thì...”. Mặt Khinh Văn dần dần ửng hồng, thực ra chỉ là cô nhìn thấy anh sắp đi nên theo bản năng gọi anh đứng lại mà thôi: “Là, là... khi sáng, cảm ơn anh... đã, đã giúp em...”.
- “Tôi không giúp cô, đó là kỹ năng mà mỗi phục vụ đều nên biết!”.
- “Vâng...”, thật buồn cười, mồm miệng cứng đơ, nhìn xem, Tống Khinh Văn, hãy nói rằng tự mày đa tình đi: “Vậy... vậy giờ anh sắp nghỉ đây à?”.
- Như Sênh nhìn cô với ánh mắt kỳ quặc: “Tôi nghỉ hay không cũng phải báo cáo với cô à?”.
- “Em... em không có ý đó... em...”. Nói đến đó, đầu cô càng lúc càng cúi thấp: “Em chỉ hỏi thể thôi...”.
- Một hồi lâu không thấy đối phương đáp lại, cô ngẩng đầu lên, thấy thấp thoáng đằng xa là cái bóng trắng gầy gầy của anh.
- Haizz... Khinh Văn thầm than thở, không biết đến khi nào anh mới không để lại cô phía sau dõi theo bóng dáng của anh nữa...
- Cô quay lại, vừa hay đúng lúc Tào Châu đi tới.
- “Em gái rất thích Như Sênh đúng không?”. Anh ta cười hích hích nhìn cô hỏi.
- Mặt Khinh Văn đỏ ửng, điều đó thể hiện rõ thế cơ à? Hình như cả thế giới này đều biết.
- “Tuy con gái theo đuổi Như Sênh có thể xếp hàng dài như Trường Thành, nhưng anh chỉ chăm em Tống thôi!”.
- Tào Châu cười cười nói: “Đối với ai Như Sênh cũng như vậy cả, nên em đừng suy nghĩ làm gì, cậu ta vốn dĩ không hay nói nhiều, những cô gái trước đây đến tìm, cậu ta còn chẳng thèm để ý đến, xem ra hẳn ta không phải rất ghét em đâu, cho nên em gái vẫn có cơ hội. Như Sênh là một người rất có lý tưởng, có lẽ cũng do ảnh hưởng của hoàn cảnh gia đình, cho nên em gái ạ, nếu em thực sự thích hẳn ta thì phải kiên nhẫn, cố gắng lên nhé! Nhất định không được dễ dàng từ bỏ đâu, Như Sênh ghét nhất những kẻ bỏ cuộc giữa chừng đấy!”.
- “Anh...”. Khinh Văn mím chặt môi, hỏi một cách hiếu kỳ: “Tại sao anh lại nói với em nhiều điều như vậy?”, anh ta và Phạm Như Sênh có thù oán gì chẳng?
- Như đọc thấy suy nghĩ của cô, Tào Châu không cười nữa mà nghiêm túc nói: “Không nên nghĩ nhiều làm gì, Như Sênh là bạn tốt của anh, chẳng qua anh không muốn nhìn thấy tuổi trẻ của cậu ta trôi qua một cách uống phở mà thôi!”.
- Buông ra một câu khó hiểu khiến người ta phải vô đầu bứt tai, Tào Châu quay mình chạy nhanh vào nhà vệ sinh, mắc tiểu quá, anh chàng nhịn đã khá lâu rồi.
-

5. Chương 5

Chương 5: Bắt tù binh thật gian nan

Cả ngày mệt mỏi, khi về đến trường đã hơn tám giờ, buổi tối vẫn chưa ăn gì, trước khi lên phòng, cô mua chút đồ ở nhà ăn, muộn thế rồi nên ở đó không còn gì ngon. Một tay bê bát mì, một tay bê bình nước, khó khăn lắm Khinh Văn mới lòi được chìa khóa từ trong ba lô ra, vừa tra khóa vào ổ thì cửa cũng tự động bật mở.

- “A!”. Tô Nghệ vỗ vỗ ngực, kêu lên: “Cậu đứng ở cửa làm cái gì vậy? Làm người ta giật cả mình!”.

- “Tớ mới bị cậu thét lên làm giật mình đây này!” , Khinh Văn liếc thấy túi rác trong tay Tiểu Nghê: “Đi đổ rác à?”.

- “Không dừng lại xách rác đi chơi chắc?”. Tô Nghê vòng qua người cô chạy đến bên thùng rác. Trong ký túc, mỗi tầng đều có hai thùng rác, một trong số đó đặt trước cửa phòng lấy nước ngay gần phòng của họ.

Đổ xong rác cô xách bình nước vào phòng giúp Khinh Văn.

Liếc nhìn “lương thực” trong hộp của cô, Tô Nghê bĩu môi: “Một mỗi cả ngày lại ăn uống thế này hả? Một chút dinh dưỡng cũng không có, hay là mình lại đưa cậu đi ăn, dù sao cũng vẫn còn sớm mà!”.

- “Không cần đâu!”, Khinh Văn đặt bát lên bàn, ngồi xuống: “Một lát rồi, đến đi còn chẳng có sức nữa là!”.

- “Đó là do cậu chọn mà, sướng thì không muốn, lại muốn chịu khổ cơ!”. Tô Nghê bĩu môi phản bác. Bên cạnh, Trần Kiều Kiều đang trang điểm nghe vậy liền quay lại, mở miệng nã pháo:

- “Ấy da... Khinh Văn, nghe nói cậu đi làm thêm hả? Hoàn cảnh gia đình nhà cậu chẳng phải là rất tốt sao?”.

- “...”.

Khinh Văn húp một ngụm nước mì không nói gì.

Tô Nghê bên cạnh lườm cô ta một cái: “Ai nói rằng cứ hoàn cảnh gia đình khó khăn thì mới phải đi làm thêm... Cậu lại trang điểm như một con công thể này, định ra ngoài à?”.

Trần Kiều Kiều quay đầu soi gương ngấm ngấm: “Đúng rồi, xinh không? Hôm nay bạn trai đến trường thăm mình”.

- “Từ Giang Tô đến thăm cậu?”.

- “Đúng đó!”.

- “Có lòng quá nhỉ. Tớ nói này, cậu cố ý như vậy là muốn để chúng tớ ghen tị phải không? Rõ ràng biết chúng tớ chưa có bạn trai!”.

- “Ha ha... Không thì tớ giới thiệu giúp cậu một người? Nghiên cứu sinh nhé!”.

Bạn trai của Trần Kiều Kiều chính là một nghiên cứu sinh, cô ấy vẫn thường nhắc đến trước mặt mọi người, làm như nghiên cứu sinh thì oai lắm không bằng. Tô Nghê ngoài việc không ưa gì cái “môm vệt” đó còn ghét luôn cả cái thói thích khoe khoang với người khác của cô ấy, cho nên mỗi lần nói chuyện, đều có ý châm chọc, cũng chẳng biết đầu Trần Kiều Kiều có vấn đề hay cố tình giả vờ không biết mà cô ấy vẫn khoe khoang.

- “Xin cảm ơn, tôi đây rất dị ứng với nghiên cứu sinh!”. Tô Nghê quay người ngồi lên ghế tựa, tay gõ lách tách trên bàn phím.

“Chat” với bạn bè trên QQ một lúc, theo thói quen Tô Nghê vào diễn đàn của trường, một tin mới nhất đã thu hút sự chú ý của cô – “Mỹ nữ hàng đầu của trường đại học H theo đuổi sinh viên tài năng nổi tiếng lạnh lùng!”.

Tại sao vừa nhìn thấy tiêu đề này, cô đã cảm thấy quen quen? Nhấp chuột vào xem, đôi mắt của Tô Nghê càng lúc càng mở to: “A... Khinh Văn, qua đây, nhanh qua đây!”.

Tiếng gọi giật làm Khinh Văn chút nữa thì bị sặc. Cô buông đũa chạy đến bên Tô Nghê, hỏi: “Việc gì vậy?”.

- “Mau xem này!”, Tô Nghê chỉ vào màn hình máy tính, miệng liên thoảng đọc: “Đại mỹ nhân mới của đại học H – Khinh Văn theo đuổi sinh viên tài năng Như Sinh, còn đăng cả ảnh này!”. Mắt Tô Nghê mở to hết cỡ, cô lần lượt click vào từng mục, tất cả đều là ảnh chụp những khoảnh khắc hiếm hoi hai người nói chuyện với nhau ở nhà hàng.

Chỉ trong vòng một ngày mà topic đã có hơn một nghìn ment.

Vợ Đại Xà nói: “Buổi trưa đi dạo một lượt, mua con cá về nấu ăn, đọc tin này “sốc” đến nỗi hóc cả xương cá, bây giờ vẫn còn đau, lão chồng đã vô tình cầm nhầm hai cái sừng đây...”.

Cá Tuyệt Vọng nói: “Vừa đọc xong tin, tí nữa thì lăn đùng ngã ngửa... Như Sênh của tôi, người tình trong mộng của tôi, rõ ràng là có người còn dững cảm hơn cả tôi, nhớ năm đó khi theo đuổi anh, anh còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một lần, từ đó tôi hết hy vọng với cánh đàn ông...”.

Quý Tài nói: “Tôi mới không thể tin Phạm Như Sênh biết nói chuyện với con gái, tám mươi phần trăm là photoshop, anh ấy chỉ là một núi băng lớn...”.

- “Thế giới này đúng là điên cả rồi, ngày mai hãy mở to mắt mà nhìn, lợn sề cũng biết leo cây đó!”. Tô Nghê đóng trang diễn đàn lại: “Đây chẳng phải là Phạm Như Sênh à, sao lại bị đồn là đồng tính luyến ái giống như Châu Kiệt Luân vậy, lại còn mở hẳn một topic để thảo luận nữa chứ, sau này cậu gặp mọi người thế nào đây?”.

Khinh Văn cắn chặt môi, cô chưa từng nghĩ sự tình lại đến mức này, nếu Như Sênh mà biết được, khéo lại cầm chổi mà tống cổ cô ra khỏi nhà hàng cũng nên, vì chính cô đã khuấy động cuộc sống bình lặng của anh. Cô như đang ngồi trên đồng lửa, lòng dạ rối bời.

- “Tiểu Nghê, làm thế nào đây?”. Cô vịn vịn bàn tay, khuôn mặt trở nên trắng bệch: “Sao mình lại ngu thế cơ chứ, bây giờ mọi người trong trường đều đã biết cả, Phạm Như Sênh nhất định sẽ rất ghét mình!”.

- Tô Nghê thở dài: “Cậu đừng lo lắng thế”, cũng đừng buồn, đây không hoàn toàn là lỗi của cậu, với lại bây giờ là thế kỷ bao nhiêu rồi, đâu phải chỉ mình cậu theo đuổi con trai, chẳng hiểu họ tán nhằm thế để làm gì nữa”. Tô Nghê phùng phùng phần nộ, rồi tìm cách: “Thế này đi, mình biết Mặt Trứng Cá rất giỏi vi tính, chỉ bằng nhờ cậu ấy khóa mục này lại, với cậu ta thì chuyện này không thành vấn đề. Phạm Như Sênh thì cậu không phải lo lắng, nếu như không có việc cần kíp thì hẳn sẽ chẳng vào mạng làm gì, hơn nữa mình nghe ông chủ nói hôm nay hẳn về nhà, trước khi hẳn quay lại trường thì chuyện này đã xử lý xong xuôi rồi!”.

Khinh Văn gật đầu: “Cảm ơn cậu, Tô Nghê, nếu không có cậu thì mình thực chẳng biết phải làm gì!”.

- “Ngốc ạ, sao lại nói cảm ơn mình!”. Tô Nghê với chiếc áo khoác: “Bây giờ mình đi tìm Mặt Trứng Cá” nói xong liền đi ngay, Khinh Văn vội vàng giữ bạn lại:

- “Mình đi cùng cậu nhé!”.

- “Cậu còn chưa ăn xong mà, mình đi một mình được rồi!”.

- “Mặc kệ, bây giờ mình không ăn nổi, Tiểu Nghê, để mình đi cùng nhé!”.

Tô Nghê nghĩ đi nghĩ lại rồi cũng gật đầu: “Thôi được, cậu mặc thêm áo vào đi, buổi tối bên ngoài rất lạnh!”.

- “Ừ” Khinh Văn gật đầu, lôi áo khoác từ trong tủ ra, hai người lập tức đi ngay, Trần Kiều Kiều nói với theo:

- “Này... hai người định đi à? Mình đi cùng luôn nhé, bạn trai mình đang đợi ở dưới lầu mà!”.

Tô Nghê lườm lườm, cô nàng này lúc nào cũng chỉ biết đến mình, căn bản là không quan tâm đến tâm trạng của người bên cạnh mà, lúc này hai người nói chuyện khá to, cô ta đều nghe rõ mồn một, bây giờ bọn họ định đi thì cô ta mới lên tiếng.

- “Bò đợi ở dưới thì cậu cứ từ từ mà xuống, việc của tớ rất quan trọng, không có thời gian đợi đâu”. Nói xong cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của cô ta mà vội kéo Khinh Văn, đóng sầm cửa rồi đi ngay.

- “Hứ, không đợi thì không đợi, gì mà ghê gớm vậy!”. Trần Kiều Kiều bĩu môi, vừa ư ử hát vừa thu dọn đồng mỹ phẩm trên bàn.

Cuối cùng cũng trang điểm xong, Trần Kiều Kiều quay lại nói với Từ Phân đang im lặng phía sau: “A Phân, mình đi hẹn hò đây, ở nhà chơi nhé, không cần đợi cửa mình đâu!”.

- “... Ừ...”, Từ Phân đang đeo tai nghe, khi Trần Kiều mở cửa mới đáp lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Màn hình đang ở trang Baidu với dòng tít “Mỹ nữ mới của trường đại học H theo đuổi sinh viên tài năng nổi tiếng lạnh lùng!”.

Cũng giống như tất cả các trường đại học khác, ký túc xá nam bao giờ cũng được quản lý lỏng hơn bên nữ. Hơn nữa, với khả năng ăn nói của Tô Nghê, ngay từ khi mới nhập trường cô đã khá thân quen với dì quản lý, chỉ cần xin dì một tiếng là hai người liền được vào ngay.

- “Mình thắc mắc một điều là, tại sao quản lý ký túc xá nam đều là nữ cả, nếu chẳng may khi lên kiểm tra các phòng gặp đúng lúc ai đó đang thay đồ lót không phải sẽ rất ngại hay sao?”. Vừa leo cầu thang, Tô Nghê vừa thắc mắc.

Khinh Văn lườm yêu bạn: “Không phải ai cũng có ý nghĩ mờ ám như cậu đâu, các dì quản lý đều đã năm mươi tuổi cả rồi, ai còn để ý đến những điều nhỏ nhặt ấy!”.

- “Nói cũng có lý, nhưng mình vẫn thấy băn khoăn... đến rồi, Khinh Văn, chính là phòng này!”. Tô Nghê đi đến trước phòng 222 và gõ cửa, trong khi đợi người ra mở cửa, cô nhìn chằm chằm vào biển phòng của họ và nói: “Thật bất công, sao phòng họ lại được số đẹp thế, phòng của bọn mình sao lại là 514(*), tôi muốn chết...”.

Đang đọc thoại thì cánh cửa bật mở: “Ai đấy...”, Mặt Trứng Cá đang để mình trần, mở cửa ngó ra, nhìn thấy hai người bọn họ thì ngẩn ra một lúc, sau đó “sầm” một tiếng, cửa lại đóng sập.

- “...”, Tô Nghê và Khinh Văn đưa mắt nhìn nhau.

Một phút sau, cửa lại mở, Thang Bồng xuất hiện: “Sao lại là các cậu? Chẳng trách Đại Dũng bị các cậu làm cho hết hồn là phải!”. Trương Đại Dũng là tên thật của Mặt Trứng Cá.

Tô Nghê cười “hề hề” như địa chủ được mùa rau cải: “Chắc là bọn mình đến không đúng lúc rồi, nói xem, các cậu đang làm chuyện gì mờ ám hả?”.

- “Phì! Con gái mà đầu óc lúc nào cũng nghĩ linh tinh thế?”. Thang Bồng liếc nhìn Tô Nghê đầy ẩn ý rồi quay lại cười với Khinh Văn: “Khách quý, mời vào! Phòng không được gọn gàng, đừng để ý nhé!”.

Khinh Văn mỉm cười: “Không dám!”.

Hai người cùng bước vào, cũng giống như mọi phòng con trai khác, bạn đừng bao giờ hy vọng phòng họ sạch sẽ, nhưng cũng chẳng đến mức... “. Phòng các cậu nuôi bọ xít à? Sao mùi bọ xít hôi thế!”. Tô Nghê bịt chặt mũi, có một mùi là lạ, hôi hôi bốc lên.

- “Thủ phạm kia kia...”, Thang Bồng chỉ vào cái lồng sắt ở góc phòng: “Là Đại Dũng nuôi, mấy hôm nay không lau rửa, bốc mùi đến mức mình không thể ngủ được”.

- “Chuột?”, Tô Nghê tròn tròn mắt.

- “Không phải chuột bình thường đâu nhé! Chuột đồng đấy!”, một giọng nói vọng ra từ nhà vệ sinh, Đại Dũng đã thay xong quần áo chỉnh tề, anh ngẩng đầu nói: “Nó hôi như vậy vì cát phủ đã dùng hết rồi, mãi mà không có thời gian đi mua để thay cho nó, chứ thực ra chuột đồng rất sạch sẽ, mỗi ngày đều tắm hơn mười lần đấy!”.

- “Thật không đấy?”, Tô Nghê bĩu môi, vẻ mặt đầy nghi ngờ, cô đi đến góc phòng đứng trước cái lồng và quỳ xuống, thò tay vào trong lồng nhắc chú chuột lên, con chuột chưa to bằng nắm tay của cô nhưng rất béo, nó mở to đôi mắt vô tội nhìn cô chằm chằm: “Anh chàng này mắt to thật, nhưng có vẻ hơi đáng thương, sống cùng cậu chủ Mặt Trứng Cá, có sợ bị lấy trứng cá không đấy?”.

Chú chuột đồng nhỏ dường như hiểu được cô gái này đang nói xấu chủ mình, bốn chân đột nhiên quờ quạng, rồi cắn một miếng thật to vào ngón tay trỏ của Tô Nghê.

- “Á...”, Tô Nghê kêu lên một tiếng, làm con chuột giật mình chạy tọt vào trong lồng: “Trời ạ, tự nhiên nó cắn mình!”.

Thang Bồng lại không cho là tự nhiên: “Ai bảo bình thường cậu ngạo mạn lắm vào, đến chuột cũng không chấp nhận được, cắn một cái xem như là lễ ra mắt vậy!”.

Tô Nghệ ném cho anh ánh mắt đầy oán trách, tủi thân nói: “Vậy tớ có phải đi tiêm phòng không, nếu như chẳng may mắc bệnh thì phải làm sao?”.

- “Xong rồi, nhanh viết di chúc đi, cậu sống không nổi rồi...”.

- “...”.

- “Sao lại trừng mắt nhìn tớ như thế?”.

- “Tớ mà chết sẽ để lại di chúc là: Do cậu hại chết!”.

- “Chuột mà lại là tớ à!”.

- “Cậu thật là đáng ghét! Đặc biệt là bây giờ, vô cùng đáng ghét, phụ nữ mỗi tháng đều có mấy ngày, cậu cũng vậy phải không? Hay là rối loạn nội tiết? Lúc nào cũng đối đầu với tớ?”.

Thang Bồng gừ lên một tiếng rồi quay đi chẳng thèm để ý đến cô nữa.

Đại Dũng đi đến, xót xa lật ngửa bụng chú chuột nhỏ để trên lòng bàn tay, cẩn thận xoa nhẹ rồi nói: “Bị chuột đồng cắn không sao đâu, rửa sạch vết thương là được rồi, không có gì đáng ngại cả!”.

- “Thật không?”, Tô Nghệ nhìn bàn tay mình, ngờ vực hỏi, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị nhiễm bệnh dịch hạch nên vội vàng chạy đến bên bể nước dùng xà phòng chà thật sạch.

- “Tiểu Nghệ yên tâm đi!”, Khinh Văn đến trước mặt Tô Nghệ, đưa khăn giấy cho cô và an ủi: “Hồi trước mình cũng đã từng nuôi chuột đồng, cũng bị cắn mấy lần nhưng không làm sao cả!”.

- “Thật à?”.

- “Ừ, nói dối cậu làm gì, yên tâm đi nhé!”.

- “Có phải các cậu đến đây để thăm chuột đồng của Đại Dũng không vậy?”. Thang Bồng nhanh nhẹn rót hai cốc nước đưa cho hai người: “Có việc gì đúng không?”.

- “Không nói thì mình cũng quên mất, bọn mình đến đây tìm Đại Dũng”. Thế là Tô Nghệ kể lại chuyện vừa rồi, tự nhiên thấy khuôn mặt Thang Bồng bỗng dưng ra, nhưng Khinh Văn cũng không thích anh, có cố tình mai mối thì cũng vô ích.

Sau khi nghe xong chuyện, Đại Dũng lập tức truy cập vào trang Baidu, rất nhanh đã tìm ra diễn đàn đó: “Đây phải không?”.

- “Đúng, đúng là trang này, cậu là cao thủ máy tính, có thể hack giúp trang này không?”. Chỉ vờ vờ trong thời gian hai người từ phòng đến đây, lượng ment đã dài thêm một page nữa, Tô Nghệ chớp mắt liên tục: “Mấy người này đúng là rối hơi mà!”.

Khinh Văn ở bên vờ vờ ngón tay trở: “Cái này có thể xóa đi được không? Nếu ngày mai Phạm Như Sinh mà biết được...”. Hậu quả như thế nào thì cô cũng không thể tưởng tượng nổi.

Thang Bồng liếc nhìn cô, không thể chịu đựng hơn được nữa, bước lên trước vỗ vỗ vào vai Đại Dũng: “Người anh em, hack trang này với cậu chẳng thành vấn đề, cậu giúp đi!”.

- “Ok, không vấn đề gì!”. Đại Dũng gật đầu, đầu ngón tay lướt nhẹ trên bàn phím. Một lúc sau, anh ta gõ mạnh vài phát: “Được rồi!”, ba người cùng cúi xuống nhìn, refresh một cái, quả nhiên giao diện trang biến thành: “Trang web không thể hiển thị”.

- “Chúa ơi! Mặt Trứng Cá, cậu thật là lợi hại!”. Tô Nghệ vỗ vỗ vào vai anh ta rất thoải mái: “Cảm ơn nha, lần sau đến phòng các cậu, mình nhất định sẽ mua đồ cho chuột đồng ăn!”.

- “Được rồi!”, Đại Dũng phui phui bụi trên vai nói: “Đồ của cậu mang đến mình sao dám cho bảo bối ăn, lúc này nó vừa cắn cậu, theo mình biết thì cậu không tốt đến mức đấy đâu, không chừng trong đó còn có thêm thuốc độc!”.

Tô Nghệ nắm chặt tay, khuôn mặt đầy vẻ âm ức: “Hóa ra trong mắt cậu mình lại độc ác như vậy!”.

- “Đâu chỉ có độc ác, còn không có nghĩa khí nữa chứ!”.

Đó là câu nói của Thang Bồng, Tô Nghệ lườm anh một cái, biết rằng Thang Bồng đang trách mình giúp Khinh Văn theo đuổi Phạm Như Sinh mà không hề nói với anh lấy một lời.

Ồi... đường đường là một đấng đại trượng phu lại đi so đo tính toán với cô sao? Nhưng nói lại thì cô thực sự có chút không phải với anh, nhìn đôi mắt buồn so ấy, Tô Nghệ thấy cảm giác tội lỗi đang bao trùm quanh mình, lấy cớ không còn nhiều thời gian, cô vội vàng kéo Khinh Văn đi về.

Tô Nghệ chưa bao giờ nghĩ rằng Thang Bồng lại thích Khinh Văn sâu sắc đến vậy, bởi rốt cuộc họ quen biết nhau đâu có lâu. Thang Bồng đích thị là một công tử đào hoa điển hình, tuy si tình nhưng tuyệt nhiên không coi khinh tiền bạc, tiêu xài một cách hoang phí giống như những thiếu gia trong tiểu thuyết. Theo quan niệm của anh, tiền đó là của cha mẹ, dù gia đình có tiền hay không thì anh cũng không thể lấy tiền của cha mẹ đi bao gái. Về điểm này, Tô Nghệ rất tán thành, nhưng từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nhìn nhận cô như một cô gái thì trong sâu thẳm cõi lòng, Tô Nghệ rất ảm ức.

Như thường lệ, đúng sáu giờ ngày hôm sau, Khinh Văn tỉnh giấc, tối hôm qua Tô Nghệ đã kiên quyết chắc nịch rằng: Hôm nay có đánh chết cô cũng không đi làm thêm nữa, nên Khinh Văn cũng không gọi cô, nhẹ nhàng rửa mặt mũi, khoác ba lô đi làm.

Khi đóng cửa, Tô Nghệ đã mở mắt, chỉ nghe mơ hồ tiếng khép cửa “kèn kẹt” rồi lại nhắm mắt, nhanh chóng tìm lại giấc ngủ.

Hôm nay, tinh thần của Khinh Văn không được tốt lắm, liên tục phạm lỗi. Hôm qua cả ngày mệt mỏi, lo lắng không yên vì chuyện diễn đàn, sợ Phạm Như Sinh biết được điều gì, vì thế mà cả đêm ngủ không ngon giấc, khó khăn lắm mới ngủ được lại còn mơ thấy Phạm Như Sinh tay cầm bàn phím đuổi theo cô suốt đêm.

Hôm nay, Phạm Như Sinh ngoài vẻ lạnh lùng thường ngày thì không có vẻ gì là giận dữ hay có ý tìm cô tính sổ, cho nên Khinh Văn đoán có lẽ anh ta chưa biết chuyện, nếu không chẳng có lý do gì mà Núi Băng lại không bùng phát.

Nhưng nhìn vẻ mặt khó chịu của anh, Khinh Văn cảm thấy mình thật vô dụng, hôm nay cô đã phạm lỗi không dưới ba lần, còn kém hơn ngày hôm trước. Lần nào anh cũng giúp cô giải quyết hậu quả, nhưng đó đâu phải anh cam tâm tình nguyện, nếu không phải ông chủ chỉ đích danh anh hướng dẫn cô, thì nhất định anh sẽ chẳng thèm để ý mà ném cô vào một xô cho cô tự sinh tự diệt, đối xử như vậy cũng chẳng khác nào vác dao chém chết cô rồi quăng xác ra đồng hoang.

Cô không biết rằng, trong thời buổi nhà nhà thích hóng hớt, người người thích chim lợn này, Phạm Như Sinh còn là nhân vật chính, cho dù không vào mạng nhưng sao có thể không biết chuyện gì?

May mắn thay, anh sinh ra đã khác người, mỗi ngày vẫn dậy sớm, lên lớp, tự học như thường lệ, đi làm như thường lệ, không có ý né tránh ánh mắt của người khác, cũng không cố gắng thanh minh, chỉ tỏ ra thờ ơ, như thể đó là chuyện của người khác.

- “Sao còn dằn ra đấy? Không qua đây mau, khách đông thế này, cô rảnh rang quá nhỉ?”.

Một giọng nói lạnh lùng cất lên, không đợi Khinh Văn định thần lại, một chiếc mâm đã được ấn vào tay cô: “Bàn mười tám gọi món, đừng mắc lỗi nữa đấy!”.

Sau khi truyền lệnh, khi Khinh Văn định thần trở lại chỉ còn thấy cái bóng trắng của anh.

Nói không tủi thân là nói dối, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ cô phải chịu khổ như thế này, đây cũng là lần đầu tiên chịu đựng vì người khác nhưng lại không được đón nhận. Đưa xong đồ ăn, Khinh Văn vẫn nhiều lần vô thức liếc nhìn về phía Phạm Như Sinh đang giúp khách gọi món, cô lẻ lười, làm gì mà mỉm cười với khách đáng yêu đến thế, còn với cô thì giữ mãi thái độ lạnh lùng. Đột nhiên, cô bỗng nhớ câu chuyện cười về một nhân vật lạnh lùng mà người ta vẫn thường hay kể cho nhau nghe: Ngày trước có một hiệp sĩ lạnh lùng, đường kiếm của anh ta rất vô tình, bàn tay của anh rất lạnh và trái tim của anh cũng thật là băng giá, cuối cùng anh ta đã chết vì lạnh...

Thở dài một hơi, Khinh Văn cầm mâm đi vào trong bếp, không chú ý gặp ngay lúc Từ Tiểu Phàm đang bê mâm ra, hai người đâm sầm vào nhau, Khinh Văn vội đưa tay ra đỡ, hậu quả là cả bát canh đây còn nóng đổ ụp vào hai bàn tay cô.

- “Á!”. Khinh Văn thét lên theo bản năng, bàn tay đau nhức làm nước mắt cứ tuôn rơi không ngừng.

- “Khinh Văn, xin lỗi, xin lỗi, mình không trông thấy cậu đi vào...”, Tiểu Phàm hoảng hốt, nước mắt rơi còn nhiều hơn cả người bị thương: “Xin lỗi, xin lỗi...” cô luôn miệng nói xin lỗi, luống cuống hết như con kiến đang bò trên chiếc nồi nóng.

- “Không... không sao, Tiểu Phàm đừng khóc nữa”, Khinh Văn vừa chịu đau nữa an ủi người khác, thật là ngốc.

- “Nhanh! Mang chậu nước lạnh ra đây!”.

Một giọng nói lạnh lùng vọng tới, hai người ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt căng thẳng của Như Sênh đã hiện ra trước mặt.

- “Vâng... tôi đi ngay đây!”, Tiểu Phàm quẳng chiếc mâm trong tay xuống, vội vội vàng vàng bưng chậu nước lạnh tới.

Như Sênh nhanh nhẹn đỡ chậu nước và dìu hai bàn tay Khinh Văn xuống nước.

Tiếp xúc với đôi bàn tay mềm mại khiến động tác của Như Sênh hơi luống cuống, đôi tay vốn trắng trẻo bị canh nóng đỏ vào nhanh chóng chuyển sang đỏ rực, sưng tấy giống như làn da đang bỏng.

Khinh Văn để mặc cho anh kéo tay mình ấn xuống nước lạnh, rõ ràng nước rất lạnh, nhưng sao cô lại cảm thấy tay mình như đang bị thiêu trên ngọn lửa? Là do bàn tay to lớn đang trùm lên tay cô chăng? Lòng bàn tay anh có sức mạnh xoa dịu, vết sưng đỏ đã bớt đau rất nhiều.

Khinh Văn đỏ bừng mặt, tim đập loạn xạ, tai ù đặc đi, không nghe thấy mọi động tĩnh ở xung quanh, chỉ cảm thấy tiếng con tim mình đang đập thình thịch. Cô dờ dẫm nhìn khuôn mặt đang cúi xuống của anh, những sợi tóc đen mềm mại rủ xuống hai bên tai, mấy sợi tóc tinh nghịch còn lòa xòa trên trán, trong giây phút rung động, cô chỉ muốn nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc đó ra sau, nếu không phải hai tay đang bị anh giữ chặt thì cô nhất định sẽ làm như vậy.

Nghĩ đến điều hôm trước Tào Châu nói với mình, chắc anh không ghét cô đến thế? Nghĩ đến đó, cô không kìm được mỉm cười: “Cảm ơn anh...”.

Như Sênh buông tay, ngẩng đầu, bất ngờ buông ra một câu: “Chơi đã đủ chưa?”.

Giọng nói lạnh lùng khiến nụ cười của Khinh Văn trở nên ngưng đọng. Cô ngẩn ra một lúc, nhất thời không kịp phản ứng trước lời nói của anh, miễn cưỡng nhìn thẳng anh và hỏi: “Anh... anh, sao lại hỏi như vậy?”.

- “Tôi nói như vậy cô vẫn không rõ sao? Nhìn đôi tay của cô xem, có lẽ là từ trước đến giờ chưa từng phải làm những công việc nặng nhọc như thế này? Vậy thì hà cớ gì vì một người như tôi mà đến đây chịu khổ?”. Như Sênh cười mỉa mai: “Có phải là những người thừa tiền đều làm những việc vô nghĩa như thế này không? Tôi vì cần tiền nên mới đi làm thêm, còn cô? Chỉ vì muốn có một thằng bạn trai sao?”.

Hóa ra trong mắt anh, cô là người có tiền, và cũng là một tiểu thư không biết làm việc gì. Cô tưởng rằng anh sẽ thấy được sự hy sinh của cô. Cô tưởng rằng cho dù công việc vất vả cũng có thể cố gắng đến khi nào lành nghề mới thôi, cô tưởng rằng chỉ cần nỗ lực, không sớm thì muộn anh sẽ dần dần đón nhận cô, nhưng không ngờ tất cả những điều đó chỉ là suy nghĩ của riêng cô, mới chỉ qua hai ngày, cô đã làm anh ghét đến thế thì sau này cô sẽ tiếp tục thế nào đây?

Như Sênh nhìn gương mặt tủi thân của cô, trong lòng bắt đầu thấy bức mình, từ trước tới giờ anh chưa từng mắng ai một cách quá đáng, huống hồ cô lại là người cam tâm tình nguyện ở đây chịu khổ, anh không cần cảm thông... nhưng, anh không muốn cô trở thành nỗi tiếc nuối thứ hai của đời anh.

Một nỗi đau khổ hiện lên nơi khóe mắt anh, nhưng chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc, không một ai có thể nắm bắt được.

- “Chúng ta là hai người ở hai thế giới khác nhau, tuyệt đối không nên qua lại!”. Anh thờ ơ nói: “Nếu như cô quá thừa thời gian thì nên đi tìm những người cũng rảnh rỗi như mình...”.

- “Em không phải là người như vậy!”. Khinh Văn hét lên đầy kích động, bắt gặp sự ngạc nhiên trong mắt Như Sênh, giọng nói của cô dần dần trầm xuống: “Tôi thừa nhận tôi đến đây là có mục đích, nhưng anh không thích tôi cũng không thể làm cho tôi không thích anh được, tôi đã tự mình hành động, tự mình theo đuổi người mình yêu mến, như thế thì có gì là không đúng? Tôi không hề dùng bất cứ một thủ đoạn nào, chẳng ai quy định rằng anh có thể đến đây làm thêm còn tôi thì không thể. Nếu như... nếu như cho đến cuối cùng anh vẫn không thể đón nhận tôi... tôi... tôi sẽ từ bỏ...”.

Vẫn vẻ lạnh lùng ấy, Như Sênh nhìn thẳng vào mắt cô. Ở nơi anh Khinh Văn không thể tìm thấy một chút biểu hiện tình cảm nào ngoài sự băng giá.

- “Tùy cô thôi!”.

Sau cùng anh buông ra ba tiếng, rút bàn tay ra khỏi chậu nước, quay mình bỏ đi.

Khinh Văn trông theo bóng dáng vô tình của anh, cúi đầu nhìn đôi bàn tay tấy đỏ trong chậu nước, sao đột nhiên lại cảm thấy nước trong chậu lạnh đến vậy, lạnh đến thấu xương, giống như trái tim tan nát của cô đang vỡ vụn vì đau đớn, chẳng phải là mùa đông, nhưng nhiệt độ đột nhiên giảm xuống đến không độ C.

...

Hoàn thành nốt những công việc sau cùng, Khinh Văn xách ba lô cúi đầu chuẩn bị bước đi.

Cũng chẳng biết hôm nay có bị sao quả tạ chiếu không mà đầu tiên bị bỏng tay, sau đó lại bị Phạm Như Sênh mắng. Cô cảm thấy rất buồn, đầu cúi gằm nên không phát hiện ra phía trước đang có người xồng xộc đi đến: “Bịch!” hai người va vào nhau.

- “Á! Đi đứng kiểu gì vậy! Mất mù à?”.

Giọng nói thân thuộc đã tố cáo chủ nhân của mình, đó chính là đại tiểu thư Tô Nghệ – người thích ức hiếp kẻ khác.

- “Tiểu Nghệ...”, Khinh Văn nhìn cô, ánh mắt lộ rõ vẻ tủi thân, hôm nay cô đã rất đen đủi rồi, đến Tiểu Nghệ còn thấy cô chướng mắt nữa sao?

- “A!... Khinh Văn, sao lại là cậu!”.

Tô Nghệ hết sức kinh ngạc, nhất là khi nhìn thấy nước mắt tủi hờn lăn trên mặt cô, cô ấy càng trở nên lo lắng: “Có bị thương ở đâu không? Cậu sao vậy? Đừng khóc nữa!”.

Khinh Văn lắc đầu, nhặt chiếc ba lô bị rơi dưới đất lên: “Không sao, cậu đến đón mình à?”.

- “Đúng vậy, mình nghe nói tay cậu bị thương, có sao không?”.

- “Không sao!”. Tuy có tấy đỏ một chút nhưng cô không muốn mọi người nghĩ mình là một cô gái yếu đuối, vừa đau một chút đã không chịu được. Cho nên, lúc trưa, ông chủ bảo cô nghỉ sớm nhưng cô không chịu, hậu quả là tay sưng lên như chiếc móng giò.

- “Không sao á?”, Tô Nghệ trừng mắt nhìn vào tay cô, mắt tóe lửa, dường như người bị thương chính là cô vậy: “Cậu nói thật ỉn nghe đi, là Phạm Như Sênh ức hiếp cậu phải không?”.

Khinh Văn vội vàng lắc đầu: “Không... không liên quan đến anh ấy!”.

- “Rõ ràng có người nói với mình là anh ta làm cậu khóc!”, Tô Nghệ bất bình nói: “Chẳng phải cậu thích anh ta sao, có cần thiết phải thảm hại đến mức này không, bây giờ mới là đau tay, sau này còn thể nào nữa!”.

Khinh Văn biết Tô Nghệ bất bình vì sự việc vừa xảy ra, cô ấy là người hết lòng vì bạn bè. Trong lòng cảm kích vô cùng nhưng thực sự không phải Phạm Như Sênh làm tay cô bị thương, hiện tại trong hoàn cảnh này, Tô Nghệ sẽ không chịu nghe cô giải thích, chỉ có thể kéo cô ấy lại: “Tiểu Nghệ, chúng mình về ký túc đã, mình sẽ giải thích với cậu được chưa!”.

Tô Nghệ bĩu môi, nhìn cô với ánh mắt như muốn nói: “Mình biết thừa là cậu lại nói giúp anh ta thôi!”.

Hai người quay ra cửa, đúng lúc Phạm Như Sinh quay lại lấy đồ để quên, anh không thèm ngó ngang đến họ, Tô Nghệ quay người lại quát lên: “Tên họ Phạm kia, anh đứng lại cho tôi!”.

Đôi chân Phạm Như Sinh chỉ chững lại một giây rồi lại rảo bước nhanh như lúc đầu.

Tô Nghệ trợn tròn mắt, vội xông đến chắn trước mặt anh: “Phạm Như Sinh, tôi bảo anh đứng lại, không nghe thấy à?”.

Hai tay cô chống ngang hông, trừng mắt nhìn anh, vóc dáng của Tô Nghệ cũng khá cao, nhưng đứng trước mặt Phạm Như Sinh vẫn phải gھn cổ.

Như Sinh lãnh đạm nhìn cô, hỏi: “Việc gì vậy?”.

- “Anh còn dám hỏi tôi là có việc gì sao, anh nói xem sao anh lại đối xử với Khinh Văn như vậy, cô ấy chỉ yêu quý anh, chứ có giết hay cướp bóc gì của anh đâu, anh quan tâm hay không cũng chẳng sao, sao lại nói những lời khiến người ta như vậy?”.

Như Sinh nhú mày, lại gì nữa đây? Đương sự không mở miệng, thì tại sao một người ngoài cuộc như cô ta lại nhảy vào mắg anh?

- “Tôi thích nói đấy, liên quan gì đến cô nào?”.

... Tô Nghệ giận đến mức muốn thổ huyết: “Tôi, tôi là bạn thân của cô ấy, bạn thân đau lòng, anh nói không phải là việc liên quan đến tôi sao hả?”.

Như Sinh liếc xéo Khinh Văn ở bên cạnh một cái, lại châm biếm: “Thực sự là một tình bạn quý báu, nhưng các cô cứ tự nhiên thể hiện tình bạn của mình, đừng đứng cản đường tôi được không?”.

- “Anh... anh...”, Tô Nghệ chỉ thẳng vào mặt anh, hai tay run rẩy, từ “anh” được thốt ra khá lâu nhưng cô không thể nói tiếp được, Khinh Văn bước qua kéo cô lại, nói nhỏ: “Tiểu Nghệ, đi thôi, không liên quan đến anh ấy thật mà, là do tự mình không tốt thôi!”.

- “Tại sao lại là cậu, rõ ràng là anh ta mà...”.

Mặc kệ cho cô ta bù lu bù loa ở đó, Như Sinh vượt qua chướng ngại vật và tiếp tục bước về phía trước.

- “A, anh còn đi!”, Tô Nghệ một lần nữa đuổi theo chặn đường: “Anh vội vàng đi đâu thai hả? Nếu như thời gian của anh là quý báu, được! Tôi sẽ không cản đường anh, chỉ cần anh nói một câu xin lỗi!”.

Xin lỗi? Phạm Như Sinh như thể đang thấy người ngoài hành tinh, tốt thôi, anh thừa nhận mình không cùng tiếng nói chung với người ngoài hành tinh, định đi vòng qua.

Tô Nghệ dang hai tay, cản đường anh một cách quyết liệt.

Như Sinh cuối cùng cũng tỏ ra mất kiên nhẫn và cảm thấy phiền toái: “Cô có thôi đi không?”.

Tô Nghệ vênh mặt nhìn anh: “Có! Tất nhiên là sẽ thôi, chỉ cần anh nói xin lỗi thì xong ngay thôi!”.

- “Tôi chẳng có gì để nói với loại người như các cô, hơn nữa tôi cũng chẳng có gì sai, không cần phải xin lỗi!”.

- “Cái gì gọi là “loại người như các cô”! Tôi mới chẳng có gì để nói với loại người như anh đấy!”.

- “Vậy thì tốt rồi, cảm ơn, xin nhường đường!”.

- “Anh...”, Tô Nghệ bị chính lời nói của mình đập lại. Nhưng dù có chết cô cũng không nhường đường, để xem mèo nào cắn mỉu nào?

Hai người cãi cọ rất hăng, cuối cùng cũng có người đến giải quyết tình huống đỡ khóc đỡ cười này, ông chủ từ bên bàn ăn đi tới, cười híp mắt hỏi: “Như Sinh, Tiểu Nghệ, cô cậu làm sao vậy?”.

- “Không sao cả!”. Như Sinh nói một cách hần học: “Gặp phải đồ điên!”.

Dứt lời, anh lập tức vòng qua Tô Nghệ còn ngây ra vì sững sờ rồi bỏ đi.

Mặt Tô Nghệ trong phút chốc trở nên trắng bệch, cái tên Phạm Như Sinh đáng chết dám nói cô là đồ điên! Được lắm! Anh sẽ biết tay tôi!

Khi quay về, vẻ mặt Tô Nghệ đầy phần nộ, suốt dọc đường đều nói xấu Phạm Như Sênh: “Hứ, hẳn chắc chắn là bị bệnh tự kỷ, cái loại người nhìn càng lạnh lùng thì trong lòng càng méo mó. Xem cách hấn ta đối xử với con gái thật quá bằng giá, không chừng trước đây hấn ta đã từng bị con gái lừa gạt, cho nên mới sinh lòng thù địch với tất cả phụ nữ! Chẳng phải là sinh viên xuất sắc của trường đại học H sao, chẳng phải là có rất nhiều cô gái theo đuổi sao? Sao chẳng để ai lọt vào mắt như thế? Lại còn nói mình là đồ điên, mình thấy hấn ta mới là đồ điên thì có. Mình thực sự không thể nào hiểu được, cậu sao lại có thể thích một người như vậy, mình đang nghi ngờ liệu có phải mắt cậu có vấn đề không? Lại còn nói cái gì là tài cao, đức trọng nữa, học thì không nói làm gì, nhưng tính cách như thế thật không thể chấp nhận được!”

Khinh Văn nhẫn nại khuyên nhủ: “Bỏ đi, Tiểu Nghệ, không nên tự bức mình làm gì, với lại anh ấy cũng không làm gì quá đáng mà. Huống hồ lần này cậu đã hiểu nhầm anh ấy, tay tớ bị bỏng canh nóng còn nhờ anh ấy xoa thuốc à!”

- “Thật chứ?”, Tô Nghệ nhìn cô đầy hoài nghi: “Tớ nói cho cậu biết, đừng có vì si mê mà nói tốt cho hấn!”.

- “Thật mà, nói dối cậu thì là cún con được chưa nào?”. Khinh Văn bật cười: “Cho nên, cậu đừng giận nữa, tớ biết Tiểu Nghệ rất tốt với tớ mà, tớ không nỡ để Tiểu Nghệ bức tức mệt cả người đâu!”.

Được cô vỗ về như vậy, tâm trạng căng thẳng của Tô Nghệ đã nhanh chóng tan biến, cô hồ hởi vỗ vỗ vào vai bạn: “Được thôi, nể mặt cậu, mình tạm thời không giận nữa. Nhưng một ngày nào đó mình nhất định sẽ cho hấn biết tay!”.

Khinh Văn lo lắng nhìn cô, tính khí nóng nảy của Tiểu Nghệ nhiều khi khiến người khác phải toát mồ hôi hột.

...

Khinh Văn có thói quen đến thư viện tự học mỗi ngày, với Tô Nghệ đây chính là một hình thức kiểm tra lòng kiên nhẫn, ở đây thậm chí không được nói chuyện to khiến cô thấy ngột ngạt đến nỗi không thể thở được, cho nên sau một lần kinh nghiệm xương máu, cô không bao giờ đến đó nữa.

Kể cũng lạ, ở đại học Khinh Văn quen rất ít bạn, từ trước tới giờ cô chưa từng tham gia một hoạt động tập thể nào, nên ngoài Tô Nghệ gần như cô không chơi với ai khác. Từ thứ hai đến thứ sáu đều đi học, không phải học trên lớp thì lại tự học, khi chưa vào đại học, cô từng tự đặt ra mục tiêu học tập ỳnh. Tuy thành tích thời học cấp ba của cô cũng rất xuất sắc, nhưng so với mục tiêu đặt ra vẫn còn kém xa.

Đến thư viện, sự yên tĩnh và bầu không khí ấm áp quen thuộc ừa vào mắt cô. Giữa tháng mười ở thành phố G thời tiết bắt đầu chớm lạnh. Leo lên tầng hai, chỗ ngồi đã gần kín, Khinh Văn nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng tìm được một chỗ bên cửa sổ vẫn còn trống.

Có lẽ vì thời tiết, không như mùa hè, sinh viên đều không muốn chọn những chỗ kê bên cửa sổ.

Cạnh đó còn một chỗ trống nữa, chỉ là chỗ này đã có mấy cuốn sách đặt lên, rất nhiều sinh viên có thói quen cứ tan học là đến chiếm chỗ ở thư viện để làm những việc khác giữa chừng như ăn cơm mà không cần phải gấp gáp.

Khinh Văn ngồi vào chỗ trống, cửa sổ đang đóng, một tia sáng nhỏ lách khe cửa, chiếu sáng một khoảng nhỏ.

Đặt cặp sách lên bàn, cô lôi ra cuốn tiếng Anh cấp sáu, bút chì và tẩy.

Vào đại học nhưng cô vẫn giữ thói quen dùng bút chì. Lần đầu tiên Tô Nghệ nhìn thấy đã réo ầm lên, nói cô là đồ trẻ con, chẳng khác gì học sinh tiểu học, từ năm học lớp ba cô ấy đã dùng bút bi.

Khinh Văn nhìn chiếc bút chì trên tay, sở dĩ cô có thói quen dùng bút chì là vì nếu viết sai còn có thể tẩy đi, có thể giữ trang giấy được sạch sẽ. Khinh Văn thích những thứ sạch sẽ, nhưng cô không phải là người mắc bệnh sợ bẩn. Giống như cuộc đời bằng phẳng của cô, ngay từ khi sinh ra đã thẳng bước trên con đường mà cha mẹ đã trải thảm ỳnh, chưa từng trải qua phong ba bão táp, giống như một cuốn sách bạn nâng niu và mãi mãi được đặt trong tủ kính, mỗi khi bị bụi phủ lên thì bạn đều dùng chổi lông nhẹ nhàng phủi đi.

Dưới gốc hòe cổ thụ năm xưa, khi nhìn thấy hình bóng cô độc đó, cô đã đắm chìm rồi chăng? Đặc biệt là sau khi nghe câu chuyện về cuộc đời anh, cô bỗng thấy Phạm Như Sênh giống như mặt đối lập với cuộc đời

cô, một con người không ngừng trưởng thành trong môi trường đầy vấp ngã thất bại, song lại có khí chất trong trẻo mà cô ưa thích. Cô rất thích tính cách của anh, thực ra cô cũng có thể hiểu anh đôi chút, trưởng thành trong điều kiện như vậy, có khi lạnh lùng lại chính là thứ vũ khí để anh tự bảo vệ mình.

Cô ngẩn ngơ suy nghĩ mà không biết năm phút đã trôi qua, Khinh Văn mỉm cười. Sao cô giống như bị ma ám vậy, mỗi giây, mỗi phút đều nghĩ về con người và cái tên Phạm Như Sinh ấy.

Lấy lại tinh thần, cô ép mình tập trung vào bài tập, học kỳ này không thi qua tiếng Anh cấp sáu thì cô sẽ không tha thứ ỉn.

- “Khinh Văn!”.

Khinh Văn đang chuẩn bị làm bài bỗng nghe thấy một giọng con trai quen thuộc gọi mình, quay đầu lại thì thấy Thang Bồng đang bưng một tách trà nóng đến ngồi cạnh cô.

- “Thật trùng hợp, đây là chỗ của mình!”.

Khinh Văn cũng hơi ngạc nhiên, qua những gì Tô Nghệ kể thì cô cũng hiểu đôi chút về anh chàng này. Không ngờ người như anh ta lại có thói quen lên thư viện học bài. Câu này không phải châm biếm anh, mà là Khinh Văn ngỡ rằng anh cũng không thể ngồi yên một chỗ giống như Tiểu Nghệ.

Thang Bồng mỉm cười, đưa tách trà nóng trong tay cho cô: “Cậu uống đi!”.

- “Không cần đâu...”, Khinh Văn xua xua tay, khẽ nói: “Cậu uống đi, mình không khát”.

Thang Bồng cũng không khách sáo, lại bưng tách trà lên, liếc nhìn cuốn sách trên bàn cô: “Sắp thi tiếng Anh cấp sáu à?”.

- “Đúng vậy, tiếng Anh là nhược điểm của mình, Khinh Văn thở dài...”.

- “Không vấn đề gì, có cao thủ tiếng Anh ở đây!”. Thang Bồng tự vỗ vào ngực mình, mỉm cười nói nhỏ: “Có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi mình”.

Cô cũng gật gù đầu, rồi hai người không nói gì nữa, vì đang trong thư viện, nếu nói nhiều sẽ bị các bạn khác nhắc nhở.

6. Chương 6

Chương 6: Anh lạnh lùng hơn cả Lệnh Hồ Xung

Sau khi trở về phòng, Khinh Văn kể lại chuyện gặp Thang Bồng ở thư viện cho Tô Nghệ nghe.

Tô Nghệ “lang thang” trên QQ nên một lúc sau mới trả lời: “Lần này Thang Bồng Bao không nói ngoa đâu, lúc cậu ấy học lớp mười một tiếng Anh đã đạt cấp tám đấy”.

Sau này, mỗi lần Khinh Văn đến thư viện đều gặp Thang Bồng ở đó, những lúc cô đến muộn đã thấy Thang Bồng giữ chỗ cho cô.

Anh có tình cảm với cô không phải là cô không biết, cô cũng đã từng nói rõ suy nghĩ của mình, nhưng Thang Bồng chỉ cười: “Nếu không thể thành người yêu thì có thể làm bạn bè! Huống hồ cậu là bạn của Tô Nghệ thì cũng là bạn của mình, giữ chỗ hộ bạn là điều nên làm mà!”.

Thế là họ trở thành bạn bè của nhau. Trở thành bạn bè còn tốt hơn nhiều quan hệ mập mờ như lúc đầu, Khinh Văn có chỗ nào không hiểu đều hỏi anh. Trình độ tiếng Anh của Thang Bồng thực sự rất xuất sắc, từ trước đến giờ Khinh Văn chưa từng gặp một người con trai nào lại đam mê tiếng Anh như vậy, cho dù là khẩu ngữ hay bất kỳ khía cạnh nào anh ta đều nắm rất chắc, Thang Bồng nói, mong sau này có thể trở thành một phiên dịch viên cự phách, cả cha mẹ anh đều rất ủng hộ con trai mình. Khinh Văn tất nhiên cũng ủng hộ, dựa vào những điều kiện hoàn hảo của Thang Bồng thì việc làm phiên dịch viên không thành vấn đề.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, một năm đã qua đi, công việc làm thêm trong nhà hàng của Khinh Vân ngày càng suôn sẻ, hơn nữa cô vừa tốt bụng vừa xinh đẹp nên mọi người ở đây đều coi cô là “em gái nhỏ”, đương nhiên “mọi người” không bao gồm Như Sênh. Thái độ của anh đối với cô vẫn lạnh lùng, nếu như không có việc cần phải trao đổi thì anh cũng chẳng bao giờ lãng phí thời gian.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, trong lòng Khinh Vân lại thầm than thở. Lúc nhỏ chẳng phải thầy giáo đã từng dạy “Có công mài sắt có ngày nên kim” đấy sao? Không biết thanh sắt này cô phải mài bao lâu nữa thì mới có thể thành kim?

- “Khinh Vân... Khinh Vân?”, một cái lắc nhẹ kéo cô trở về thực tại. Cô quay đầu lại, thì ra là Tào Châu đang cầm mấy cuốn sách đứng ở trước quầy.

- “Anh trai, có việc gì vậy?”.

- “Đây là sách của Như Sênh để quên, hôm nay cậu ấy về sớm, muộn như thế này rồi xem ra sẽ không quay lại lấy nữa”. Tào Châu nhìn cô hấp háy mắt: “Thế nào, trời ban cho cơ hội đấy, em mang mấy cuốn sách này đến cho cậu ấy đi, không chừng mối quan hệ giữa hai người sẽ cải thiện được ít nhiều đấy?”.

Khinh Vân mím chặt môi nhìn hai cuốn sách trên tay Tào Châu, toàn sách chuyên ngành y học, Như Sênh từ trước tới giờ không phải là người hay quăng đồ bừa bãi, lần này đi gấp như vậy chắc hẳn có việc gì đó cấp bách. Nếu như cô cầm sách đến cho anh, không biết anh có cầm chổi đuổi cô ra khỏi nhà không?

Khinh Vân do dự mãi, đáng vẻ nửa muốn nửa không của cô đã bị Tào Châu nhìn thấu tim đen: “Em còn chần chừ cái gì nữa? Cơ hội tốt như thế này, đừng trách anh trai không giúp em đấy nhé! Bỏ qua lần này, đảm bảo sẽ khó có cơ hội thứ hai!”.

Khinh Vân thấy ánh mắt Tào Châu có điều gì là lạ, cô cười híp mí hỏi: “Vậy thì anh trai, sao anh không tự mình mang sách cho anh ấy, anh thừa biết anh ấy đâu có thích em!”.

- “Đây chẳng phải là anh tạo cơ hội cho hai người sao, đúng thật là, cái thời đại này có lòng tốt lại chẳng được báo đáp”. Tào Châu làm ra vẻ giận dữ muốn mang sách cất đi, Khinh Vân vội vàng giằng lại.

- “Được rồi, em đi, em đi. Anh trai, anh thật là biết cách ăn nói, thực ra anh muốn nhanh chóng đi hẹn hò với bạn gái chứ gì?”.

Tào Châu ngoác miệng cười: “Em gái nhỏ, chắc không phải chỉ mình em mới được phép theo đuổi Như Sênh còn anh thì không được phép theo đuổi các cô gái khác đấy chứ! Nếu không anh lúc nào cũng ở cạnh Như Sênh, anh yêu cậu ấy thì làm thế nào? Em không biết hiện nay đang “mốt” yêu đương đồng tính à?”.

Khinh Vân gật gật đầu: “Nói cũng phải, Như Sênh ưu tú như vậy, con trai thích cũng là bình thường, vậy anh trai, anh nhanh nhanh đi hẹn hò đi, gặp gỡ thật nhiều bạn gái, thì mới không chú ý đến Như Sênh”.

- “Tào Châu phì cười, “Cái cô nhóc này, lúc mới quen cứ nghĩ em hiền lành, sao càng ngày càng không biết lớn bé gì cả?”.

Khinh Vân làm mặt xấu với anh, sau đó chỉ đồng hồ trên tường: “Anh trai, bây giờ đã sáu giờ rồi, anh còn không mau đi hẹn hò đi, muộn thì đừng trách em đấy!”.

Cô vừa dứt lời liền nghe Tào Châu kêu trời một tiếng, cũng chẳng thèm chào tạm biệt mà ba chân bốn cẳng phóng đi.

Nhìn bộ dạng vội vàng của anh ta Khinh Vân phá lên cười, cô cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên mấy cuốn sách, nụ cười nhanh chóng tiêu tan. Không tìm được, cô đưa tay xoa lên bìa cứng của một cuốn sách, cẩn thận lật từng trang một, nét chữ cứng cáp hiện ra trước mắt: “Phạm Như Sênh, lớp II, khoa Y học”. Chữ của anh cũng đẹp như con người anh vậy. Khinh Vân mỉm cười, chạm mũi vào hàng chữ đó, trong đầu không ngừng liên tưởng đến hình ảnh bàn tay của Như Sênh đang cầm bút và chăm chú viết tên của chính mình, cự ly gần như vậy khiến cô dường như có thể ngửi thấy mùi hương của chủ nhân cuốn sách.

Xuống xe buýt, Khinh Vân nhìn dòng địa chỉ ghi trên giấy, cô quay người rẽ vào một ngõ nhỏ. Sự giản dị và cũ kỹ của con hẻm đã “tổ cáo” với cô rằng những tòa nhà này đã tồn tại từ nhiều năm nay, trên tường

của những công trình già cỗi quanh đó còn viết chữ “Dỡ bỏ” màu đỏ rất lớn. Có lẽ cũng do thời tiết, trời mùa đông tối rất nhanh, trong ngõ đã không có người đi lại.

Khinh Văn tay cầm sách vừa đi vừa ngo ngoe xung quanh. Khó khăn lắm tìm được căn nhà mang số 17. Đó là một ngôi nhà kiểu cũ thấp lè tè, cửa đang mở, qua lớp rèm mỏng, Khinh Văn có thể nhìn thấy không gian chật hẹp bên trong tối đen.

Đây chính là nhà của Phạm Như Sinh sao? Khinh Văn tò mò đánh giá nhưng không mấy may chán ghét vì gia cảnh nhà anh bần hàn mà ngược lại trong sâu thẳm cõi lòng cô lại có gì đó đang xao động, nhà của Phạm Như Sinh! Hiện tại cô đang đứng trước cửa nhà anh, thật là kì lạ.

Sau khi chỉnh trang lại đầu tóc, Khinh Văn cẩn thận đưa tay gõ cửa, bất giác bàn tay phải run lên không ngừng, cô đang rất hồi hộp, lòng tự nhủ phải cố gắng trấn tĩnh trở lại.

Trong phút chốc, cửa bật mở, khuôn mặt tươi cười của Như Sinh hiện ra trước mắt, nhưng vừa thấy cô, ánh mắt chuyển sang ngạc nhiên, nụ cười cũng biến mất: “Sao cô lại ở đây?”, giọng điệu gắt gỏng, không có vẻ gì là đang chào đón cô, cho dù họ đã có một năm trời làm đồng nghiệp.

Anh ấy ghét cô đến mức đó sao? Tâm trạng Khinh Văn vốn đang vui vẻ nhưng trong phút chốc niềm vui đã biến mất. Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, trong giây lát không biết bắt đầu như thế nào.

- “Như Sinh, là ai đến đây!”. Đúng lúc đó, một giọng nữ ngọt ngào vọng ra phá tan sự lúng túng giữa hai người.

Khinh Văn đưa mắt nhìn, một vóc dáng dong dỏng cao xuất hiện trước mắt. Cô gái đó mặc bộ đồng phục thể thao màu trắng, tóc buộc vểnh đuôi gà cao cao, cho dù đang là buổi chiều mùa đông nhưng Khinh Văn dường như vẫn thấy ánh mặt trời chói lọi.

Cô gái đó ngạc nhiên nhìn Khinh Văn, rồi mỉm cười hỏi Như Sinh: “Như Sinh, đây là bạn cậu à? Một cô gái thật là xinh đẹp!”.

Khinh Văn cẩn trọng liếc nhìn Như Sinh, rõ ràng vẫn là vẻ lạnh lùng đó, nhưng khi nhìn cô gái ấy lại trở nên dịu dàng đến lạ: “Cô ấy và tôi cùng làm việc ở nhà hàng!”.

- “À, thì ra là vậy!”, cô gái cười híp mí và kéo tay Khinh Văn, nhiệt tình mời: “Nhanh vào nhà ngồi đi, ở ngoài trời lạnh lắm. Như Sinh rất hiếm khi đưa bạn về nhà đấy!”. Cô ấy nhìn thấy mấy cuốn sách trên tay Khinh Văn, hỏi rất tự nhiên: “Cô đến đưa sách cho Như Sinh à?”, cũng chẳng đợi Khinh Văn trả lời, cô đã quay sang trách móc Như Sinh: “Như Sinh cũng thật là, sao lại cứ để bạn đứng ngoài vậy, chẳng lịch sự chút nào!”, giọng điệu giống như một người chị gái.

Khinh Văn ngẩn ngơ nhìn, Như Sinh rất hiếm khi bị mắng mà không phản ứng lại. Không biết tại sao cô lại thấy khó chịu trong lòng, không thể hiểu được đó là cảm giác gì. Cô tự tay đưa sách cho cô gái kia, nói nhỏ một câu: “Cám ơn, tôi không vào đâu. Muộn thế này rồi, tôi phải về thôi”, rồi quay mình rời đi. Cô biết rằng mình làm như vậy không được lịch sự lắm, nhưng từ trước đến nay cô chưa bao giờ có cảm giác mình thừa thãi đến thế.

Có lẽ ngay từ khi bắt đầu cô đã sai, Phạm Như Sinh không thích cô, cả khi cô muối mặt bám theo thì anh vẫn chẳng thích cô.

Khinh Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen thẳm, đến cả ánh trăng cũng biết cô đang rất thương cảm nên chẳng xuất hiện để soi sáng cho cô.

Không ngờ bên cạnh Phạm Như Sinh lại có cô gái xinh đẹp như vậy, so với cô thì cô ấy lấp lánh như vì sao trên trời cao, rất hợp với anh! Cả hai người họ đều rực rỡ như vậy, không chừng đó chính là bạn gái của anh ấy. Chẳng trách vào đại học rồi mà anh chẳng thêm để mắt đến bất cứ cô gái nào, hóa ra đã có người trong mộng từ trước rồi! Khinh Văn buồn bã đá viên sỏi dưới chân, uống công cô si mê theo đuổi cả một năm trời, kết quả đến tay cũng chưa từng được nắm, trừ lần bị bóng canh anh chủ động chữa trị cho cô. Không chừng đó cũng chỉ là trách nhiệm của người học nghề y đối với bệnh nhân mà thôi. Thật là mất mặt, nếu chẳng phải lần này vô tình đến nhà anh thì không biết cô còn để mất mặt đến bao giờ nữa.

Kiên trì theo đuổi, “Có công mài sắt, có ngày nên kim”, khi cô dần dần hiểu ra thì đã trở thành lỗ bịch mất rồi. E rằng cả năm nay, Như Sênh đều cười khềnh sau lưng và cho rằng cô đúng là một con ngốc, còn cô vẫn khăng khăng chờ đợi, chờ đến một ngày có thể sánh bước bên anh.

- “Này...”.

Đột nhiên từ đằng sau có tiếng gọi làm cô dừng chân lại, Khinh Vân cắn môi không dám quay lại, sợ rằng có thể mình đang nghĩ ngợi lung tung mà nghe nhầm.

- “Này... Tổng Khinh Vân”.

Hình như... hình như không phải cô nhầm? Giọng nói đó, giọng nói quen thuộc khiến cô nghĩ đến hàng trăm lần mỗi ngày thực sự đang vang lên phía sau cô. Cô vội quay người lại, khuôn mặt Phạm Như Sênh đã hiện ra trước mắt.

- “Phạm Như Sênh!”. Vẻ vui mừng hoan hỉ nhanh chóng trở lại trên khuôn mặt Khinh Vân, nét u buồn lúc trước đã ra đi không còn một dấu tích.

Như Sênh nhìn cô, trong ánh mắt có chút bất lực: “Muộn thế này rồi, để tôi đưa cô về”.

- “Gì cơ?”, Khinh Vân vô cùng ngạc nhiên trước thái độ đó, theo phản xạ cô xua xua tay: “Không cần, không cần đâu”. Nhìn thấy đôi lông mày đẹp của Như Sênh nhíu lại, cô vội vàng giải thích: “Em, em không có ý đó, em có thể tự về được, không muốn lại làm mất thời giờ của anh”.

Thần sắc của Như Sênh đã trở lại bình thường: “Cô mang sách đến giúp, tôi đưa cô về cũng là lẽ đương nhiên. Đi thôi!”. Anh không nói gì nữa mà đi lên trước mặt cô.

Cô ngẩn người nhìn theo dáng anh mà quên cả đi theo. Trong đầu cô là một mớ hỗn độn, trống rỗng, nhất thời không nghĩ ra được điều gì.

Như Sênh đi đằng trước cảm thấy người sau lưng mình không có động tĩnh gì, thấy lạ liền quay lại, hóa ra cô vẫn ngẩn ngơ đứng chôn chân tại chỗ. Cái cô gái này, thật là quái lạ! Như Sênh cau mày đi đến cạnh cô: “Không phải cô thích đứng ở đây không thèm về nữa đấy chứ?”.

- “Không phải...” , cô phản ứng ngay, vội vàng rảo bước tiến lên, cô không hề phát hiện ra anh đã đứng ngay trước mặt, “bình”, mũi cô va vào người anh, đau quá!

Sao lại có người ngốc đến thế?

Trên gương mặt tuần tú của Như Sênh cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười hiếm thấy, giọng nói ôn hòa hiếm có: “Cô không sao chứ?”.

- “Không, không sao”. Khinh Vân ôm mũi, tuy đau đến chảy nước mắt, nhưng cô vẫn kiên cường chịu đựng. Trời ơi, không phải bị va mà mũi cô bị hoa chứ? Cô đang nhìn thấy khoe miệng của Như Sênh cong lên, anh ấy đang cười sao? Cười cô sao? Khinh Vân không hề thấy buồn mà trái lại còn rất vui, nếu được nhìn thấy nụ cười đẹp đẽ của anh thêm nữa thì cô cũng cam tâm bị đụng mũi thêm vài lần. U Vương từng vì một nụ cười của Bao Tự mà phóng hỏa đốt phong đài, vậy thì cô cũng tình nguyện bị va mũi để đổi lấy nụ cười của Như Sênh.

- “Phạm Như Sênh, anh đang cười đấy à?”. Có lẽ bị nụ cười của anh mê hoặc nên cô không kìm được cất tiếng hỏi anh.

Phạm Như Sênh ngẩn ra một lúc, nụ cười vụt tắt, đã sớm biết đầu cô gái này hơi có vấn đề, anh trợn mắt nhìn cô rồi quay đầu định bước đi.

Khinh Vân tự biết mình đã nói sai, vội vàng đuổi theo: “Xin lỗi, xin lỗi, em không cố ý hỏi như vậy, anh đừng giận nhé!”.

Như Sênh không thèm để ý đến cô, chân rảo bước nhanh hơn, chỉ mong có thể đưa cô đi thật mau. Khó khăn lắm Mạt Lạc mới đến chơi một chuyến, Như Tiêu lại đi cùng mẹ đến nhà thờ làm lễ, anh không muốn để cô ấy ở nhà một mình.

Khinh Văn không biết trong lòng Như Sênh đang nghĩ gì, nhanh chân theo bước, ngẩng đầu lên nhìn anh, cười tự nhiên hết mức có thể: “Anh đừng giận, em kể chuyện cười cho anh nghe nhé?”.

...

Thấy anh không nói gì, cô cho rằng Như Sênh đã đồng ý. Trong lòng thầm mừng rỡ vì trước đây mình đã từng nghe rất nhiều truyện cười, mở miệng là có thể kể liền một tràng: “Một con voi hỏi lạc đà: Sao đôi gò bồng đảo của cô em lại mọc ở trên lưng? Lạc đà gât: Anh chết quách đi cho rồi! Tôi không thèm nói chuyện với cái đồ có “cái ấy” mọc trên mặt! Con rắn ở cạnh nghe được cuộc đối thoại giữa voi và lạc đà thì lăn ra cười hề hếch. Voi quay sang mắng rắn: Cười cái con khỉ! Mặt của mày còn dài hơn cả “cái ấy”, đồ không có tư chất!”.

Câu chuyện cười của cô vừa kết thúc, Như Sênh đột nhiên dừng chân, lần này cô không hề phòng bị gì, đụng một cái thật mạnh và chiếc mũi lại lênh tọt, đau đến mức đỏ cả máu, cô vừa ôm mũi vừa liếc mắt nhìn, nhưng chẳng hề thấy nụ cười thứ hai xuất hiện trên gương mặt Như Sênh. Về mặt anh vô cùng khó chịu: “Tổng Khinh Văn, rốt cuộc cô có phải là con gái không, truyện cười như thế mà cũng có thể kể được!”.

Cô ngẩn ra nhìn anh, chẳng biết là mình đã làm sai điều gì.

Như Sênh mím chặt môi không nói gì nữa, Khinh Văn cũng chẳng còn có tâm trạng nào nữa, chỉ biết cúi đầu cun cút theo sau anh. Trước mặt anh, cô nói gì, làm gì cũng sai cả.

Hai người im lặng đi được một đoạn thì đến trạm xe buýt.

Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu, buồn buồn nói: “Anh đưa em đến đây là tốt rồi, em có thể tự về... cảm ơn anh đã tiễn!”.

Phạm Như Sênh nhìn cô một cái, không nói gì. Trạm xe này vừa là bến cuối cũng vừa là bến đầu, chỉ cần ngồi lên xe là về đến nhà, anh lách lên xe trước, Khinh Văn vốn cho rằng anh muốn tiếp tục tiễn cô, không ngờ anh chỉ lên để trả hai tệ tiền xe, sau đó liền xuống ngay.

Cô nhìn anh, cũng chẳng biết phải nói gì, theo kinh nghiệm xương máu thì cứ im miệng lại tốt hơn.

- “Cảm ơn anh, em về nhé...”, cô cười với anh rồi quay mình lên xe. Xe vắng khách, cô tìm một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, khi nhìn qua cửa sổ ra bên ngoài, thấy mênh mênh mang mang, dường như hình bóng đó đã biến mất hoàn toàn như thể chưa bao giờ đứng ở đó.

Xe buýt bắt đầu lăn bánh, cô nhìn thấy Phạm Như Sênh đang chạy những bước nhỏ trên đường, chiếc áo trắng của anh hiện rất rõ trong màn đêm đen kịt, gió đêm vẫn thổi làm những sợi tóc trên trán anh rối bung, mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng hơi cong cong. Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy anh cười, dường như ở phía trước có điều gì đó mà anh mong đợi. Chỉ là xe buýt không cho cô nhiều thời gian, cảnh vật càng lúc càng lùi xa và hình bóng anh càng ngày càng nhỏ lại.

Cảnh vật trước mắt Khinh Văn trở nên mờ mờ vì tấm kính cửa bị hoen nước, nó cũng giống như sự kiên trì mông lung không điểm đến của cô, muốn kiên trì không phải dễ, nhưng nghĩ đến việc từ bỏ hình như lại càng khó hơn.

Khi Khinh Văn về đến ký túc, trong phòng chỉ có hai người, Tô Nghệ và Từ Phân đang mỗi người một máy tính, Trần Kiều Kiều hẹn hò với bạn trai còn chưa về.

Cô cúi đầu thất thần đi vào, suốt đường về tâm trạng của cô luôn u uất buồn bã.

Tô Nghệ đang xem Tiểu ngạo giang hồ đúng đoạn mùi mẫn, thấy cô đi vào liền gọi đến cùng xem. Khinh Văn biết cô ấy thích nhất là nhân vật Lệnh Hồ Xung và thường vui vẻ nhận xét trước mặt cô về những nét đáng yêu trong tính cách của Lệnh Hồ Xung, đó là nhân vật đỉnh nhất dưới ngòi bút của Kim Dung, anh ta phóng túng hơn Dương Quá, phong thái hơn Vi Tiểu Bảo và khoáng đạt hơn Kiều Phong.

Cảm tình của Khinh Văn với nhân vật Lệnh Hồ Xung rất bình thường, nếu so ra cô thích Dương Quá hơn rất nhiều.

Lôi chiếc ghế đến cạnh Tô Nghệ cùng xem, đúng đoạn Lệnh Hồ Xung bị trọng thương được Nhậm Doanh Doanh đến cứu, anh nói: “Văn bối vốn là người chẳng có tiếng tăm tốt đẹp gì, quan tâm đến người ta bàn

tán ra vào mà làm gì? Bà bà, người đối với văn bối tốt như thế, Lệnh Hồ Xung đâu phải kẻ không biết tốt xấu. Giờ người bị trọng thương, nếu văn bối bỏ mặc người mà đi, liệu có còn là con người không? Bà bà, người tốt với văn bối như vậy, trên thế gian này nào có ai thương văn bối như thế...”

Tô Nghê sụt sịt, kéo cánh tay cô nói rằng: “Đời này, tớ nhất định sẽ lấy một người đàn ông như Lệnh Hồ Xung, đúng là thần tượng của tớ mà”.

Khinh Vân đáp lại: “Tìm chồng nhất định không được tìm theo mẫu thần tượng, bởi vì quá yêu thích, quá sùng bái, cho nên mỗi lần nói đều phải cẩn thận không lại sợ anh ta không vui lòng, hôn nhân như vậy chắc chắn là không hạnh phúc, chỉ bằng mãi mãi giữ lòng sùng bái ở trong tim, như vậy là tốt nhất!”.

Lời nói của cô làm Tô Nghê ngẩn ra một lúc, cô quay lại tròn mắt nhìn Khinh Vân, trong lòng thầm đoán không biết hôm nay cô nàng này lại bị đả kích gì đây? Mà người có thể biến cô thành ra như thế này thì ngoài Phạm Như Sinh ra không thể tìm được người thứ hai.

Tô Nghê không ngừng an ủi Khinh Vân, những lời tốt đẹp cũng đã nói hết, là cô không chịu nghe lời, cứ nhất định để người khác ức hiếp mình, còn Tô Nghê thì đâu phải là vị thần hộ mệnh của cô.

- “Theo cậu nói, có phải định ngày mai xin thôi việc không? Tớ cứ ngỡ cậu đang làm việc rất vui vẻ ở nhà hàng cơ đấy!”.

Khinh Vân lặng lẽ nhìn cô, miệng mếu máo: “Tiểu Nghê, mình thế là xong rồi!”. Giọng điệu hết sức thảm hại: “Tớ đúng là loại người rõ ràng biết phía trước là tường, nếu đâm vào là chết, nhưng vẫn cố tình đâm vào mà không chịu dừng lại! Tiểu Nghê, mình đã trúng độc của Phạm Như Sinh mất rồi, cho dù biết anh ấy đã có người yêu nhưng mình vẫn không thể buông tay được!”.

- “Cậu nói Phạm Như Sinh đã có người yêu?”. Sao có thể? Tin động trời như thế mà cô lại không biết sao?

Khinh Vân buồn rầu nói: “Hôm nay mình đã gặp cô ấy. Cái cách Như Sinh nhìn cô ấy giống hệt với cách mà tớ nhìn anh, kiểu đó... kiểu đó tớ không thể tả lại được, nhưng tớ biết đó là thể hiện sự thương yêu!”.

Tô Nghê vẫn không tin: “Núi Băng Lớn đã có người yêu? Vậy cô gái đó là Núi Băng thứ hai sao? không thì làm sao có thể chịu được tên bạn trai Núi Băng Lớn đó”.

Khinh Vân lắc đầu: “Cô ấy không lạnh lùng chút nào, ngược lại còn rất nhiệt tình và vui vẻ”.

- “Vậy chẳng phải là đối nghịch với Núi Băng Lớn hay sao?”, “Núi Băng” là biệt hiệu Tô Nghê đặt cho Phạm Như Sinh. Theo quan điểm của cô ấy, trong trường hợp đã gây hấn với một ai đó mà lại không thể báo thù được, cách tốt nhất chính là đặt cho anh ta một biệt danh rồi trù ẻo sau lưng. Cô đã mấy lần nằm mơ thấy Phạm Như Sinh, lúc đó cô niệm chú “Núi Băng, Núi Băng” lập tức anh ta bị hóa thành núi băng, lại còn bị vác trả về Nam Cực, đó mới là chỗ dành cho anh ta: “Cô ấy tên là gì? Học trường bọn mình à? Cao bao nhiêu? Ba vòng ra sao?...”.

Khinh Vân trừng mắt nhìn cô: “Tiểu Nghê, hiện giờ tớ không có tâm trạng để đùa đâu!”.

- “Ai đùa với nhà cậu!”. Tô Nghê nói rất rành rọt: “Những điều tớ hỏi đều là những vấn đề rất bình thường mà, khi gặp tình địch, đương nhiên phải tìm hiểu về cô ta, cậu chưa từng nghe câu: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” hay sao”.

- “Không nói chuyện này nữa!”, Khinh Vân dẫu môi: “Chỉ là tớ đoán thế, chừng nào chưa nghe chính miệng Phạm Như Sinh thừa nhận, tớ sẽ coi như chẳng biết chuyện gì cả!”.

- “...”.

- “Tớ biết cậu sẽ nói, tự mình đa tình, tự làm tự chịu, nhưng tớ thực sự rất thích anh ấy, trước giờ chưa từng có người nào lôi cuốn tớ như anh ấy. Cậu đã từng có cảm giác ấy chưa? Chính là cảm giác mỗi buổi tối đều nhớ về người ấy. Mỗi ngày, khi lên lớp đều ngóng ra cửa sổ mong bóng người ấy xuất hiện. Hàng ngày, cố tình xuống nhà ăn thật muộn, chỉ vì nghĩ anh có thói quen ăn tối rất muộn. Rồi mong ngóng đến hai ngày nghỉ cuối tuần, ngay đêm thứ sáu hôm trước tớ đã không tài nào ngủ được, lúc đó đều nghĩ không biết ngày mai có thể nói được vài câu với người ấy không, hoặc là mai mình có thể đến sớm hơn một chút để được ở một mình cùng anh vài phút. Tiểu Nghê, tớ thật sự yêu anh ấy, đến việc nhìn theo bóng dáng anh ấy cũng là xa xỉ đối với mình. Nếu như tớ thôi việc, sợ rằng sẽ chẳng còn cơ hội nào để gặp anh ấy nữa!”.

Tô Nghê yên lặng lắng nghe cô dốc bầu tâm sự, trong lòng thầm than, con gái nhiều lúc cũng thật là kỳ lạ, cứ cố chấp như vậy dù có thể khiến bản thân đầy thương tích, cô thở than nói: “Đột nhiên mình nhớ đến một câu nói: Gặp Dương Quá một lần sẽ làm lỡ cả đời người. Khinh Vân, thích một người, có thật phải trở nên thấp hèn như vậy không?... Dương Quá tốt như vậy, bao nhiêu cô gái si mê anh ta, nhưng anh ta chỉ yêu có mình Tiểu Long Nữ, cho nên mình càng thích Lệnh Hồ Xung hơn, anh ấy yêu tiểu sư muội, nhưng cũng yêu cả Nhậm Doanh Doanh nữa!”.

Lệnh Hồ Xung ư? Khinh Vân nhếch khóe môi, sao có thể so Phạm Như Sinh với Lệnh Hồ Xung được? Nhưng cô nghĩ, Lệnh Hồ Xung tuy không lạnh lùng như Phạm Như Sinh, nhưng ngay từ đầu người anh yêu là tiểu sư muội, nhưng rốt cuộc tiểu sư muội lại không yêu anh, cuối cùng chẳng phải là đã se duyên kết tóc với Nhậm đại tiểu thư ở Mai Trang sao? Đột nhiên Khinh Vân rất thích câu slogan của thương hiệu Lý Ninh(*): “Tất cả đều có thể xảy ra”. Vì đã nỗ lực rất nhiều nên cuối cùng Nhậm đại tiểu thư cũng có được tình yêu của mình. Khinh Vân không phải là người tin vào số mệnh, nếu cố gắng như vậy mà không thể đến gần Phạm Như Sinh, thì anh chắc chắn có trái tim dưới âm độ. Cùng lắm thì mỗi ngày cô đều ôm túi sưởi để làm ấm cho chính mình. Chẳng ai biết rằng, khi một người trở nên ngổ ngẩn thì cần phải dùng loại thuốc gì, bởi vì họ tự có phương trình được mất của riêng mình.

...

Lại một ngày thứ bảy nữa, thời tiết hôm nay rất đẹp. Khinh Vân lại có một ngày bận rộn như thường lệ ở nhà hàng, tuy vẫn chẳng có cơ hội nói chuyện với Phạm Như Sinh, nhưng chỉ cần được cùng anh đứng dưới một mái nhà thì không khí cũng mãi giữ được sự tươi mới.

Buổi tối, dưới sự lôi kéo không khoan nhượng của Tô Nghê, hai người họ đến con ngõ nhỏ mà mỗi ngày Phạm Như Sinh phải đi qua để về nhà. Trời mùa đông tối rất nhanh, hai cô tìm thấy một chỗ kín đáo để ẩn nấp, Tô Nghê bên cạnh lẳng lặng duỗi chân, còn Khinh Vân cứ chớp chớp liên tục hàng lông mi cong vút, khuôn mặt nhỏ bé của cô nhăn lại như một chiếc bánh bao: “Tiểu Nghê, bọn mình làm thế này có được không? Nếu như Phạm Như Sinh phát hiện ra, nhất định sẽ nổi giận cho xem!”.

- “Hắn ta không giận mới lạ chứ!”, Tô Nghê nói chẳng lấy gì làm vui vẻ cho lắm: “Nếu không làm như thế này, chúng ta làm sao có thể điều tra được rốt cuộc cô gái đó là ai? Theo nguồn tin mà tớ nhận được, tuyệt đối không phải là sinh viên trường mình”.

- “Nhưng...”.

- “Cậu đừng nói “nhưng” nữa đi, chúng ta đã chọn chỗ trốn kín đáo nhất, Phạm Như Sinh đâu phải là thần thánh mà có thể nhìn thấy được. Huống hồ, với bản tính kiêu ngạo đó, anh ta sẽ chẳng để ý đến người qua đường đâu. Cậu đừng lo lắng nữa!”.

Khinh Vân im lặng một hồi không nói gì, Tô Nghê cho rằng cô vẫn còn lo lắng điều gì, định mở miệng nói thì nghe thấy tiếng Khinh Vân thì thào: “Tiểu Nghê, cậu tốt với mình thật đấy!”.

Tô Nghê ngẩn ra, không ngờ cô ấy lại nói câu này, một người sôi nổi như cô cũng thấy hơi ngại ngùng, cô bật cười: “Tất nhiên rồi, chẳng nhẽ bạn tốt lại là giả ư!”.

Xem ra thời gian vẫn còn khá sớm, muốn xua đi cái giá lạnh của mùa đông, Tô Nghê liền tìm một chủ đề “buôn bán”: “Cậu biết không? Bọn con trai ở trong trường đều đang cá cược đấy, họ cược xem cậu và Phạm Như Sinh cuối cùng có thể thành đôi không ấy mà”.

Khinh Vân tròn xoe mắt nhìn Tô Nghê đầy vẻ nghi ngờ: “Bọn con trai bình thường đâu thích để ý những chuyện không đâu. Nhưng cũng chẳng trách được bọn họ, một kẻ là thiên tài, một kẻ là hoa khôi của trường đại học H, rồi lại dặt thành giai thoại “giai nhân theo đuổi tài tử”, sao có thể không hấp dẫn được. Môi trường đại học vốn dĩ rất nhạt nhẽo, chuyện như thế này đều trở thành đề tài nóng hổi cho những buổi “trà dư tửu hậu” đấy!”.

- “Tớ cũng chẳng muốn như vậy!”. Khinh Vân cúi đầu nói đầy ảo não: “Tớ trước giờ chưa từng thích người nào, chỉ biết làm theo cách ngốc nghếch này thôi!”.

- “Lẽ nào cậu chưa từng nghĩ, nếu như cuối cùng cậu vẫn không thành công thì sẽ ra sao? Đã một năm rồi mà mối quan hệ giữa hai người vẫn chẳng tiến triển gì. Lẽ nào cả bốn năm đại học cậu đều sẽ hoài công

theo đuổi hần ta sao?”.

Nghe bạn nói vậy, Khinh Văn mới phát hiện mình chưa từng nghĩ đến điều này. Trong thâm tâm cô, được cùng Phạm Như Sênh làm việc trong nhà hàng, được nhìn thấy hình bóng anh đã trở thành một thói quen, như một điều tất nhiên, không thể thiếu vắng. Trước giờ cô chưa từng nghĩ, nếu cuối cùng anh vẫn không mấy may chú ý đến thì cô sẽ ra sao?

- “Chết rồi!”, đang lúc cô ngẩn ngơ suy nghĩ thì Tô Nghệ kêu lên một tiếng.

- “Sao vậy?”.

- “Mình đau bụng quá, đau muốn chết đây này, sao lại đau vào đúng lúc này cơ chứ”. Cô rên rỉ nói: “Mình thấy Phạm Như Sênh cũng chẳng về sớm như thế này đâu, mình đi vệ sinh trước đã, cậu ở đây đợi nhé!”.

Nói liền một mạch, cũng chẳng đợi phản ứng của người khác, đôi chân Tô Nghệ chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Khinh Văn nhìn theo sau cô mà không nhận được cười, đồng thời cũng thật ngưỡng mộ bạn mình, giá như tính cách của cô như Tô Nghệ thì có phải tốt hơn bao nhiêu không? Nếu vậy thì có lẽ cô đã không phải buồn bã đến thế này. Đổi lại nếu là Tô Nghệ, khi gặp người mình thích thì có lẽ cô ấy sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều?

Nhưng cô không biết rằng, đứng trước mặt người mình yêu quý, mỗi người đều trở thành một kẻ chết nhất.

Phía trước có tiếng bước chân trên mặt đường và tiếng loạt soạt của túi nhựa vọng đến. Khinh Văn định thần trở lại, nhìn về phía phát ra âm thanh. Một người phụ nữ khom khom lưng, tay trái cầm mấy thếp giấy bản, tay phải đang khó nhọc kéo một bịch nhựa rất to, không biết bên trong chứa những thứ gì. Bà mặc một chiếc áo dày mảnh vá, vì lưng gù nên nhìn bà như một trái bóng lớn. Người phụ nữ đó có gương mặt rất hiền lành, gợi cảm giác vô cùng thân thiết.

Động tác của bà có vẻ rất khó khăn, có lẽ vì tay bị xơ cứng nên rất yếu, bịch túi nhựa nặng nề đó bị kéo lê trên mặt đất, nhưng không biết từ đâu bỗng xuất hiện một bóng người, nhanh thoăn thoắt giật lấy túi nhựa và kéo đi mất. Người phụ nữ kinh hoàng, vội vàng quay mình đuổi theo, miệng còn hô hoán: “Á... đồ con đồ, đứng lại!”.

Bóng người đó chạy rất nhanh, vừa chạy vừa nói: “Bà già, bà mau chết đi, nhặt được bằng này rác bán cũng chẳng mấy tiền, chi bằng cho tôi thì hơn...”. Nói xong cái bóng đó rẽ vào khúc cua và biến mất.

Người phụ nữ đó lão đảo rồi ngã vật xuống đất, miệng thở hổn hển, bà gần như đã kiệt sức. Động tác của bà càng lúc càng chậm chạp hơn, cả một ngày trời, khó khăn lắm mới lượm được ngần ấy, thế mà lại bị người khác cướp mất.

Bà ngồi bệt xuống đất thở gấp, lúc này chạy quá nhanh, chân bị sỏi rất đau, bà phải nhanh chóng trở về nếu không Như Sênh biết được lại lo lắng.

Trong lúc bà cố gắng đứng lên thì được một người dịu dàng đỡ dậy.

- “Dì à, dì có sao không?”.

Khinh Văn nhẹ nhàng hỏi, sự việc lúc này cô đã tận mắt chứng kiến, con người bây giờ thật là! Càng ngày càng quá đáng, sao lại có thể đối xử một cách thô bạo như vậy với một người phụ nữ?

Người phụ nữ đó đứng dậy, vừa thở dốc vừa cảm ơn: “Cháu gái, cảm ơn cháu nhiều!”. Bà cố ý rút bàn tay chai sạn của mình lại và đứng cách Khinh Văn một đoạn, bình thường mọi người đều không muốn đứng quá gần một bà già như vậy, hơn nữa bà lại vừa từ bãi rác về, làm bẩn quần áo của người khác thật không tốt chút nào.

Khinh Văn không phát hiện ra điều đó, cô cười ngọt ngào: “Dì à, nhà dì ở đâu? Cháu đưa dì về nhé!”.

Người phụ nữ xua xua tay: “Không cần, không cần đâu, dì chỉ cần đi vài bước nữa là đến nhà. Cháu gái mau về nhà đi nhé, tối thế này rồi, một mình ở ngoài không an toàn đâu!”.

- “Không sao đâu, dì à, dì yên tâm, cô ấy có cháu bảo vệ rồi!”. Một giọng nói sang sảng vọng tới, hai người cùng quay đầu lại, Tô Nghệ đã đứng ở sau từ lúc nào.

Tô Nghệ chạy lại, rất nhiệt tình đỡ người phụ nữ đó, cười nói: “Dì à, để chúng cháu đưa dì về nhé! Khi học mẫu giáo, các thầy cô vẫn dạy chúng cháu phải kính già yêu trẻ. Dì không thể phá tan ấn tượng sâu sắc trong đầu của chúng cháu về các thầy cô giáo được!”.

Người phụ nữ đó ngẩn ra một lúc rồi bật cười: “Con bé này thật khéo ăn nói quá!”.

Tô Nghệ cũng cười rất vui vẻ giống như “cá gặp nước” vậy: “Dì cũng cho rằng cháu nói phải không ạ? Vậy thì không nên từ chối ý tốt của chúng cháu nhé!”.

- “Được, được rồi!”, có vẻ bà cũng không miễn cưỡng nữa, mỉm cười thân thiết: “Chỉ cần các cháu không chê cái thân tàn này là được rồi!”.

- “Sao bọn cháu dám chê?”. Khinh Văn đi sang bên cạnh bà: “Dì rất giống người lớn trong nhà của chúng cháu. Dì này, chúng ta đi nhanh thôi, trời rất lạnh, cháu thấy tay dì đã lạnh như băng rồi đây này!”.

Bà cũng chẳng từ chối nữa, có lẽ đây là lần đầu tiên gặp được những người tốt bụng và nhiệt tình như vậy, hướng hồ chân của bà lại vừa bị sỏi nên chỉ cười và để mặc cho hai cô gái đỡ mình đi.

Ba người chuẩn bị cất bước, thì có tiếng gọi: “Mẹ!”.

Lưng Khinh Văn đột nhiên cứng đờ.

7. Chương 7

Chương 7: Anh làm cả vũ trụ mất ngủ

Tô Nghệ quay lại trước tiên, trông thấy chàng trai đang sải bước đi đến, ngạc nhiên đến mức há hốc miệng, sau đó ngẩn ngại hỏi người phụ nữ bên cạnh: “Mẹ là sao ạ?”.

Phạm Như Sênh nhìn thấy họ, phản ứng đầu tiên là nhú mày, khẩu khí trở nên lạnh lùng: “Các cô sao lại ở đây?”.

- “Tôi... chúng tôi là...”. Tô Nghệ vội vàng im bật, xém chút nữa thì để lộ mục đích “ôm cây đợi thỏ” hôm nay, cô liếc nhìn Khinh Văn bên cạnh, cô ấy đang ngẩn ngơ ngắm bạch mã hoàng tử của mình, hồn xiêu phách lạc rồi!

Cuối cùng người phụ nữ lại lên tiếng trước: “Như Sênh, các cô ấy là bạn học của con à?”.

Phạm Như Sênh run run nhưng không trả lời, anh bước đến bên cạnh mẹ, lông mày chau tít lại: “Mẹ, mẹ lại đến bãi rác đây à? Không phải con đã bảo mẹ không phải đi nhặt rác nữa sao? Sao mẹ lại không nghe lời con thế?”.

Người mẹ cười rạng rỡ: “Hôm nay Như Tiêu đi học, mẹ chẳng có việc gì nên cũng rảnh rỗi... Như Sênh, con đừng giận, sau này mẹ sẽ không đi nữa!”.

Như Sênh mím môi, gật đầu: “Chúng ta về thôi!”.

- “Thế còn các cô ấy?”. Bà nói đến Khinh Văn và Tô Nghệ: “Bạn học đến tìm con nhất định là có việc gì đó? Hay các cháu vào nhà đã rồi hãy nói chuyện sau? Nhưng nhà dì rất đơn sơ, hy vọng các cháu không chê cười!”.

- “Nhưng...”.

- “Dì à, chẳng bằng con đưa dì về trước?”.

Tô Nghệ tình nguyện lánh đi để lại không gian cho hai người.

- “... Không cần đâu...”.

- “Cần chứ, cần chứ!”. Tô Nghệ rất kiên trì, gần như vừa kéo vừa đẩy mẹ Phạm Như Sênh đi.

Xa xa, vẫn còn nghe thấy tiếng Tô Nghệ lãnh lút vọng lại: “Dì à, cháu tên là Tô Nghệ, là bạn học của Phạm Như Sênh, sau này chúng cháu có thể thường xuyên đến chơi nhà mình không ạ?... Sao có thể? Chúng cháu

không để ý đâu ạ, dì đừng xem chúng cháu là những tiểu thư quý tộc nhé, chúng cháu cũng là con cái trong những gia đình bình thường thôi...”.

Tiếp đó, trong con ngõ nhỏ hiu hắt chỉ còn lại Phạm Như Sênh và Khinh Văn, thỉnh thoảng có cơn gió lạnh vi vút thổi qua, lại thêm trước mặt là Núi Băng Lớn, thật là lạnh lẽo! Khinh Văn không chịu được run lên lập cập, cô cúi đầu, đôi mắt trần trần nhìn vào mũi giày của chính mình, cô đang đợi anh giáo huấn.

Một lúc sau, mới nghe thấy anh mở lời: “Rốt cuộc thì cô muốn gì hả?”.

Hình như từ lúc bị cô đeo bám đến giờ, lúc nào anh cũng hỏi câu hỏi này - Rốt cuộc thì cô muốn gì hả, cô muốn gì hả?

Thực sự cô chẳng muốn gì... chỉ là muốn theo đuổi anh thôi.

Thấy cô cúi đầu, có vẻ oan ức lắm, Phạm Như Sênh giận sôi máu: “Không làm phiền tôi thì cô không chịu được hả?”.

Cô không may mắn phản ứng, cô thừa nhận mình là người rất phiền phức, theo đuổi người ta, theo đến tận nhà, thật sự là phiền phức chết đi được! Xem ra anh vẫn là người tốt, nếu là người khác chắc hẳn đã vác dao đuổi chém cô rồi.

Cô cũng học cách ngoan ngoãn, lúc anh giáo huấn tốt nhất là không nói gì, không chừng anh nói một hồi sẽ tự hết giận.

Nhưng một phút trôi qua mà anh vẫn chẳng nói gì.

Cô không chịu được, lại len lén nhìn anh, vừa hay gặp ngay ánh mắt anh đang nhìn mình, cô luống cuống cúi đầu xuống lại tiếp tục nhìn mũi giày của mình.

Cuối cùng, Như Sênh lên tiếng than thở: “Kiếp trước tôi mắc nợ cô phải không?”.

Khinh Văn ngẩn ra đứng nguyên tại chỗ, ôm trọn cảm giác bị tổn thương trong lòng, chỉ biết lắc đầu nguây nguây: “Xin lỗi, xin lỗi!”.

Lại còn đứng đợi để chịu nhục sao?

Cô cắn chặt môi, quay đầu bỏ chạy không chút suy nghĩ.

Sống mũi bắt đầu có cảm giác cay cay, cô hít lấy hít để, không ngừng tự nhủ: Không sao, cô không sao, có người đã từng nói, tình yêu thời tuổi trẻ tất cả đều như vậy, cứ một mình hy sinh, nhận tổn thương về mình để mong người khác vui lòng.

Nhưng ngay cả điều đó, cô cũng không thể làm được.

Khó chịu quá, trái tim như bị bàn tay của ai đó bóp nghẹt, lẽ nào đây chính là cảm giác trái tim đau đớn vì yêu sao?

Nhắm mắt lại, thế giới toàn một màu đen, Khinh Văn tuyệt vọng lao về phía trước, như thể thứ cô muốn hắt văng đi không phải là tiếng gió gào thét mà là sự lạnh lùng vô tình của anh.

Cách đó không xa, tiếng một chiếc xe máy đang vun vút lao tới, trong màn đêm tĩnh mịch nó càng trở nên rõ ràng, nhưng Khinh Văn chẳng nghe được gì nữa.

Một cánh tay kéo mạnh cô vào lòng, loáng thoáng đâu đây có tiếng xe máy va vào một vật gì đó, liền sau là tiếng xe tăng tốc và lao đi rất nhanh.

Tiếp đó, một tiếng rên lọt vào tai cô.

Khinh Văn lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy đôi lông mày của Như Sênh đang cau lại trong màn đêm.

- “Máu!”, Cô hét lên kinh hãi: “Như Sênh anh làm sao vậy? Anh bị thương ở đâu, đừng dọa em!”.

Phạm Như Sênh chẳng có tâm trí đâu để chú ý đến cô, anh đang thử cử động cánh tay đau đến tê dại, đau như khoan vào tận xương tủy, mồ hôi lạnh toát chảy trên trán anh, xem ra, có lẽ bị trật khớp xương rồi.

- “Anh bị thương rồi!”, Khinh Văn hét lên hoảng hốt nhưng anh vẫn chưa kịp phản ứng, cô đã kéo đi.

- “Chúng ta mau đến bệnh viện thôi!”.

Trong lúc không chú ý, anh đã bị lôi đi một đoạn đường, song bước chân đột ngột khựng lại, không chịu đi nữa.

Khinh Vân không kéo nổi, cảm thấy kỳ lạ nên quay lại nhìn.

Phạm Như Sênh nói: “Tôi không sao, không cần đi bệnh viện”. Bản thân anh cũng học ngành y.

- “Nhưng cánh tay anh bị thương rất nghiêm trọng!”, gương mặt cô đầy vẻ hối lỗi và đau đớn.

- “Không sao, tôi có thể tự chữa lành được! Muộn thế này rồi, cô về đi nhé!”. Nói xong, anh quay lại định về nhà.

Một vóc dáng nhỏ bé đứng chắn trước mặt anh, vẻ mặt cô vô cùng kiên quyết, khác hẳn so với lúc trước: “Đi bệnh viện với em!”.

Anh chau mày: “Tôi nói không...”.

- “Đi bệnh viện, chỉ khi nào bác sĩ nói là không sao thì em sẽ không bám theo anh nữa!”.

Nhìn rõ sự cương quyết trong ánh mắt cô, trong lòng Như Sênh dâng lên một cảm xúc không tên, không chừng cô ấy sẽ đấu tranh với anh tới cùng nếu anh từ chối.

Anh im lặng rồi cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Khinh Vân lại hiểu nhầm ý anh, cho rằng vì nghe thấy cô nói sẽ không theo đuổi mình nữa nên mới đồng ý nhanh như vậy.

Trái tim nhỏ bé lại lần nữa bị bóp nghẹt.

...

Không như ban ngày, bệnh viện vào ban đêm cực kỳ yên tĩnh. Đến đại sảnh, lấy xong sổ đăng ký, cô vừa viết vừa hỏi thông tin từ anh. Lúc đó mới biết anh sinh vào ngày một tháng mười hai, cô thực sự kinh ngạc.

Anh và cô sinh cùng một ngày? Thế là thế nào? Duyên phận chăng?

Cô gượng cười, nếu như là lúc trước nhất định cô sẽ cho là như vậy, còn bây giờ...

Đầu óc cô rối bời, để lấy lại tinh thần cô phải mất mấy phút mới điền xong thông tin vào sổ khám, rồi đưa anh đến gặp bác sĩ.

- “Em đỡ anh nhé!”, cô tốt bụng nói, giơ tay ra...

- “Không cần”, anh vẫn lạnh lùng như thế, nghiêng mình tránh tiếp xúc với cô.

Theo thói quen, Khinh Vân chỉ biết cắn môi không nói gì.

Cũng may là vào ban đêm nên hầu như không có người khám bệnh.

Bác sĩ đang ngồi gà gật trên ghế, nghe thấy tiếng bệnh nhân đến, choàng tỉnh mở mắt, lại thấy vết thương có vẻ rất nghiêm trọng nên mắt càng mở to hơn, như thể đang nói với người ta rằng: Cuối cùng cũng có việc mà làm, hơn nữa còn là việc lớn nữa.

- “Phạm Như Sênh”, bác sĩ đọc sổ khám, giọng có vẻ hơi kinh ngạc.

Như Sênh gật đầu.

Không ngờ vị bác sĩ đó bật cười: “Quả nhiên là nhân tài, sinh viên xuất sắc khoa Y trường đại học H, con gái tôi thường nhắc đến tên cậu”.

Như Sênh chỉ biết mỉm cười, không biết nói gì hơn. Ngược lại, Khinh Vân ở bên cạnh lo lắng hỏi: “Bác sĩ, anh ấy sao ạ? Bị thương có nặng không? Có việc gì không?”.

Bác sĩ ra hiệu cho anh đặt tay lên tấm đệm trên bàn, cẩn thận kiểm tra.

Khinh Văn chăm chú nhìn bác sĩ xoa chỗ này, ấn chỗ kia trên cánh tay Như Sênh, sau cùng một tiếng xương vang lên khô khốc trong căn phòng yên tĩnh làm cô giật nảy mình nhưng cũng không dám kêu thành tiếng. Lòng mảy Như Sênh nhú chặt, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Chắc chắn là rất đau? Cô thầm nghĩ và xót thay cho Như Sênh. Hồi nhỏ, bác thêm trơn làm cô trượt ngã sải cả tay, khi nắn lại xương, đau đến mức phát khóc, đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ cái cảm giác đau đến đó.

Đầu xương đã trở về đúng vị trí, bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, nhận băng và thuốc từ tay y tá, vừa đích thân đắp thuốc cho Như Sênh, vừa cười nhìn Khinh Văn nói: “Cháu làm sao mà trông còn đau đớn hơn cả cậu ta nữa thế?”.

- “A?”, Khinh Văn định thần lại, nhìn theo ánh mắt của bác sĩ mới phát hiện ra trong lúc vô thức tự mình đã xoắn tít vạt áo lại.

Cô mỉm cười, quan tâm hỏi: “Anh ấy không sao nữa rồi đúng không ạ?”.

- “Ừ, đắp thuốc xong, dùng nẹp cố định lại vài ngày là khỏi thôi!”, bác sĩ vừa đắp thuốc vừa nói: “Cậu Phạm cũng cừ thật, khi nắn xương một tiếng cũng chẳng kêu, trước đây tôi đã từng nắn xương cho rất nhiều người, đến người trung tuổi còn chảy cả nước mắt vì không chịu được!”.

Như Sênh cong môi cười cười.

Khinh Văn hỏi: “Mất bao lâu thì khỏi ạ?”, cô vẫn còn nhớ mỗi ngày, Như Sênh phải làm rất nhiều việc.

- “Khoảng chừng hai tuần, nếu mà giữ gìn tốt thì sẽ nhanh hơn!”.

- “Vậy bình thường ăn cái gì thì tay sẽ hồi phục tốt hơn?”.

Vị bác sĩ không nhịn được bật cười khe khẽ: “Thực ra bị thương thể này cũng không quá nghiêm trọng, cứ ăn uống như lúc bình thường là được rồi, nhưng nếu được ăn thực phẩm giàu dinh dưỡng thì cũng tốt hơn”.

- “Ồ”. Khinh Văn gật đầu, ghi nhớ những lời dặn dò của bác sĩ.

- “Còn nữa, cứ qua năm ngày thì đến thay thuốc một lần!”, ông vừa nói vừa dùng băng bó chặt tay Như Sênh lại. Cô nhanh nhẹn bước lên trước lấy áo khoác giúp anh mặc vào.

Bác sĩ nhìn hành động của cô, cười nói: “Cháu là Tổng Khinh Văn phải không?”.

- “O?”, Khinh Văn ngạc nhiên nhìn vị bác sĩ đó: “Sao chú lại biết tên cháu?”.

Bác sĩ cười đầy vẻ bí mật.

Khinh Văn hỏi: “Chẳng lẽ lại là do con gái của chú nói?”.

Bác sĩ rướn lông mày.

Như Sênh không có hứng thú với cuộc đối thoại của hai người, anh lạnh lùng nhưng lịch sự cảm ơn vị bác sĩ nọ rồi ra về.

Khinh Văn vội vàng đuổi theo: “Đợi em với!”.

Như Sênh dừng chân, liếc nhìn cô: “Tôi không sao, cô nên về đi!”.

- “Em, em đưa anh về nhé!”.

- “Không cần!”.

- “Nhưng...”.

- “Tôi nói là không cần!”, anh đột nhiên cao giọng làm cô giật nảy mình, Khinh Văn tròn mắt nhìn anh kinh ngạc.

Như Sênh biết mình thất thố liền buông một câu: “Bạn cô đến rồi!”, rồi quay mình bỏ đi.

Lần này cô không đi theo anh nữa, chỉ đứng nhìn theo bóng dáng anh đang dần khuất, nỗi đau khổ đang nhấn chìm con tim.

Một cánh tay hẩy nhẹ vào vai cô, giục giã: “Bọn mình về thôi!”.

Cô quay lại, chính là Tô Nghệ, ngẩn ra một lúc rồi cười với cô ấy: “Sao cậu biết mình ở đây?”.

- “Từ lúc hai người bị xe đâm, mình đã đi theo, đợi ở đây lâu lắm rồi...”. Tô Nghệ giải thích, đột nhiên giọng vút lên: “Khinh Văn, cậu đừng cười nữa!”.

- “...”.

- “Cậu không biết đâu, bây giờ cậu cười nhìn còn khủng khiếp hơn cả khóc nữa!”.

Sáng sớm hôm sau, Khinh Văn cố tình đến sớm hơn mọi khi.

Từ đằng xa, Như Sênh đã nhìn thấy cô, cô mặc chiếc áo lông màu trắng, đội chiếc mũ trắng và găng tay cũng màu trắng, trong màn sương sớm khiến người ra có cảm giác tất cả là một màu trắng tinh khôi.

Dường như rất lạnh, cô đứng tại chỗ dậm dậm chân, gương mặt thuần khiết đang ửng hồng vì lạnh.

Anh không kiềm chế được ghì姆 bước chân, ngắm cô từ xa.

Khi mới bắt đầu cứ ngỡ cô ấy chỉ có thể chịu được công việc này chừng dăm ba phút, nhưng liền mấy tháng, ngày nào cô cũng đến, hai ngày nghỉ còn đến sớm hơn tất cả mọi người, thường là anh đến trước mở cửa, nhưng chỉ vài phút sau là thấy cô bước vào.

Một tiểu thư lá ngọc cành vàng lại có thể biến thành một bồi bàn hoàn hảo và khéo léo, không bao giờ than mệt, lại càng chẳng làm loạn lên với anh, mỗi lần quay mình lại đã thấy cô đứng ở đó với nụ cười rạng rỡ.

Anh chưa từng nghĩ cô ấy lại nghiêm túc đến vậy, từ cử chỉ bề ngoài đến những tin đồn xung quanh có thể thấy cô có xuất thân tốt, trong xã hội ngày nay, gia đình nào cũng coi con cái như ngọc quý trên tay, không để chúng phải chịu khổ. Thậm chí ngày trước, anh đã từng mĩa mai cô, nhưng cô chẳng bao giờ oán hận, đôi tay nòn nà khi rửa mâm không may bị thương hay có lần bưng đồ không cẩn thận bị bỏng, nhưng cô chưa bao giờ kêu than ầm ĩ như những cô gái bình thường khác, dù là việc gì, cô cũng giành lấy để làm và tự mình giải quyết.

Có một cô gái như vậy ở bên cạnh, sao có thể không cảm động được?

Phạm Như Sênh, anh cũng đâu phải là gỗ đá, chỉ là thứ cô cần thì anh chẳng thể cho cô được.

Đã không thể cho được, sao lại để người ta hy vọng?

Trong lúc anh còn đang suy nghĩ mông lung, thì thấy cô quay người lại, nhìn thấy anh, ánh mắt cô thoáng ngạc nhiên rồi trở lại như cũ.

Như Sênh tránh ánh mắt của cô, đi thẳng đến cửa, lúi chúi chìa khóa mở cửa.

- “Để em, để em!”.

Cô nhiệt tình bước lên trước, giật lấy chìa khóa từ tay anh và nhanh tay mở cửa.

Sao cô lại ở đây sớm như vậy, là muốn giúp anh mở cửa sao? Bởi vì tay anh đang khó cử động?

- “Như Sênh, sao anh không vào đi?”.

Anh ổn định lại tâm trạng, không nói gì rồi đi thẳng vào phòng thay quần áo.

Nếu như trong con mắt của người khác, Phạm Như Sênh là một tài năng chói sáng không gì là không thể, nhưng dù tài giỏi thế nào thì anh cũng vẫn là con người, cũng có lúc gặp phải việc không thể làm được chứ? Như bây giờ chẳng hạn...

Chết tiệt!

Như Sênh trừng mắt nhìn cánh tay trái đang bị treo lên của mình, rồi lại trừng mắt nhìn bộ quần áo phục vụ đang mềm oặt thành một rúm. Sao bây giờ mặc bộ quần áo này lại khó đến thế?

Một giọng nói khe khẽ vang lên phía sau lưng, anh quay đầu, chỉ thấy đôi mắt to tròn lay lay vô tội đang nhìn anh, dường như không nghĩ đến việc anh đột ngột quay lại nên khép nép hỏi: “Có cần em giúp không?”.

- "...".

Chỉ thấy anh im lặng, nhìn cô chăm chăm.

Khinh Văn biết mình lỡ lời, nhún vai nói: "Em chỉ hỏi vậy thôi!".

Cô quay người chuẩn bị bỏ đi thì đằng sau vang lên một giọng trầm trầm: "Nếu như không phiền!".

Lưng cô cứng đờ, gần như chạy lại ngay lập tức, vẻ mặt buồn thiu lúc đầu đã nhanh chóng tươi tắn trở lại: "Không phiền, không phiền chút nào!".

Cô cầm bộ quần áo trên bàn lên, trước tiên tháo dây nâng tay anh rồi cẩn thận giúp anh xỏ tay trái vào áo, làm liền một lèo cho đến lúc mặc xong. Lần đầu tiên đứng gần anh như vậy, đến thở mạnh cô cũng chẳng dám.

Trong suốt thời gian giúp anh mặc áo mặt cô cứ đỏ lựng như gấc chín, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên.

Thậm chí đến lúc xong việc...

- "Em, em đi trước đây!", cô lắp bắp nói, lao ra ngoài như đang chạy nạn.

- "Cảm ơn!".

Giọng nói rất nhỏ khiến cô dừng chân, Khinh Văn hít thở thật sâu, quay lại, cười với anh thật tươi: "Đừng khách sáo!".

Nói xong, vội vàng chạy biến đi.

Hôm nay là cuối tuần, buổi trưa khách không đông lắm, nhưng buổi tối vẫn bận rộn như mọi khi. Phạm Như Sênh bị thương ở tay trái, ông chủ cũng đồng ý cho nghỉ nhưng anh nói không vấn đề gì và không chịu ở nhà, cứ vác cánh tay bị thương đi làm, thế là trong cửa hàng, mọi người được chứng kiến một hình ảnh như thế này:

Phạm Như Sênh đang định đặt đĩa cơm rang trứng lên mâm để chuyển cho khách.

- "Để em, để em!", động tác còn nhanh hơn cả tiếng nói, Khinh Văn giành lấy chiếc mâm trên tay Như Sênh rồi mỉm cười với anh, tiếp đó cô xem số đề trên mâm rồi vui vẻ chạy đến bàn số chín.

Vừa đưa mâm trở về, lại có món trong nhà bếp đưa ra, lần này, Như Sênh còn chưa kịp chạm tới chiếc mâm đã bị cô giành mất: "Bàn số mười đúng không? Em đi là được rồi!".

Như Sênh đành trân trân nhìn công việc của mình bị cướp mất.

Đây là lần thứ mấy trong ngày hôm nay rồi? Đến ngay bản thân anh cũng không nhớ nổi.

Tào Châu đưa cơm xong quay về, chớp chớp mắt nhìn anh vẻ rất mờ ám: "Cô gái tốt như thế này có đốt đèn lồng đi tìm cả năm cũng chẳng thấy, có thể cưới cô ấy về làm vợ đấy!".

Đối với những lời trêu chọc của anh ta, Như Sênh coi như gió thoảng ngoài tai, đến một sợi mi cũng chẳng động đậy.

Tào Châu bấu môi: "Sinh viên khoa Y đối diện với xác chết nhiều nên cũng bị mất biểu cảm rồi, tại sao những cô gái đó lại si mê cậu nhỉ? Thật đúng là có mắt không trông!".

Như Sênh lườm anh ta một cái, chẳng thèm trả lời những câu hỏi vô vị này, quay mình đi vào phòng nhân viên.

Tào Châu ở đằng sau không biết đang lăm bắm những gì, vừa vào đến cửa bếp thì gặp ngay Tô Nghê đang mồm năm miệng mười đi tới.

- "A, bạn học của người đẹp, em đến đây tìm người đẹp hả?"

Tô Nghê hung hăng giẫm một nhát lên giày của anh, Tào Châu liền hét toáng lên, tiếp đó cô ném cho anh một cái nhìn ý bảo "đáng đời":

"Cái gì gọi là bạn của người đẹp? Tôi không phải là người đẹp hả?"

Quả nhiên ở phương diện này, cô gái nào cũng đều như vậy cả, anh đã từng nghe các đàn anh nói: Nếu con gái nghe thấy người khác nói mình xấu thì điều đó còn khủng khiếp hơn là nợ tiền họ, nếu nợ tiền, thì chỉ cần đâm bạn một nhát dao là hết hận, còn nếu nói xấu họ, đâu chỉ là đâm một nhát, hai nhát dao là có thể làm tiêu tan nổi bực tức trong lòng họ.

- "Em đẹp, em đẹp!", Tào Châu vội vàng nịnh bợ: "Người đẹp, em chính là cô gái đẹp nhất mà tôi từng gặp trên thế gian này!". Thật không thể hiểu được tại sao Khinh Văn dịu dàng nhường ấy mà lại có một cô bạn nóng tính thế này.

Liếc nhìn thấy Khinh Văn đang đi về phía mình, Tào Châu vội vàng lảng đi.

- "Tiểu Nghê, hôm nay cậu đến sớm thế!". Khinh Văn chạy lại chào hỏi.

- "Tớ rảnh rồi mà!", Tô Nghê tiện tay lấy một bình giữ nhiệt ra:

"Canh của cậu đây!".

- "Oa...Tiểu Nghê, cảm ơn cậu!", Khinh Văn cảm kích nhận lấy, tối hôm qua cô vẫn còn oán trách ký túc giới hạn điện dùng nên không thể nấu canh được, không ngờ hôm nay Tô Nghê đã về nhà nấu xong và mang đến cho cô: "Tốt quá, cảm ơn cậu nhiều!".

Tô Nghê nghiêng nghiêng người: "Khách sáo làm gì. Cậu nghĩ rằng đây là canh tớ nấu thật à? Lúc làm cơm chiều, mẹ tớ đã nấu rất nhiều canh xương, tiện thể tớ mang đến đây luôn. Tớ chỉ vì nể mặt cậu nên mới mang đến cho cái con người không biết lòng tốt của người khác đó hưởng thôi!".

Khinh Văn che miệng cười cười: "Mình biết Tiểu Nghê là tốt nhất mà!".

Tô Nghê bật cười: "Được rồi, tớ còn có việc nên về ký túc trước đây, cậu cũng đang nóng lòng muốn mang canh cho người ta rồi chứ gì? Tớ là người rất biết điều đấy, thôi không làm phiền cậu nữa!".

Khinh Văn đỏ bừng mặt: "Cậu đừng nói cái kiểu như tớ là người trọng sắc khinh bạn thế!".

- "Lẽ nào không phải sao?"

-“...”.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô, Tô Nghệ thấy thật buồn cười.

-“Được rồi, không trêu cậu nữa, tớ đi thật đây!”.

-“Ừa, vậy để tớ tiễn cậu!”

-“Không cần đâu, cậu đang bận mà!”, Tô Nghệ xua xua tay: “Tớ đi đây!”.

Khinh Văn cẩn thận ôm chiếc bình giữ nhiệt như ôm con, cô chào ông chủ một tiếng rồi đi vào phòng nhân viên, bên ngoài trời đã tối, trong phòng đã bật đèn, cô vừa bước vào đã thấy Như Sên nhắm mắt gục trên bàn, lông mày hơi chau lại.

Phạm Như Sên vốn chỉ muốn vào nghỉ một chút, buổi sáng cảm thấy đầu nặng nề, có lẽ là triệu chứng cảm cúm, ngồi ở trong phòng một lúc, hai mắt díp cả lại, dần dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Anh không biết mình nửa tỉnh nửa mê đã bao lâu, thoang thoang đâu đó mùi thơm của canh xương xộc vào cánh mũi.

Dạ dày anh lập tức réo ầm ĩ, nhưng toàn thân anh giống như bị trúng phép, mí mắt nặng như treo ngàn cân, mở mắt trở thành một việc rất khó khăn.

Trong lúc mơ hồ, anh biết có lẽ vì mình bị thương nên dẫn đến sốt cao...

Một bàn tay mềm mại đặt lên trán anh, một lúc sau, người anh được vực dậy, có thể cảm thấy động tác của người đó rất cẩn thận, để anh nằm thẳng trên chiếc ghế dài, tiếp đó có gì đó mát lạnh chạm vào trán anh, đầu đang đau nhức bỗng dễ chịu hẳn đi.

Bên tai vang lên một âm thanh dịu dàng: “Như Sên, nào, uống ít canh đi!”.

Liền đó, một mùi hương lạ thường xộc vào mũi anh, bụng càng réo lên ầm ĩ.

Trong trạng thái nửa tỉnh, nửa mê, anh há miệng uống canh.

Khinh Văn cẩn thận dùng giấy ăn lau miệng cho anh và tỉ mỉ quan sát anh, Như Sên khi bị ốm trở nên rất mềm yếu, đôi mắt nhắm nghiền mất đi vẻ thông minh và lạnh lùng thường ngày khiến người khác có cảm giác gần gũi hơn nhiều, sắc mặt của anh nhìn rất xấu, con người này bị ốm đến mức này mà còn không chịu nói ra, không biết từ nhỏ đến giờ, rốt cuộc anh đã chịu bao nhiêu đau khổ?

Khinh Văn thở dài, nhưng trong lòng lại mừng thầm, cô cảm ơn ông trời đã làm anh ốm để cho cô có cơ hội được gần gũi anh.

Chậm chậm dỗ anh uống hết bát canh xương, cô đứng dậy, định ra ngoài mua thuốc giúp anh, nhưng nghĩ một lúc liền đặt bát xuống, cởi áo khoác lông của mình đắp lên người anh.

Chẳng phải những người bị cảm đều rất sợ lạnh sao? Cô nhớ lúc mình ốm cũng như vậy.

Ra khỏi cửa, Khinh Văn liền đóng cửa phòng nhân viên lại.

Bây giờ là lúc bận rộn nhất trong nhà hàng, mọi người đều vội vã với công việc, cũng chẳng có thời gian rảnh để chú ý đến trong này. Vả lại cô vừa mới xin nghỉ, cũng may đối diện ngay bên đường có một hiệu thuốc lớn, cô khoác chiếc áo len chạy ra khỏi nhà hàng.

Vừa ra ngoài, cái lạnh ập đến khiến cô không ngừng run rẩy.

Lạnh thật! Hàm răng cứ va vào nhau lập cập, hai bàn tay không ngừng xoa xoa, cô đợi xe chạy qua mới lao nhanh sang đường.

Lúc quay về, mọi người vẫn đang bận rộn.

Cô đi vào phòng nhân viên, rót một cốc nước, quỳ xuống bên ghế, nhẹ nhàng sờ lên trán anh, cảm thấy mừng vì hình như nhiệt độ đã giảm đi chút ít, mặt anh cũng không còn đỏ như lúc trước nữa.

Đường như đó là do tác dụng của hơi ấm mà chiếc áo khoác lông của cô mang lại.

-“Như Sên, nào, uống thuốc đi!”

Cô dịu dàng nói.

Anh mơ mơ màng màng há miệng uống thuốc.

Trong mộng lung, anh cảm thấy có đôi bàn tay ấm áp, không ngừng vuốt ve vầng trán, má của anh, cảm giác sao mà ấm áp dịu dàng, khiến anh thấy dễ chịu hơn rất nhiều...

-“Mặt Lạc...”, anh nhắm nghiền mắt, vô thức thì thầm.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc, nhếch miệng cười đau khổ.

-“Ngoan nào, chịu khó nghỉ ngơi, em sẽ ở đây với anh!”. Cô ghé tai thì thầm.

Người trên ghế lại dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khinh Văn cứ đứng ngây ra ngắm khuôn mặt anh khi ngủ, không biết lúc này trong đầu cô đang nghĩ gì nữa.

Đến tận nửa đêm, nhà hàng mới đóng cửa, ông chủ về trước, nhân viên cũng lục tục ra về.

Tào Châu kéo hờ cánh cửa, ló đầu nhìn về phía Khinh Văn hỏi: “Này em gái, thật sự là không cần anh ở lại à?”.

-“Không cần đâu anh ạ!”. Khinh Văn thì thào với anh: “Em ở đây một mình cũng được rồi!”.

-“Vậy thì tốt, thế anh về trước nhé!”.

Thấy cô gật đầu, anh rút cổ lại rồi nhẹ nhàng khép cửa. Trong lòng nghĩ, cái tên tiểu tử như Sên này nếu cứ cố chấp không chịu nghỉ lại thì nhất định sẽ có ngày bị sét đánh, nếu anh mà có một cô gái tốt như vậy theo đuổi thì dù có ra cửa bị đụng xe, đi đường ngã xuống cống thì anh cũng cam lòng.

-“Này,...anh trai, anh đợi đã!”, anh quay lại, là Khinh Văn gọi.

-“Sao vậy?”.

-“Em định nhờ anh ngày mai đến sớm hơn một chút, khoảng bốn hoặc năm giờ có được không?”.

-“...”.Tào Châu nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Được, không vấn đề gì!”.

Khinh Văn mỉm cười: “Cảm ơn anh!”.

-“Đừng khách sáo!”, Tào Châu nói: “Vậy anh đi luôn đây!”.

-“Vâng, chào anh!”.

-“Tạm biệt!”.

Quay lại phòng nhân viên, cô nhẹ nhàng đến bên ghế, ngồi xuống, anh vẫn ngủ rất ngon.

Hiếm khi được nhìn anh không phải sợ sệt như thế này, khóe miệng Kinh Văn dần dần nhếch lên, cô không hề biết là mình đang cười. Ánh mắt tham lam của cô lần đầu tiên được ngắm anh một cách thỏa thuê, cô đang ngẫm khắc họa hình ảnh anh trong sâu thẳm tâm hồn mình.

Tại sao cô lại si mê anh đến vậy? Cô không chỉ tự hỏi bản thân chỉ một lần, là vì ánh mắt quật cường khi anh bị những đứa trẻ khác ức hiếp lúc còn nhỏ hay vì đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bàn tay bé nhỏ của cô khi cô có ý định giúp anh đứng dậy, hay là ánh mắt đầy ấm áp dịu dàng khi anh nhìn em gái mình? Lúc ấy cô mới biết rằng, thực ra cũng có lúc anh rất dịu dàng.

Ký ức xa lắc xa lơ ngày đó đến tận bây giờ vẫn vô cùng sâu sắc, nhưng đối với anh, cô chỉ là một người khách bình thường trên con đường đời của anh chẳng?

Sau mười mấy năm, khi gặp anh trong nhà hàng này, đôi mắt anh vẫn sáng như sao trên trời đêm, ở đó vẽ đầy sự cô đơn và cao ngạo. Đó là lần đầu tiên, cô yêu một người và muốn được ở bên cạnh người đó mãi mãi.

Bàn tay cô bắt giắc đưa lên vuốt ve đôi mày đang nhíu lại của anh, có đôi chút e dè, sau đó chạm vào khuôn mặt xương gầy và cuối cùng dừng lại trên đôi môi trắng bợt của anh, chỉ là một động tác đơn giản nhưng đã khiến tâm trí cô ngập tràn những cảm xúc không thể diễn tả nên lời.

Cô nghĩ, có lẽ tình yêu cô dành cho anh còn sâu sắc hơn so với tưởng tượng của chính bản thân cô.

Cô biết hành động của mình không hay, nếu bị anh biết được thì chắc chắn sẽ bị mắng một trận, nhưng hành động đã lấn át ý thức, dường như không thể khống chế được, cô nghiêng người, thật nhẹ nhàng đặt lên bờ môi anh một nụ hôn.

Nhiệt độ trên môi anh dường như truyền cả sang cô, Khinh Văn vội vàng lùi lại, thở lấy thở để, tim đập còn nhanh hơn cả khi hoàn thành vòng chạy tám trăm mét.

Tổng Khinh Văn, hãy bình tĩnh lại đi! Làm gì mà tim cứ loạn lên thế, anh ấy vẫn đang ngủ, chỉ cần mày không nói thì nụ hôn này ai có thể biết chứ!

Cô đứng dậy, muốn ra ngoài hít thở một chút, nhẹ nhàng mở cửa rồi đóng cửa lại.

Bên ngoài màn đêm đen kịt và tĩnh mịch đã trùm xuống. Tối đến mức chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt long lanh của cô chớp chớp không ngừng, bên tai vẫn văng vẳng tiếng nhảy nhót không ngừng của con tim và không biết từ nơi nào vọng tới tiếng hát khe khẽ: “Em xin thú nhận, em đã yêu vẻ đẹp của anh, anh đã làm cho cả vũ trụ này mất ngủ, khiến cho tình yêu của em giống như sao băng sa xuống...”.

8. Chương 8

Chương 8: Tổng Khinh Văn, đừng khóc!

Anh khẽ rên rỉ, đầu óc trống rỗng, anh mở mắt ra, sao anh vẫn ở trong phòng nhân viên của nhà hàng thế này?

Phạm Như Sênh chau mày, cố gắng nhớ lại.

Hôm qua anh chỉ muốn vào đây nghỉ một chút, rồi lại ngủ quên mất...sau đó như thế nào?

Dường như anh vừa trải qua một giấc mộng dài và đẹp, trong mơ có đôi bàn tay nhỏ bé dịu dàng không ngừng bóp trán anh, ghé vào tai anh thì thầm, nhưng cô ấy đã nói gì? Anh không tài nào nhớ nổi?

Anh nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, cơn sốt đã biến mất.

– “Như Sênh, cậu tỉnh rồi hả!”.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, Như Sênh quay đầu lại, trong đôi mắt đen lay láy hiện rõ sự ngạc nhiên: “Mạt Lạc, sao lại là chị?”.

– “Nếu không thì cậu nghĩ là ai?”. Tay Mạt Lạc đang bê một tô cháo vừa nấu chín, dù còn khá xa nhưng đã ngửi thấy mùi thơm nồng, cô tiến lại gần, nhẹ nhàng khép cửa lại, giọng nói có chút oán trách: “Tối hôm qua cậu không về nhà, bác lo lắng lắm, sau đó gọi điện cho Tào Châu mới biết cậu bị ốm ở lại đây, vốn bác định qua, nhưng tôi nghĩ sức khỏe của bác đang không được tốt lắm bèn bảo Như Tiêu ở nhà chăm bác và tự mình đến”. Cô bưng bát cháo lại, ngồi xuống ghế: “Nào, ăn cháo đi đã!”.

Như Sênh hơi hoang mang, nói như vậy, thực sự anh chỉ nằm mơ thôi sao?

Giọng nói đó, sự tiếp xúc đó đều là trong giấc mơ của anh sao? Ảo giác của anh ư? Anh thừa nhận mình rất ít khi nhầm lẫn như vậy.

Anh định thần lại, Mạt Lạc cười thật tươi nói với anh: “Tuy tôi rất đồng cảm với việc cậu đang nằm liệt giường ở đây nhưng cháo này không phải tôi nấu, tôi vào bếp đã thấy có sẵn liền mang lại đây cho cậu”.

Như Sênh ngẩn người, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Cảm ơn chị!”.

Sự dịu dàng của cô luôn mang theo đôi chút dí dỏm, anh thích ngắm cô cười, từ khoảnh khắc cô bước vào cuộc đời anh, cho dù cô lớn hơn anh một tuổi, thích ra vẻ đàn chị, nhưng anh chưa bao giờ xem cô là chị, cô chưa từng hỏi anh và anh cũng chưa từng nói, như thế này cũng đủ rồi, đối với anh mà nói, đó chỉ là sự xuất hiện tình cờ, một sự giả tưởng về hạnh phúc mà thôi.

–“Sao? Vị ngon đấy chứ?”. Mặt Lạc hít hà: “Có vẻ rất thơm, làm cho cái bụng đói meo của tôi cũng réo lên ầm ĩ đây này!”

Như Sên vừa bỏ thìa ra khỏi miệng, do dự hỏi: “Không phải chị muốn ném thử đấy chứ? Nếu như chị không ngại thì cứ tự nhiên...”.

–“Được thôi!”, anh chưa kịp nói hết câu đã bị ngắt lời, cô cười cười: “Cậu dứt cho tôi!”.

Im lặng trong giây lát, anh nói nhỏ: “Được!”.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, năm ngón tay của Khinh Văn vẫn đặt trên tay nắm cửa, thực ra, không phải là cô chưa nỗ lực hết sức? Hóa ra trong lòng anh đã sớm có người khác, nên cho dù cô có cố gắng thế nào đi nữa thì cũng phí công vô ích, chẳng phải thế sao?

Cắn chặt môi, cố ngăn dòng nước mắt, chậm chậm từng chút một, cô kéo cửa lại không để phát ra tiếng động nào.

Bờ vai cô trĩu nặng, trái tim rớt thẳng xuống vực sâu thăm thẳm không đáy, cô ngẩng đầu, hành lang dài hun hút trước mắt, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đôi chân như bị buộc thêm khối sắt nặng ngàn cân, khiến cô bước đi thật khó khăn.

Ra khỏi nhà hàng, bên ngoài vẫn u ám sương lạnh, bây giờ chắc khoảng bốn giờ sáng, đèn đường vẫn rạng rỡ như thế, chiếu vào chói mắt cô, chiếc áo khoác lông trên người vẫn còn vương hơi ấm và mùi thơm của anh, mắt cô cay xè, đi thôi, phải mau rời khỏi nơi này, về nhà và ngủ một giấc và xem những gì đã qua chỉ như một giấc mộng.

Cô chạy những bước nhỏ, để mặc cho gió lùa làm rối tung làn tóc, nhưng cũng không rõ mình đang chạy về đâu, giọng nói nhỏ nhỏ trong đầu đang nhắc cô chạy thật nhanh, thúc giục bước chân cô, như thể cô đang tham dự một cuộc thi chạy không có đích đến.

Cô vượt qua những người đi đường, chạt đến con đường lớn rợp bóng cây, xuyên qua giảng đường, quẹo vào góc thì gặp Thang Bồng.

–“Khinh Văn, cậu đi đâu đấy?”.

Thang Bồng đưa tay giữ cô lại.

Đi đâu đây? Cô còn có thể đi đâu? Thực ra cô cũng không biết mình nên đi đâu, chẳng muốn quay về ký túc, chỉ muốn được yên tĩnh một mình để suy ngẫm, đối diện với một mục tiêu chưa rõ ràng, với kết cục chưa biết, liệu cô còn được bao nhiêu dũng khí để tiếp tục dẫn tới?

Trước giờ luôn cho rằng, chỉ cần nỗ lực tranh đấu thì cuối cùng sẽ đạt được điều mình mong muốn, thế nên cô đã mãi kiên trì không chịu buông tay, luôn luôn mang đến cho đối phương những điều phiền toái, mỗi lần nhìn lại đều cho rằng có lẽ là cô làm vẫn chưa đủ, có lẽ chỉ cần cố gắng thêm chút nữa thì anh ấy sẽ thích cô hơn, nhưng cô đâu biết rằng, mình đã nỗ lực quá nhiều, nỗ lực đến mức dư thừa, cần bản người ta không thềm để tâm đến.

Hóa ra, tình yêu quả là một mụ phù thủy, không thể động đến được.

–“Khinh Văn, cậu đang khóc đấy à?”. Thang Bồng ngạc nhiên hỏi.

–“Đâu có!”. Cô khịt khịt mũi, cố tỏ vẻ cứng rắn đáp lại.

–“Vậy có lẽ là trời quá tối, sương mù che mắt nên mình nhìn nhầm chăng?”.

–“...”. Tâm trạng của Khinh Văn đang rất tồi tệ, nhưng cũng không nhận được mà bật cười thành tiếng hỏi: “Sớm thế này cậu định đi đâu vậy?”.

-“Ừ, có hẹn với các bạn cùng lớp đi lên núi ngắm mặt trời mọc, đang đợi nhau ở khu nhà hành chính”. Anh cười thật âm áp: “Cậu có muốn đi cùng không?”.

-“Mình cũng có thể đi sao?”. Cô muốn đi, vì không muốn về ký túc, cũng vì có ngủ cũng không ngủ được, nhưng nghĩ một lúc cô lắc đầu: “Thôi, mình không đi đâu, mình không quen các bạn của cậu!”.

-“Con người chẳng phải gặp gỡ nhiều lần rồi mới quen biết hay sao?”. Anh tủm tỉm cười, trên má thấp thoáng đôi lúm đồng tiền: “Đi đi, đến thành phố G mà không xem cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp và toàn cảnh nơi đây thì thật là đáng tiếc!”.

Vậy sao? Khinh Văn đột nhiên gạt đầu rồi lại ngó nhìn đồng hồ, phải hai tiếng rưỡi nữa mới đến giờ ký túc xá mở cửa, để bớt đi những phiền phức không đáng có, cô đi một chuyến cũng chẳng sao, hơn nữa một năm nay, cô và Thang Bồng cũng hay qua lại, cũng có thể coi là bạn bè.

-“Vậy thì làm phiền nhé!”.

-“Không phiền đâu!”. Thang Bồng cười: “Có thể mời người đẹp đến tham dự là niềm vinh hạnh cho chúng tớ!”. Rồi anh chuyển chủ đề: “Bây giờ bọn mình đến khu nhà hành chính trước, có lẽ mọi người đã đến đông đủ rồi!”.

-“Được thôi!”. Khinh Văn cười gạt đầu.

Đến khu nhà hành chính, mười mấy người đã đứng đợi ở đó, Mặt Trứng Cá nheo mắt nhìn Thang Bồng và Khinh Văn, đợi họ đi tới mới lên tiếng, giọng điệu có vẻ rất bất ngờ: “A! Đúng là Khinh Văn, không ngờ anh Thang lại hẹn cậu, đến cả mình cũng chẳng biết gì cả!”. Khinh Văn còn chưa kịp giải thích thì Thang Bồng đã quay sang nói với lớp trưởng – vốn là người chủ trì việc đi ngắm mặt trời lần này: “Có phiền đồng người quá không?”.

Thang Bồng và Khinh Văn đều là những người đặc biệt thu hút ánh mắt của mọi người, trước khi Mặt Trứng Cá chạy đến đó thì những người khác đều đã nhìn thấy họ.

Lớp trưởng có dáng người dong dỏng cao lại đeo thêm cặp kính cận, vừa nhìn đã biết ngay là một sinh viên giỏi, anh ta vội vàng gạt đầu: “Được mang theo người nhà, được mang theo người nhà chứ!”.

Khinh Văn càng ngại hơn, co len len đứng im cạnh Thang Bồng, cũng không giải thích gì thêm.

Đợi khi bọn họ đến gần, tất cả không khách sáo nữa mà bắt đầu đánh giá Khinh Văn, quả nhiên không hổ danh là đại mỹ nữ nghe danh từ lâu của trường đại học H, trông cô rất giống những thiếu nữ xinh đẹp, dịu dàng vẽ trên đồ gốm sứ.

Tất cả đều đã đến đông đủ, lớp trưởng phân chia xe đạp ọi người, Khinh Văn thấy trong mười mấy người, ngoài cô ra còn có mấy cô gái nữa, lúc này tất nhiên con gái được ưu tiên hơn, cầm lái đều là cánh đàn ông con trai, các cô gái đương nhiên được ngồi phía sau xe hưởng phúc.

Mấy cô gái có vẻ hơi ầm ỨC, vốn là mấy ngày trước, các cô đều có kế hoạch tranh giành được ngồi sau se Thang thiếu gia, nhưng ai ngờ giữa đường lại xuất hiện kẻ lạ mặt hót tay trên, giờ thì chẳng ai còn có cơ hội, chỉ có thể ngồi sau xe bạn trai khác.

Một đoàn xe đạp xuất phát, thoát cái đã thấy đang bon bon trên con đường lớn thênh thang, mấy cô gái ngồi sau xe cười nói vui vẻ, các chàng trai đằng trước đang cố gắng đạp xe, gió thổi căng phồng những chiếc áo khoác dày, mái tóc ngắn bay rối tung trong gió, bên tai, tiếng gió lạnh của buổi hừng đông đang xao xác lướt qua.

Khi dừng lại trước đèn đỏ, Thang Bồng quay đầu lại hỏi một câu: “Có lạnh không?”.

Khinh Văn lắc đầu đáp: “Không lạnh đâu”.

Cô gái ngồi trên xe đối diện búi ngùi lên tiếng: “Hồi cấp ba, mọi người cùng đi du lịch mùa đông, khi ngồi sau xe cậu cũng chẳng được nghe cậu hỏi một câu quan tâm như thế này, “bạn gái” với “bạn bè” chỉ khác nhau có một chữ, sao mà kẻ trên trời, người dưới đất vậy hả?”.

Anh chàng đi đằng sau nghe thấy cười khùng khục chêm vào một câu: “Nguy hiểm quá, để ý câu nói này xem! La Tư Tư, mới sáng sớm mà cậu đã uống giấm(*) rồi hay sao? Chưa đến nỗi rụng hết cả răng ấy chứ!”.

(*) Trong tiếng Trung “uống giấm” còn có nghĩa là ghen tuông (BTV)

Tiếp theo là những tiếng cười ha ha của mọi người, Khinh Văn vốn có chút ngần ngại, nhưng thấy cô gái đó thực ra cũng chẳng có ác ý gì, hơn nữa mọi người lại đều cười vui vẻ như vậy nên tâm trạng cô cũng thoải mái hơn.

Thang Bồng cười đến nỗi răng vấp cả vào miệng: “Này Tư Tư, chúng ta làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, cậu nói những câu “sến” như vậy, mà không thấy nổi da gà sao?”.

La Tư Tư lườm anh một cái: “Bạn thì bạn, nhưng nói thế nào tôi cũng là con gái mà, quan tâm một chút thì chết sao?”.

-“Được rồi, được rồi...Vậy xin hỏi bạn Tư Tư, bây giờ bạn có lạnh không?”. Vừa nói ánh mắt anh còn cố ý tỏ ra âu yếm.

La Tư Tư chịu không nổi rùng mình một cái: “Đừng nói nữa, lạnh thật đấy!”.

Nhìn thấy thế, đến Khinh Văn cũng không nhịn được bật cười thành tiếng, bạn của Tô Nghê, đến bạn của bạn Tô Nghê vô cùng thú vị giống như cô ấy vậy.

Làn sương mong manh vẫn bao quanh, những chiếc xe lại bắt đầu lao về phía trước, chẳng thể nhìn thấy điểm tận cùng của con đường nhựa đang kéo dài vô tận, những cô gái chàng trai đón gió giống như những cảnh quay đẹp đẽ trong các bộ phim thần tượng.

Đường đi rất dài, mấy anh chàng này bình thường ra khỏi cửa đều bắt xe, đi xe đạp chẳng qua chỉ là một thú vui mà thôi, đã nửa giờ trôi qua, tốc độ dần dần chậm lại.

La Tư Tư liếc nhìn một chiếc BWV lao qua như bay: “Tốc độ của chúng mình như thế này, có khi còn chưa leo đến đỉnh núi, mặt trời đã mọc rồi! Các cậu xem kìa, cái xe quét đường kia chậm hơn cả chúng ta là mấy!”.

-“Đại tiểu thư à, cô chỉ việc ngồi sau thì đừng nên oán thán, nếu đổi cho cô chỗ, có khi còn chậm hơn máy kéo ấy chứ!”.

-“Hay là để mình kể cho các cậu nghe một câu chuyện cười nhé!”. Mặt Trứng Cá làm ra vẻ nghiêm trọng.

Mọi người đều im lặng.

Mặt Trứng Cá nói: “Có một ngày, một chú thỏ đang chạy nhảy trên bãi cỏ xanh, đột nhiên có một con sói xông ra nói: “Tao sẽ ăn thịt mày!”. Các cậu đoán xem, sau đó việc gì xảy ra?”.

Mọi người đều lắc đầu.

Mặt Trứng Cá cười bí hiểm, những nốt trứng cá trên mặt phát ra những tia sáng kì lạ: “Sau đó con sói xơi tái chú thỏ thôi!”

Mọi người kêu lên rầm rĩ.

Nếu như không phải đang trên đường quốc lộ, có lẽ sẽ có người lao xe đạp qua đâm chết anh ta.

Không biết là ai nói: “Tài năng kể chuyện cười nhạt nhẽo của Mặt Trứng Cá càng ngày càng cao, sau này học viện có tổ chức dạ hội nhất định cậu phải tham gia, để ọi người cụt hứng chết đi được!”.

Tất cả đều gật đầu tán thành.

Với tốc độ rùa bò cuối cùng họ cũng đến đúng lúc mặt trời mọc.

Đứng ở đỉnh núi cao nhất của thành phố G, mười mấy con người xếp thành một hàng, giống như tư thế chuẩn bị đón chào nguyên thủ quốc gia.

Chân trời phía đông đã sáng lên, sao mà ấm áp, sao mà tinh khôi, trời đất như liền một dải, mặt trời dần dần xuất hiện, ánh vàng rực rỡ chiếu sáng cả khoảng trời, soi lên áng mây trắng ánh bảy sắc cầu vồng. Mây khói phiêu diêu, gió nhẹ mát lạnh.

Đứng ở nơi này, cả thành phố phồn hoa và diễm lệ thu trọn vào tầm mắt khiến cho người ta cảm thấy như bao quát toàn thiên hạ, như đang đứng ở một nơi độc lập với cả thế giới.

Nhìn thành phố ở dưới chân mình, tao nhã mà tha thiết, như nối liền với chân trời phía xa, dường như thứ ánh sáng mặt trời rực rỡ đó đã lan tỏa xuống, điểm xuyết thêm vào sự tĩnh mịch của thành phố.

–“A”, có ai đó không kìm được đã dang rộng đôi tay, bình thản đón gió thổi tới và hét to: “Đã quá, đã quá”.

Tiếp theo lại có người thứ hai dang tay hét lớn: “A...”.

Từ núi xa vọng lại liên hồi hai ba tiếng: “A...a...a...”.

Thang Bồng quay đầu sang, nhưng thấy đôi đồng tử của Khinh Văn khép lại, khóe miệng cong cong, gió lùa vào mái tóc đen dài của cô như vuốt ve, như lôi kéo và nhanh chóng lướt qua, chỉ còn lại tiếng thở dài buồn bã.

–“Thế nào? Chuyến đi này không uống phí đúng không!”.

Cô mở mắt, luồng sáng chói mắt khiến cô phải nheo mắt lại: “Cảm ơn cậu, mình nghĩ cả ngày hôm nay mình sẽ có tâm trạng thật tốt!”. Ánh sáng mênh mang bên chân trời đang đổ lên mái tóc đen lác của cô, khuôn mặt thanh tú, nụ cười như hoa, đẹp đến say lòng người.

–“Khinh Văn!”. Thang Bồng không dừng được khẽ gọi tên cô: “Thực ra...”.

–“Gì cơ?”, cô quay lại, đối diện với đôi mắt sáng long lanh, sâu thẳm thẳm như vì sao đêm quên về nhà.

Trong khoảnh khắc, thế giới như trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng trái tim hai người đập rộn rã, tâm trạng vừa mới được thoải mái của cô bỗng chốc lại căng thẳng, cô lóng ngóng không biết phải làm thế nào.

Thang Bồng thông minh dường nào sao lại không thể nhìn ra phản ứng của cô: “Sau này...”. Anh đưa mắt về phía những đám mây như được dát vàng, thong dong nói: “Còn có thể mời cậu cùng đi xem mặt trời mọc không?”.

Hóa ra là thế, trái tim cô suýt nhảy ra khỏi cuống họng đã trở lại vị trí cũ: “Tất nhiên là được chứ!”.

Thực ra có một số điều không thể thoát ra thành lời, mọi người đều có thể giả vờ chẳng có chuyện gì xảy ra, nếu như nói ra, tình cảm ban đầu có thể sẽ thay đổi, về mặt này, Thang Bồng hiển nhiên là một người thông minh.

...

Con người quả nhiên chẳng phải là sắt đá, cả một đêm không ngủ, vừa sáng đã đi leo núi, bây giờ cô có thể ngủ đứng cũng được.

Thật may mắn, buổi trưa chẳng có khách nào, Tiểu Phàm thấy sắc mặt cô không tốt, bèn bảo cô nghỉ trước. Cô ngồi trong một góc, sưởi ánh nắng mùa đông ấm áp và mơ màng muốn ngủ.

Có gì đó là lạ.

Lạ ở đâu nhỉ? Bên cạnh anh không có chú ong lượn lờ không ngừng, khi đưa đồ ăn cô cũng không giành lấy mâm như ngày hôm qua, Phạm Như Sinh cảm thấy là lạ và đưa mắt tìm kiếm, anh thấy cô đang yên lặng gục đầu trên chiếc bàn ở góc khuất.

–“Người đẹp hôm nay có gì là lạ!”. Tào Châu nói với anh như vậy.

Anh cau mày nhìn anh ta, sao phải nói với anh? Thế nhưng... “Cô ấy sao vậy?”. Chưa kịp nghĩ xong thì câu hỏi đã buột ra khỏi miệng.

-“Cậu cũng quan tâm đến cô ấy à? Mình cứ tưởng cậu đã đạt đến cảnh giới cao nhất của sự lạnh lùng và vô tình rồi chứ, có thể thành Phật...A di đà Phật, sự quan tâm của người ta cả một năm nay mà cậu không động lòng”.

Đây gọi là gì nhỉ? Tự chuốc nhục vào thân!

Như Sênh mím chặt môi thành một đường thẳng, chẳng buồn lên tiếng.

Tào Châu nửa đùa nửa thật: “Có lẽ đến kỳ chẳng, cậu cũng biết mà, con gái mỗi tháng đều có một lần như vậy!”.

Kỳ sinh lý?

Như Sênh vòng qua anh ta và đi thẳng vào bếp.

Trong lúc mơ màng, Khinh Văn cảm thấy có tiếng đồ đạc rơi loảng xoảng trước mặt, cô ngẩng đầu nhưng không nhìn rõ người đang đứng trước mắt mình, bị ngược sáng, cô nheo mắt nhưng cũng không nhìn rõ nét mặt của anh: “Như Sênh?”.

-“Uống ít trà nóng đi!”, dừng một lúc, dường như anh động lòng trắc ẩn nên lại nói tiếp: “Nếu như cảm thấy khó chịu thì về nghỉ đi, tôi sẽ xin phép giúp cô!”.

-“Không, không cần!”. Khinh Văn tự nhiên nhận được sự quan tâm nên cảm thấy rất ngạc nhiên, lảng lạng véo mình một cái xem liệu có phải là đang mơ màng không?

Anh hơi sưng sốt nhưng rồi lại quay đi làm công việc của mình.

Cô run run nhìn theo bóng anh, đột nhiên lên tiếng: “Như Sênh!”.

Anh dừng lại, quay đầu nhìn vào mắt cô: “Việc gì?”.

Cô ngẩn ra, việc gì? Cô cũng chẳng biết là mình có việc gì, gọi anh đứng lại làm gì?

Cô lắc đầu, một lúc sau mới tìm ra lý do: “Cám ơn vì cốc nước của anh!”.

Như Sênh nhìn hành động của cô như nhìn người ngoài hành tinh.

Đúng là một cuộc nói chuyện vô vị và vô nghĩa.

Khinh Văn rất hay tự dằn vặt mình, gần đây quan hệ giữa họ vẫn như trước, chỉ quanh quẩn: Anh cảm ơn tôi, tôi cảm ơn anh, ngoài ra chẳng còn điều gì khác...

Cô lại gục mặt xuống bàn, nhưng dáng vẻ vẫn ủ rũ, nhìn chiếc cốc thủy tinh trong suốt, sắc mặt anh khi này đã tốt hơn rất nhiều, có lẽ gần khỏi ốm rồi chăng? Có lẽ là vì hôm qua mình chăm sóc anh cả một đêm nên anh ấy mới đối xử tốt với mình như vậy?

Cô cũng chẳng dám nghĩ nhiều, sợ rằng bản thân lại tự đa tình tự huyễn hoặc mình, không, thực ra từ trước tới giờ đều là do cô yêu đơn phương. Rõ ràng biết anh đã có người thương, cô không biết mình vẫn còn tiếp tục tranh đấu làm gì nữa?

Nghĩ đến nụ hôn vô thức hôm qua, trong lòng cũng chẳng thấy ngọt ngào mà ngược lại là đau khổ đọng đầy, ngón tay vô tình viết lên thành cốc thủy tinh, một nét, hai nét...Phạm Như Sênh. Càng viết lòng lại càng bồn chồn, cô quay đầu lơ đãng nhìn xuyên qua cửa kính thấy một chiếc ô che nắng bị ném chổng chơ trên mặt đất, bị những người qua đường vô tâm đụng phải, lúc nghiêng bên này, lúc ngả bên kia...

Cô muốn cười, không biết trong tiết trời ngày đông lạnh lẽo này ai lại dùng ô che nắng nhỉ? Nhưng liếc nhìn chiếc ô đó, cô lại không thể cười được.

Đến tận bây giờ, cô cũng không biết mình kiên trì cố gắng vì cái gì?

Sau đó, ông chủ thấy mặt cô trắng bệch như sắp xỉu liền vội vàng gọi điện báo Tô Nghệ đến đón.

Cô cũng không biết mình đã về ký túc như thế nào, đầu óc vẫn quay mòng mòng, bên tai vẫn văng vẳng tiếng giáo huấn của Tô Nghệ, sau đó cô liền ngủ li bì.

-“Tôi nợ cô...kiếp sau...sẽ trả lại cho cô!”.

-“Em vẫn cho rằng anh sẽ nói...đến kiếp sau cũng chẳng muốn...gặp lại em...”.

Sau đó là tiếng khóc nức nở, dường như tất cả những nỗi buồn và sự tủi hổ trong lòng đều trào ra theo tiếng khóc đó.

Sau đó lại là thôn quê thời thơ ấu, cây hòe già cổ thụ và cậu con trai đang ngủ gà ngủ gật, em gái nhỏ say sưa ngắm nhìn.

Dường như là một lời nguyện, trong ký ức của cô, chỉ có thời gian đó là rõ nét lạ thường.

Chẳng biết cô đã ngủ bao lâu, trong mơ màng có người lay lay cô, nói: “Khinh Văn, mau dậy đi, cậu mơ cái gì vậy? Sao lại khóc thảm thương như thế?”.

Ý thức vẫn hỗn độn, Khinh Văn trở mình rồi lại tiếp tục ngủ, giấc mơ lần này không có tiếng khóc, nhưng trên gò má nghiêng nghiêng có thứ gì đó ướt ướt, cô cảm thấy rất khó chịu, rút chiếc gối ra rồi lại tiếp tục mơ màng ngủ.

Khi tỉnh giấc trời đã tối mịt, cô ngồi trên giường trầm ngâm một lúc, lắng nghe những lời đối thoại đầy kịch tính từ máy tính của Trần Kiều Kiều vọng vào trong giấc mơ của cô. Hình như cô ấy rất thích xem phim thần tượng, đặc biệt là phim Hàn Quốc, có lúc thấy cô ấy ngồi trước máy tính cười khanh khách như một người điên, thỉnh thoảng lại khóc nức nở như thể bị thất tình vậy, tiếng khóc trong mơ lúc này có lẽ là của cô ấy chăng?

Cô đưa tay xoa xoa mặt mình, vừa hay Tô Nghệ xách hộp cơm về, thấy cô đã dậy liền nói: “Dậy rất đúng giờ đấy, nào, mình lấy cơm hộp cậu rồi, mau ăn cho nóng!”.

Khinh Văn gật đầu đón lấy hộp cơm, không nói cảm ơn, trong lòng cô rất ghét nói cảm ơn.

Tô Nghệ ngồi đối diện với cô, chậm rãi nói: “Ăn cơm này phải có giá của nó đấy!”

Khinh Văn cảm thấy kì lạ, trừng mắt nhìn hộp cơm trên tay cứ như vừa ăn phải thứ gì nguy hiểm đến tính mạng vậy.

-“Xem kìa, làm cậu giật mình rồi chứ gì, cậu ăn xong đi đã!”. Tô Nghệ cười nói: “Tỷ nữa có trận đấu bóng rổ của Bánh Bao trong nhà thi đấu, mình muốn cậu đi xem với mình!”.

-“Cậu thừa biết là mình không có hứng thú với thứ đó mà!”. Cô cúi đầu, cảm thấy chọc chọc một cách vô thức vào thức ăn trong bát.

-“Thế bây giờ ngoài Như Sênh ra cậu còn có hứng thú với ai?”.

-“...”. Khinh Văn ngẩng đầu, ánh mắt Tô Nghệ nhìn cô đầy ẩn ý, cô mấp máy nhưng không biết nên nói gì.

-“Thế đi cùng mình nhé!”, Tô Nghệ nói: “Tâm trạng cậu sẽ được thư giãn một chút!”.

-“Tâm trạng mình không tốt...có thể thấy rõ lắm à?”.

-“Cậu nghĩ sao?”.

Khinh Văn có chút hối hận khi đề cập đến vấn đề này, đang định đổi chủ đề thì Tô Nghệ cười híp mí nói: “Nhưng không sao, việc nhỏ tẹo như thế làm sao có thể đánh gục được cô bạn Tổng của tôi chứ? Bớt đi một Phạm Như Sênh vẫn còn đến hàng ngàn hàng vạn người xếp hàng sau lưng cậu, trường chúng ta chẳng có cái gì nhiều nhưng con trai thì cả đồng, hơn nữa ngoại hình rất khá, ngày tháng còn dài mà, hướng hồ Tổng Khinh Văn nhà mình lại xinh đẹp như thế này, hoa cỏ đây núi, há lại chẳng đủ cho cậu chọn hay sao?”.

Khinh Văn cong miệng cười: “Nói như mình đang cần bạn trai lắm không bằng ấy!”.

-“Đúng thế còn gì! “Dục tốc bất đạt”, mình nói cho cậu biết nhé, lần trước nghe Mặt Trứng Cá kể một chuyện cười: Có một con hươu đang chạy trên đường cái, chạy mãi chạy mãi thành ra chạy đến đường cao tốc đấy. Cậu nói đi, ngoại hình của Mặt Trứng Cá chẳng ra sao nhưng cậu ta vừa biết kể chuyện cười nhạt nhẽo vừa biết nuôi thú nhỏ, đúng là người có lòng nhân ái mà, nói như vậy để thấy rằng trên thế gian này đâu phải chỉ có một mình Phạm Như Sênh, sao cậu phải ngày ngày buồn bã vì con người đấy, lại còn làm ảnh hưởng đến tâm trạng nữa chứ!”.

Khinh Văn không thể cười được nữa.

Trong cuộc đua tình ái cô mãi mãi không biết mình phải làm sao mới giành được chiến thắng.

Nếu như có thể, cô muốn hét vào mặt anh một tiếng: “Phạm Như Sênh! Em yêu anh như vậy, anh thích em một chút thì chết à?”.

Khinh Văn và Tô Nghệ đến nhà thi đấu khi mọi người đang hò hét hào hứng, Tô Nghệ quan hệ với mọi người rất tốt nên đã có người giữ chỗ cho cô, mang theo bộ mặt miễn cưỡng – Khinh Văn ngồi xuống hàng ghế đầu tiên hòa vào đám người nhiệt huyết đó.

Trong nhà thi đấu sáng choang như ban ngày, tất cả các ghế đều đã kín người.

Không khí thật là náo nhiệt.

Khinh Văn nheo nheo đôi mắt cận thị phân biệt hai đội nam sinh mặc áo trắng và áo đen đang chạy trên sân, trên khán đài, số con gái nhiều gần gấp đôi so với con trai, vẻ mặt vô cùng kích động.

Đột nhiên, tiếng hô hào và tiếng vỗ tay ào ào như sấm dậy mùa hè.

Cô nhìn thấy anh? Không phải là cô vẫn đang nằm mơ đấy chứ? Cô chớp chớp mắt, đúng là anh rồi, anh đang mặc đồng phục của đội áo trắng với vẻ sôi nổi hoạt bát mà lúc bình thường cô chưa bao giờ được thấy, khoảng cách khá xa, chỉ thấy đôi mắt anh chăm chú nhìn vào trái bóng, đong đầy, thăm thẳm như ánh trăng nơi đáy giếng, thậm chí còn sáng hơn cả ánh đèn trên trần nhà thi đấu. Trong khoảnh khắc đó, Khinh Văn hơi hốt hoảng, anh ấy vốn thích bóng rổ sao? Thế nhưng...ánh mắt cô lướt đến cánh tay vẫn còn băng bó, chỗ đó chẳng phải vẫn còn bị thương sao?

–“Sao vậy? Không phải là hối hận vì đã đi cùng mình đến đây đấy chứ?”. Tô Nghệ mắt nhìn sân đấu, thì thầm hỏi.

Khinh Văn quay lại, cô phát hiện ra Tô Nghệ không nhìn mình mà đang chăm chú nhìn vào một bóng dáng nào đó trên sân, Khinh Văn hiểu kì dỗi theo, lượn lờ trước mặt họ chính là Thang công tử bảnh bao, trên sân bóng anh ta đã hoàn toàn biến thành một người khác, nghiêm túc, khoáng đạt, kiên định giống như đang đối mặt với một sự việc vô cùng quan trọng, chẳng giống với kiểu cười hì hì mọi khi.

Tất cả các chàng trai trên sân bóng đều đẹp mê người thế chẳng? Giống như vừa bước lên một khán đài mới, mồ hôi đầm đìa, đó chính là sự thể hiện sống động nhất của tuổi thanh xuân.

Chỉ là ánh mắt của Tô Nghệ nhìn cậu ta, sao mà lại thân quen đến thế, giống hệt như ánh mắt cô khi nhìn Phạm Như Sênh, lẽ nào...

Khinh Văn chăm chú nhìn cô ấy như muốn chứng thực, có chút gì đó ngạc nhiên và mơ hồ, có lẽ cảm nhận thấy ánh mắt của cô, Tô Nghệ ngoảnh đầu lại nhìn Khinh Văn và vội vàng nói: “Hôm nay là trận đấu bóng rổ giữa Học viện Y học và Học viện Ngoại ngữ, Phạm Như Sênh thỉnh thoảng cũng chơi bóng rổ, trận đấu như thế này, nghĩ rằng hẳn ta nhất định sẽ tham gia cho nên mình đưa cậu đến đây để thấy thêm một khía cạnh khác của hắn, có phải là càng không thể buông tay không?”.

Mặt Khinh Văn nóng bừng: “Thế cậu thì sao? Chẳng phải cậu muốn đến đây để ngắm bạn thanh mai trúc mã của mình sao?”.

–“Đừng nói bừa, mình chỉ thích bóng rổ thôi!”.

–“Nhưng ánh mắt của cậu đã tố cáo với người khác là sự việc không chỉ dừng ở đó!”.

–“Thật ư?”. Tô Nghệ bật cười: “Chỉ là mình thấy cậu ta giống một nhân vật trong phim hoạt hình mà mình thích thôi! Mitsui Hisashi ấy, tư thế mà anh ném bóng ở vạch ba điểm cũng đẹp như Mitsui Hisashi!”. Cô nghĩ một lúc rồi lại nói: “Cậu biết người ta nói “cục cưng” nhà cậu giống ai không?”.

Khuôn mặt Khinh Văn bắt đầu ửng hồng: “Anh ấy không phải là “cục cưng” của nhà tớ!”.

–“Mình không nói tới hắn ta, là cậu có tật giật mình!”. Tô Nghệ cười nói: “Mọi người đều nói hắn ta giống Kaede Rukawa đấy! Slam Dunk đã có bao năm nay, cũng có một vị trí đặc biệt trong lòng mỗi người, mình luôn cho rằng những hành động ấu trĩ như thế này chỉ có ở thời trung học...không ngờ vào đại học rồi vẫn

còn ấu trĩ như thế, bây giờ mình mới có thể trải nghiệm được chút ít về những điều mà cha mẹ vẫn hằng nói: Thời học sinh thật hạnh phúc. Khinh Văn, chúng ta đều đang hạnh phúc đấy, cho dù cuối cùng mục đích của cậu không thể đạt được nhưng những gì đã qua là một trải nghiệm và đã có những kỉ niệm, như thế chẳng phải đã đủ rồi sao?”

-“Thực ra mình cũng chẳng dám quá hy vọng...”. Khinh Văn nói.

-“Nói không quá hy vọng chẳng qua chỉ là tự lừa bản thân mà thôi, cũng giống như thời khắc chờ đợi bằng điểm sau mấy năm học hành cần cù gian khổ, song lại chẳng được kết quả như mong muốn, nhưng trước đó ai lại chẳng kỳ vọng?”. Tô Nghê vẫn dán mắt vào anh chàng mang đồng phục màu đen, khoảng cách rất gần nhưng lần đầu tiên Khinh Văn phát hiện ra mình không thực sự hiểu người bạn trước mặt.

Cô quay đầu, ngẩng ra nhìn sân đấu, đột nhiên sân đấu trở nên ồn ã, cô vẫn chưa hiểu chuyện gì thì thấy trái bóng rổ đang bay thẳng về phía mình, một bóng người bỗng lao tới chắn ngay trước mặt cô, Khinh Văn chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua tung bay mái tóc.

Phạm Như Sênh ngoắc nhẹ ngón tay, trái bóng dường như biết nghe lời và ngay lập tức bị anh ôm trọn, ở cự ly gần, cô thấy anh hơi nhíu mày và khuôn mặt nghiêng nghiêng ướt đầm mồ hôi đỏ hiện rõ vẻ nhột nhột.

-“Oa, đẹp trai quá! Phạm Như Sênh trong truyền thuyết quả là không ngoa!”, cô gái ngồi ở ghế sau reo lên đầy hưng phấn: “Sinh viên tài năng lại giỏi thể thao! Hồi cấp ba mình luôn mong có một anh bạn trai như vậy!”.

-“Để kiếp sau em nhé!”, một giọng nói mỉa mai: “Người ta đã có người thương rồi, lúc này không thấy anh hùng cứu mỹ nhân hả?”.

Tô Nghê liếc nhìn “mỹ nhân” vừa được vị anh hùng nọ cứu một cách đầy ẩn ý.

Cô đang chìm đắm trong suy tư, ngoại trừ tiếng động khi trái bóng rơi xuống và tiếng trái tim nhảy nhót thì không khí dường như đặc quánh lại, tất cả đều ngưng đọng.

Tô Nghê lay lay Khinh Văn, hỏi: “Có thật là giữa cậu và Phạm Như Sênh không có tiến triển gì không? Mình bắt đầu nghi ngờ rồi đấy nhé!”.

-“Nghi ngờ cái gì?”. Về mặt cô vẫn điềm nhiên như không.

-“Đừng nói với tớ là, Phạm Như Sênh lúc này làm gì cậu không nhìn thấy đấy?”.

-“Điều đó chẳng nói lên gì cả!”.

-“Không nói lên điều gì?”. Tô Nghê nói: “Dựa vào tính cách của Phạm Như Sênh mà nói thì hẳn ta không dễ dàng đỡ bóng thay cho người khác đâu, mình dám khẳng định, hẳn ta không hề dừng dừng với cậu!”.

Khinh Văn lắc đầu, nói: “Có những lúc thực sự là không thể hiểu được anh ấy, trái tim của anh thật mật mờ, cứ như là đang ngấm hoa trong sương vậy, chẳng có cái gì là rõ ràng, điều đó khiến cho trái tim mình cũng trôi nổi theo thái độ không rõ ràng của anh ấy!”.

-“Thế sao cậu không mạnh dạn đi hỏi thẳng hẳn ta, rốt cuộc thì đó là thái độ gì?”.

Hỏi ư? Khinh Văn vẫn lắc đầu.

Có rất nhiều việc không thể nghĩ đến quá nhiều, không thể hỏi quá nhiều vì sợ rằng sẽ làm tổn thương đến người khác.

Đột nhiên, sự ồn ào náo nhiệt trong nhà thi đấu bỗng lắng xuống.

Phạm Như Sênh đang dẫn bóng, tiếng trái bóng đập xuống sàn gỗ tựa như tiếng nhảy nhót của trái tim, ai ai cũng nín thở chờ đợi.

Tỉ số hiện tại Học viện Y học đang dẫn trước mười điểm, ai cũng biết rằng đội trưởng đội bóng của Học viện Ngoại ngữ là một người vô cùng hiểu thắng, hoàn toàn đối lập với sự bình thản của Như Sênh, về mặt của anh ta khi đối diện với người khác càng làm cho người ta liên tưởng đến loài mãnh thú đang khát máu.

Như Sênh đột nhiên hạ thấp trọng tâm cơ thể, tốc độ dẫn bóng nhanh hơn rõ rệt, khi trọng tâm di chuyển của đối phương nghiêng sang bên trái thì anh đột nhiên quay ngoắt lại, tiếp tục dẫn bóng và tung bóng vào rổ từ bên phải. Tốc độ nhanh, động tác liền mạch không có lấy nửa giây ngập ngừng do dự.

Trong ánh mắt kinh ngạc, tán thưởng và ngưỡng mộ của mọi người, Phạm Như Sênh đã phá vỡ tuyến phòng thủ của đối phương, trái bóng trong tay đã tiếp cận gần khu vực bảng rổ.

Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng Phạm Như Sênh sắp giành được chiến thắng thì bên tai anh bỗng vang lên tiếng thở hồng hộc của loài mãnh thú. Đội trưởng đối phương sắp bại trận nắm chặt lấy cổ tay trái của anh rồi dùng hết sức bình sinh húc tới...

Tất cả im phăng phắc, rồi tiếng thở, tiếng la ó vang lên khắp nhà thi đấu.

Màn va chạm cực mạnh khiến Phạm Như Sênh ngã lăn mấy vòng trên sàn đấu, trước mắt tối sầm, điều làm anh lấy lại tri giác là cơn đau buốt óc từ cổ tay trái truyền tới.

Bên tai vang lên những âm thanh hỗn loạn, đồng đội đang quan tâm lo lắng cho anh.

Nhà thi đấu đang sôi sục.

Thật ồn à!

Trong mông lung, ánh mắt Như Sênh bắt gặp một hình bóng mơ hồ đã quỳ xuống trước mặt anh từ khi nào, tiếp đó từng giọt, từng giọt nước rơi xuống trán anh, Như Sênh chau mày, trước khi mất đi ý thức, anh thì thào: Tống Khinh Văn, đừng khóc!

Tuy đã băng trên tay một lớp băng khá dày và bác sĩ còn tiêm thêm một mũi thuốc tê nhưng cơn đau nhức vẫn làm phiền Như Sênh.

Khám tay cho anh lần này vẫn là vị bác sĩ hôm trước, bác sĩ nói: Về cơ bản tay Như Sênh hồi phục rất tốt, có lẽ vì học y nên anh biết cách chăm sóc tay mình, chỉ là lần này vận động quá mạnh khiến cho vết thương tái phát.

Đương nhiên, ông cũng không quên bồi thêm một câu: “Chú nghe con gái nói, là do Phạm Như Sênh anh hùng cứu mỹ nhân nên tay mới bị thương đúng không?”.

Tin tức từ cô con gái của bác sĩ thật là nhanh nhạy.

Khinh Văn nghĩ thầm trong lòng, nhân lúc bác sĩ tiêm cho Như Sênh, cô sẽ ra ngoài mua cho anh chút thức ăn đêm, ban đầu cũng có nhiều người đến giúp đỡ, nhưng sau khi biết vết thương của Như Sênh không đáng ngại lắm họ không hện mà ngấm ngầm rút lui, đến Tô Nghệ cũng chỉ đứng ở ngoài cửa không vào, cô nói mình rất ghét mùi của bệnh viện.

Khi cô quay lại, cửa phòng bệnh khép hờ, bên trong vọng ra giọng con gái ngọt ngào: “Bị thương rồi mà còn chơi bóng, cậu không cần cánh tay mình nữa hay sao?”.

-“Thì có ai nghĩ lại xảy ra sự cố như vậy!”. Tiếng của Như Sênh vang lên, vẫn chất giọng trầm trầm, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

-“Gì chứ, thật quá nguy hiểm!”, Mặt Lạc cau mày: “Trước khi tay phục hồi, tôi cấm cậu chơi bóng rổ nữa, cảnh cáo đấy!”

-“Ừm!”.

-“Ừm cái gì! Cậu mau đồng ý đi, tôi muốn chính miệng cậu phải đồng ý!”.

-“Thôi được rồi, được rồi! Tôi đồng ý với chị!”.

Khinh Văn quay người ra ngoài, đến góc rẽ gặp ngay Tào Châu đang hồn hển chạy vào.

-“Như Sênh không sao chứ? Anh vừa nhận được điện thoại là đến đây ngay!”.

Khinh Văn lắc đầu, nghĩ một lúc rồi đưa túi đồ ăn đêm trong tay cho anh ta: “Anh mang vào giúp em nhé!”.

-“Sao em không tự vào?”. Tào Châu hỏi một cách hiếu kỳ, liếc vào trong phòng bệnh: “Đi mà, đi mà, cùng nhau vào đi, đã mua rồi thì tự mình mang vào chứ, không lẽ lại phụ tấm chân tình của chính mình hay sao?”.

-“Không!”. Khinh Văn kiên quyết lắc đầu: “Em không vào đâu!”.

-“Đi mà, em không vào, tỷ nữa anh về thì ai chăm sóc cậu ấy, em không biết à, khi người ta bị thương sẽ dễ cảm động lắm! Nếu như anh là em sẽ chẳng bỏ qua cơ hội tốt như thế này đâu, vào đi nhé!”.

Nổi tức giận không tên dâng lên trong lòng cô, Khinh Văn cau mày, gắt lên: “Em nói không đi là không đi!”.

-“Sao ghê gớm thế? Chơi với em Tô lâu ngày nên cô gái ngoan ngoãn như em đã thành xấu tính như thế này sao?”. Tào Châu lắc đầu than vãn: “Anh nói cho em biết nhé, đã là con trai thì thằng nào cũng thích những cô gái ngoan ngoãn ngây thơ!”.

Khinh Văn cúi mạnh túi đồ ăn vào tay anh rồi chạy biến đi.

Tào Châu mất thăng bằng, “ôi, ôi” nghiêng ngả một hồi, phải khó khăn lắm mới nắm chắc được túi đồ ăn đêm, mặt anh chàng nhăn nhó: “Con bé này bị sặc thuốc hay sao mà nói trở mặt là trở mặt được ngay!”.

Màn đêm bao trùm thành phố G, phía sau sự phồn hoa và diễm lệ của thành phố là sự lạnh lùng và tuyệt vọng, trên đường trở về ký túc xá, gió lạnh không ngừng thổi qua như thể muốn cuốn cô đi.

Khinh Văn đột nhiên cảm thấy mùa đông đã đến rất gần, hai hàm răng cứ va vào nhau lập cập, gió tạt vào mặt cô thật rát, rát đến nỗi muốn khóc, đột nhiên nhớ tới nụ cười khi nãy của Như Sinh, anh rất ít khi cười, nhưng nụ cười của anh đẹp đẽ và quý giá biết bao. Cô suy nghĩ, có chút ngẩn ngơ, nỗi đổ kỵ với Mạt Lạc đang dâng trào đến cực điểm.

Những cơn đau đang nẩy mầm trong lòng cô, điều đó rõ ràng hơn bao giờ hết.

Tất cả chúng ta đều là những con rối trong tay vị thần vận mệnh và bị sợi dây thời gian buộc lại với nhau, bắt chúng ta nhảy múa, nhảy múa theo giai điệu vui vẻ hoặc giai điệu buồn đau, nhưng mỗi chúng ta đều có linh hồn không thể trói buộc, linh hồn đó luôn đấu tranh để có thể nhảy điệu nhảy vui vẻ của chính bản thân mình.

Câu “Tổng Khinh Văn, đừng khóc!” thực sự chỉ là ảo giác xuất hiện khi cô đau lòng thôi sao?

9. Chương 9

Chương 9: Cuộc đời không phải là tiểu thuyết, không nên quá quan tâm kết quả!

Thời gian đúng là một thứ vô cùng mong manh.

Mấy ngày đã trôi qua.

Không chỉ một lần Khinh Văn tự nhủ với lòng mình không được chìm đắm vào chuyện đó nữa, không chừng theo thời gian tất cả sẽ dần thay đổi, cái thứ tình cảm không nên có ấy sẽ dần dần phai nhạt, thậm chí có thể quên đi.

Nhưng khi nhìn ba chữ mà cô vô tình viết đầy trên nhật ký. Tổng Khinh Văn, mày thực sự hết thuốc chữa rồi, lòng tin của mày đã bị phá sản từ lâu rồi!

Cô gấp nhật ký lại, tháo kính ra, nhẹ nhàng nhoài ra bàn.

Căn phòng im ắng quá, có thể nghe rõ được tiếng kim đồng hồ đang chạy, đã hai giờ rồi ư?

Nhưng cô không thấy buồn ngủ dù cũng chẳng tỉnh táo cho lắm.

“Đợi chờ càng làm cho người ta mê đắm

Có ai giống như em?

Ai có thể đợi chờ khi người đó không đến?

Yêu anh, em đã học được tất cả

Mùi vị của cô đơn

Một mình cảm ô

Một mình lau nước mắt

Một mình mỗi một!”.

Cô nằm dài trên bàn, bên tai văng vẳng lời bài hát của nhóm Nam Quyền Ma Ma, một ca khúc đang rất thịnh hành, khi nghe những lời này, trái tim cô không ngừng thổn thức và đau đớn.

Cầm bút trong tay, định bụng làm mấy bài tập trong cuốn tiếng Anh cấp sáu, nhưng chỉ sau mấy phút, cô đã chìm vào giấc ngủ một cách mệt mỏi.

Ngày hôm sau, bị cảm là chuyện tất yếu, sau đó bệnh càng trở nên trầm trọng hơn và phải vào bệnh viện truyền nước.

–“Tiểu Nghệ, cậu xin ông chủ inh nghỉ nhé!”.

Khinh Văn nằm dài trên giường, mặt tái mét.

–“Mình thấy không chỉ xin nghỉ hộ thôi đâu mà có khi mình còn xin thôi việc hẳn cho cậu đấy!”.

–“Tiểu Nghệ...”.

Tô Nghệ ngồi ghé bên giường, nhìn bộ dạng yếu ớt của cô, không cầm lòng được cứ nhíu hết cả lông mày lại: “Cậu nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ buổi tối Phạm Như Sênh bị ốm đến giờ cậu cứ là lạ ấy, hay là vì đeo đuổi không thành mà cậu trở nên như thế này? Hay là Phạm Như Sênh đã từ chối cậu?”.

–“Chẳng liên quan gì đến anh ấy hết, tự mình nghĩ ngợi quá thôi!”. Khinh Văn im lặng hồi lâu mới tiếp tục mở lời giống như đang kể chuyện ngày xưa ngày xưa: “Mình biết anh ấy khi lên năm tuổi, mùa hè năm đó bố mẹ đưa mình về quê và ở đấy mình đã gặp anh ấy. Anh ấy một mình quỳ gối ở đó nghịch cát, không có một ai bầu bạn cùng, cái bóng dáng nhỏ bé đó xem chừng rất cô đơn, có lẽ cậu sẽ cười mình là già sớm, nhưng hình ảnh ấy đã đi vào ký ức của mình. Anh ấy chính là người mình yêu đầu tiên, tuy từ đầu tới cuối chỉ là tình cảm đơn phương, tuy khi đó có thể gặp lại anh ấy hay không mình cũng chẳng biết!”.

–“Khinh Văn...”. Tô Nghệ run run, cô vẫn thường cho rằng, chẳng qua cô ấy cũng giống như những người có gái bình thường khác, say mê vì những biểu hiện xuất chúng bề ngoài và tài năng hơn người của Phạm Như Sênh, đâu ngờ rằng...

–“Mình thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng mình và anh ấy lại học chung một trường, dựa vào sự tiếp xúc lâu như vậy có thể biết rằng, anh ấy đã quên mình từ lâu. Song mình vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, như thể cũng đủ coi là tình cờ gặp lại, rõ ràng chẳng phải bọn mình rất có duyên với nhau sao? Thực sự có lúc mình cũng nghĩ, có thể lẳng lặng yêu anh, như vậy cũng là quá tốt rồi. Nhưng trái tim mình sao mà lại tham lam đến thế, luôn muốn được gần gũi bên anh, vì anh ấy lúc nào cũng cô độc, mình rất muốn được ở bên anh ấy!”. Cô cười trong nước mắt, nghẹn ngào nói tiếp: “Nhưng anh ấy chẳng hề thích mình dù chỉ một chút, cho dù chỉ là bạn bè thì xem ra anh cũng chẳng màng đến, thế nên bình thường mình hay nghi ngờ, con người mình thế này có phải khiến người khác rất chán ghét không?”.

–“Ngốc ạ, sao cậu lại có ý nghĩ đó được cơ chứ?”.

–“Tiểu Nghệ, lần đầu tiên mình thích một người như thế và đây cũng là lần cuối cùng, tình yêu của mình rất hèn mọn. Cậu nói rất đúng, mình đã luôn hy vọng một ngày nào đó anh ấy có thể chấp nhận mình, nhưng khi mình biết rằng anh ấy luôn dịu dàng với tất cả mọi người và chỉ ghét bỏ riêng một mình mình thì mình thực sự không thể tiếp tục kiên trì. Tiểu Nghệ, Tiểu Nghệ...anh ấy đã có người yêu, lần này là thật đấy...”. Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, một giọt, hai giọt, ba giọt...càng lúc càng nhanh hơn, cuối cùng giống như hai dòng suối nhỏ tuôn theo đôi gò má, ướt cả cổ áo...

Tô Nghệ cũng không thể nói gì thêm, khóe mắt cô cũng đang ầng ầng nước.

Tổng Khinh Văn của tuổi hai mươi chưa từng trải qua mối tình nào, cô không biết tình yêu của người khác như thế nào, còn cô khi đó vẫn còn rất ấu trĩ, cô thực sự tin vào câu nói: Con gái theo đuổi con trai cách một lớp lụa mỏng, mà chưa từng nghĩ đến khoảng cách với người con trai mà mình theo đuổi lại như cách núi Thái Sơn.

Rất nhiều đêm về sau, cô mới dần dần hiểu được một số đạo lý. Bạn có thể yêu anh ấy, nhưng không thể yêu cầu anh phải trao lại bạn một tình cảm giống như vậy, cũng như bạn không thể yêu cầu tất cả mọi người trên thế giới này đều yêu quý bạn. Càng không phải bạn cho đi bao nhiêu thì có thể nhận lại bấy nhiêu.

Bị tổn thương không còn sức lực đâu để chống đỡ, khi biết tự yêu mình cũng là lúc dần dần lớn khôn.

Nhưng cũng đau đớn đến mệt mỏi.

Cuộc sống không phải là tiểu thuyết, không nên quá quan tâm đến kết quả!

Những mộng tưởng và khát vọng đã qua đó, từng chút, từng chút một lắng đọng trong tâm hồn chúng ta.

Những vì sao trên trời cao, những ánh mắt trên mặt đất.

Sương tan, mộng tỉnh, hiện thực nhìn thấy lúc cuối cùng, chẳng qua chỉ là sự yên lặng tận cùng khi đã nếm trải đủ ngọt bùi cay đắng mà thôi.

Hôm nay, Phạm Như Sinh vẫn đến nhà hàng sớm như bình thường, anh cầm chìa khóa, mở cửa, vào phòng nhân viên thay quần áo nhưng không thấy vóc người nhỏ bé mà trước giờ anh vẫn thường thấy.

Một lúc sau, hai ba nhân viên nữa lần lượt tới, anh vẫn bận rộn như mọi khi, tay vẫn chưa hoàn toàn bình phục, những sai sót liên tiếp xảy ra làm cho tâm trạng anh càng thêm u ám, chỉ tiếc rằng không thể mọc ra thêm được đôi tay và đôi chân nữa.

Cuối cùng giờ cao điểm cũng qua đi, khi mọi người ngồi xuống ăn cơm, chẳng có người bận rộn như con ong bên cạnh, luôn gấp những món ngon ở xa cho anh, vì cô ấy biết rằng anh chỉ gấp những món ăn ở ngay trước mặt, xưa nay bao giờ cũng vậy. Cũng giống như cách anh hành xử trong cuộc sống, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là làm xong những việc trước mắt rồi mới ngó ngàng đến những việc của ngày mai.

Anh làm sao vậy? Cô ấy không ở đây chẳng phải rất đúng ý anh hay sao? Cô ấy kiên trì đến giờ phút này cũng có thể coi là giỏi lắm rồi, có lẽ quá mệt mỏi nên không làm nữa chẳng? Như thế chẳng phải là rất tốt sao? Cho dù mọi người xung quanh đều nói anh lạnh lùng vô tình, nhưng đây chẳng phải là điều cần có ở thế giới này sao? Bọn họ không hề biết cái cảm giác bị người khác cười nhạo từ nhỏ tới lớn là như thế nào, chẳng biết trong những lúc khốn cùng nhất, những người trong gia đình anh chỉ được ăn củ cải trắng, họ lại càng không hiểu bản thân anh phải gánh vác biết bao gánh nặng và trách nhiệm, nỗ lực vì mong muốn người thân được sống tốt. Thật không công bằng, số mệnh luôn bắt công khiến người ta đau đớn đến mức cần răng nghiến lợi chẳng thiết sống tiếp.

Tổng Khinh Văn, con người đã bước vào thế giới của anh một cách kỳ diệu. Cô thuần khiết, lương thiện, tính cách và cuộc sống của cô hoàn toàn trái ngược anh, giống như một phú hộ thể hiện sự giàu có của mình trước mặt một người nghèo khổ hoặc một người nhàn rỗi thể hiện sự rảnh rang của mình trước mặt một người luôn bận rộn. Đó chính là điều khiến anh phản cảm nhất, anh vẫn còn nhớ cô bé anh gặp khi còn rất nhỏ, mọi người đều nói đó là con của một gia đình giàu có; trong khi anh bị những người khác ức hiếp, cô đã chia bàn tay nhỏ bé ra muốn đỡ anh dậy, anh đã nhìn đôi bàn tay nhỏ bé nồn nà đó sạch sẽ đến độ sẽ bị làm vấy bẩn nếu một người như anh chạm phải, thế là anh lẳng lặng bỏ đi mà chẳng thêm quay đầu nhìn lại. Anh thừa nhận lúc đó mình rất đồ kỵ, tại sao cùng một lứa tuổi, người thì hạnh phúc như thế, kẻ lại nếm biết bao đắng cay? Anh không thích loại người này, xưa nay chưa bao giờ chào đón, nhưng lại có người không ngừng chủ động gõ cửa, cố gắng thể hiện sự kiên cường của họ trước mặt anh.

–“Hôm nay sao Khinh Văn không tới?”.

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu nghe thấy câu hỏi này.

Ngay cả những sinh viên đến ăn trưa cũng liên tiếp hỏi anh: “Này, sao không thấy Tổng Khinh Văn? Vì cô ấy nên tôi mới cố ý đến đây ăn cơm mỗi ngày mà!”.

Xem ra cô ấy thực sự được lòng mọi người.

-“Tôi nghe ông chủ nói cô ấy bị ốm, đang nằm trong bệnh viện của trường!”.

Tay anh khựng lại, trong đầu Như Sênh chợt trống rỗng, cô ấy ốm rồi ư?

-“Bị ốm hả? Có nặng không? Lẽ nào là bị vào đêm hôm đó?”.

Có người hỏi: “Đêm hôm nào cơ?”.

-“Thì cái đêm mà Phạm Như Sênh bị ốm đấy, chẳng phải Khinh Văn đã chăm sóc cậu ta cả đêm sao? Ngày hôm sau, tinh thần của cô ấy cực tệ!”. Tiểu Phàm nói: “Các cậu không nhớ à? Cuối cùng đích thân ông chủ gọi điện nhờ bạn học đón cô ấy về mà!”

-“Ừ, nhớ rồi! Thế thì có lẽ bị lây bệnh rồi!”. Có người rướn mày nhìn về phía anh: “Như Sênh, có cần đi thăm không? Dù sao người ta cũng vì cậu mà ốm đấy!”.

-“Đúng đấy, đúng đấy! Người ốm rất cần có người quan tâm chăm sóc, cô ấy thích cậu như vậy, không chừng chỉ cần cậu đến là cô ấy khỏe lại ngay. Cậu xem đi, cửa hàng này từ khi cô ấy đến, mỗi người đều có sức sống hơn rất nhiều, nhưng bây giờ cô ấy không ở đây, thấy chưa, sao mà lạnh lẽo!”.

Lạnh lẽo ư? Sao anh không cảm thấy vậy. Như Sênh không thêm quan tâm, đó chỉ là đám quạ quàng quạc bên tai mà thôi?

Anh buông đuũa, ném ra một câu “Tôi no rồi!” rồi đứng dậy bỏ đi.

-“Thật lạnh lùng!”. Có người không nhịn được rùng mình: “Khinh Văn thật đáng thương, sao lại thích một người như thế!”.

-“Thế gọi là cá tính...”. Có người si mê ngóng theo bóng dáng anh: “Đây chính là hình tượng mà tôi sùng bái nhất, trai đẹp như hoa!”.

-“Thật không thể chịu được cậu, lại còn đẹp trai như hoa, vậy sao cậu không theo đuổi anh ta? Ngày ngày rước trai đẹp về nhà, thật chẳng phải là quá tốt hay sao!”.

-“Không được...”. Người đó có vẻ rất kinh nghiệm xua xua tay: “Người như vậy chỉ thích hợp để ngưỡng mộ, không thích hợp với vai trò bạn trai!”.

...

Khinh Văn xin xuất viện sớm, bác sĩ nói cần phải truyền thêm hai chai nước nữa, nhưng cô đã lén trốn về, thực sự cô không thích mùi của bệnh viện, đủ loại thuốc, thật khó chịu,

Tô Nghệ đang đi học, cô ấy chọn học văn bằng hai nên hai ngày nghỉ cũng phải học thêm, có lẽ phải đến bốn giờ ba mươi phút mới đến đón cô được, nên Khinh Văn cứ về trước đã rồi mới nhắn tin báo là đã về ký túc, nói không chừng cô ấy sẽ từ giảng đường xông ra bắt cô nhốt vào bệnh viện cũng nên.

Có những lúc, Khinh Văn thật sự rất ngưỡng mộ Tô Nghệ, tính cách của cô ấy thật thoải mái, bất cứ việc gì cũng không giữ ở trong lòng, chẳng bao giờ có vẻ phiền muộn. Cô ấy đối với bạn bè quá tốt, cho nên Tô Nghệ giao thiệp với mọi người rất rộng rãi, kéo theo cả người con gái trầm tính như cô cũng thay đổi, không yên lặng đứng nép vào một góc như trước nữa, cô vẫn thường đi chơi cùng Tô Nghệ, làm quen với bạn bè của cô, nghe họ nói chuyện, có lúc còn bị trêu đến nổi cười vỡ cả bụng.

Có lần vào buổi tối, cô bị kéo đến quán bar Propagana ở ngã năm, lần đầu tiên đến quán bar vào năm hai mươi tuổi, có vẻ rất căng thẳng...Đúng vậy, cô thừa nhận cô rất ngổ, khi đó cô có cảm giác ở đây rất tuyệt, tự do và rất nhiều người nước ngoài. Tô Nghệ nói, ở đó nếu không biết tiếng Anh sẽ bị coi thường, con gái hình như có nhiều đặc quyền hơn, ví dụ như tối hôm đó cô được uống miễn phí một loại bia rất ngon, cảm giác thứ chất lỏng đó chảy trong cổ họng thật tuyệt vời, hóa ra bia lại ngon đến thế, dường như những lần trước đó, cô đều nhắm mắt nhắm mũi để uống trôi. Sau đó rất đông bạn bè của Tô Nghệ cùng đến, có cả con trai cả con gái, bọn họ rất phóng túng, nhưng sự phóng túng đó không khiến cho người ta ghét bỏ, dù cô lạng lẽ cả buổi tối nhưng cũng bị họ trêu đùa chọc cười đến chảy cả nước mắt.

Tô Nghệ thường nói, thế giới này chẳng phải là không thể không có tình yêu.

Cô nghĩ có lẽ Tô Nghệ thực sự không quen chứng kiến kiểu tự hành hạ bản thân mình của cô nên đã thường xuyên lôi cô đi chơi chẳng? Tuy phần lớn thời gian là những cuộc “buồn đưa lê” vô nghĩa, nhưng cô đã có những giây phút thật sự vui vẻ và hạnh phúc. Và cũng chỉ có những lúc đó, cô mới không nghĩ đến con người ấy – Phạm Như Sênh.

Thỉnh thoảng cũng có người hỏi cô: Cậu và cái anh chàng Phạm Như Sênh thế nào rồi?

Cô luôn cười như gió thoảng mây trôi, nhưng trong lòng lại như có một chiếc gai không ngừng đâm, rất đau, rất đau.

Cô tự giễu mình: “Người ta đã có người thương rồi, nhưng không phải là tôi!”.

Mọi người an ủi cô: “Thế thì anh ta không có mắt nhìn!”

An ủi cũng chỉ là an ủi mà thôi, chỉ có cô mới biết rằng, thực sự mình chưa đạt tới trình độ “mất nhìn” mà anh mong muốn.

Thực sự không phải là anh có ý đến thăm cô, thực sự anh chỉ thuận đường đi qua mà thôi.

Phạm Như Sênh không dưới một lần nhắc nhở bản thân như vậy, nhưng ai có thể nói với anh rằng: Tại sao anh lại gặp phải một cô gái như vậy?

Tô Nghệ rất ác cảm với sinh viên tài năng bậc nhất trong khoa Y, điều đó mọi người đều biết, Tô Nghệ cũng không biết tại sao mình lại ghét con người đó đến vậy, có thể là vì thái độ cao ngạo luôn thể hiện bản thân mình hơn hẳn người khác, hoặc là do thái độ lạnh lùng của anh đối với Khinh Văn, dù thế nào thì mỗi khi gặp anh ta là ngay lập tức cô cảm thấy cả vũ trụ như đang bùng cháy rừng rực.

Cô chẳng phải là Khinh Văn, người không có mắt nhìn người lại đi thích một con người như thế, đối với anh ta, đơn giản là không đáng để cô bận tâm, thậm chí cô còn ghét cay ghét đắng! Đặc biệt là những khi nhớ tới việc anh ta đã mắng mình là “đồ điên”.

Cô ngạo nghễ đứng trước mặt chặn ngang đường của Như Sênh.

Nhưng cách làm của Phạm Như Sênh lại là hoàn toàn chẳng để ý đến cô, vòng qua đi tiếp.

Tô Nghệ tức lộn ruột, cô xông tới định mắng cho anh một trận, nhưng cuối cùng lại thấy anh quay lại hỏi: “Tổng Khinh Văn sao rồi?”.

Tô Nghệ suýt nữa thì bị câu hỏi của anh ta làm cho giật nảy.

Gã này đầu vừa bị đụng vào cái gì hay sao? Tự nhiên lại chủ động hỏi tình hình của Khinh Văn?

– “Anh hỏi Khinh Văn à?”. Cô rướn rướn lông mày, dường như có chút bất ngờ và cũng có một chút thú vị.

– “Đúng vậy!”.

– “Không phải là anh không thích cô ấy sao? Đột nhiên lại quan tâm đến là sao vậy? Lương tâm trời dấy hả?”.

– “...”. Anh yên lặng, sớm đã biết trêu chọc cô gái này thì sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì, đúng lúc định bỏ đi thì...

– “Khinh Văn, cô ấy thực sự rất thích anh!”. Tô Nghệ đột nhiên thay đổi thái độ, chủ động cung cấp tin tức.

Như Sênh vô tình nhìn cô như muốn hỏi: Là ý gì đây? Không cần chuyển đề tài một cách nhanh chóng như vậy chứ?

– “Khinh Văn là cô gái dịu dàng nhất trong những người bạn của tôi, cô ấy thích anh không phải là hứng thú nhất thời, lại càng chẳng phải là sự sùng bái mù quáng như những cô gái bình thường khác, muốn có người con trai như anh là bạn trai của mình để khoe khoang. Cô ấy thực sự thích anh!”. Tô Nghệ lại nhấn mạnh một lần nữa: “Có lẽ cũng chẳng cần tôi phải nói thì anh cũng biết rằng hoàn cảnh nhà cô ấy rất tốt, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ phải chịu gian khổ, nhưng cô ấy đã vì anh mà đi làm thêm, khiến cho đôi tay mềm mại trở nên chai cứng, thời gian ăn uống cũng không được điều độ, cô ấy lại bị đau dạ dày từ nhỏ, lúc mới bắt tay vào công việc không hiểu phải tự chăm sóc bản thân mình, thường trốn tránh chịu đau một mình. Mỗi

lần đến hai ngày nghỉ, cô ấy luôn đến sớm hơn tất cả những người khác, nhưng lại sợ anh không vui nên len lén nấp vào một góc, nhìn anh mở cửa, đi vào thay đồ rồi mới giả bộ như vừa mới đến. Dậy sớm như vậy, nhà ăn vẫn còn chưa mở cửa, cho nên cô ấy luôn nhịn bữa sáng. Mỗi lần ăn cơm, cô ấy đều giành lấy việc đi bưng mâm là để chọn những đồ ăn ngon nhất bày trước mặt anh, bởi vì cô ấy biết khi ăn, anh chỉ gặp những món ở trước mặt mình. Anh bị ốm, cô ấy chính là người lo lắng hơn ai hết và ở bên anh trọn một đêm dài, khi tay anh bị thương, cô ấy nghĩ cách nấu canh xương cho anh ăn, cô ấy ôm bình canh cẩn thận như đang ôm một đứa trẻ, mỗi lần cô ấy trở về nhà đều trong tình trạng mệt mỏi đến sức tàn lực kiệt, trong suốt một năm nay, cô ấy đã gầy đi bao nhiêu? Nhưng cô ấy chưa bao giờ than vãn, mỗi lần anh nói với cô ấy những câu nói lạnh lùng vô cảm, anh chưa từng để ý thấy cô ấy cười còn khó coi hơn là khóc sao?”.

...

–“Có lẽ anh sẽ nói rằng anh không muốn cô ấy làm như vậy! Đúng, là cô ấy tự đa tình, nhưng anh không thể đối xử tốt hơn với cô ấy một chút hay sao? Cô ấy cũng chẳng làm những việc xấu đến mức chết người phải không? Anh nhất định phải thể hiện rằng mình ghét cô ấy như thể cô ấy là loài vi khuẩn gây bệnh hả? Anh có biết không, khi anh thể hiện sự ghét bỏ như vậy đối với Khinh Văn, cô ấy buồn bã đến nỗi người bên cạnh cũng chẳng thể chịu được, cô ấy còn hỏi tôi không chỉ một lần, có phải thực sự cô ấy làm người ta ghét bỏ đến thế không?”.

Phạm Như Sênh nhếch môi, lông mày nhíu lại: “Tôi chưa bao giờ nói là mình ghét cô ấy!”.

–“Thế nhưng cảm giác mà anh mang lại cho cô ấy không phải là như thế sao?”. Tô Nghệ nói: “Anh không thể biết được mấy hôm nay cô ấy như thế nào đâu, cô ấy nói anh đã có người yêu, cô ấy lại cho rằng mình không thể có thêm cơ hội nữa, nếu như anh thực sự đã có người yêu thì sao không nói rõ ràng với cô ấy sớm hơn để cô ấy thất vọng ngay từ đầu có phải tốt hơn không? Cứ phải để cho cô ấy ngày càng lún sâu hơn, rồi tự mình phát hiện anh đã có người yêu như vậy anh mới vui vẻ hả? Nếu như đó là sự thật, Phạm Như Sênh, có phải anh quá tự đắc, quá tàn nhẫn không? Coo ấy chẳng qua chỉ yêu anh, mà tình yêu thì đâu có gì sai trái!”.

Phạm Như Sênh ngẩn ra, định nói gì đó nhưng lại thôi.

–“Nếu như thực sự anh không thể yêu cô ấy thì hãy nói rõ ràng đi!”. Cuối cùng Tô Nghệ buông ra một tiếng thở dài rồi nghiêng người, lườm anh một cái rồi vòng qua anh bỏ đi.

Như vừa nhớ ra điều gì, cô quay lại nói: “Phạm Như Sênh, anh thực sự không có một chút tình cảm nào với cô ấy sao? Nếu không anh làm sao có thể đứng đây nghe tôi nói nhiều điều đến thế. Khinh Văn là một cô gái tốt, cô ấy đối với anh tốt như vậy, anh còn mong muốn điều gì nữa, anh không biết hay là giả vờ không biết!”.

Nếu hỏi đệ nhất tài tử của khoa Y là anh có kinh nghiệm ứng xử trong tình huống bị con gái đứng trước mặt giáo huấn như vậy không? Đáp án là: Không có.

Phạm Như Sênh – con người luôn tự tin về sự tỉnh táo của bản thân cũng không biết mình bị làm sao? Nếu vào những lúc bình thường, anh nhất định sẽ nhìn đối phương như đang nhìn người điên rồi sau đó bỏ đi. Mỗi ngày, đến thời gian ngủ anh còn chẳng có, sao có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến việc người khác yêu quý mình như thế nào, đối xử với mình ra sao? Cô ấy tự nguyện thì đó là việc của cô ấy, anh giả vờ không để ý cũng là quyền của anh, đâu có gì là mâu thuẫn! Nhưng sau khi nghe xong màn giáo huấn hùng hổ đó, anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc và khó lòng chấp nhận được, thậm chí còn có chút cảm giác tội lỗi. Với cách nhìn của những người bình thường thì đều cảm thấy không biết con người đó có thật sự là người hay không, sao lại có thể đối xử với một cô gái như vậy? Nhưng người trong cuộc chẳng phải là anh sao? Hơn nữa anh thực sự đã làm như vậy.

Thực lòng anh không ghét cô, chỉ là mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt thuần khiết không chút phòng bị của cô anh lại cảm thấy tự ti, để che chở ột người con gái như vậy anh thực sự không làm được, cho nên anh càng không thể cho cô bất kỳ cơ hội nào. Điều đó cũng giống như một đồ vật cao giá, rõ ràng biết rằng mình không thể mua được thì không nên động đến, biết đâu động vào mà làm hỏng thì sao? Anh có gánh được trách nhiệm không? Huống hồ thực sự anh chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương. Những người giống như anh, có thể tìm thấy một người cùng mình bình yên đi hết cuộc đời này cũng là quá đủ. Từ trước đến nay

anh chỉ có một mình và đã sớm quen với điều đó, trong kế hoạch của cuộc đời mình, người có thể bên anh chính là Mạt Lạc. Đối với cô ấy anh luôn có một cảm xúc không thể nói rõ thành lời. Vì một việc làm sai lầm đã xảy ra trước đó cho nên với cô ấy bao giờ anh cũng đối xử tốt hơn mức bình thường, hy vọng có thể đền bù được những tổn thất đã qua. Thời gian cô ấy ở bên anh cũng đã rất lâu rồi, nhiều lúc anh xem cô như người thân trong gia đình, như mẹ nuôi và Như Tiêu, có lẽ đến một ngày anh sẽ yêu cô thì sao? Điều đó không phải là không thể xảy ra, tương lại ai mà biết được! Chỉ là, cô gái tên Tống Khinh Văn ấy dường như đã chiếm lĩnh tâm trí anh từ lúc nào không hay.

Khinh Văn rất thích tận hưởng cảm giác một mình đi dạo trong vườn trường, cho dù tiết trời chớm đông, đã hiện rõ sự tiêu điều, mây đen bâng lảng, lặng lẽ dập dềnh phía chân trời xa, bên tai văng vẳng tiếng gió hiu hắt thổi qua, có thứ gì đó mong manh trắng trắng lướt trên mặt cô, lạnh lạnh lướt trên mặt cô, cô ngẩng đầu, thì ra tuyết đã rơi.

Cách đó không xa, một cô gái vui vẻ bên bạn trai reo lên khe khẽ: “Nhìn này, tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi!”.

Chàng trai nói: “Tuyết rơi rồi, chúng ta đi nhanh lên nào!”.

Cô gái không chịu: “Về nhanh như thế để làm gì? Anh xem nhiều tuyết đẹp thế mà, đi dạo giữa tuyết rơi, chẳng phải là rất lãng mạn sao!”.

-“Đúng vậy, lãng mạn để rồi bị ốm, lúc đó em đừng có kêu ca nhé!”.

-“...”.

-“...”.

Mấy câu sau nghe không được rõ ràng, Khinh Văn xòe bàn tay, một bông tuyết nhỏ xíu đậu trong lòng bàn tay, sau đó tan dần, cô ngẩng mặt, những bông hoa tuyết nhỏ bé lại tiếp tục rơi xuống, nhìn hoa cả mắt.

Con gái hình như đều thích tuyết rơi, đặc biệt là những cô gái đang yêu, cùng bạn trai tản bộ khi trời có tuyết, chậm chậm đi trong tuyết, có cảm giác của một tình yêu thuần khiết.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận cái lạnh khi hoa tuyết đậu trên mắt, rồi khi mở mắt...hoa mắt...có thật là bị hoa mắt không? Tự nhiên sao cô lại thấy Phạm Như Sinh đang đứng ngẩn ngơ ở phía trước?

Dường như anh cũng cảm thấy ánh mắt của cô, anh ngẩng đầu nhìn vào mắt cô.

Khinh Văn rung mình một cái, trái tim không ngừng nhảy nhót, đôi mắt anh đen lầy, lấp lánh như ngôi sao trên bầu trời đêm, khiến cô bất động, đầu óc cô trống rỗng, dường như cả thế giới đều chìm trong im lặng.

Cô cắn môi, đó là thói quen của cô mỗi khi căng thẳng, tay cô nắm chặt vạt áo, cố gắng bình tĩnh lại và tự nhủ với bản thân: Anh ấy chẳng qua có việc đi qua đây, tình cờ gặp mặt, cô đến chào anh một câu như bình thường là được.

Nhưng, nhất định là anh không muốn gặp cô, vậy thì có nên chào không?

Khinh Văn không ngờ mình lại gặp anh sớm như vậy, tâm trạng thất tình của cô vẫn còn chưa hồi phục, cô vốn nghĩ rằng, khi nào bản thân ổn định lại được tâm lý thì sẽ đến nhà hàng, lúc đó cô sẽ tìm chế bản thân, âm thầm đem lòng yêu mến chôn chặt tận đáy lòng cho đến khi nào có thể quên đi.

Nhưng bây giờ thì sao? Nếu như có thể, cô sẽ làm như thế không nhìn thấy anh. Thế nhưng...

Cô chẳng việc gì phải sợ anh!

Anh ấy chẳng qua không thích mình thôi, vậy thì tại sao cô phải căng thẳng? Cô có thể mà, bỏ qua sự căng thẳng trong lòng, sau đó tự nhiên bước tới, chào anh một câu rồi đi, điều đó có gì là khó khăn nhỉ?

Trong lòng Khinh Văn quyết định, cô cúi đầu bước lên phía trước, nhưng mỗi bước chân dần tới là tim cô lại càng nhảy nhót không ngừng, con tim hoang mang đến độ cô không thể không chế được bản thân mình.

Cô cố gắng hơn nữa cũng chẳng thể xua tan sự tồn tại của anh đối với cô. Anh quá sắc sảo, rạng rỡ và chói lóa như tia lửa phát ra khi mũi khoan đâm vào tảng đá cứng, khiến cho ánh mắt của những người xung quanh đều nhúc nhối.

Phạm Như Sênh đứng yên tại chỗ, mắt dõi theo hình bóng cô đang tiến về phía mình.

Đúng là cô ấy gầy hơn rất nhiều so với lần đầu gặp gỡ, gầy đến nỗi dường như chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng có thể cuốn đi. Phạm Như Sênh, thực ra mà nói cũng chú ý đến sự tồn tại của cô ấy đúng không? Khi những bạn cùng phòng đều bàn luận về cô em khóa dưới mới vào xinh đẹp như thế nào, chẳng phải mà cũng tranh thủ những lúc rảnh rỗi trong công việc ngấm ngấm liếc qua rồi phải thừa nhận cô ấy quả thực rất xinh đẹp đó sao. Nếu không sao mà lại có thể phát hiện ra cô ấy thực sự gầy đi?

Anh đang ở trước mặt rồi!

Cô có thể mà...Khinh Văn tiếp tục bước tới, rõ ràng tuyết đang rơi nhưng lòng bàn tay cô lại toát mồ hôi. Khi chỉ còn cách anh vài chục centimet, cô bỗng dừng lại.

Không thể! Cô không thể làm được!

Chẳng qua đơn giản chỉ là một lời chào nhưng cô cũng không làm được!

Ý nghĩ nhu nhược bắt đầu nảy mầm trong trái tim cô, bước chân như phản lại ý chí, cô quay mình bỏ chạy, dù một khắc cô cũng không dám dừng chân, cô biết mình như thế này sẽ khiến người khác cười chê, nhưng cô không đủ dũng khí để một lần nữa nhìn nụ cười châm biếm lạnh lùng của anh.

Cười nhạo, anh nhất định sẽ cười nhạo cô ư?

Tổng Khinh Văn, đến theo đuổi người ta mà cũng làm rồi, bây giờ còn xấu hổ gì nữa!

Phạm Như Sênh sai bước chạy theo, như một phản xạ có điều kiện vậy.

Phạm Như Sênh bắt kịp cô rất dễ dàng, anh nắm chặt cổ tay cô kéo lại, bắt cô phải dừng bước.

Khinh Văn thở dốc ngẩng đầu nhìn anh, mái tóc bay trong gió, sắc mặt so với khi trước còn có vẻ tái nhợt hơn.

Phạm Như Sênh chợt dạ, anh không biết tại sao mình lại đuổi theo cô, bản năng mách bảo anh rằng: Đừng để cô chạy đi như vậy. Nhưng khi đã giữ được cô lại, nhìn vào đôi mắt đầy kinh ngạc của cô, anh lại hoàn toàn không biết mình muốn làm gì. Đây là thứ cảm giác mà từ trước tới giờ anh chưa bao giờ trải qua, tất cả mọi việc trước nay đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, nhưng sự việc đột ngột ngày hôm nay cũng giống như cô đều nằm ngoài tầm tay của anh, bất chợt xuất hiện rồi khuấy động thế giới vốn như hồ nước tĩnh lặng của anh. Im lặng một lúc lâu, anh mới bật ra được một câu: "...Tổng Khinh Văn, em đừng chạy!".

Ngay cả lúc bối rối, anh cũng hùng hổ như thế.

Khinh Văn đương nhiên không biết trong lòng anh đang nghĩ gì? Cô chỉ có thể thở hổn hển nhìn anh, đầu óc còn trống rỗng hơn cả anh, trong thâm tâm nghĩ không biết anh đuổi theo làm gì? Tại sao lại bảo cô đừng chạy, không phải là cô không chạy nữa rồi sao? Nhưng anh lại chẳng nói gì...

Kỳ thực, trong trường có xích đu thì cũng chẳng có gì lạ, trên hai chiếc xích đu, mỗi cái có một người ngồi cũng chẳng có gì lạ, điều kỳ lạ chính là tại sao lại là Phạm Như Sênh và Tổng Khinh Văn ngồi trên xích đu trong vườn trường.

Bây giờ không phải là giờ tan học, không có nhiều người đi qua đây, nhưng những người đi ngang qua đều sững sờ nhìn họ, ánh mắt pha lẫn sự khó hiểu, ngưỡng mộ ngạc nhiên.

Lần này, Khinh Văn chẳng hề để ý đến cái nhìn của những người khác, cô mở to mắt len lén nhìn anh, cố gắng ghi lại vẻ mặt nghiêng nghiêng đầy kiên nghị của anh, anh thực sự là một thanh niên rất điển trai, đến nhìn nghiêng cũng hoàn mỹ vô cùng, trên gương mặt anh dường như lúc nào cũng có vẻ chín chắn và thận trọng.

Sau này, ai được làm bạn gái anh, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc!

Khinh Văn hơi thất vọng bởi vì cô vẫn còn rất thích anh, làm sao có thể quên được? Nhưng từ đầu tới cuối, cái giấc mộng mà cô theo đuổi cũng giống như một màn hài kịch do cô độc diễn; từ đầu tới cuối, đến là khách mời anh cũng rất miễn cưỡng, đến khi mộng tỉnh, tất cả những gì cô đạt được chỉ là một vết thương không

thể chữa lành. Cho dù anh chẳng làm gì, nhưng vẫn trồng thứ gì đó vào nơi sâu nhất trong lòng cô. Muốn một lần nhỏ sạch sẽ rất khó khăn, cho nên cô chỉ có thể chọn lựa cách để vết thương dần dần kín miệng.

Ánh mắt cô quay trở lại đầu gối mình, cô im lặng thở một hơi dài rồi đứng đưa chiếc xích đu.

Ngẩng đầu nhìn lên, những bông hoa tuyết li ti vẫn bay lả tả, cô không nói gì, đây là lần đầu tiên anh chủ động tìm cô, cho dù đó đã là một kết cục không tránh khỏi, cô vẫn mong rằng có thể đưa tiễn mối tình đầu của mình trong màn hoa tuyết.

Im lặng rất lâu, cô biết anh rất ít nói, nhưng biểu hiện của anh có vẻ rất nặng nề, có phải đã xảy ra việc gì chẳng?

Chiếc xích đu đứng đưa, chiếc trục cũ phát ra âm thanh “kèn kẹt”, vang lên trong vườn trường yên tĩnh nên càng trở nên rõ rệt.

Anh dường như đã lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn cô hồi lâu rồi quyết định mở lời: “Hãy cho anh thời gian!”.

–“Gì cơ?”. Lần này đổi lại, ánh mắt cô nhìn anh như đang nhìn người ngoài hành tinh vậy.

–“Anh không biết cần bao lâu, nhưng anh sẽ cố gắng hết mình để trao cho em điều em muốn!”.

Như có tiếng sét ngang tai khiến cô bối rối không biết làm thế nào. Tiếng xích đu đứng đưa cũng ngừng hẳn, sự sững sờ đọng đầy đôi mắt, khiến cả khuôn mặt toát lên vẻ không thể tin được.

Cô nhìn anh, lắp bắp: “Anh, anh...cái đó, là ý gì vậy?”.

Đệ nhất tài tử của khoa Y lần đầu tiên để lộ sự bối rối, là anh nói không rõ ràng hay sao? Lẽ nào anh cần phải nói thẳng ra? Được rồi, thế thì...

Cũng chẳng đợi anh kịp mở lời, chỉ nghe “bịch” một tiếng, có người vừa bị ngã từ trên xích đu xuống, sau đó còn bị chiếc đu đứng đưa đập trúng đầu.

–“Em không sao chứ?”, anh chạy đến, lo lắng hỏi.

Cho dù là rất mạnh, cho dù là rất đau nhưng cô vẫn quả quyết nói rằng: “Đầu em rất cứng, không sao, không sao...Chúng mình tiếp tục vấn đề lúc nãy đi, anh nói cho anh thời gian, liệu có phải là em được quyền ưu tiên làm bạn gái của anh không?...Nhưng như thế vẫn rất chậm, chi bằng cứ để em thử làm bạn gái của anh trước được không? Dù sao anh vẫn suy nghĩ là có tiếp nhận em hay không thì chi bằng cho em quyền ưu tiên trước, anh vẫn có thể đánh giá cô bạn gái này có tốt không mà?”.

Thế nào gọi là “được voi đòi tiên”? Chắc chắn là do cô bị va vào đầu, nên mới nói năng như vậy?

Phạm Như Sênh! Anh liệu có bị cô dọa cho bỏ chạy, nói với cô khi nãy chỉ là nói đùa, cô chớ coi là thật?

Anh vẫn im lặng, chỉ dò xét cô một hồi bằng ánh mắt sâu thẳm rồi sau đó cầm tay cô kéo cô đứng dậy.

Cô vẫn trân trân nhìn anh. Anh mỉm cười, gõ nhẹ lên trán cô rồi nói một câu: “Anh đưa em về!” và kéo cô rời khỏi đó.

Khinh Văn giống như vừa uống phải bùa mê, cứ ngây ra nhìn, để mặc cho anh kéo mình đi.

Tiếng chuông reo báo hết giờ học vang lên bên tai, sinh viên đổ tràn ra con đường lớn vốn rất yên tĩnh; đâu đâu cũng nhìn thấy nam thanh nữ tú tụm lại thành từng đôi, từng đôi tình nhân. Phạm Như Sênh vốn là kiểu người đi đến đâu cũng thu hút ánh mắt của mọi người, lần này, hai người họ còn bị “soi” nhiều hơn mọi lần.

Trong lòng Khinh Văn tràn ngập niềm vui nên cô không phát hiện ra điều đó, vẫn trân trân nhìn anh cười ngây ngô. Một hai lần chẳng nói làm gì nhưng cô cười rất nhiều, Như Sênh phát hiện ra điều đó, khi cô cười như một kẻ ngố đến lần thứ N thì cuối cùng Như Sênh cũng nắm tay cô, quay lại nhìn cô với ánh mắt như nhìn người dở hơi, Khinh Văn ho lên hai tiếng, rảo bước về phía trước.

Cô mỉm cười nhìn trời cao, mây sao mà đẹp, gió sao dịu dàng đến thế. Cô như đang bước trên mây, cảm giác như mình đang sống trong mộng.

Cho tới tận khi đến dưới phòng ký túc của cô, Như Sênh lên tiếng: “Đến nơi rồi!”.

Cô gật đầu, bịn rịn buông tay, quay mình rời đi, vừa đi được hai bước thì dừng lại, đi được hai bước nữa lại dừng lại, hình như không chịu được cô quay đầu nhìn. Anh vẫn đứng ở đó, đó chính là...có thực là cô không nằm mơ?

Cũng có thể nói bây giờ cô thực sự là bạn gái của Phạm Như Sênh rồi ư?

Đầu cô ong ong, cô vội vàng quay lại.

Phạm Như Sênh hỏi: “Sao vậy?”.

Có thể là cô vẫn chưa khỏi sốt, Tống Khinh Văn cảm thấy vỏ não mình thực sự đang bùng cháy, cô ngừng đầu rồi nhanh chóng đặt lên môi anh một nụ hôn.

Anh ngẩn ra, sững sờ nhìn cô.

Khinh Văn mím môi, trốn mắt nhìn anh hồi lâu như có mối thù nào đó. Sau đó lại ôm lấy cổ anh, hôn thêm lần nữa.

Lần này thời gian tương đối dài, dừng trên môi anh khoảng ba giây. Nụ hôn ấy nhẹ nhàng thoáng qua, ánh mắt anh nhìn khiến cô chợt dạ rút lui.

Cô buông một câu: “Phạm Như Sênh, từ hôm nay em bắt đầu là bạn gái của anh, anh đừng hối hận, nếu hối hận thì anh chính là đồ cún con!”.

Cuối cùng người vội vàng tháo chạy vẫn là cô.

Chạy một mạch về phòng, Khinh Văn cảm thấy mặt mình đang nóng bừng và trái tim cũng nhảy nhót không ngừng.

Tô Nghệ thấy cô trở về, kéo lại rồi nói ào ào một thôi một hồi: Tại sao cậu không chịu truyền nước mà trốn về? Khinh Văn chẳng nghe rõ dù chỉ một câu, chỉ ngây ngậy ngơ ngơ như bị trúng tà: “Tiểu Nghệ, là thật, là thật đấy!”

Tô Nghệ ngơ ngác: “Cái gì là thật?”.

–“Mình đã theo đuổi được Phạm Như Sênh, mình còn hôn anh ấy nữa!”.

Phản ứng của Tô Nghệ là sờ lên trán cô, nghiêm nghị nói: “Quả nhiên vẫn còn sốt, chẳng trách mặt lại đỏ bừng bừng như thế!”.

Khinh Văn vừa cười vừa nói, hai tay ôm lấy mặt Tô Nghệ lắc lắc: “Là thật, là thật mà! Anh ấy vừa đưa mình về ký túc đấy! Nếu như không tin, ngày mai cậu có thể đi cùng mình đến nhà hàng!”. Cô đi đi lại lại trong phòng như một con ma, cuối cùng còn đứng tại chỗ quay một vòng: “Làm sao, làm sao hả Tiểu Nghệ, mình vui quá, phấn khởi quá, có lẽ đêm nay không ngủ được mất thôi!”.

Cuối cùng, Khinh Văn và Tô Nghệ tâm sự hết cả đêm, cô kể lại toàn bộ sự việc sau cùng mệt quá, không chịu được nữa dần dần thiếp đi, không biết Tô Nghệ có nghe nhầm không, nửa đêm khi đi vệ sinh hình như nghe thấy tiếng Khinh Văn cười trong mơ rất gian tà: “Hi, hi, Phạm Như Sênh, anh là của em!”.

10. Chương 10

Chương 10: Mặt trời trong bàn tay ta

Nói về mối quan hệ giữa họ, mọi người đều cảm thấy như có cái gì đó đang trong quá trình lên men. Anh chưa từng nói là thích cô, vẫn giữ thái độ dửng dưng không lạnh lùng cũng chẳng nhiệt tình, nhưng cô cũng không bị trách mắng vì cả ngày quấn lấy anh, theo cách nghĩ của Khinh Văn, như thế này cũng là quá tốt rồi. Khi làm việc trong nhà hàng, bọn họ cũng không thể hiện quá lộ liễu, nhưng Khinh Văn vẫn không kìm chế được mình quan tâm đến anh, việc gì cũng đều giành lấy làm giúp anh. Khi rảnh rỗi cô thường mua chút đồ ăn vặt mang tới, như vậy có thể thể hiện sự quan tâm của cô một cách đường đường chính chính

chứ không còn cảm giác lén lút lút lút, như thể tuyên bố với thế giới rằng: Phạm Như Sênh là bạn trai của tôi!

Nếu như nói rằng, khi trước chú chim nhỏ hoạt bát Tống Khinh Văn chỉ thỉnh thoảng xuất hiện ở một góc nhỏ trong cuộc sống của anh, thì bắt đầu từ ngày hôm đó, cô dần dần đã chiếm trọn cuộc sống của anh. Khinh Văn tranh thủ tất cả thời gian để được ở bên anh, cùng anh ăn cơm, cùng anh tự học, thậm chí còn cùng anh đi đến giờ học tự chọn. Bởi vì anh thực sự rất bận, nếu như không tranh thủ, thì dù một chút thời gian cô cũng chẳng có. Khi thực sự bước vào thế giới của anh, cô mới biết rằng, công việc của Như Sênh còn nhiều hơn tưởng tượng của mình, ngoài thời gian làm việc cố định trong hai ngày nghỉ thì còn rất nhiều buổi gia sư khác.

-“Chẳng trách anh ấy lại gầy như thế!”. Khinh Văn nhiều lần kêu ca trước mặt Tô Nghệ.

Anh bận đến nỗi không có đủ thời gian để ăn cơm, anh ăn uống rất đơn giản, cho nên cô đã rất muốn tự mình nấu những món ngon để cho anh thưởng thức, nhưng ký túc lại hạn chế dùng điện, cô không thể dùng bếp từ để nấu nướng. Chính vì thế mà cô và các dì trong nhà ăn rất quen mặt nhau, cũng may cô có gương mặt gây được thiện cảm với người đối diện, các dì trong nhà ăn mỗi lần thấy cô đến đều hào phóng chủ động Ợn nồi niêu và còn không quên “khuyến mãi” thêm nụ cười hòa nhã: “Lại nấu canh cho bạn trai hả?”.

Thực ra từ trước tới giờ cô chưa từng vào bếp, còn nhớ khi mới bắt đầu, không biết cô đã bị bỏng, bị cắt vào tay biết bao nhiêu lần, nhưng được nhìn thấy thành quả của mình và khi tận mắt chứng kiến Như Sênh thưởng thức thì tất cả những thứ đó đều trở nên vô nghĩa.

Cô cẩn thận quan sát mỗi cử chỉ, mỗi biểu hiện của anh, anh là người lạnh lùng thiên bẩm, không chỉ đối với riêng mình cô. Thậm chí trong những đêm của rất nhiều năm sau đó, cô đều nhớ đến con người đã bước vào cuộc đời mình, tính cách của anh không được cởi mở cho lắm, rất ít nói, bất kể anh nói gì dù là lời trách mắng thì cô vẫn cảm thấy như mật ngọt rót và tai. Mỗi ngày đều cẩn thận hết mức, chỉ sợ sẽ làm anh phiền lòng mà thu hồi tư cách làm bạn gái tạm thời của cô. Trên thực tế, những lời đã nói ra anh đều sẽ giữ lời, việc đã hứa cũng nhất định sẽ làm tới cùng, trừ phi người buông tay trước là cô mà thôi.

Có những lúc cô cũng thích dáng vẻ lạnh lùng đó của anh, đặc biệt là khi anh thể hiện điều đó với những cô gái khác. Đúng vậy! Cô thừa nhận mình rất nhỏ nhen. Phạm Như Sênh thực sự rất “rực rỡ”, giống như một viên kim cương lấp lánh, nếu như bạn không “trông coi” cẩn thận thì anh ấy sẽ bị người khác cướp đi mất. Xung quanh anh luôn luôn có một đàn sói đang chảy nước miếng châu chực. Mỗi khi cô ví von như vậy, Như Sênh đều nhìn cô với ánh mắt rất cao ngạo và tinh nghịch, hỏi: “Em cũng là một trong những con sói đó phải không?”.

Đúng là cô đã quên mất, sinh viên tài năng thì vẫn luôn là sinh viên tài năng, đến lời nói cũng không để cho người ta phản bác lại.

Nhiều lúc anh cũng bị cô gạ, Khinh Văn không biết liệu có phải tự bản thân mình hơi biến thái hay không? Cô luôn luôn làm sai một số việc để anh mắng mình. Trong khi anh nghiêm túc giáo huấn, cô ngẩng đầu, ra vẻ ngây thơ, vô tội, nhưng kỳ thực trong lòng lại đang tràn ngập niềm vui, dường như chỉ có lúc này anh mới quan tâm đến sự tồn tại của cô, chỉ có như thế cô mới có thể nhìn thấy sự tồn tại của mình trong đôi mắt thăm thẳm của anh, cho nên cứ một thời gian cô lại cố ý phạm lỗi để anh mắng mỗ, còn trong lòng thì hân hoan không dứt.

Sau khi tan học, mọi người tùm năm tùm ba ra về, trong số đó có người nhìn thấy một bóng người đứng ngoài cửa lớp, liền thích thú reo lên: “Khinh Văn, người trong mộng của cậu đến đón kia!”.

Lời vừa dứt, mọi người đều nhìn ra cửa, vẻ mặt còn háo hức hơn cả thấy động vật quý hiếm.

-“Oa, đẹp trai quá!”, có người không kiềm chế được lên tiếng suýt xoa.

-“Tại sao mình không thể tìm được anh bạn trai đẹp mê hồn như vậy?”.

-“Kêu cái gì mà kêu! Tôi mới thật là đáng thương đây này!”. Tô Nghệ bên cạnh không chịu được lườm một cái sắc lạnh: “Không thấy tôi bị bỏ rơi hay sao? Các cậu kêu như thế chỉ khiến cho trái tim “non nớt” của tôi thêm tổn thương mà thôi!”.

-“Đúng không đấy? Trái tim cậu vẫn còn non nớt hả?”, có người phản kháng lại: “Chi bằng cậu cũng tìm lấy một anh chàng đi, Thang thiếu gia cũng không tồi mà!”.

-“Nếu thế thì ông trời thật không công bằng, tại sao các cậu đều quen được những chàng trai ưu tú như vậy, còn tôi từ nhỏ tới lớn, mỗi tình đầu còn chưa được nếm trải, ông trời ơi...hãy cho tôi con dao để tôi tự kết liễu đời mình!”.

Khinh Văn xấu hổ đỏ bừng mặt, cô nói nhỏ: “Các cậu đừng nói linh tinh!”.

Tô Nghệ vẫn là người nghĩa khí nhất, cô gần như đẩy Khinh Văn đi: “Muốn hẹn hò thì đi nhanh lên! Thầy giáo nói rồi: Làm hồng việc của người khác là phải xuống địa ngục đấy!”.

Thầy giáo đã từng nói thế à?

Khinh Văn chần chừ: “Nhưng cậu...”.

Tô Nghệ nhanh nhẹn xua tay: “Mình đùa ấy mà, đi gặp người trong mộng của cậu đi, mình biết cậu đã mong ngóng từ lâu, đừng cho là mình không nhận ra, chỉ cần nhìn thấy người ta là hồn phách lên mây rồi, giấu nhem niềm vui trong lòng sẽ bị nội thương đấy!”.

Cô bước nhanh đến trước mặt Như Sênh, anh khoác một chiếc ba lô màu tro, trước đây cô rất ghét con trai đeo ba lô, cảm thấy rất...nói theo cách của Tô Nghệ là nhìn rất “đàn bà”, nhưng người đang đứng trước mặt cô, sao dáng điệu đeo ba lô của anh lại có thể đẹp đến thế?

Như Sênh không hề để ý đến ánh mắt si mê của Khinh Văn, anh nói: “Bây giờ anh sẽ đến nhà sách, em có muốn đi không?”.

Khinh Văn gật đầu: “Đi chứ, đương nhiên là muốn đi!”.

Anh gật đầu, quay mình bước đi, cô vội vàng theo sau, bên ngoài trời đang mưa, cô không có ô, Như Sênh bật chiếc ô trong tay lên.

Khinh Văn vốn đang đứng ở bên phải anh, đột nhiên chuyển sang bên trái, Như Sênh cũng không chú ý, hai người bọn họ cứ như vậy bước vào trong màn mưa.

Trước đây Khinh Văn đã từng xem trên vô tuyến, một đôi tình nhân che chung chiếc ô dạo bước trong mưa, bức tranh đó thật ấm áp, thật lãng mạn, nhưng tại sao bọn họ đi trong mưa lại hoàn toàn không giống như vậy?

Như Sênh bước đi rất nhanh, thực ra cho dù là bất cứ việc gì anh cũng đều làm rất nhanh, khi đi bộ lại càng nhanh hơn, cho nên cô thường phải rảo bước đuổi theo anh, cuối cùng không chịu được, cô nói: “Như Sênh, anh có thể đi chậm lại một chút được không?”.

Anh cúi đầu có vẻ ngạc nhiên: “Tại sao?”.

-“Dù thế nào thì cũng chậm một chút đi!”. Cô nói vẻ rất đáng thương, anh nhìn cô một lúc, không nói gì, nhưng rõ ràng bước chân có chậm hơn.

Nhưng tại sao vẫn không đạt tới cảnh giới “dạo bước trong mưa” nhỉ?

Khinh Văn âm ức nhìn ra xung quanh, các đôi tình nhân vượt đi qua trước mặt họ, không phải đang nói cười thì cũng là ôm nhau rất thân mật. Còn bọn họ thì sao? Căn bản chẳng giống đôi tình nhân mà giống hai cha con, hơn nữa từ sau ngày hôm đó, anh cũng chẳng cầm tay dắt cô đi nữa.

Cô rất âm ức, trong đầu không biết là đang nghĩ gì, cuối cùng bước đi càng ngày càng chậm hơn. Như Sênh lại càng chẳng biết đang nghĩ gì, đi mãi đi mãi cuối cùng mới phát hiện ra người bên mình chẳng thấy đâu? Quay người lại mới thấy cô đang đi ở phía sau, bị mưa ướt hết mà chẳng có cảm giác gì.

Anh bước lại, trên gương mặt bình tĩnh xuất hiện vẻ giận dữ: “Tổng Khinh Văn, rốt cuộc là em đang làm cái gì hả? Cố tình muốn ốm phải không?”.

Tâm hồn treo ngược cành cây của Khinh Văn dần dần trở lại, ngẩng đầu chờ đợi nhìn anh đang chau mày, tay tự nhiên chủ động thọc sâu vào trong áo khoác của anh, ôm thật chặt: “Như Sênh...”.

Như Sênh bị động tác đột ngột của cô làm cho giật nảy người, cũng vì từ trước đến nay chưa từng có cô gái nào làm như vậy với anh, cả thân hình cao lớn trong phút chốc trở nên cứng đờ: “Em, em sao vậy?”.

Vùi đầu trong lòng anh, nhẹ nhàng lắc đầu, cô buồn rầu nói: “...Không sao!”.

Như Sênh muốn gỡ tay cô ra để xem rốt cuộc cô bị làm sao, nhưng Khinh Văn nhất định không chịu buông ra, ngược lại càng ôm chặt hơn.

–“Tổng Khinh Văn!”. Cuối cùng anh không thể chịu được những ánh mắt tò mò hoặc ngưỡng mộ của người qua đường, nhẹ nhàng ghé tai cô trách móc.

Tổng Khinh Văn miễn cưỡng ló ra khỏi ngực anh, phụng phịu: “Em đang lạnh mà, ôm một chút cho ấm cũng không được à?”.

Nói như là lỗi của anh vậy!

Như Sênh lẳng lặng lườm cô một cái rồi quay mình bước đi, Khinh Văn lập tức chạy theo: “Ồ, anh đợi em với!” rồi nắm lấy bàn tay to lớn của anh, trong lòng nghĩ: “Cuối cùng cũng tìm được cơ hội để nắm tay anh rồi!”.

Như Sênh hơi cựa tay, nhưng không rút ra được, anh im lặng, sau cùng năm ngón tay cũng co lại và nắm lấy tay cô: “Đồ ngốc!”, dường như cô nghe thấy anh nói như vậy. Thế nhưng cô cũng chẳng quan tâm, cô nghĩ nếu cứ được nắm tay anh như thế này, cùng nhau cao chạy xa bay đến tận chân trời góc bể, anh là người điên còn em là kẻ ngốc, mãi mãi đi trên vách đá cheo leo...

Đến nhà sách, Khinh Văn mới biết lí do vì sao Như Sênh muốn đến đây, hôm nay là ngày kỉ niệm mười năm thành lập nhà sách nên được giảm giá đặc biệt, đối với một người tiết kiệm như anh mà nói thì chỉ có lúc này mới bớt chút thời gian để đến. Có lẽ là do họ đến muộn nên bên trong người đông chật như nêm.

Như Sênh nói: “Em đi trước anh, cẩn thận một chút!”.

Khinh Văn gật đầu.

Khách hàng đi đi lại lại, lên lên xuống xuống, ồn ào, xô đẩy. Hai người bọn họ đi rất khó khăn, nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy phiền hà, bởi vì có thể cảm nhận được mùi hương của Như Sênh ở rất gần, bao trùm lấy thân thể cô. Chỉ cần quay người lại là khuôn ngực đầy đặn của anh ở ngay sau lưng, khuôn ngực đó đã che chắn cho cô khỏi va chạm với rất nhiều người.

Cuối cùng đám đông ấy cũng đẩy bàn tay cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh, đây là lần đầu tiên mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau, trao nhau hơi nóng miên man từ hai phía. Khinh Văn bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng, không biết vì thiếu oxy hay vì cái gì? Đôi chân cô bắt đầu run lên nhè nhẹ, cô cố gắng ghì chặt trái tim đang đập loạn nhịp, tất cả tâm tư đều đang tụ về lòng bàn tay hơi ẩm ẩm của anh.

Tất cả những tiếng ồn ào dường như bị ngăn lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng loa trong nhà sách đang phát bài hát: “Mặt trời trong bàn tay anh, như có một sức mạnh vững chãi nào đó, cho dù thế giới có rối loạn hơn nữa thì em cũng chẳng nao lòng. Mặt trời trong bàn tay em, có lẽ chỉ giống như trăng sáng nhưng lại mang tất cả tình yêu, chiếu vào anh những tia sáng ấm áp nhất của em”.

Cô đột nhiên muốn hỏi: Như Sênh, liệu em có phải là mặt trời trong tay anh?

Cô ngẩng đầu nhìn, ánh mắt Như Sênh vẫn hướng về phía trước, khóe miệng nhếch lên một độ cong vô cùng hoàn mỹ, cô cúi đầu, không nhìn được len lén bật cười thành tiếng.

Cô đã từng nghe có người nói, nếu như bạn thích một người và người đó cũng thích bạn thì đó chính là một kỳ tích. Kỳ tích đã xuất hiện rồi thì nhất định không được bỏ qua. Nếu như bỏ qua một lần thì chắc chắn nó sẽ không xuất hiện nữa.

Cô cảm thấy may mắn vì mình đã không bỏ qua, nếu không trong cuộc đời sẽ thiếu đi những khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, họ đã từng dựa sát vào nhau, gần như thế.

Cùng nhau nhẹ nhàng rung động, giận dỗi và dài lâu.

Khinh Văn nhớ ra sinh nhật của mình, vì Như Sênh và cô cùng ngày sinh, trước hôm đó một ngày, bố mẹ gọi điện đến chúc mừng con gái, hơn nữa còn chuyển khoản tiền tổ chức liên hoan sinh nhật cho cô.

Buổi tối, Như Sênh đi gia sư, cô và Tô Nghệ cùng nhau ăn cơm ở nhà ăn, Tô Nghệ hỏi: “Ngày mai hình như là sinh nhật cậu, muốn mình tặng gì?”.

– “Muốn gì nhỉ?”. Cô ngẫm nghĩ, lắc đầu mỉm cười: “Mình chẳng thiếu thứ gì cả, điều muốn nhất...có lẽ là vẫn còn phải cố gắng một thời gian nữa!”.

– “Có thật là không cần không? Đừng có nói là mình nhỏ nhen đấy nhé!”. Tô Nghệ và một miếng cơm: “Thực ra Thang thiếu gia muốn hẹn cậu đi chúc mừng, nhưng mình nghĩ, người cậu muốn được đi cùng không phải là cậu ấy, nhưng người ta lại có quà tặng, đợi chút nữa về phòng sẽ chuyển cho cậu”.

Không ngờ vẫn còn có người nhớ đến sinh nhật mình lại có quà tặng nữa, cô cảm thấy ấm lòng: “Tô Nghệ, cậu thật tốt quá, hãy thay tớ cảm ơn Thang Bồng nhé!”. Cô nói: “Nhưng cũng đừng suốt ngày nói mình là kẻ trọng tình hơn bạn như thế chứ...”.

– “Thế không phải à?”.

Đối diện với ánh mắt cao ngạo của cô ấy, Khinh Văn chỉ có thể giơ tay đầu hàng: “Ừ thì đúng, đúng được chưa nào!”.

– “Nhưng sự thực là như vậy cũng chẳng sao cả. Căn cứ vào kết quả điều tra trên mạng, về cơ bản - một trăm phần trăm các giới tính khác nhau trên thế giới đều như vậy, nếu không thì sao lại nói cùng giới đẩy nhau, khác giới hút nhau!”.

– “Đúng vậy nhỉ?”, Khinh Văn nhìn cô: “Nói như vậy, đợi đến lúc cậu có bạn trai thì cũng như mình bay giờ thôi, đúng không?”.

– “Hứ!”. Tô Nghệ lườm lườm: “Bạn trai mình không biết bây giờ đang cô đơn ở xó xỉnh nào đây! Sau này mình chọn bạn trai nhất định phải là người vừa có quyền vừa có tiền, hơn nữa phải đặc biệt yêu mình, mình tuyệt đối sẽ không bao giờ giống như cậu, sống chết chỉ thích có một người!”.

Khinh Văn hỏi: “Cậu đã có người mình thích chưa?”.

– “Cậu nói xem?”.

– “Thế không phải cậu thích Thang Bồng à?”.

Tô Nghệ bĩu môi: “Xin cậu đấy, sao có thể?”.

Khinh Văn cười rất ngạc nhiên: “Nhưng mỗi lần nhắc đến cậu ta là ánh mắt của cậu lại không bình thường chút nào!”.

– “Thật thế hả, cậu có bị hoa mắt không đấy?”.

– “Có một số chuyện, người trong cuộc không thể biết rõ được!”. Khinh Văn nói: “Hơn nữa điều kiện gia đình Thang Bồng rất tốt, tính cách phóng khoáng, mình thấy nếu như cậu ấy thích ai thì nhất định sẽ đối xử với họ rất tốt, đúng không? Huống hồ hai người lại là bạn thanh mai trúc mã, tại sao từ trước tới giờ cậu không nghĩ đến điều đó nhỉ?”.

Tô Nghệ thở dài: “Này, này, này, trước tiên mình phải giải thích rõ ràng cho cậu về một số vấn đề, cậu đừng ỉn là loại con gái ham mê tiền bạc. Đầu tiên, tiền – đúng là mình rất thích, nhưng mình thích vì mình muốn có tiền, mình muốn được gả ột người như vậy vì mình không hy vọng sẽ phải gánh vác gánh nặng gia đình chứ không phải muốn có được người có tiền. Thứ hai, mình gả ột người như thế không có nghĩa là mình yêu anh ta, cậu chưa từng nghe sao? Chín mươi chín phần trăm các cặp vợ chồng trên thế giới, đối tượng kết hôn của bọn họ không phải là người mà họ yêu nhất, hôn nhân cũng là chuyện thường thôi, theo thời gian, cũng không quan trọng là thích hay không thích nữa!”.

Khinh Văn nói: “Có phải là cậu quá bi quan không, huống hồ...tuổi của chúng mình bây giờ nghĩ đến chuyện kết hôn có phải là quá sớm? Mình chỉ là nói chuyện yêu đương với cậu thôi mà!”.

– “Nhưng mình lại không muốn nói chuyện yêu đương, nếu đã yêu thì nhất định phải kết hôn!”.

-“Nói như vậy...với Thang Bồng, một chút hứng thú cậu cũng không có à?”.

Tô Nghệ ôm đầu: “Thật sự là không thích mà...Nếu mình thích anh ta, thì mình sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình!”

Rất nhiều năm sau, Khinh Văn mới biết rằng, sự lừa gạt nguy hiểm nhất trên thế giới này là lừa dối chính bản thân mình.

Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng đến thư viện, khi đi qua sân bóng, Tô Nghệ đột nhiên phát hiện ra một tin chấn động thể giới và hét ầm lên: “Khinh Văn, mau nhìn kia, bên kia có ba đôi đang hôn nhau kia!”.

Giọng của cô vang lên lạnh lạnh làm Khinh Văn giật mình, chút nữa là không kịp bịt miệng của Tô Nghệ lại: “Sao mà cậu lại kích động như vậy? Đây đâu phải là lần đầu tiên nhìn thấy!”.

-“Nhưng lần này lại thấy ba đôi cùng hôn nhau một lúc mà! Cứ như là đang thi hôn nhau ấy? Thật là dũng cảm!”.

-“...”.

Nhìn Khinh Văn im lặng, Tô Nghệ đột nhiên xán lại gần: “Khai thật với chị đi nào, khi cô em và Phạm Như Sinh ở bên nhau có làm cái việc dũng cảm ấy không?”.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc, mặt bỗng ửng hồng, một hồi sau mới thốt ra được hai từ: “Không có!”.

-“Không đến mức đó chứ? Tuy mình biết ở một số phương diện Phạm Như Sinh rất ngu ngơ nhưng Khinh Văn nhà ta lại vô cùng hấp dẫn, anh chàng nào nhìn thấy đều không cầm lòng được, muốn được này nọ, này nọ. Tại sao anh ta lại cầm lòng được mà không đòi này nọ hả?”. Cũng chẳng đợi Khinh Văn mở miệng, Tô Nghệ đã đoán mò: “Lẽ nào ở mặt đó anh ta có vấn đề? Cũng phải thôi, mình nghe nói Thượng Đế rất công bằng, nếu như người nào đó có vẻ ngoài đẹp thì nhất định sẽ không được thông minh lắm, nếu như một người thông minh thì vẻ ngoài của anh ta sẽ bình thường thôi, Phạm Như Sinh về mặt nào cũng xuất sắc như vậy, không chừng khía cạnh đó thật sự có vấn đề, nếu không sao anh ta lại khó theo đuổi đến vậy?”.

-“Tiền, Tiểu Nghệ, cậu đang nói cái gì vậy!”. Khinh Văn lúng ba lúng búng, mặt càng thêm đỏ, ấp úng nói: “Thời gian chúng mình ở bên nhau không phải là làm việc thì cũng là cùng học, làm gì còn nghĩ đến làm, làm cái chuyện ấy hả...”.

-“Như thế thì càng thảm!”. Tô Nghệ xoa xoa cằm: “Nếu như hai người kết hôn, Phạm Như Sinh suốt ngày cúi đầu vào công việc, chẳng nhẽ đến con cái các cậu cũng quên không sinh hay sao?”.

-“Mình...”. Khinh Văn cuống cả lên, muốn thanh minh, nhưng lại không biết nói thế nào.

Đầu tiên Tô Nghệ nhếch môi cười, cuối cùng không nhịn được liền ôm bụng cười lớn: “Trời ạ, sao mà cậu lại đáng yêu đến thế này cơ chứ, chẳng trách đến Phạm Như Sinh cũng không thể thoát khỏi bàn tay quỷ quái của cậu, nếu như mình là con trai thì mình cũng thích cậu thôi, ha ha...”.

Khinh Văn trừng mắt nhìn cô.

Tô Nghệ không cười nữa: “Được rồi, cậu đừng nhìn mình bằng ánh mắt đó. Thực ra mình cũng muốn tốt cho cậu thôi. Để mình nói cho cậu nghe nhé, về phương diện tình yêu, cậu không nhất thiết phải chủ động trong mọi chuyện đâu, trong tình yêu, nếu cậu yêu nhiều hơn thì rất hay bị bắt nạt, đợi sau này muốn quay lại cũng rất khó đấy!”.

-“Mình biết rồi!”. Khinh Văn kéo dài giọng, “Ai yêu nhiều hơn thì sẽ chịu thiệt thòi nhiều hơn, mình đã sớm chuẩn bị tinh thần trước rồi!”.

Tô Nghệ hỏi: “Yêu như thế, cậu không cảm thấy rất mệt hay sao?”.

-“Mệt chứ...Nhưng tình yêu không phải như thế à, nếu như tính toán quá nhiều, có lẽ bây giờ mình và anh ấy vẫn là người dưng!”. Cô nói rất chân thật, “Huống hồ anh ấy đã từng nói, anh ấy sẽ cố gắng để thử trao tình thứ mình muốn, mình vẫn luôn chờ đợi!”.

Nhìn vẻ mặt đầy mãn nguyện của cô, Tô Nghệ khẽ nhếch môi: “Cái tay Phạm Như Sênh thật là may mắn. Nhưng cậu cũng đừng quên rằng, đem lại niềm vui cho chính mình cũng vô cùng quan trọng, đừng vì quá yêu hấn ta mà để mình chịu thiệt thòi, như thế là không đáng, biết chưa hả?”.

–“Biết rồi mà!”. Khinh Văn nhìn cô cười cười rồi đưa tay kéo cô: “Đi mau thôi, không thì không giành được chỗ đâu!”.

Là ai đã từng nói, những người đang yêu đều trở nên ngốc nghếch? Tô Nghệ biết, kẻ ngốc nghếch này hoàn toàn chẳng để lời nói nào của cô lọt vào tai!

Lúc Phạm Như Sênh về thì đã gần mười giờ, ký túc xá cũng chẳng còn ai ở dưới, liếc thấy bên bồn hoa có bóng người đang ngồi, anh cũng không để ý mà tiếp tục đi. Gượng đã nào...bóng người bên bồn hoa sao quen quen? Anh quay lại, đợi khi nhìn đã rõ, anh thoáng bất ngờ: “Sao em lại ở đây?”.

Khinh Văn ngẩng đầu, dáng vẻ thật đáng thương, cô vốn đã gầy, ngồi ở đó trông giống một khối nhỏ xíu, nhìn thấy anh, trong phút chốc đôi mắt cô trở nên rưng rưng: “Như Sênh!”, cô vội vàng đứng dậy, vì ngồi quá lâu nên hai chân tê cứng, nhất thời không đứng dậy được, nhìn cứ như sắp ngã, cũng may Như Sênh kịp thời đưa tay đỡ lấy cô.

Cô toét miệng cười, nhìn thấy anh lại nhú mày, Khinh Văn ngại ngùng nói: “Em ngồi ở đây lâu quá nên chân bị tê!”.

Như Sênh hỏi cô: “Có việc gì hả?”.

Quả nhiên anh không biết! Lúc này khi từ thư viện về Tô Nghệ đã nói với cô rằng: Con người Phạm Như Sênh, luôn dành hết thời gian cho học tập và công việc thì chắc chắn sẽ không nhớ ngày sinh nhật của mình. Cô cũng nghĩ vậy, nhưng dứt khoát sẽ không nhắc để dành cho anh sự bất ngờ! Đó chính là kết luận mà cô đã rút ra khi ngồi đây gần một tiếng đồng hồ.

Như Sênh thấy cô không nói gì, lại tỏ vẻ sốt ruột: “Nếu như không có việc gì thì anh đưa em về nhé!”.

Nói xong liền quay người định đi, Khinh Văn vội vàng đuổi theo nói: “Như Sênh, ngày mai em có một việc rất quan trọng muốn nói với anh, em đã đặt chỗ tại nhà hàng, sau khi đi dạy về, anh qua đó một chút có được không?”.

Anh nhìn cô nghi ngờ: “Việc quan trọng gì vậy? Nói bây giờ không được sao?”, lại còn đặt chỗ ở nhà hàng, cô ấy nhiều tiền nên không biết tiêu vào đâu à?

–“Không nói được đâu!”. Khinh Văn liên tục lắc đầu, “Thật sự rất quan trọng, chỉ có thể nói vào ngày mai, anh đến nhé!”.

Như Sênh không hề biết tâm tư nhỏ bé của cô, chỉ cảm thấy thật vô vị, nếu như thực sự có việc quan trọng thì tại sao phải đợi ngày mai mới nói được? Thế là anh chẳng do dự liền đáp ngay: “Không đi!”.

Về mặt Khinh Văn như sắp khóc, nín lấy tay áo không cho anh đi: “Đi mà, thật sự rất quan trọng, chỗ em cũng đã đặt xong rồi, anh không thể để em uống công như vậy chứ?”.

–“Em có thể hủy mà!”.

–“Không được, em đã trả tiền đặt cọc rồi, ông chủ cũng ưu đãi cho chúng ta, nếu hủy thì thật là không phải”. Khinh Văn nói rất có tình có lý, “Cũng chẳng tốn của anh bao nhiêu thời gian, đi mà anh, đi mà!”.

Rất ít khi cô như vậy, giọng nói rất nũng nịu, có anh chàng đi qua đó trong thấy, cười nhảu nhỏ trêu chọc bọn họ: “Này, đại mỹ nhân lại bám lấy Như Sênh nhà chúng ta rồi! Như Sênh nhà ta thật có điểm phúc!”.

Như Sênh rất ngại, vội gỡ tay cô ra, nhưng cô giống như con bạch tuộc cứ bám chặt lấy anh, vẫn cố gắng không mệt mỏi, cô nói: “Đi mà, chỉ một lần thôi, em cam đoan chỉ một lần thôi mà, không có ai khác, em chỉ nói với anh chuyện đó, nói xong anh muốn đi đâu cũng được, được không, Như Sênh, được không?”.

Cuối cùng Như Sênh cũng bị cô nài nỉ không còn cách nào đành phải đồng ý, sao trước đây không phát hiện ra cô ấy vốn có bản lĩnh “lèo nhèo”? Để tránh lại trở thành đề tài trong những cuộc “trà dư tửu hậu” của người khác, anh kéo cô sang bên cạnh, miễn cưỡng nói: “Để anh xem có thời gian không đã, nếu có sẽ đến, bây giờ em lập tức đi về cho anh!”.

Anh vô tình chạm phải tay cô, lạnh như băng, cô gái này, rốt cuộc đã ngồi ở đây bao lâu rồi?.

-“Thật không?”, nhưng Khinh Văn không thấy lạnh chút nào, đôi mắt lại ánh lên nét rạng ngời, dường như trong đó có hai hạt minh châu: “Nói lời phải giữ lấy lời, không được thay đổi đâu nhé!”.

-“Ừ”. Như Sênh hoàn toàn không để ý đến điều này, chỉ mong sao sớm đưa cô trở về ký túc, một người suy nghĩ đơn giản như cô thật là hiếm thấy, trời đông lạnh như vậy mà lại ngồi ở đây để nói một chuyện chẳng quan trọng gì?

Nhưng đối với Khinh Văn, đó là một việc không những quan trọng mà còn vô cùng quan trọng.

Đến dưới ký túc, Như Sênh nói: “Được rồi, mau lên đi!”.

Lần này cô rất nghe lời, ngoan ngoãn đi lên, nghĩ một chút, rồi lại quay lại nói với theo bóng anh: “Như Sênh, nhớ đấy nhé! Làm xong việc thì đến, không gặp không về!”.

...

Buổi tối, Khinh Văn nằm một mình trên giường, cô xoa xoa hai tay, vui vẻ lắm bầm: “Mặt trời trong tay anh, có sức mạnh vững chãi...”, đến nỗi Tô Nghê gọi cô bao lần cũng chẳng nghe thấy. Cô vẫn đang chìm đắm trong thế giới của Phạm Như Sênh, tất nhiên chẳng còn tâm trí đâu để quan tâm đến Trần Kiều Kiều, Từ Phân và Tô Nghê đang nhìn cô với ánh mắt rất kỳ quặc, Trần Kiều Kiều không chịu được, chau mày nói: “Con ranh này bị trúng tà à? Sao đi một chuyến về lại cười như vậy? Bị kích thích quá độ hả?”.

Tô Nghê than: “Không phải, không phải, tà này chẳng phải là tà ma đâu...”.

11. Chương 11

Chương 11: Hạnh phúc, người trên đường đều có thể bắt gặp!

Tối ngày hôm sau, lúc tám giờ ba mươi phút, Khinh Văn xách một túi đồ lớn đến nhà hàng, lúc này nhà hàng sắp đóng cửa, Khinh Văn mượn bếp, muốn đích thân mình chuẩn bị một bữa cơm để chúc mừng sinh nhật Như Sênh.

Mấy nhân viên học việc trong nhà hàng chuẩn bị về cũng xán lại nhòm nhòm. “Bao nhiêu là đồ ăn thế này đều dành cho anh Phạm thưởng thức à?”, một người liếc nhìn đồng hồ ăn hỏi, “anh Phạm thật là hạnh phúc, kiếp sau mình cũng muốn làm con trai!”.

-“Được không đây, dù cậu có là con trai thì cũng chẳng có ai thích, cậu tưởng người nào cũng tốt như Khinh Văn à?”. Tiểu Phàm nói, “Khinh Văn, thật sự là không cần chúng mình ở lại giúp chứ? Một mình cậu có làm được không đây?”.

-“Được mà, được mà!”. Khinh Văn mỉm cười gật đầu, họ không biết rằng nấu nướng cho người mình yêu hạnh phúc đến nhường nào, nghĩ đến đây, khóe miệng cô bất giác nở một nụ cười.

-“Thế thì bọn mình về thật đây”, Tiểu Phàm nói, “Cậu có chìa khóa rồi đây, buổi tối chỉ cần khóa cửa lại là được!”.

-“Mình biết rồi!”.

Mấy người vui vẻ chào nhau ra về, chỉ còn lại Khinh Văn.

Cô một mình bận rộn nấu nướng, thời gian cứ thế trôi đi, khi cô nhìn đồng hồ thì cũng đã gần chín giờ ba mươi phút.

Cô bật bếp, để lửa nhỏ hầm canh xương, những tiếng “ục ục” nho nhỏ liên tục phát ra, mùi thơm thoang thoảng phảng phất bay trong không khí. Bởi vì làm cho Phạm Như Sênh ăn, tay nghề nấu canh xương của cô ngày càng được cải thiện, đến đầu bếp của nhà hàng cũng phải giơ ngón tay cái khen ngợi cô.

Trong khi đợi canh chín, cô cũng đã làm xong các món chính và các món điểm tâm, từng đĩa được bê ra, bày biện trên bàn rất đẹp mắt. Sau đó cô lại lấy ra hai cây nến đã được chuẩn bị từ trước gắn lên giá và thấp sáng.

Cô hài lòng ngắm nhìn các món ăn bày đầy ắp bàn rồi lại giơ tay xem giờ, chắc một chút nữa Như Sênh sẽ đến! Cô đã chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo, đến bánh sinh nhật cũng cẩn thận bày ra. Bây giờ việc cô cần làm chính là ngoan ngoãn đợi anh đến, cũng may trong phòng rất ấm nên các món ăn cũng không bị nguội nhanh.

Cô nằm nhoài ra bàn và tưởng tượng ra vẻ mặt Như Sênh sẽ như thế nào khi trông thấy một bàn đầy ắp thức ăn đang đợi anh. Cô bật cười, cảm giác đó thật là hạnh phúc, khiến cô thấy mình như một người vợ đang đợi chồng về nhà ăn cơm.

Mọi người đều nói, muốn đến được trái tim của người đàn ông thì phải đi qua dạ dày của anh ta trước, người con trai mà cô yêu có đôi mắt sáng ngời, nhìn vào đó khiến người ta liên tưởng đến hồ nước thăm thẳm nơi rừng sâu. Anh có niềm tin và sự cố chấp riêng của mình, nhưng cô tình nguyện là một cô gái nhỏ ngày ngày chăm sóc cho anh. Đây chính là ước nguyện trong ngày sinh nhật thứ hai mươi mốt của cô. Nếu như có thể, cô mong anh khẽ nói một câu: “Sinh nhật vui vẻ!”, bọn họ sinh cùng ngày, cả hai đều nên được vui vẻ.

Chỉ là, cô không thể ngờ đến một ước nguyện nhỏ nhoi đến vậy cũng không được toại nguyện.

Thức ăn đã nguội hết cả.

Cô run run nhìn chiếc bàn đầy đồ ăn, cây nến đỏ đã cháy hết một nửa, anh vẫn chưa đến.

Từ trước tới nay anh luôn là người giữ lời hứa, cô vô cùng tin tưởng anh, cho nên không hề lo lắng anh sẽ sai hẹn. Ngồi trong căn phòng ăn yên tĩnh, lòng cô cứ thấp thỏm không yên, động tai nghe ngóng, lắng nghe những âm thanh bên ngoài vọng tới, tiếng xe ô tô, tiếng gió, thỉnh thoảng có tiếng người qua lại, mỗi lần nó mang đến cho cô bao nhiêu hi vọng, thì cuối cùng lại làm cô thất vọng bấy nhiêu, luôn cho rằng giây phút tiếp theo anh sẽ đến, nhưng cuối cùng anh không hề xuất hiện. Thời gian trôi qua từng phút, từng giây. Trái tim chờ đợi cũng dần dần nguội lạnh theo các món ăn.

Cô ngược đôi mắt mệt mỏi lên, đã mười hai giờ mười phút, bất giác...ngày sinh nhật, cuối cùng lại trôi qua như thế.

Lần này, thật sự cười còn khó coi hơn khóc.

Cô bỗng thấy tủi thân kinh khủng, chỉ muốn khóc, Tông Khinh Văn, mày thật là ngu! Tại sao hôm qua không nói rõ ràng với anh, có lẽ nếu biết anh sẽ không đến muộn, cũng có thể anh sẽ xin nghỉ một ngày để được ở bên cô, có lẽ...Cô chỉ muốn tạo cho anh một sự bất ngờ nho nhỏ nhưng giống như lời Tô Nghệ nói, Phạm Như Sênh vốn không phải là túyp người lãng mạn, mà cô nhất định không tin, cứ cố gắng để giữa hai người có chút ký ức lãng mạn và đây chính là kết quả mà cô nhận được.

Cô buồn bã phát hiện ra rằng, hóa ra trong tình yêu không phải chỉ một mình cô nỗ lực là tất cả có thể tốt đẹp, niềm tin mạnh mẽ đó không phải là không thể đẩy lùi, thậm chí nó còn mỏng manh như một trang giấy.

Sống mũi bắt đầu cay cay, trong lòng chua xót, nỗi tủi thân đang dâng trào trong lòng cô.

Khóc một trận thỏa thuê, cô vào nhà vệ sinh chỉnh trang một chút, nhìn vào gương, đôi mắt cô đã sưng tấy như quả hạnh đào. Sau khi khóc to, cô cảm thấy tâm trạng dễ chịu hơn chút ít, cũng có lẽ vì không có ai nhìn thấy, nhưng cô vẫn không hiểu liệu có phải do bản thân đã trở nên quá tham lam hay không, lúc đầu chỉ là đứng ở xa dõi theo bóng hình anh và nghĩ nếu một ngày nào đó bên cạnh anh có thêm hình bóng cô thì cô đã thấy hạnh phúc rồi. Nay điều đó đã thành sự thật nhưng cô lại cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ. Từ lần đầu tiên họ gặp gỡ, cô đã luôn luôn chạy theo anh, thuở nhỏ cô cũng không biết nguyên nhân tại sao mình lại theo sau anh, ngày bắt đầu là của nhau, cô vẫn cứ luôn chạy theo anh, cùng anh lên lớp, cùng anh tự học, cùng anh làm thêm. Người giống như anh, mãi mãi đi ở phía trước, nếu như bạn không thể theo kịp, chỉ một phút không chú ý thì hình bóng anh sẽ lẫn vào trong đám đông.

Cô cố gắng mỉm cười với chiếc gương, sau đó sẽ không cho phép mình buồn nữa, xét cho cùng Như Sênh cũng không làm gì sai trái, chỉ là anh không nhớ ngày sinh nhật của mình và anh cũng không biết ngày sinh nhật của cô, coi như đây là một lần thử nghiệm, lần sau không cần tạo sự bất ngờ mà cứ nói thẳng mọi việc.

Khinh Văn rửa mặt, khịt khịt mũi rồi đi ra, bây giờ đã rất muộn, ký túc cũng đã đóng cửa, xem ra cô chỉ có cách ở lại đây một đêm. Lúc trước, cô đã dọn dẹp đồ đạc trên bàn đầu vào đây.

Đi gần đến góc rẽ, chợt nghe có giọng con gái từ trong sảnh vọng tới: “Tất cả chỗ đồ ăn này không phải là do cậu làm chứ hả?”. Khinh Văn vội nép sát vào tường theo bản năng.

Một giọng nói quen thuộc cất lên khiến cô cảm thấy đau lòng, giọng nói đó lạnh lùng đáp: “Không phải!”.

–“Tôi cũng nghĩ thế, nếu như cậu lãng phí như thế này thì đâu còn là Phạm Như Sênh. Có phải các bạn học đã chuẩn bị để gây bất ngờ cho cậu không? Cậu nên nói trước với tôi, tôi sẽ không kéo cậu đi cùng như vậy, tôi cũng có thể cùng bọn họ chúc mừng sinh nhật cậu, xem này, đồ ăn đều nguội cả rồi”. Trong giọng nói pha lẫn sự tiếc rẻ.

Không biết Phạm Như Sênh đang nghĩ gì?

Tiếng bước chân lại vang lên: “Cửa chính này cũng chưa đóng, có lẽ bọn họ vẫn chưa đi? Có thể đi đâu nhỉ? Liệu bọn mình có nên ở đây đợi họ quay lại hay là đi ra ngoài xem thế nào?”.

Anh nhú mày, nhìn chỗ đồ ăn trên bàn, im lặng:

–“Như Sênh?”. Mạt Lạc gọi.

Phạm Như Sênh đáp: “Để tôi đưa chị về trước đã!”.

Thế là nhà hàng lại rơi vào im lặng, so với ban nãy sự im lặng còn khiến người ta ghê sợ hơn.

Khinh Văn ôm đầu quỳ trên mặt đất, cô chờ đợi, nếu như là lúc trước, cô vẫn còn có thể biện hộ cho sự thất hẹn của anh, nhưng giờ cô không tìm ra nổi một lý do để biện hộ cho anh nữa.

Cũng có lúc cô muốn quên đi tất cả vì sự thật quá tàn nhẫn.

Cô thật sự đã gần như quên rằng, bên cạnh anh vẫn có người đó, cô không biết mối quan hệ giữa họ là gì, chỉ biết rằng con người ấy luôn lạnh lùng và xa cách với tất cả mọi người, nhưng đối với cô ấy, mỗi cử chỉ, mỗi hành động, mỗi ánh mắt đều chan chứa sự dịu dàng ấm áp.

Trên đầu đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Cô ngẩng đầu, dưới ánh đèn loang loáng, bóng người hiện lên không được rõ ràng lắm, khuôn mặt cũng rất mơ hồ.

–“Như Sênh, anh đến rồi à!”. Cô vẫn mỉm cười nhưng nụ cười đó vô cùng gượng gạo, ai cũng có thể nhận ra.

Cô đứng dậy, mắt vẫn nhìn anh, nhưng trong ánh mắt cô anh không tìm thấy hình bóng của chính mình.

–“Em đang định về, cũng rất muộn rồi, chắc Tiểu Nghệ vẫn để cửa đợi, em về trước đây, anh cũng nên về sớm đi, chúc ngủ ngon!”.

–“Anh xin lỗi!”. Giọng nói trầm thấp đã ngăn bước chân cô lại, như bị thôi miên, Khinh Văn quay người lại, nhìn anh quên cả nói.

Sự im lặng giữa họ vẫn kéo dài, Như Sênh cũng trân trân nhìn cô, dưới ánh đèn loang loáng, cô chỉ có thể nhìn thấy rõ làn môi mỏng của anh đang mím chặt theo thói quen.

Khinh Văn đột nhiên bật cười thành tiếng: “Em không cần lời xin lỗi của anh, hãy nói rằng: Anh thích em!”.

Anh cúi đầu, không nói một lời.

Khinh Văn nhếch môi, đi đến trước mặt anh, cầm lấy tay anh cười nũng nịu: “Thôi được rồi, em không bắt anh phải miễn cưỡng, cũng không giận dỗi gì, anh có đói không? Để em mang đồ ăn hâm nóng lại, một phút là xong ngay ấy mà!”.

Câu trả lời của Như Sênh là dùng hết sức mình ôm lấy cô, ôm cô thật chặt, thậm chí còn làm cô quên cả kinh ngạc, chỉ có thể ngây ngô ngó nhìn bóng đèn ở cách đó không xa. Khinh Văn tham lam tận hưởng sự ấm áp trong vòng tay anh, tất cả sự tủi hờn, giận dỗi của cả một đêm đã tiêu tan trong vòng tay đó.

Khi hai người ngồi trên sofa, Khinh Văn đã thay hai cây nến mới, cô định hâm nóng lại đồ ăn nhưng Như Sênh không à nói chỉ muốn được ngồi bên cô, vì thế cô đành ngoan ngoãn ngồi bên anh. Nhưng ngồi mãi mà anh vẫn không nói gì, chỉ chăm chú nghịch bàn tay cô, bàn tay ấy không còn đẹp như trước, trên đó đã xuất hiện những vết chai dày. Cô hỏi anh: “Sao anh chẳng nói gì thế?”.

Anh nói: “Tại sao không hỏi anh hôm nay đã đi đâu?”.

Khinh Văn nhìn lảng ra chỗ khác: “Chắc chắn là có việc gì? Có phải đi gia sư về rất muộn đúng không?”. Cô đang giả vờ ngu ngơ, rõ ràng biết anh đi cùng Mạt Lạc.

-“Không phải!”. Anh nói: “Buổi tối, sau khi dạy xong đang trên đường đến đây thì Mạt Lạc gọi điện bảo anh về nhà có việc, anh vội vàng về nhà, sau đó mới biết, Như Tiêu và mẹ đã làm một bữa cơm nhỏ để mừng sinh nhật anh, đó chính là tâm ý của mọi người, anh không có lý do gì để từ chối, anh nghĩ rằng khi đợi không thấy anh đến, em sẽ ra về!”.

-“Vâng, được rồi! Nể tình anh vì lý do đó mà cho em leo cây, em miễn tội cho anh vậy!”. Cô dựa đầu vào vai anh, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Anh nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô: “Điều quan trọng mà em nói ngày hôm qua chính là chúc mừng sinh nhật của anh phải không?”.

Cô lặng đi, ngồi thẳng lên: “Đó là hôm kia nói mà, tuy đáng tiếc, nhưng vẫn muốn chúc anh một sinh nhật vui vẻ...”. Còn tự...chúc mình sinh nhật vui vẻ nữa chứ!

Cô không nói tiếp vì không muốn anh phải áy náy thêm.

-“Cảm ơn em!”, anh ngưng lại một lúc, “và xin lỗi em nữa!”.

Đêm nay, đây là lần thứ hai anh nói lời xin lỗi cô, cô biết với tính cách của anh, nói ra ba từ này là điều vô cùng khó khăn nên cô cũng chẳng so đo thêm. Cô mỉm cười, khe khẽ lắc đầu: “Không sao mà!”. Cô lấy ra một hộp quà vô cùng tinh xảo: “Cái này em tặng anh!”.

Như Sênh nhận lấy mở ra: “Đồng hồ?”. Anh nhíu mày, chăm chú nhìn, giá rất đắt. Nhưng...

-“Đừng nói là anh không cần!”. Hiếm khi Khinh Văn có thể lẩn lướt anh như bây giờ: “Đồng hồ này em đã mua bằng tiền làm thêm!”. Khuôn mặt cô tự nhiên ửng đỏ, “Anh biết mà, em đi làm thêm là để theo đuổi anh, nếu như không phải vì thế thì em cũng không thể kiếm được lấy một hào, cho nên tiền này đương nhiên là phần thưởng mà em dành cho chính mình, vì đã theo đuổi được anh!”.

Lời cô nói hơi thiếu logic, thực sự cô chỉ muốn tìm một cái cớ để anh nhận quà, cô hiểu tính cách của anh, thứ đồ quý như thế, dù thế nào anh cũng không dễ dàng nhận lấy, nhưng điều cô lo lắng nhất chính là anh sẽ cho cô là một cô gái hoang phí tiền bạc, không biết tiết kiệm.

-“Ngày mai em nghỉ việc đi!”.

-“Cái gì cơ?” Khinh Văn không bao giờ ngờ rằng anh sẽ nói câu đó, vội vàng giải thích: “Như Sênh, anh nghe em nói này...”

-“Em nghe anh nói đã!”. Anh trấn an cô, cô chỉ biết ngẩng ra nhìn anh. Như Sênh nói: “Anh vì gia đình nên mới đi làm thêm, em không nhất thiết phải làm theo anh, nên dành nhiều tâm sức hơn nữa cho việc học tập...”.

Khinh Văn mím môi: “Em sẽ không vì làm thêm mà bỏ bê việc học hành!”.

Như Sênh lắc đầu: “Không giống nhau đâu, chí ít em cũng không phải chịu nhiều vất vả như vậy, nếu như anh là em, thì tuyệt đối sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà phải mang khổ vào thân!”. Anh nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé trong tay mình, cho dù có nhiều vết chai, nhưng đôi bàn tay mềm mại ngày nào vẫn còn, so với đôi tay xù xì của anh cũng giống như khoảng cách giữa họ vậy. “Chúng ta vốn thuộc những đẳng cấp khác nhau, không nên qua lại, vì vậy trước đây anh mới luôn lạnh lùng với em, mà không chỉ có em, với tất cả những người khác cũng vậy!”.

-“Như Sênh...”.

Như Sênh vẫn tiếp tục: “Chắc hẳn em vẫn chưa biết hoàn cảnh gia đình anh đúng không? Anh là một đứa trẻ mồ côi và có một em gái tên là Như Tiêu, bọn anh đều được nhận về nuôi, tuy người mẹ bây giờ chỉ là mẹ nuôi, nhưng trong tận đáy lòng anh và Như Tiêu thì bà đã sớm trở thành mẹ đẻ từ lâu rồi. Từ nhỏ đến lớn, bà đều kiếm sống bằng nghề nhặt rác, bà là một người phụ nữ lương thiện, vì bị cha mẹ bỏ rơi từ ngày còn rất nhỏ nên bà luôn thấu hiểu những nỗi thống khổ mà một đứa trẻ mồ côi phải chịu đựng. Nghe nói, mẹ đã phát hiện ra và nhặt anh về ở dưới một cây cầu lớn vào một ngày mùa đông lạnh cắt, toàn thân anh đã tím tái, nếu như không được mẹ tìm ra và mang về thì có lẽ anh đã chết vì lạnh. Hôm đó là ngày mừng một tháng mười hai nên mẹ đã quyết định lấy ngày ấy là ngày sinh của anh rồi đặt tên anh là Như Sinh, nghĩa là tái sinh một lần nữa, nhưng vì mẹ không biết chữ, một lần anh bị ốm, khi mẹ đưa anh đi khám bệnh, một bác sĩ đã viết nhầm tên anh thành chữ Sênh trong từ Sênh Tiêu (*).

(*) Trong tiếng Trung chữ Sênh và Sinh đồng âm (BTV).

– “Việc mẹ lượm rác để nuôi anh khôn lớn thật không dễ dàng gì, sau này mẹ còn đón thêm Như Tiêu về, bà đã nhịn ăn để dành phần cho anh và Như Tiêu. Khi anh đến tuổi đi học, ngày ngày bà phải ra ngoài nhặt rác, lúc đó Như Tiêu rất hiểu chuyện, cũng biết theo mẹ đi nhặt đồ, nhân lúc bọn anh không biết, bà còn hóa trang đi ăn xin trên đường. Khi anh lên trung học, Như Tiêu cũng sắp vào tiểu học, nhưng lấy đâu ra tiền? Sô tiền cho anh ăn học đều là những đồng tiền thắt lưng buộc bụng mới có được, thế là anh liền tranh thủ những lúc không phải lên lớp để đi làm thêm, còn mẹ mỗi ngày đều thức khuya dậy sớm, cho đến một ngày mệt mỏi không gượng dậy được khiến lũ con phát hoảng. Bọn anh muốn tìm người giúp đỡ, nhưng những người qua đường đều lánh xa như lánh bệnh dịch, không cách nào khác, hai anh em đành chờ bà đưa đến bệnh viện, nhưng nhà anh lúc đó không có lấy một đồng, đến chứng minh thư nhân dân cũng chẳng có, khổn khổ cầu xin song cuối cùng vẫn bị người ta tống cổ ra khỏi bệnh viện. Về đến nhà, Như Tiêu vừa khóc vừa lắc tay anh nói: “Anh, em không đi học đâu, dù sao thì con gái đọc sách cũng chẳng có tác dụng gì! Anh, em có thể đi rửa bát, có thể làm việc nhà! Em thực sự không muốn đi học nữa!”. Cũng bắt đầu từ đêm hôm đó, anh đã nhận thấy sự tàn khốc của xã hội, anh đã thề với lòng mình rằng, cả đời này sẽ không cam chịu làm một kẻ tầm thường, nhất định phải thành công, để cả nhà được sống những tháng ngày vui vẻ và hạnh phúc. Cũng vì lần đó mà sức khỏe của mẹ càng ngày càng kém hơn, đó cũng là nguyên nhân khiến anh kiên trì theo đuổi nghề y. Anh không sợ mẹ và em gái sẽ trở thành gánh nặng ình, anh chỉ hy vọng mọi người có thể có được cuộc sống tốt đẹp và họ chính là những người quan trọng nhất đối với anh. Dù có những lúc áp lực, căng thẳng đến nghẹt thở, nhưng anh vẫn cam tâm tình nguyện, mỗi khi nhìn thấy niềm vui trên gương mặt mẹ và Như Tiêu, anh cảm thấy tất cả đều rất đáng!”.

Nghe Như Sênh tâm sự về cuộc sống của bản thân từ nhỏ đến lớn, Khinh Văn cảm thấy cõi được gánh nặng trong lòng: “Như Sênh, em tin anh, em luôn biết rằng anh là người có trách nhiệm, là người có tấm lòng, em nhất định không nhìn nhầm đâu!”. Cô nhìn anh với ánh mắt đầy triu mến và cảm thông với những nỗi thống khổ mà anh đã từng trải qua. Thật không ngờ, những gì anh đã trải qua vượt xa so với những tưởng tượng của cô! Lại có người, đến ngày sinh nhật của mình cũng lựa chọn một cách ngẫu hứng hay sao? Ngày hôm nay của hơn hai mươi năm về trước, anh đã bị bỏ lại dưới gầm cầu lạnh đến mức suýt chết rét, còn cô thì sao? Vẫn nằm trong chiếc nôi ấm áp và hưởng thụ niềm vui vẻ trong ngày được sinh ra, tương phản vô cùng rõ rệt.

Như Sênh thở dài: “Khinh Văn, anh nói những điều này không phải để tìm sự cảm thông nơi em, anh có nghĩa vụ phải cho em biết rằng nếu như em chọn một người như anh, anh sẽ không thể cho em những ngày tháng tốt đẹp, đặc biệt là gia đình anh có thể khiến em phải chịu đựng những ánh mắt tò mò từ phía người ngoài. Nhưng những điều này em phải biết, nếu như bây giờ em hối hận, thì những chuyện xảy ra giữa chúng ta có thể coi như là chưa từng có!”.

– “Tại sao em lại hối hận?”. Cô ngồi thẳng người dậy, chăm chú nhìn anh: “Người mà em thích chính là anh – Phạm Như Sênh và chẳng liên quan gì đến gia đình anh. Anh chưa từng nghe câu: “Yêu người, yêu cả đường đi lối về” sao? Em thích anh nên em sẽ yêu quý cả những người trong gia đình anh, hướng hồ đi và Như Tiêu đều là những người tốt như vậy. Hơn nữa...hơn nữa...”. Khinh Văn sụp mắt xuống, kéo bàn tay to lớn của anh đặt lên vị trí trái tim mình: “Hơn nữa, từ trước tới giờ em vẫn vô cùng yêu anh, thực sự yêu anh, lẽ nào anh không cảm nhận được?”.

Cảm nhận được trái tim đang đập liên hồi dưới bàn tay mình, lòng Như Sênh ấm lại, anh vuốt nhẹ mái tóc cô, vẫn thở dài mà nói rằng: “Anh chỉ lo, đến một ngày nào đó, em sẽ hối hận về sự lựa chọn của ngày hôm

nay!”.

Vốn dĩ cô định nói không phải, chỉ cần là anh, thì cô mãi mãi không bao giờ hối hận, nhưng mở miệng lại thành trêu chọc anh: “Nếu như thực sự lo lắng em sẽ hối hận, thế thì ngay từ hôm nay, anh hãy đối xử với em tốt hơn một chút nhé!”.

– “...”.

– “Không nên lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, phải cười nhiều hơn, chắc anh không biết mình cười đẹp như thế nào đâu nhỉ?”.

Như Sênh lườm cô một cái: “Được rồi, em đừng có được voi đòi tiên!”.

– “Em đâu có!”. Khinh Văn bỗng hí mắt như một chú cáo con: “Như Sênh, anh hãy thú thật với em đi, có phải anh đã bắt đầu thích em rồi không?”. Nếu không thì tại sao anh ấy lại nói với cô nhiều chuyện như vậy?

Thấy Như Sênh không nói gì, cô kéo tay anh đùa nghịch: “Nói đi, nói đi mà, thích em đâu phải việc gì ghê gớm lắm đâu mà phải giấu diếm người khác chứ! Em không kể lẽ khấp nơi đâu mà!”.

Đôi mắt đen thăm thẳm của Như Sênh nhìn cô: “Em...” rồi thở dài một tiếng, dịu dàng nói: “Em đúng thật là, đúng thật là...rất ngốc!”.

Ngốc thì là ngốc, sao lại còn phải thêm phớ từ nhấn mạnh ở trước nữa!

Khinh Văn giương đôi mắt to tròn nhìn anh thật ngây ngô.

Ánh mắt hai người giao nhau, bầu không khí cực kỳ yên lặng, lại thêm ánh đèn vàng mờ ảo, Khinh Văn đột nhiên không nói nữa, trên ti vi, khi đến đoạn này, thông thường hay có cảnh hôn nhau đúng không nhỉ? Cô chớp chớp rồi nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng kêu gọi: “Hôn em, mau hôn em nào!”.

Như Sênh bình tĩnh ngắm nhìn người con gái đang đứng trước mắt mình, anh nghĩ rất không biết rốt cuộc cô là loại sinh vật gì? Cô có một tinh thần mạnh mẽ, cứng cỏi, cho dù có bị chèn ép đến thế nào cũng không chịu khuất phục, cho dù có chịu nhiều tủi hổ cũng không mấy may oán hận và vẫn mỉm cười với anh.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn cô thật kỹ, cô có chiếc cằm tròn, chiếc cổ cao kiêu diễm, trắng nõn lộ ra ngoài chiếc áo khoác len cổ chữ V màu tím, cũng giống như vẻ mặt thuần khiết của cô vậy. Có ai đó đã từng nói, con gái là do nước tạo thành, anh thực sự muốn được miết lên đôi má phúng phính kia để xem có phải nó thực sự được tạo ra từ nước không. Nhưng khi đôi bàn tay anh đặt lên thì bỗng lại trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, kỳ lạ là nền đột nhiên vút tắt, Khinh Văn mở to đôi mắt, không gian tối bùng, không thể nhìn thấy một cái gì.

– “Sao nền lại tắt?”. Theo phản xạ cô đứng vụt dậy, chân va ngay vào góc bàn, đau điếng, đau đến mức cô hét tướng lên và ngã dúi dụi về phía trước. Như Sênh lập tức đưa tay ra giữ lại, cô ngã ngay vào lòng anh và đôi tay vô thức ôm lấy eo anh, mặt đỏ phừng phừng như lửa cháy.

Anh không những không gỡ tay cô ra mà còn ôm cô thật chặt.

Khinh Văn đau đến nổi bật ra câu oán thán: “Sao đột nhiên lại tắt nền, đâu có gió...”.

Miệng cô bị thứ gì đó mềm mại áp chặt.

Nếu như đoán không nhầm, thứ đang áp chặt trên miệng cô là...có phải là...của Như Sênh.

Từ trước luôn luôn mong đợi, không biết khi được đôi môi đẹp như tranh vẽ đó hôn thì cảm giác như thế nào? Trước đây đều là cô chủ động hôn anh, sao có thể tính là hôn? Bởi vì cô không thể tách đôi môi anh hé mở, rồi sau đó đưa đầu lưỡi linh hoạt vào trong...

Trong bóng tối, mắt cô mở tròn xoe, rõ ràng đang rất hoang mang, sự việc vẫn luôn chờ đợi đến khi thành hiện thực sẽ khiến cho trái tim con người ta loạn đến mức này chăng? Vị đầu lưỡi mềm mại, ngọt ngào. Nụ hôn của anh khiến người ta hoa cả mắt, cuốn cô đi trong sự run rẩy và chờ đợi, có chút gì nhút nhát và có cả sự đáp trả một cách non nớt vụng về. Đôi tay cô vẫn nắm chặt áo khoác của anh, không ngừng tự nhủ

với bản thân rằng phải ghi nhớ, phải ghi nhớ thật rõ giây phút này, bởi vì cô đã nhìn thấy bên bờ hạnh phúc rất gần bên cạnh, có thể đưa tay ra mà chạm đến được.

Sau một hồi lâu, xung quanh vẫn một màn đen bao phủ, cô thở gấp và nép sát vào lòng anh, nghe tiếng con tim anh nhảy nhót cũng giống như trái tim mình. Cô ngu ngơ nói: “Như Sênh, tim anh đập cũng rất nhanh!”.

Tiếng cười bật ra từ lồng ngực anh: “Đồ ngốc, tim không đập thì là người chết còn gì!”.

Cô nói: “Thế không giống nhau, anh thế này cho em cảm giác anh giống một người bình thường!”.

Anh nhíu lông mày: “Lẽ nào anh lại được coi là người không bình thường?”.

-“Đúng vậy, anh không biết điều đó à? Anh khiến cho người khác cảm thấy...Thôi, bỏ đi, em không nói đâu, dù thế nào thì bây giờ em cũng cảm thấy rất tốt, em nhất định sẽ ghi nhớ ngày hôm nay”.

Bởi vì đây là lần đầu tiên được ở gần anh như thêm chàng trai lạnh lùng kiêu ngạo ấy không còn xa vời khó với nữa.

Không phải là Khinh Văn không cảm thấy có chút tội lỗi, cả đêm hôm đó vì ký túc đã đóng cửa nên bọn họ không thể về, hai người đã ngủ lại ở nhà hàng. Cô cảm thấy có lỗi vì một người bạn rợn như Như Sênh, thời gian nghỉ ngơi vốn rất ít, nếu như ngủ không được ngon e rằng sẽ càng mệt mỏi?

Sáu giờ sáng, ký túc cũng đã mở cửa, trước đây Khinh Văn thường có thói quen quan sát những đôi tình nhân bịn rịn chia tay ở dưới lầu, nay đổi lại là mình, thú thực là rất xấu hổ.

-“Em lên lầu thật đây! Nếu như bây giờ anh không được khỏe lắm thì xin nghỉ một chút đi nhé, nếu không sẽ rất mệt đấy!”.

Như Sênh mỉm cười nhìn cô: “Câu này em đã nói ba lần rồi, có nhiều thời gian như vậy thì anh cũng đã về tới phòng rồi!”.

-“Đâu có đến nỗi phóng đại như vậy!”. Khinh Văn lẩm bẩm, bịn rịn không rời: “Vay em đi thật nhé!”.

-“Bốn lần rồi đấy!”. Giọng nói của anh rất nhẫn nại.

Khinh Văn quay mình, đi được vài bước rồi lại quay đầu lại, thấy anh vẫn còn đứng nguyên ở vị trí cũ. Trước đây cô vẫn thường nghe mọi người nói rằng, nếu như một người con trai nguyện đứng nhìn theo sau bóng dáng người con gái rời đi, thì người con gái đó nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Đột nhiên Khinh Văn cũng cảm thấy mình rất hạnh phúc, đi vào đến đại sảnh của ký túc gặp ngay dì quản lý, cô cất tiếng chào ngọt ngào: “Chào dì ạ!”.

Sau đó cười ngây ngô rồi phóng nhanh lên tầng năm, trước đây việc trèo lên lầu cảm thấy mệt mỏi bao nhiêu thì nay lại cảm thấy nhẹ nhàng bấy nhiêu.

Cả ký túc vẫn còn say giấc nồng, sáng hôm nay không phải đi học, mọi người đều muốn ngủ nướng.

Tô Nghệ nghe thấy tiếng mở cửa, cô mơ màng ngẩng đầu dậy, nói một câu: “Về rồi à...”, sau đó lại nằm xuống ngủ tiếp.

Khinh Văn rón rén đến cạnh lavabo, nặn kem, đánh răng và rửa mặt, tất cả đều được làm trong tâm trạng hết sức vui vẻ, sau đó cô ngó mình trong gương, cảm thấy có cái gì đó không giống như bình thường, rốt cuộc là cái gì nhỉ? Ngay đến cả cô cũng không thể phát hiện ra rằng cô vẫn đang cười ngô nghe với chiếc gương, Tô Nghệ vừa ngủ dậy liền hỏi Khinh Văn: “Vừa mới sáng mà cậu làm gì vậy? Đứng một mình cười với gương đã lâu rồi đấy!”.

Cô cứ cười ngây ngất ngơ ngơ, ai đó đã nói rằng khi yêu, một cô gái thông minh đến đâu cũng trở nên ngốc nghếch đi vài phần.

Sau đó những nụ hôn giữa hai người cũng trở nên tự nhiên hơn rất nhiều. Nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng diễn ra trên đường đưa cô đi học về, hay ở nơi nào tương đối kín đáo. Như Sênh không thích ôm ấp áp áp, anh em em trước mặt đông người như hầu hết những đôi tình nhân khác. Cho dù thực sự yêu nhau nhưng anh có rất ít thời gian, tuy rằng Khinh Văn theo sát, nhưng trên thực tế thời gian cô giành được

cũng không nhiều, mỗi khi vì bận rộn mà không chú ý được đến cô, khi đôi mắt anh nhìn cô đầy hối lỗi thì cô đều mỉm cười vì muốn anh đừng quá lo lắng.

Tô Nghệ thường nói rằng, cô là dạng người dễ dàng quên đi phiền não, cũng chẳng quá so đo tính toán, cho nên mỗi ngày đều rất vui vẻ, thậm chí ngay đến bản thân, cô cũng tự cho rằng mình thuộc kiểu người đó. Rất lâu về sau, cô mới biết rằng kỳ thực đó là một sự chấp nhận thiệt thòi, vì người bạn yêu là như thế thì bạn chẳng nên so đo tính toán thiệt hơn làm gì.

Cô có quá nhiều ký ức, trên con đường ngoằn ngoèo từ thư viện đến ký túc, đó là nơi anh đã trao cô những nụ hôn, là nơi cô đã nũng nịu trong lòng anh, là nơi cô đã nghịch ngợm đôi bàn tay đầy những vết chai sần của anh, là nơi khi thỉnh thoảng ngẩng đầu, khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp đẽ của anh ở rất gần khiến cô không ghìm được mà len lén đặt trộm một nụ hôn lên đó, sau đó lại vội vàng cúi đầu, giả vờ như đang xấu hổ lắm. Sau này khi đã trở nên thân thiết hơn, Khinh Văn mới phát hiện ra rằng, kỳ thực Như Sênh là một chàng trai vô cùng tinh tế và dịu dàng, mỗi khi cô ngã, anh đều nắm lấy tay và ôm cô thật chặt; mỗi khi cô giận dữ, anh đều tìm cách để hòa giải với cô; mỗi khi ăn cơm, nếu có hạt cơm dính trên miệng, anh đều nhặt đi giúp cô. Anh rất thích được đan mười ngón tay thật chặt, được cọ trán với cô. Niềm hạnh phúc của họ lúc ấy, người đi đường nào cũng có thể nhận ra.

12. Chương 12

Chương 12: Một mình nhớ nhung

Cuối tháng mười hai, Khinh Văn tham gia kỳ thi tiếng Anh cấp sáu, đầu tháng một nhà trường cho học sinh nghỉ, những sinh viên trong ký túc đã sớm về với gia đình. Trần Kiều Kiều cũng chẳng đợi lâu mà vội vã bay đến bên cạnh người yêu, Từ Phân cũng đã về quê từ lâu, nhà Tô Nghệ tuy ở thành phố G nhưng cô và anh họ đã hẹn đi du lịch nên cũng thu dọn đồ đạc để đi, chỉ còn một mình cô lười nhác một thời gian dài trong trường. Tết Nguyên đán nhà hàng đóng cửa, nhưng điều đó không có nghĩa là Phạm Như Sênh được rảnh rang hơn, anh bận rộn đi làm thêm khắp nơi cho nên thời gian ở bên cô cũng chẳng tăng thêm là bao. Khinh Văn liền mượn chìa khóa nhà hàng của ông chủ, khi Như Sênh đi làm thêm, cô một mình ở trong bếp của nhà hàng để nghiên cứu các món ăn, mỗi ngày đều nấu rất nhiều các món ngon khác nhau để anh thưởng thức.

Từ mười hai giờ đến một giờ rưỡi là thời gian nghỉ trưa, cô luôn xuất hiện rất đúng giờ, mấy nhân viên khác đều nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, thỉnh thoảng còn trêu đùa: “Ày da, thật là tuyệt đấy, bạn gái đã xinh đẹp lại còn biết chăm sóc người khác nữa chứ!”. Người này là một fan hâm mộ của Châu Kiệt Luân, thậm chí còn hơi quá đà, khi nói chuyện, mỗi câu đều không quên thêm vào câu kinh điển của thần tượng: “Ày da, thật là tuyệt đấy!”.

“Bạn gái”, mỗi lần cô nghe thấy từ này, tận đáy lòng như có đóa hoa đang bùng nổ, thế là ngày hôm sau, trong khi đợi đồ ăn được hầm chín, cô còn làm thêm khá nhiều đồ điểm tâm để mời bọn họ.

Ngày mùng ba Tết không còn bận rộn như ngày mùng một nữa, lúc nghỉ trưa, cô vẫn đến như thường lệ, có giọng trêu ghẹo của ai đó cất lên: “Như Sênh, bà xã cậu đến rồi kìa, còn không mau ra đón!”.

Hai từ “bà xã” khiến cho trái tim cô muốn bay khỏi lồng ngực, ngay cả khi đã quen với hai chữ “bạn gái” thì đối với hai chữ này cũng vẫn đỏ bừng mặt. Thấy Như Sênh đi đến bên cạnh, cô bưng hộp giấy trong tay như đang dâng châu báu và nói: “Anh đã đói chưa, hôm nay em nấu rất nhiều cơm đấy!”.

– “Ày da, thật tuyệt vời, định vỗ Như Sênh thành heo đây mà, hôm nào cơm cũng nhiều cả!”. Ai đó tiếp tục chòng ghẹo.

– “Cậu đang ganh tị đấy hả? Đừng có ở đây cản trở người khác hàn huyên tâm sự. Ày da, biến mất đi!”. Một cái đầu khác lộ ra.

– “...”.

Khinh Văn nhìn bộ dạng hai người họ mà tự nhiên bật cười thành tiếng, mỗi lần anh ta nói “Ây da”, cô đều cảm thấy thật buồn cười.

-“Đừng để ý đến bọn họ!”. Như Sênh đưa cô đến gần cửa sổ, nhìn cô bày ra từng món ăn, quả nhiên là quá nhiều, nụ cười trên môi anh tắt hẳn: “Chẳng phải đã nói là đừng làm nhiều đồ ăn như thế này rồi sao? Anh không ăn hết được!”.

Nhưng Khinh Văn lại không nghĩ như vậy, Như Sênh quá gầy, điều này mang đến cho cô một thứ ảo giác kỳ lạ - như kiểu chớp mắt một cái là đã chẳng thấy anh đâu.

-“Dù sao thì em cũng chẳng có việc gì, cứ nấu mãi nấu mãi rồi thành ra nhiều như thế này!”. Cô đang biện hộ cho chính mình: “Đây là món thịt kho tàu mà em thích nhất, anh nếm đi, xem có ngon hơn hôm trước chút nào không?”.

-“Ừ!”. Như Sênh gạt đầu, ăn một miếng rồi nhận xét một câu khiến Khinh Văn suýt thổ huyết: “Có vị của mẹ!”.

Cô giận dữ giậm chân: “Em không phải là mẹ, em là bạn gái anh!”.

-“Vậy xin hỏi bạn gái, khi nào thì em về nhà?”.

-“Mấy ngày nữa nhé!”. Cô nói: “Cho dù có về sớm thì cũng chẳng có việc gì, hơn nữa em sẽ rất nhớ anh!”.

Anh cười vui vẻ nhìn cô: “Chỉ có một tháng thôi mà, em có cần phải thế không?”.

-“Hừm. Anh nghĩ ai cũng “máu lạnh” giống anh hả?”. Khinh Văn giận dữ nói, “Đợi đến lúc không có em ở cạnh, anh cẩn thận kéo ngày nào cũng hắt xì hơi đấy nhé!”.

Anh hỏi: “Vì sao?”.

-“Bởi vì đó là lúc em đang nhớ anh!”, cô trả lời rất trơn tru.

Tuyến xe buýt 202 cứ mười phút lại có một chuyến. Khinh Văn đã lên xe, nghĩ lại lời “trù ẻo” của mình khi này, không nhận được liền bật cười, cô vốn cho rằng Như Sênh sẽ lạ giáo huấn mình, nhưng không ngờ anh lại cười cười nói: “Nhờ phúc của em đấy! Sau này, mỗi lần anh bị hắt xì hơi đều sẽ nhớ đến em!”.

Nghĩ đến dáng vẻ anh khi nói câu đó, cô lại không nhận được cười.

Nhưng anh muốn cô về nhà sớm, anh như thế là sao? Lẽ nào anh không muốn cô ở thêm mấy ngày bên cạnh anh sao? Có những lúc, cô phát hiện ra mình vẫn không hiểu anh đang nghĩ những gì nữa? Từ ngày bắt đầu yêu nhau đến nay, anh cũng chưa từng một lần nói câu: Anh thích em!

Cô thở dài rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không phát hiện ra những người bên cạnh đang nhìn cô với ánh mắt khác thường: Con bé này làm sao ấy nhỉ? Vừa mới cười ngoác miệng chưa được bao lâu lại bắt đầu thở dài ngao ngán.

Cuối cùng Khinh Văn cũng lên đường về nhà, nguyên nhân vì Như Sênh không muốn cô chẳng có việc gì lại cứ suốt ngày lãng phí thời gian trước mặt anh như vậy. Trong thâm tâm cô biết rõ Như Sênh ghét nhất là chuyện đó, anh cảm thấy lãng phí thời gian là một việc vô cùng xa xỉ, trong thế giới của anh, mỗi ngày làm những gì, phải hoàn thành việc gì, thậm chí đến thời gian biểu trong tương lai đều đã được lên kế hoạch dày đặc, cũng giống như chiếc lô cốt hồi nhỏ anh đã từng đắp, không gian kín mít, không có lấy một khe hở, mà có lẽ cô là cánh cửa duy nhất.

Ngày cô về nhà, Như Sênh dậy sớm đi tiễn cô, nhưng trong lòng cô vẫn có chút bức bối, anh thực sự không quan tâm đến cô chút nào sao? Một chút biểu hiện của sự bịn rịn khi chia tay cũng được mà...Nhưng gương mặt anh vẫn lạnh lùng như mọi ngày, giống như anh đang đi tiễn một người dưng vậy.

-“Anh về đi, em đợi xe một mình cũng được mà!”. Giọng cô pha lẫn chút bức bối. Cho dù là đầu gối thì cũng phải có chút cảm giác chứ? Anh không nói những lời ngọt ngào thì chẳng trách làm gì, nhưng cả quãng đường dài mà chẳng nói với cô một lời, cứ giữ im lặng như bình thường.

Làn môi mỏng của anh hơi nhếch lên, hình như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Sau đó, anh quay người đi thật, Khinh Văn lặng người nhìn theo bóng dáng anh, cố nén niềm chua xót đang dâng lên trong lòng và kiềm chế để khóe mắt không ầng ầng nước. Cô không dám tin rằng anh thực sự đã bỏ lại cô một mình ở nơi này, dường như chỉ trong một tích tắc cô đã bắt đầu hối hận – im lặng thì im lặng chứ sao, thực ra cô cũng đã quen rồi, việc gì mà phải so đo tính toán? Cô quay phắt người, muốn gào lên bảo anh dừng lại, nhưng bên xe đông người quá mà bóng dáng anh chẳng biết đang ở nơi nào? Hành khách vẫn ùn ùn qua lại, bên xe cực kỳ náo nhiệt nhưng cô cảm thấy sao cô đơn đến thế.

Khinh Văn có một ảo giác, liệu anh có trở lại nữa hay không? Cô mím chặt môi và cảm thấy nỗi tủi thân đang dâng trào. Thực ra, trước giờ cô chưa bao giờ nói ra, ngay cả đến Tô Nghê cũng không biết, cô không phải là người rộng lượng đến thế, trong lòng cô luôn canh cánh một cảm giác không an toàn, mỗi lần sau khi Như Sênh đưa cô về ký túc, cô đều nghĩ rằng, đây liệu có phải là một giấc mơ, liệu sau khi ngủ dậy, Như Sênh có trở lại về lạnh lùng xa cách như thuở ban đầu? Quen nhau đã lâu như vậy mà cô vẫn chưa nhận được một lời hứa nào. Tuy hầu hết các cô gái đều nói rằng không nên tin vào lời hứa của đàn ông, nhưng khi đã yêu thì tất cả bọn họ lại đều mong chờ một cách ngây ngô, cho dù biết rằng cuối cùng vẫn chẳng thể thực hiện được, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, sự mãn nguyện ngắn ngủi cũng đủ để cô vui vẻ hết cả ngày, điều đó chẳng đúng sao?

Thế nhưng, đến lời nói dối đó anh cũng keo kiệt với cô.

Cô ngậy người ra nhìn những người qua lại, trong lòng tràn ngập hoài nghi, Như Sênh, rốt cuộc anh có thích em không? Nếu như thích thì tại sao chẳng bao giờ nói ra? Nếu như không thích thì tại sao lại cho em cái ảo giác rằng anh thích em?

Cho đến tận khi một bóng râm trùm lên trước mắt cô, theo bản năng Khinh Văn ngẩng đầu, dờ dẫm nhìn người vốn đã bỏ đi, nay lại đang đứng trước mặt cô.

–“Như Sênh...”. Cô lao vào lòng anh, tay ôm lấy eo anh, giọng nói run run: “Em tưởng anh đã đi thật rồi, em tưởng anh đã thực sự bỏ em lại...Anh thật là đáng ghét!”.

Người Như Sênh dường như cứng lại, anh đỡ cô ra, lau lau hàng nước mắt đang lăn trên má cô, nhíu mày nói: “Anh đi mua đồ ăn sáng cho em mang lên xe ăn mà!”.

Nói như thế có nghĩa là anh không hề muốn đi? Hơn nữa còn chu đáo nghĩ đến chuyện cô chưa được ăn sáng.

Không phải là cô không cảm động, kỳ thực lồng ngực cô đang nghèn nghẹn, bức bối không thể diễn tả bằng lời. Cô lại cười híp mí, giành lấy chiếc túi trên tay Như Sênh: “Để em xem anh mua được những gì...”, có một bình sữa đậu nành nóng và hai chiếc bánh mì ruốc. Cái cảm giác nghèn nghẹn trong lòng càng trở nên mãnh liệt hơn, bình thường Như Sênh rất tiết kiệm, bữa sáng chỉ cần hai cái bánh bao là xong chuyện, nhưng bữa sáng anh mua cho cô, đối với những người bình thường khác thì không nói làm gì, nhưng đối với anh mà nói, nó đáng giá bằng cả ba bữa ăn trong ngày của anh.

–“Như Sênh, số điện thoại nhà anh như thế nào? Trong kỳ nghỉ, em có thể gọi điện cho anh được không?”.

–“Nhà anh không có điện thoại!”. Anh lắc đầu, đón lấy túi hành lý trong tay cô, chỉ để Khinh Văn cầm bữa sáng mà anh vừa mua về.

Tổng Khinh Văn! Mày đúng là đồ ngốc. Cô ân hận sao mình lại lỡ lời như vậy? Nghĩ đi nghĩ lại, muốn nói nếu trong kỳ nghỉ, lúc nào có thời gian em và anh sẽ nói chuyện qua điện thoại nhé, rồi lại nghĩ tiếp, tiền điện thoại đắt như thế, chẳng phải là còn phải tiết kiệm sao? Là ai đã từng nói, khi người con gái bắt đầu tiết kiệm tiền cho người con trai thì điều đó chứng tỏ là cô ta đã yêu chàng trai ấy, không nghi ngờ gì, yêu anh đã là chuyện từ rất lâu, rất lâu về trước, còn tiết kiệm tiền cho anh thì mới là lần đầu.

–“Thế thì anh nhớ phải nhớ em đấy nhé!”. Cô sợ anh lại im lặng, không để anh có cơ hội mở miệng liền tiếp tục nói: “Hay anh về trước đi, chút nữa vẫn còn phải đi làm, rất vội mà!”.

Anh lắc đầu: “Anh đợi cùng em!”.

Như Sênh vẫn kiềm lời như mọi khi, trong giờ khắc đó, cô chỉ muốn bật khóc, chỉ vịn vịn với bốn chữ nhưng đã làm cho cô xúc động, một thứ cảm giác mà trước nay chưa từng có. Cảm giác bị ai vừa cô đơn lại vừa

hạnh phúc cứ tự nhiên len lỏi vào tâm hồn cô. Khinh Văn nghĩ, có lẽ cả đời nay cô sẽ ghi nhớ lời nói ấy, đó chính là ký ức của riêng mình cô.

-“Đã uống thuốc chống say chưa?”. Anh hỏi.

Cô gật đầu và cảm thấy thật mừng vì anh vẫn nhớ là cô hay bị say xe. Đó là vào một lần khóa trên có tổ chức đi tham quan. Tất cả mọi người đều đi xe của trường, cô đã say xe cả một ngày, cuối cùng còn nôn cả vào người anh.

Lần này vì tất cả học sinh đều được nghỉ nên vé tàu rất khó kiếm, ngay từ đầu cô đã không muốn về nhà sớm như thế này, mua không được vé tàu nên chỉ có thể đi bằng ô tô. Tuy lộ trình chỉ kéo dài bốn, năm tiếng đồng hồ nhưng như thế cũng đủ để làm cô mệt lử rồi.

-“Những thứ cần mang theo không quên gì chứ?”.

-“Vâng!”.

Cô “Vâng” một tiếng, cuộc nói chuyện này thật là thương cảm.

-“Nếu như về đến nhà rồi thì gửi tin báo bình an qua chỗ Tào Châu nhé!”, anh nói, “để anh biết là em đã về nhà an toàn!”.

-“Được rồi...”. Cô đang nhìn xuống đầu ngón chân mình, cuối cùng không chịu được, một giọt nước mắt to tròn rơi xuống, tiếp đó là cả thác nước đổ ào ạt.

Cô nghe thấy tiếng anh thở dài, đặt hành lý xuống và nâng cầm cô lên, vỗ điệu chau mày như cũ: “Chưa từng thấy người nào mít ướt như em!”.

Cô vẫn còn đang khóc, bờ vai rung rung, thút tha thút thít đến nỗi nói cũng không được rõ ràng: “Em, thật sự là em không nỡ xa anh!”.

-“...”. Anh nhìn cô cười khỏ, dịu dàng lau nước mắt cho cô.

Cô sụt sịt mũi rồi nhìn anh thật đáng thương: “Như Sênh, để em ở lại hai ngày nữa được không? Chỉ hai ngày thôi mà, có nhiều đâu, em hứa là sau hai ngày em sẽ ngoan ngoãn về nhà!”.

Anh không cười nữa: “Đừng bướng bỉnh nữa, ở lại hai ngày cũng chẳng làm được việc gì, hơn nữa, anh cũng không có nhiều thời gian như thế để đi tiễn em, thôi về đi nhé!”.

Đột nhiên tiếng loa phóng thanh của bến xe vang lên: “Hành khách đi từ thành phố G đến thành phố H, xin mời lên xe, xe đang chuẩn bị chuyển bánh!”.

Niềm hy vọng của Khinh Văn cuối cùng cũng bị động tác cất hành lý của Như Sênh phá tan.

Anh kéo cô lên xe, chọn một ghế ở gần cửa sổ, dặn dò vài câu rồi đi xuống.

Cô mở cửa sổ, nhìn anh xuống xe sau đó gio tay vẫy vẫy, anh liền đến trước cửa sổ, hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

-“Không có việc gì!”. Cô nói giọng buồn buồn, đôi mắt ầng ậng nước nhìn anh, cái nhìn như muốn đem hình bóng anh khắc sâu vào tâm trí, “Chỉ là muốn nhìn anh thật kỹ!”.

-“...”.

-“Em sẽ quay lại trường sớm thôi!”. Cô nói: “Em về đến trường là sẽ đi tìm anh ngay!”.

-“Ừ!”.

-“Anh phải tự chăm sóc mình thật tốt đấy, đừng vì quá bận mà lại bỏ cơm, em đã nhờ ông chủ để ý đến anh rồi đấy!”.

-“Ừ!”.

-“Còn nữa...”. Cô ngập ngừng, cảm giác cay xè xộc lên sống mũi, nước mắt lại chảy xuống như mưa, “Còn nữa, anh nhất định phải nhớ đến em nhé!”.

-“Được!”. Lần này, anh hạ thấp giọng nói thật nhẹ nhàng.

-“Vây...vây anh đi đi, em kéo cửa sổ lại đây!”. Nói xong cô bặm môi, nhìn anh một lần cuối, quyết tâm đóng cửa lại và không nhìn anh nữa. Đột nhiên một nỗi oán hận trào lên, chẳng có việc gì sao cha mẹ lại chuyển đến thành phố H làm gì?

Cuối cùng xe ô tô cũng bắt đầu chuyển bánh.

Cô chỉ cảm thấy trong lòng thật buồn bã, giống như vừa bị mất đi một thứ gì đó.

Cuối cùng cô vẫn không chịu được, lại kéo cửa sổ ra. Trong biển người đông đúc, chỉ cần nhìn lướt qua là đã tìm thấy anh.

Anh vẫn đứng một mình ở nguyên chỗ cũ, ngược với ánh sáng, thân hình cao ráo, cân đối, mái tóc mềm mại bóng mượt đang nhẹ nhàng tung bay theo gió buổi sớm, anh lặng lẽ nhìn theo hướng xe cô đi. Trong chốc lát, tất cả như biến thành hư vô, âm thanh xung quanh dường như không tồn tại, chỉ có ánh mắt giao nhau.

Ánh dương trên đỉnh đầu soi rõ khuôn mặt sáng như tuyết và còn có thể nhìn rõ đường vân trên làn môi của anh.

Khinh Văn đột nhiên thò đầu ra ngoài cửa sổ, dùng tay bịt loa, hét lớn: “Nhớ là phải nghĩ đến em...”. Nhớ là không được quên em.

Trong mông lung, cô dường như nhìn thấy làn môi hoàn hảo của anh đang nhẹ nhàng cong lên.

Khinh Văn say xe đến choáng váng đầu óc, cô gọi điện cho Tào Châu báo rằng mình đã đến nơi, hình như bên đó đang rất bận, Tào Châu nói Như Sênh đang giúp khách gọi món và còn hỏi cô có muốn nói chuyện với anh không, mặc dù Khinh Văn rất muốn nhưng lại thôi, cô nói: “Anh giúp em báo với anh ấy một câu là được rồi!”.

Gác điện thoại xong cũng vừa lúc xe dừng, cô là người xuống xe cuối cùng, bên ngoài, cha mẹ đã đứng đợi ở đó. Khinh Văn lao đến, ôm chầm lấy mẹ. Nghe mẹ ca thán sao cô gây đến mức này, nhưng cô lại cảm thấy thực ra mình rất hạnh phúc.

Một tháng nghỉ đông, đến quá nửa thời gian cô nhớ nhung Như Sênh, nửa còn lại cô quần quýt bên người thân, cùng cha mẹ hàn huyên tâm sự. Khi nói chuyện, Khinh Văn cũng kể về chuyện của mình và Như Sênh, cha nói: “Thảo nào con gái cha lại thích như vậy, lúc nào đưa cậu con trai đó về nhà xem thế nào nhé!”.

Khinh Văn cười “hi hi” đầy ngây ngô: “Có muốn cũng chẳng được, anh ấy bận rộn thế cơ mà!”.

-“Nghe có vẻ là một chàng trai tốt, rất hiểu chuyện!”. Ông Tống nói: “Con ngần này tuổi rồi, cha cũng chẳng phản đối chuyện tình cảm của con làm gì, nhưng phải biết có chừng có mực, những chuyện gì nên làm, những chuyện gì chưa nên làm, cha nghĩ con phải hiểu rõ!”.

Những chuyện chưa nên làm ấy, tất nhiên Khinh Văn biết rõ ý cha là gì. Khi học cấp ba, có lần vô tuyến đưa tin, có đề cập đến chuyện thanh thiếu niên sớm nếm “trái cấm”. Khi ăn cơm, ông Tống ca thán ngay bên bàn rằng thanh niên thời nay trưởng thành quá sớm, yêu đương u mê đến quên đường về, kết quả mới hai mươi hai, hai mươi ba tuổi đầu đã mang thai khiến gia đình lo lắng vô cùng...

Khinh Văn biết thực ra là ông đang nói nhảm.

Nhưng lúc đó cô vẫn còn là một cô gái ngoan ngoãn, không có gì phải lo lắng. Nhưng bây giờ? Thực ra cũng chẳng phải lo lắng làm gì? Giữa bọn họ, lúc thân thiết nhất trao nhau nụ hôn mà thôi, trước nay Như Sênh chưa bao giờ làm một việc gì vượt quá giới hạn, về điểm này ai cũng biết rất rõ, huống hồ người chủ động chính là cô! Nói cho cùng, so với anh dường như niềm khao khát trong cô còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thời gian nghỉ Tết đó, họ hàng lần lượt mời cơm và đều tổ chức ở những nhà hàng sang trọng, Khinh Văn ăn nhiều đến nỗi cứ nhìn thấy thịt cá là lại muốn ói, những lúc đó, cô đều nghĩ, không biết hiện tại Như Sênh đang làm gì?

Đêm giao thừa, cô gọi điện cho Tô Nghệ, ở nơi xa, cô vẫn có thể nghe thấy không khí háo hức chúc mừng năm mới vọng vào điện thoại, còn có cả tiếng pháo hoa nổ khắp trời.

Khinh Văn liền hỏi: “Cậu đang ở đâu đấy? Sao ồn ào vậy?”.

Tô Nghệ nói: “Bị Bánh Bao lôi ra vườn đốt pháo, lớn như vậy mà vẫn còn như trẻ con ấy! Cậu cũng biết, gần đây cậu ta rất buồn bã, nghe nói cậu và Như Sênh hẹn hò với nhau, mấy lần gặp tuy không ra mặt trách móc, nhưng mình thấy hình như cũng chẳng vui vẻ gì, cũng may cậu ta không phải là người trọng tình khinh bạn...Nhưng dù thế cũng không thể trách mình được, cậu và cậu ta không hợp nhau, mà cậu ta đâu có hành động gì, lúc nào cũng luôn mồm nói “Nature, nature”, đến cuối cùng chẳng phải là để cậu cho người khác cuỗm đi hay sao? Mấy hôm nay tâm trạng cậu ta khá hơn, đến lỗi mình đi, mình không thích cũng không thể từ chối được!”.

-“Thế chẳng phải là sau này mình gặp lại cậu ta sẽ rất ngại hay sao?”. Khinh Văn nói: “Mình cũng chẳng nghĩ sự việc lại như thế này. Cậu nói xem, có phải mình là người không biết nghĩ đến người khác không?”.

-“Cậu đừng nghĩ lung tung, mình kể cho cậu nghe chuyện này không phải để cậu tự trách mình, chỉ là nghĩ nên cho cậu biết trên đời này không phải chỉ có mình Như Sênh là một chàng trai tốt, đừng chỉ biết ôm cây chờ chết thế!”.

Sau đó, hai người còn nói đến vài chuyện nữa, sau cùng cô còn nghe thấy tiếng Thang Bồng gọi Tô Nghệ, anh giục cô ấy nghe điện thoại nhanh nhanh để còn đi chơi tiếp, sau đó điện thoại ngắt ngay lập tức.

Gác điện thoại xong, Khinh Văn lại nghĩ, có thực là Tô Nghệ không hề thích Thang Bồng không?

Kỳ nghỉ đông nói dài cũng chẳng dài mà ngắn cũng chẳng ngắn, chẳng mấy chốc đã trôi qua, Khinh Văn cũng vội vàng quay lại trường, cha cô cứ trách, con gái lớn rồi, có bạn trai rồi nên không cần cha mẹ nữa. Trong lòng cô có chút buồn rầu nhưng cứ nghĩ đến việc sắp được gặp Như Sênh là trái tim lại trở nên rộn rã.

Lúc lên tàu, thấy cô gái ngồi cạnh khóc lóc thảm thiết, trên tay vẫn còn ôm một bó hoa. Nguyên nhân thì chỉ cần nhìn là biết ngay vì bó hoa tươi chỉ độc một bông hồng. Cô vô cùng ngưỡng mộ, chẳng phải cô gái nào cũng thích hoa sao? Tuy rằng khi chứng kiến cảnh người ta nhận hoa trước mặt mình cũng không suy nghĩ gì nhiều, đó cũng chỉ là hoa mà thôi! Muốn mua thì mình cũng có tiền, hơn nữa bông hoa đó chỉ chốc lát sẽ tàn ngay, thật quá lãng phí tiền của. Nhưng trong lòng vẫn vô cùng ngưỡng mộ, hoa mình tự mua và hoa của người khác tặng không hề giống nhau, cho dù sẽ mau tàn nhưng đó cũng là một tấm chân tình.

Khi tàu bắt đầu rầm rập chuyển bánh, Khinh Văn nhìn thấy cảnh vật vùn vụt lùi lại phía sau, hôm nay thời tiết thật đẹp, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa. Tâm hồn cô cũng rạo rực như muốn cất lời ca.

Cô đến nơi rất sớm, trường vẫn còn rất vắng vẻ, một mình cô xách hành lý vào phòng, dọn dẹp qua loa rồi vội vàng đi tìm Như Sênh. Giờ này chắc anh đang ở nhà hàng, vì hôm nay là thứ bảy, đến ngày tháng cô cũng tính toán kỹ lưỡng.

Cô trở lại trường nhưng không báo trước với Như Sênh hay bất kỳ một người nào khác, định bụng đem đến cho anh một sự kinh ngạc, nhưng, có lẽ anh sẽ lại chau mày và nói: “Tổng Khinh Văn, em không có việc gì sao về trường sớm vậy, lại để lãng phí thời gian hả?”.

Cô có thể tưởng tượng ra những phản ứng của anh, nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần được gặp anh sớm hơn thì dù có bị giáo huấn thì cô cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Cô nhớ dáng vẻ anh khi lên lớp cô biết bao, hầu hết mọi người đều cảm thấy anh là người trầm tĩnh, nhưng cho dù là người trầm tĩnh đến mấy thì cũng có lúc bị cô chọc phát điên, mỗi lần như vậy cô càng cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi vì chỉ với những người mà anh để ý thì Như Sênh mới bộc lộ sự bất mãn trong lòng mình. Mãi suy nghĩ, dù đi một mình trong sân trường, cô cũng không nhận được và bật cười thành tiếng.

Khinh Văn ra khỏi trường, bởi vì cô đang rất nóng ruột nên quyết định bắt xe tới nhà hàng. Nhưng sợ Như Sênh trông thấy lại cho rằng cô xa xỉ, nên khi còn cách tiệm ăn hai trăm mét, cô đã bảo bác tài dừng lại và xuống xe.

Hiện tại đã gần ba giờ chiều, đúng lúc nhà hàng vắng khách, từ khá xa đã có thể nhìn thấy cửa ra vào vẫn đang rộng mở, qua cửa kính có thể nhìn thấy rõ bên trong không có người ăn cơm. Đi đến cửa, trước tiên cô thò đầu vào thám thính, không nhìn thấy bóng dáng Như Sênh đâu, cô lễ mễ xách hai túi quà quê bước vào trong.

Đúng lúc đó, một cô gái có dáng người nhỏ nhắn mặc đồng phục nhân viên từ trong đi ra, đó chính là Tiểu Phàm. Tiểu Phàm vừa đi ra đã nhìn thấy Khinh Văn đang đứng ở cửa, cô ấy tỏ ra vô cùng bất ngờ: “Khinh Văn? Sao cậu chẳng nói một tiếng mà đã tới rồi? Trời ơi, “một năm” không gặp, giờ cậu lại càng xinh đẹp!”.

Những người khác nghe thấy thế đều nhìn cô, bất luận là lúc nào, người đẹp bao giờ cũng được hoan nghênh, huống hồ khi làm việc ở đây mọi người đều rất quý mến cô, cho nên thấy cô xuất hiện đột ngột như vậy tất cả đều vô cùng nhiệt tình.

Khinh Văn đặt túi đồ trong tay lên bàn, cười tí mắt nói: “Đây là đồ mình mang từ nhà tới, chẳng phải là cao lương mỹ vị gì, chỉ là một ít đặc sản quê nhà, các cậu thử nếm xem nhé!”.

Mấy anh con trai nhanh nhẹn mở túi đồ ra, rất nhiều đồ điểm tâm, lại còn có mấy thứ như cổ cánh vịt tỏa hương thơm phức khiến người ta chỉ muốn được ăn ngay.

-“Vậy chúng mình không khách sáo đâu nhé!”. Tất cả mọi người liền lao vào đồng đồ ăn, nhưng cũng không quên nói lời cảm ơn.

-“Không có gì, vốn là mang đến để ăn mà!”. Khinh Văn sốt ruột ngó nghiêng khắp nơi, lúc vừa đến cô cũng đã nhìn qua khắp một lượt, không thấy bóng dáng Như Sênh đâu, lúc này anh đang đi đâu nhỉ?

Có người nhìn thấy ánh mắt của cô, bật cười: “Như Sênh về nhà rồi, đợi chút nữa sẽ quay lại!”.

Làm sao đây, sao anh lại về nhà? Cô vẫn còn muốn tạo bất ngờ cho anh, bây giờ thì làm thế nào? Tâm trạng háo hức mong chờ của cô nay lại trở thành thất vọng.

Tào Châu xán đến cạnh cô, thì thào: “Em định làm cậu ta ngạc nhiên chứ gì?”.

-“Vốn định là thế, nhưng bây giờ còn gì là ngạc nhiên nữa!”. Khinh Văn phản bác một cách yếu ớt: “Thật đen đủi!”.

Tào Châu vui vẻ, nói với vẻ thần bí: “Vậy thì chưa chắc!”.

Khinh Văn không hiểu, nghi ngờ nhìn anh ta, chỉ thấy ánh mắt anh ta đổi hướng, cô cũng nhìn theo.

Ở cửa lớn, một bóng hình vô cùng tuấn tú đang bước vào. Vẫn ấn tượng xưa, vẫn cái thói quen không để ý đến người bên cạnh, cho dù có cách xa bao nhiêu đi chăng nữa, Khinh Văn vẫn có thể nhìn rõ mắt anh, đôi đồng tử đen nhánh, đen như màn đêm tĩnh lặng. Đột nhiên anh dừng lại, ánh mắt thăm thăm nhìn về phía cô, cho dù ở giữa rất nhiều người, anh cũng có thể ngay lập tức nhìn vào mắt cô.

Khinh Văn dụi dụi mắt, hai người nhìn nhau một hồi, cô rảo bước tới, Như Sênh nhìn thấy cô nhưng vẫn giữ thái độ lãnh đạm như cũ.

Cô đứng trước mặt anh, hít một hơi thật sâu, đúng là một cảnh gây cảm động lòng người, cô có thể nghe thấy mọi người phía sau đã ngừng ăn, không gian tĩnh lặng đến mức cô có thể nghe thấy nhịp đập rạo rực của trái tim mình.

Như Sênh vẫn nói với thái độ vô cùng bình tĩnh: “Sao em đã đến rồi?”.

Thực ra, anh chẳng thấy ngạc nhiên chút nào!

Trái tim Khinh Văn đang rùng rục cháy bỏng phút chốc va ngay vào núi băng, tự động tắt ngúm, lần này đúng là vô cùng thất vọng. Cúi đầu ừ ừ, cô nghe anh nói: “Em đợi anh một chút, anh đi lấy đồ rồi sẽ đưa em về ký túc!”.

Sao lại vội vàng về ký túc làm gì? Cho dù khi đã gặp cô, anh không hề kinh ngạc như những gì cô đã tưởng tượng, nhưng...dù sao thì cũng phải biểu lộ một chút thích thú chứ, giả bộ cũng được mà!

Nhưng ai mà không biết với Phạm Như Sênh giả bộ là việc làm vô cùng khó khăn.

Như Sênh đi vào một lúc rồi quay ra ngay, Khinh Văn u oán nói lời tạm biệt với mọi người, sau đó lại ai oán bước theo sau Như Sênh, vẻ mặt như bị người ta ức hiếp nhiều lắm.

Họ qua đường, đến cổng lớn của trường, đi được một đoạn, Khinh Văn mới phát hiện ra Như Sênh đang đưa cô đến con đường nhỏ ngoằn ngoèo mà họ vẫn thường hay qua.

Cô hơi buồn một chút, nghĩ hiện giờ trong trường làm gì có người qua lại, sao lại muốn đi vòng qua đây? Cô khiến anh thấy xấu hổ thể cơ à? Trong lúc không để ý, cô va ngay vào lưng người đi trước.

Anh quay lại nhìn cô: “Đi đường luôn không nhìn đằng trước, em đi kiểu gì vậy?”.

Cô cảm thấy vô cùng tủi thân, lúc này nhìn bao lâu, cuối cùng cũng không chịu được nữa, cô đột nhiên ngẩng phắt đầu lên: “Anh còn quản em đi thể nào à, từ nhỏ đến lớn đều đi như vậy có đâm vào xe đâu, nếu anh...”

Bốn từ “thích quản mọi việc” chưa kịp bật ra thì anh đã tiến lại hôn lên môi cô, anh miết mạnh môi, một thứ cảm giác ấm áp dịu dàng chưa từng có trước đây khiến cô hụt hơi, làn môi hé mở. Liền đó, anh bắt đầu hôn sâu và đẩy cô dựa vào gốc cây bên cạnh, toàn thân trong nháy mắt đã bị ôm chặt, đầu lưỡi anh bắt đầu tìm lưỡi cô, mơn trớn thăm dò, rồi mạnh bạo lùa sâu vào bên trong. Khinh Văn bị anh làm cho giật mình, trong chốc lát vẫn chưa hoàn hồn, để mặc cho anh điên cuồng xâm chiếm.

Cô chưa bao giờ thấy Phạm Như Sênh mất kiểm soát như vậy, có lẽ...thực ra không chỉ có mình cô nhớ anh. Trong cơn mơ màng, ý nghĩ ấy chợt nảy ra trong đầu cô, tay cô đã chủ động ôm lấy anh, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của anh và càng ngày càng mãnh liệt.

Hai người họ như hai con mãnh thú bị bỏ đói cả mùa đông dài, quần lấy nhau không rời, tìm kiếm sự an ủi từ đối phương, tận hưởng những nụ hôn say đắm triền miên không dứt.

Không biết nụ hôn đã kéo dài bao lâu, cô cảm thấy mình sắp hụt hơi đến nơi nhưng vẫn không nỡ buông ra, rất có tình thần thả chết còn hơn là ngừng hôn. Thế nhưng trận cuồng phong bão tố đột nhiên dừng lại, cô ngất ngây nhìn anh, và thấy anh cũng đang nhìn cô chăm chú.

Một lúc sau, anh buông cô ra, hôn là một chuyện, khi hôn xong lại là một chuyện khác. Khi này giống như một kẻ du dương phóng túng nhưng bây giờ lại cư xử như chưa từng xảy ra bất cứ một việc gì. Nhưng cô lại phát hiện ra mình đã trở thành một chú tôm luộc chính công, mà lại là tôm hùm nữa chứ, tất cả máu đều đỏ dồn lên mặt, không thể không dùng hai bàn tay xoa xoa để hạ nhiệt.

Phạm Như Sênh kéo tay cô dẫn đi, ánh mắt thâm trầm của anh ánh lên những tia sáng khác lạ dưới ánh mặt trời, anh nói: “Anh vẫn chưa ăn cơm, em cùng anh đi ăn trước nhé!”.

13. Chương 13

Chương 13: Hãy hứa với em một lời

Đã có kết quả thi tiếng Anh cấp sáu, Khinh Văn ngồi trước máy tính, nhắm nghiền đôi mắt, không đủ can đảm để nhìn vào điểm số trên màn hình trước mắt: “Đúng là số phận mà, ai bảo học kỳ này mày không chuyên tâm học hành!”. Cô buồn rầu nghĩ: “Nhất định Như Sênh sẽ rất giận à xem!”.

Tô Nghê ngồi đối diện ló đầu qua thăm dò: “Sao rồi, có qua ko?”.

Khinh Văn cúi đầu ai oán: “Đừng hỏi nữa, thành tích tệ tới mức không thể nhìn mặt người khác được!”.

–“Còn thảm hơn mình nữa sao?”. Chỉ vào những chữ số trên màn hiển thị, “Mình có nằm mơ cũng không nghĩ điểm thi sẽ như thế này, Thang Bồng mà biết được sẽ cười mình thối mũi cho coi!”.

–“Hả, cũng như nhau cả thôi!”. Khinh Văn nhìn điểm số trên màn hình, “Mình hình như còn thảm thương hơn cậu đấy!”.

Tô Nghê xán lại gần xem, quả nhiên buồn thất, chỉ thiếu một điểm là có thể qua.

–“Thế là hết, Như Sênh mà biết được nhất định sẽ mắng mình!”. Cô gục lên bàn, bộ dạng như sắp chết, “Mình còn thề rằng nhất định sẽ qua lần thi này!”.

Tô Nghê ngồi đối diện phá lên cười: “Có những lúc mình thật sự cảm thấy Phạm Như Sênh đáng thương, không chỉ là bạn trai mà còn giống như một ông bố quản lý cả việc học hành của cậu!”.

Khinh Văn thể hiện sự thất vọng nặng nề: “Nghe có vẻ như gần đây biểu hiện của mình rất tệ!”.

-“Làm gì có!”. Tô Nghê xua mạnh tay: “Con gái khi yêu đều như thế cả, huống hồ anh chàng của cậu lại thuộc dạng vật báu quốc gia, trình độ tiếng Anh vượt qua cấp tám, để hần ta kèm cho cậu, đối với hần mà nói cấp sáu chỉ là chuyện nhỏ!”.

Nói vậy cũng đúng, nhưng muốn cô đích thân báo với anh mình không qua kỳ thi tiếng Anh cấp sáu thì có lẽ cần dũng cảm hơn nữa!

Sau đó cô đã tìm một cơ hội rất thích hợp để nói với anh chuyện đó, quả nhiên nhìn vẻ mặt Như Sênh rất khó coi, Khinh Văn liền nói đầy trách móc: “Thiếu có mỗi một điểm, thầy giáo chấm điểm cũng thật là, cho em thêm một điểm nữa thì cũng đâu mất gì!”.

Như Sênh vừa bực vừa buồn cười, anh nói: “Tổng Khinh Văn à, em có suy nghĩ không vậy? Tự mình thi không tốt lại đi trách người khác là thế nào?”.

Khinh Văn chỉ có thể bĩu môi im lặng, sau đó Như Sênh nói: “Từ hôm nay, anh sẽ dạy em tiếng Anh, nếu như lần này không qua nữa thì em phải tự giải quyết một mình!”.

Cô lập tức gật đầu.

Phạm Như Sênh đúng là người không bỏ phí chút thời gian nào, ngay tối hôm đó, trong giờ tự học, anh đã kiểm tra trắc nghiệm trình độ tiếng Anh của cô, sau khi nắm được tình hình thực tế, anh dành cả một đêm đặt ra thời khóa biểu rồi tính toán tăng cường phụ đạo những nội dung mà cô còn yếu.

Ngày hôm sau, khi Khinh Văn cầm được thời khóa biểu đó, cô xúc động đến rơi nước mắt, nâng niu như vật báu mang về phòng và dán lên tường, người khác muốn động vào cũng không cho, Tô Nghê liền nói: “Người không biết có khi còn cho đây là quốc bảo gì đó. Tổng Khinh Văn à, liệu buổi tối cậu có ôm nó đi ngủ không vậy?”.

Còn cô lại nghĩ, chẳng qua mỗi buổi tối trước khi đi ngủ được nhìn nét chữ thân thuộc đó thì đến nằm mơ cũng cảm thấy ngọt ngào.

Rất nhiều đêm, anh bước vào giấc mộng của cô, dịu dàng tình tứ, khi ánh mắt thămm trầm của anh dừng trên cơ thể cô, dù trong mơ Khinh Văn vẫn cảm thấy rõ ràng hơi thở mình gấp gấp, trái tim đập dồn dập, giống như một kẻ ngốc vậy. Cho dù quen nhau đã lâu nhưng tình cảm của cô đối với anh vẫn không suy giảm. Không biết liệu có phải bất cứ ai khi yêu cũng đều như vậy, khi gặp anh trong lòng cô dâng lên niềm hưng phấn khó nói thành lời và khi không được gặp lại trở nên buồn bã, tiu nghỉu đến không ngờ, giống hệt như một đứa trẻ bị mất đi đồ vật quý báu. Trong đầu cô, lúc nào cũng tràn ngập hình bóng anh và không còn tâm trí đâu để làm những việc khác nữa.

Vì thế, môn tiếng Anh không hề có một chút tiến bộ nào, trên thực tế thì điều đó là lẽ đương nhiên. Cho nên, khi hỏi tại sao cô vẫn làm sai những vấn đề về ngữ pháp mà Như Sênh vừa mới dạy đêm hôm trước, cô nhìn đề mục trước mắt, thật là mắt mặt quá, chẳng có nỗ lực nào để chui, nên đầu càng ngày càng cúi thấp hơn.

Như Sênh bất mãn hỏi: “Rốt cuộc đầu em đang nghĩ cái gì?”.

Nghĩ về anh mà, còn có thể nghĩ gì khác nữa? Sâu thẳm trái tim cô vang lên câu trả lời rất tự nhiên. Sau đó lại nghĩ, từ sau khi quen với Như Sênh, hình như da mặt cô càng ngày càng dày thêm, dường như chuyện xấu hổ khi mới vào đại học đã là chuyện của kiếp trước.

Cô ngẩng lên chăm chăm nhìn anh, lẩm nhẩm: “Hay là có khi anh không cần dạy em nữa? Mỗi ngày em đều tự học, có anh ở bên cạnh em nghe chẳng vào được điều gì cả!”.

Như Sênh trừng mắt nhìn cô rất khó hiểu.

Cô dứt khoát nói: “ Vì có anh ở cạnh, nghe anh giải thích ngữ pháp, đầu em đầy ắp khuôn mặt anh, giọng của anh, nghe mãi nghe mãi rồi nghĩ đến tận phương trời nào ấy!”. Cuối cùng cô còn bồi thêm một câu: “Ai bảo anh đẹp trai quá mà, giọng nói lại ngọt ngào nữa chứ!”. Đương nhiên, Như Sênh đáp trả cô bằng một cái lườm chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Sau đó việc dạy kèm tiếng Anh chẳng ra đâu vào đâu, Như Sênh không phải là người thích bỏ dở nửa chừng, nhưng gặp phải một ngoại lệ duy nhất trong đời, anh chỉ có thể giơ cao hai tay đầu hàng số phận mà

thời. Có người nào đó đã không chỉ một lần ghé tai anh cam đoan rằng lần sau nhất định sẽ qua, hơn nữa lại còn luôn kêu ca rằng việc anh giúp cô ôn tập khiến cô rất mất tập trung. Cái gì gọi là “có lòng tốt mà không được báo đáp”? Đó chính là điều mà anh đã được trải nghiệm với Khinh Văn.

Khinh Văn khoắc lác trước mặt anh rằng, kỳ thi tiếng Anh cấp sáu vào tháng sáu này nhất định sẽ qua và lần này cô phải cố gắng chăm chỉ không dám lơ là, nếu như vẫn không qua được, không những có lỗi với anh mà còn có lỗi với cha mẹ ở nhà nữa.

Thế là hai ngày nghỉ Như Sênh đi làm thêm, còn cô cùng với Tô Nghệ đến thư viện tự học, trình độ tiếng Anh của họ thuộc dạng “kẻ tám lạng, người nửa cân” nên khi gặp những câu khó đều không biết cách làm, chỉ có thể ngó nghiêng nhìn nhau. Một hôm, Tô Nghệ rủ Thang Bồng cùng đến. Trong ấn tượng của mình, Khinh Văn vẫn nhớ Tô Nghệ đã từng nói với cô rằng Thang Bồng rất giỏi tiếng Anh, cô ấy đã từng nói, thứ duy nhất mà Thang Bồng Bao có thể so sánh cùng Phạm Như Sênh chính là tiếng Anh, trong trường đại học H, dường như chỉ có hai người họ là những nhân vật đình đám nhất. Khi ba người ngồi học cùng nhau, những lúc Khinh Văn gặp phải vấn đề khó đều hỏi cậu ta, trong thư viện không được nói to, cho nên khi trao đổi phải xích lại gần nhau một chút mới nghe rõ, người trong cuộc không cảm thấy gì, nhưng những người bên cạnh lại cảm thấy hình như có vấn đề gì đó.

Thế là, tin tức về người đẹp và Thang thiếu gia của trường đại học H chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp nơi.

Sau này, Khinh Văn cũng biết chuyện đó, lo Như Sênh hiểu lầm nên cố ý chạy đến dưới ký túc xá nam đợi anh, liếc thấy thái độ của Như Sênh vẫn bình thường, không có gì khác lạ, trong lòng cũng nhẹ đi phần nào nhưng cũng không khỏi thất vọng tràn trề.

Những người xung quanh đều cảm thấy Như Sênh đối với cô cũng giống như với những người bình thường khác, chỉ khác một điều là tình nguyện để cô ở bên mình, nhưng nếu nhìn vào dường như là Khinh Văn cứ quần lầy anh không chịu buông tha. Trước mặt mọi người, Như Sênh lại càng không bao giờ có những cử chỉ thân mật, mặc dù chỉ là cầm tay cô cũng không. Cô vẫn còn nhớ mình đã từng phàn nàn với Tô Nghệ rằng: “Như Sênh chẳng có chút lãng mạn nào cả, có những lúc mình thực sự nghi ngờ không biết anh ấy có thích mình thật hay không nữa?”. Tô Nghệ liền nói: “Thích hay không đều có thể cảm nhận được!”. Cô hỏi: “Thế cậu có cảm thấy anh ấy thích mình không?”, “Không thích!”. Tô Nghệ trả lời, “Nhưng cũng không thể nói là ghét được!”. Khỏi phải nói, đáng vẻ cô lúc đó trông rất tội nghiệp.

Ngày hôm đó, ba người vẫn cùng nhau ôn tập trong thư viện, cũng chẳng biết liệu có phải là giác quan thứ sáu hay không mà vừa quay đầu lại đã thấy ngay hình bóng quen thuộc đứng ở đó. Đó là lần đầu tiên cô thấy Phạm Như Sênh ngẩn ngơ như vậy, trong ánh mắt thăm thẳm ấy có xuất hiện đôi chút hoang mang, luống cuống.

Cô vội vàng thu dọn sách, chào Tô Nghệ và Thang Bồng, rồi như một chú chim nhỏ bay đến bên cạnh anh.

Cô cười hì hì, nói: “Như Sênh, hôm nay sao lại đến sớm vậy?”.

Như Sênh không trả lời, chỉ quay mình bước đi, Khinh Văn vội vã đuổi theo.

Trên đường đến nhà ăn, thực tình chỉ có mình cô độc thoại, anh vốn là người ít nói, hôm nay hình như lại càng ít nói hơn, từ đầu đến cuối đều im lặng. Con gái khá nhạy cảm, khi đến nhà ăn lấy cơm, cô nhìn anh rất nhiều lần, gương mặt anh thể hiện sự thờ ơ và rất chuyên chú vào việc ăn uống. Cuối cùng, Khinh Văn không chịu được liền hỏi anh: “Như Sênh, hôm nay anh có gì không vui à?”.

Anh liếc nhìn cô một cái, đáp: “Không!”.

-“Nhưng sao anh chẳng nói gì cả?”.

Anh đáp một câu: “Nói chuyện trong lúc ăn cơm không tốt cho tiêu hóa!”. Khinh Văn nuốt nửa thì nghẹn.

Khó khăn lắm mới đợi được đến khi anh ăn cơm xong, cô đang định nói, thấy anh liếc nhìn vào bát của cô, thức ăn trong đó vẫn còn nguyên, anh sốt ruột nói: “Ăn kiểu gì mà chậm thế. Tý nữa anh còn phải đi gia sư!”.

Khinh Văn cảm thấy rất tủi thân, cô trộm nghĩ: “Em không ăn cơm chẳng phải là vì đợi anh sao?”, thế mà anh lại trách cô ăn chậm. Giương đôi mắt trách móc nhìn anh, cô nói: “Thế thì anh đi trước đi!”.

Anh hững hờ nhìn cô: “Anh đợi em ăn xong rồi mới đi!”.

-“Không cần!”, cô giận dữ, “Thời gian quý báu của con người bận rộn như anh, em không dám làm phiền!”.

-“Ăn nhanh lên!”, anh nhẩn nhẩn nói, lông mày chau lại. Nhưng thấy đôi đũa trong tay cô vẫn chẳng động đậy chút nào, “Rốt cuộc là em muốn thế nào?”.

-“Em đáng nhẽ phải hỏi anh câu đó mới phải!”. Khinh Văn thở gấp, cô chưa bao giờ nói to với anh như thế, ánh mắt của mọi người xung quanh đều dồn lại đầy vẻ hiếu kỳ.

Như Sênh cụp mắt xuống, làn môi mỏng mím chặt.

Khinh Văn cảm thấy mình hơi quá đáng, cô đưa tay giặt giặt áo anh, lấp ba lấp bắp nói, bộ dạng thật đáng thương: “Như Sênh, rốt cuộc là anh làm sao? Nói với em đi mà! Anh cứ như thế này, em cảm thấy cứ như kiểu mình mắc lỗi gì đó! Nhưng lại không biết mình làm sai điều gì, nếu như anh có gì không vừa lòng với em thì anh hãy nói ra, em sẽ sửa được không?”.

-“Em không sai gì cả, chỉ là tâm trạng của anh không được tốt, em ăn nhanh lên đi, ăn xong chúng mình về!”.

Khinh Văn đặt đũa xuống, “Em không ăn đâu!”, căn bản không thấy ngon miệng, “Anh cần thì đi đi, em cũng về ký túc đây!”. Nói xong, cô đứng dậy và quay đi, vừa đến cửa nhà ăn cô đã cảm thấy hối hận, bởi vì Như Sênh không hề đuổi theo, nhưng trong tiểu thuyết chẳng phải là khi nhân vật nữ giận dỗi bỏ đi thì nhân vật nam lập tức sẽ đuổi theo đó sao?

Nhưng... Tổng Khinh Văn, mày cũng đã từng nói, đó chỉ là tiểu thuyết mà thôi. Phạm Như Sênh lại chẳng phải là một nhân vật trong tiểu thuyết mà là một người con trai bình thường trong cuộc sống thực tại, vì vậy so với tiểu thuyết còn cách xa đến ngàn dặm, mày còn mong chờ điều gì nữa hả?

Cô buồn bực đứng ở cửa, muốn quay lại nhưng không biết giấu mặt vào đâu nên cuối cùng đành cắn răng bỏ về ký túc.

Đây là lần đầu tiên cô cãi nhau với Như Sênh, trong lòng cảm thấy rất buồn phiền. Về đến ký túc, lúc đun nước, cô đã tâm sự điều khổ não của mình với Tô Nghê.

Tô Nghê lặng lẽ nghe đến khi cô kết thúc, sau đó mới nói: “Phạm Như Sênh là người không dễ xúc động, anh ta như vậy, có lẽ là ghen đấy mà!”.

-“Ghen ư?”. Khinh Văn cảm thấy như có sét đánh ngang tai.

-“Chúng mình vốn luôn cho rằng anh ta sẽ không để ý đến những tin tức mà người ta đồn thổi, thực ra anh ta giấu tận đáy lòng. Bọn con trai bao giờ cũng che giấu điểm yếu của mình rất kỹ càng, dù có chết cũng không chịu thừa nhận. Thực ra khi yêu, bọn họ cũng đa sầu đa cảm như con gái, chỉ là không để lộ ra bên ngoài mà thôi, bởi vì điều đó được xem như là đặc quyền của phái nữ. Phạm Như Sênh là một người che giấu tình cảm rất khéo léo, theo cách đánh giá đơn giản của mình thì dường như anh ta chẳng quan tâm gì đến cậu, thực ra đó chỉ là cái nhìn bề ngoài mà thôi, trên thực tế, trong lòng anh ta nghĩ gì cũng chẳng ai biết được. Nghe điều cậu vừa nói, mình có thể khẳng định là anh ta đang ghen, khi này ở trong thư viện, mình cũng nhìn thấy ánh mắt anh ta quan sát cậu và Thang Bồng, nếu như mình là anh ta thì mình cũng rất giận đấy!”.

-“Cậu nói là cậu đã thấy anh ấy đến từ trước?”. Khinh Văn hơi buồn, “Thế sao cậu không nói với mình!”.

-“Tại sao mình phải nói với cậu?”. Tô Nghê trả lời, “Đừng quên rằng, mình và anh ta là kẻ thù không đội trời chung, mình không tìm đến tính sổ cũng đã là may cho anh ta lắm, để anh ta ghen cũng đáng lắm, cho anh ta cả ngày cứ như lơ lửng trên bầu trời!”.

-“Nhưng nếu như đúng là vì nguyên nhân đó, thế chẳng phải là mình sai hay sao? Mình lại còn giận dữ với anh ấy nữa chứ. Mình cứ cho rằng anh ấy sẽ không để ý, mình đúng thật là ngốc mà!”.

Tô Nghê an ủi cô: “Không nên lúc nào cũng nhận phần sai về mình, Phạm Như Sênh không sai à? Người sai nhiều hơn chính là anh ta, không đúng sao? Ai bảo anh ta không nói gì, mà cậu cũng chẳng phải là người “đi guốc trong bụng” anh ta, làm sao có thể biết rõ tâm sự của người ta được?”.

Tô Nghê nói, lòng Khinh Văn vốn đã không kiên định lại càng trở nên dao động hơn. Cô xua tay nói với Tiểu Nghê: “Vừa nãy mình ăn cơm chưa no, giờ đi mua ít đồ ăn đây, cậu có cần thứ gì không, mình sẽ mua hộ?”.

Tô Nghê cười cười đáp lại: “Không cần đâu, đợi đến khi cậu mang đồ về, có lẽ mình đã ngủ say rồi!”.

Chút tâm tư nho nhỏ của Khinh Văn mà cô cũng không biết ư? Chắc chắn là đi tìm Như Sênh để giải thích.

Khinh Văn đúng là đi tìm Phạm Như Sênh. Cô đi đi lại lại dưới ký túc của anh một hồi, cuối cùng không chịu được liền chạy lên tầng.

Hoạt động trong trường đại học không chỉ đơn giản là học tập, ăn uống, ngủ nghỉ hoặc tham gia huấn luyện đoàn thể xã hội, nếu không thì tất cả sinh viên trong trường sẽ trở thành những thánh đồ, thánh nữ hết. Đặc biệt, trong trường còn có những người như Phạm Như Sênh, Thang Bồng thì cuộc sống đại học lại càng không thể đơn giản như thế được. Nếu muốn biết đối tượng mà con gái ngưỡng mộ như thế nào thì hoàn toàn có thể tham khảo ở hai người đó. Sự thực đúng là vậy, chỉ là bản thân một số người không nhận ra mà thôi. Trong con mắt của các nữ sinh trường đại học H, phòng 312 và phòng 222 của tòa nhà số một trong ký túc là khu vực vô cùng nhạy cảm, vì vậy mức độ quan sát đương nhiên là được quan tâm hơn các phòng khác rất nhiều.

Cho nên dù trước đây cô chưa bao giờ hỏi số phòng Phạm Như Sênh là bao nhiêu thì chỉ cần loại bỏ một trong hai đáp án là biết ngay, hướng hồ Tô Nghê đã điều tra giúp cô số phòng của Như Sênh là 312 từ rất lâu rồi.

Cô đi lên, đến trước cửa phòng 312, gõ cửa cộc, cộc, cộc, một lúc rồi mà không có tiếng đáp trả.

Cô nhìn đồng hồ - sáu giờ ba mươi phút. Lúc này Như Sênh nói anh phải đi gia sư, lẽ nào anh không quay về phòng?

Cô đứng trước cửa phòng mà lòng đầy lo lắng, từ nhỏ cô đã luôn có tính sốt ruột, định làm gì thì phải làm ngay, bây giờ anh không ở nhà, cô cũng không thể đứng mãi ở cửa phòng người ta để đợi được, người qua người lại không ngừng nhìn cô với ánh mắt hiếu kỳ, ngại chết đi được.

Đúng lúc cô định quay người đi thì có một giọng nói vọng tới: “Này, chẳng phải là người đẹp của Như Sênh đây sao?”.

Khinh Văn ngẩng đầu nhìn, một khuôn mặt vừa quen lại vừa lạ, một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu cô: “Anh là bạn cùng phòng của Như Sênh đúng không?”.

– “Em vẫn nhớ anh ư?”. Người đó vừa thừa nhận vừa kinh ngạc, người đẹp này rất nổi tiếng ở trường, lại đầy đủ các đức “công, dung, ngôn, hạnh” khiến người khác không thể không yêu mến.

– “Vâng, hồi trước anh hay cùng Như Sênh lên lớp, em nhớ anh chứ! Anh tên là Lão Viên đúng không ạ?”. Cô mỉm cười, hình như Như Sênh từng nói vậy, hóa ra họ là bạn cùng phòng.

– “Anh tên là Viên Vũ Siêu, em cũng có thể gọi là Lão Viên như những người khác!”. Anh ta nói, “Em đến tìm Như Sênh phải không?”.

– “Vâng!”. Cô gật đầu, “Cho em hỏi lúc nào thì anh ấy mới về?”.

– “Tay ấy hả, lúc nào cũng làm việc, chẳng có ngày có đêm gì cả, có lẽ em sẽ phải đợi lâu đấy!”.

Đôi mày thanh tú nhẹ nhếch lên: “Thế anh có biết khoảng mấy giờ anh ấy về không?”.

– “Có lẽ, sớm nhất cũng khoảng mười giờ gì đấy!. Anh ta nói, “Nếu muốn em có thể vào phòng đợi? Dù sao thì phòng cũng không có ai, chỉ có anh và Như Sênh, hai người khác đã chuyển ra ngoài trọ!”.

Đợi từ sáu rưỡi đến mười giờ không phải là việc mà cô không làm được. Vừa hay, cô cũng muốn tham quan phòng Như Sênh như thế nào, thế là Khinh Văn liền gật đầu ngay.

Lần đầu tiên bước vào phòng anh, thực sự cũng chẳng làm cô lo lắng do dự, tuy không được quá sạch sẽ nhưng cũng không thể nói là ỉu chuột, thậm chí đồ đạc còn được sắp xếp đúng theo vị trí theo một nguyên tắc nhất định.

Mắt cô dừng lại ở một chiếc bàn sạch sẽ, đang định nói thì Lão Viên ở cạnh liền chỉ vào bàn giới thiệu: “Đó là bàn của Như Sênh đấy!”.

Cô bước tới, đưa tay sờ chiếc ghế, trong lòng đang hình dung ra hình ảnh tối tối Như Sênh ngồi đây đọc sách, nhất định sẽ đẹp đến mê người!!!

Trông bộ dạng của cô như vậy Lão Viên thấy thật buồn cười, giống như chưa từng trông thấy cái ghế vậy, anh ta nói: “Em ở đây đợi nhé, anh xuống kia ăn cơm đã, đói muốn chết đây này!”. Vừa nói xong, phòng bên cạnh đã có người đến gọi anh ta rồi họ cùng cầm khay đi lấy cơm.

Một mình Khinh Văn trong phòng, Lão Viên vừa đi cô lập tức ngồi vào ghế của Như Sênh và tỉ mỉ quan sát lãnh địa của anh. Trên bàn ngoài mấy cuốn sách sạch sẽ, một chiếc đèn bàn, một chiếc cốc thủy tinh thì không còn thứ gì khác. Phong cách của Như Sênh thường rất giản dị, đó cũng chính là sự giản dị, sạch sẽ mà cô được thấy trong căn phòng này.

Khinh Văn nằm xoài trên bàn, ngón tay di di trên mặt bàn, cô đang viết từng nét từng nét một.

Sau lưng có tiếng bước chân vọng đến, cô tò mò nhìn ra ngoài, lẽ nào Lão Viên ăn cơm với tốc độ thần tốc nên đã trở về rồi hay sao? Khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, cô lặng đi, ngẩn ngơ nhìn anh, sau đó đứng bật dậy, bước về phía anh như có một ma lực nào đó, đứng trước mặt anh, cô phải ngẩng cao đầu mới nhìn rõ khuôn mặt của người mình yêu.

Đôi mắt đen thẳm của anh vẫn trấn tĩnh, không thể đoán được trong đó ẩn chứa những tình cảm gì.

Khinh Văn kéo tay anh, lay lay một cách nũng nịu: “Như Sênh, đừng giận được không anh? Em đến xin lỗi anh đây!”.

Anh nhìn cô, không nói lời nào.

Cô ngây ngô cười hì hì: “Thôi mà, thôi mà, đừng giận nữa mà, giận dữ nhiều sẽ mau già đấy, không đáng như thế đâu, đúng không?”.

Như Sênh đáp trả bằng cách áp chặt cô vào sau cửa rồi hôn một cách cuồng bạo lên cái miệng nhỏ xinh đang “léo nhéo” không ngớt của cô, Khinh Văn cảm thấy eo của mình như bị vụn đứt, ý nghĩ sau cùng trước khi đầu óc trở nên quay cuồng là: Sao nụ hôn lại có thể làm người ta mê đắm đến thế?

Khi hai người ở trong phòng, cô ngồi trên đùi Như Sênh, hai tay vòng qua cổ anh, cô hỏi: “Không phải anh nói là đi dạy sao? Sao lại về sớm vậy?”.

Như Sênh đang nhìn ra phía khác, ánh mắt không được tự nhiên cho lắm, khi này gặp Lão Viên ở nhà ăn, nghe anh ta nói cô đang ở đây đợi anh, anh cũng không hiểu vì sao mình lại ba chân bốn cẳng chạy về phòng, lại còn xin nghỉ dạy nữa.

Thấy anh không nói gì, Khinh Văn tự phát biểu cảm tưởng của mình: “Để em nghĩ xem nào, liệu có phải trái tim của chúng ta có thần giao cách cảm không nhỉ? Anh cảm thấy em đang ở đây, cho nên mới quay về đúng không? Hoặc là thực ra anh không phải đi dạy, vừa này chỉ là tức giận em mà nói vậy thôi?”.

Như Sênh không cười nữa: “Em bớt tưởng tượng đi một chút được không?”.

Cô liếc nhìn anh một cái, ngồi thẳng dậy, nghiêm sắc mặt nói với anh: “Em và Thang Bồng chỉ là bạn bè, bạn bè rất bình thường, người em thích chính là anh!”.

Như Sênh lặng đi, sau đó anh dùng tay vuốt những sợi tóc trên trán cô, mỉm cười và nói: “Tổng Khinh Văn, rốt cuộc thì em được làm bằng gì hả, đường đường là một cô gái mà suốt ngày nói với người khác rằng : Em thích anh, em thích anh! Em không xấu hổ sao?”.

-“Trước đây thì có còn bây giờ em không còn ấu trĩ như xưa nữa, hơn nữa em đâu có tóm lấy một người và nói với anh ta rằng: Em thích anh, bởi vì anh chính là Phạm Như Sênh, anh không phải là người nào khác,

nên em mới ngày ngày nói với anh như vậy, huống hồ em thực sự rất thích anh, tại sao lại phải giấu trong lòng mà không nói ra? Như thế thật rất bức bối, rất khó chịu!”.

Một câu hai đích, anh không phải là không hiểu ẩn ý trong lời nói của cô.

Im lặng, đối diện với sự thẳng thắn của cô, anh chỉ có thể biểu hiện một cử chỉ duy nhất đó là im lặng. Có những lúc anh thật sự rất ngưỡng mộ vẻ thuần khiết của cô, nghĩ gì thì nói đấy, nếu như có thể, anh luôn hy vọng cả đời này lúc nào cô cũng giữ được vẻ thuần khiết ấy và không bao giờ vướng phải sầu não.

Mọi người đều cho rằng anh là người rất kín đáo, anh ít nói, nhưng anh thấy hết và cất giấu tận sâu trong cõi lòng. Từ trước đến nay, anh chưa từng nói với cô rằng anh thích cô. Nếu nói rằng bất kỳ phương diện nào anh cũng có thừa năng lực, thì với chuyện tình yêu anh lại mù tịt như bước vào một khu rừng rậm rạp, mỗi một bước đi anh đều phải không ngừng tự hỏi: Như thế liệu có đúng không? Đi rồi liệu có sa vào cạm bẫy và đến cuối cùng liệu có lâm đường? Chẳng phải anh không hiểu tâm ý của cô, chỉ là – anh không thể bảo đảm rằng bản thân mình có thể làm được một cách tốt nhất và không để cô phải tủi khổ.

Từ khi cô bước vào cuộc đời anh, anh không thể không thừa nhận đứng trước cô càng ngày anh càng giống những người bình thường khác. Tiếng cười của cô cuốn đi hết sự mệt mỏi trong ngày, thức ăn cô làm khiến anh cảm thấy hương vị của gia đình và mỗi khi hôn cô, anh đều nghĩ rằng: Làm thế nào để mỗi giờ khắc đều được ngọt ngào như thế này. Đương nhiên, những ý nghĩ ngu ngơ của cô cũng thường xuyên làm anh điên đầu, mỗi khi anh giáo huấn, cô lại cúi đầu xuống với vẻ mặt ngây thơ vô tội, tràn đầy sự ăn năn hối lỗi, nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh nét cười vui, những lúc cô như vậy thật khiến người ta lực bất tòng tâm.

Trong tình yêu, anh tham lam muốn có được cảm giác bên cô, nhưng lại không thể hứa với cô bất cứ điều gì, đến câu: “Anh thực sự thích em!”, anh cũng không thể nói thành lời.

Trong cuộc đời của anh, sự xuất hiện của cô là hoàn toàn ngoài ý muốn, còn anh vô cùng cẩn trọng trong việc đối đãi với cái điều ngoài ý muốn ấy, chỉ lo rằng nếu không chú ý sẽ lại xuất hiện một điều bất ngờ không kịp trở tay khác...

Khinh Văn đương nhiên không biết trong lòng Như Sênh đang nghĩ gì, cô cho rằng, chứng kiến biết bao yêu và hận trên thế gian này thì đến kẻ đầu gỗ cũng động lòng. Lẽ nào quen nhau đã lâu như vậy mà Như Sênh lại chẳng có chút cảm giác nào với cô sao?

Cô chợt nhớ đến một câu không biết đã nghe được ở đâu đó: “Người như anh ta thì không có đèn đỏ, anh ta bật đèn xanh, đèn vàng cho bạn, nếu bạn vẫn không theo kịp thì anh ta sẽ rời đi. Không có đèn đỏ...”.

Cô nghịch ngợm bần tay anh, nhìn thấy ở đó rõ ràng có vết sẹo do bị thương nên hỏi: “Anh bị sao thế này?”.

– “Không cần thận nên bị thương!”. Anh giải thích qua loa.

Cô vừa nghịch bần tay vừa hỏi anh: “Có những lúc thực sự em chẳng có chút cảm giác anh toàn nào, thậm chí đến tận bây giờ vẫn còn cảm giác rằng việc chúng mình quen nhau như một giấc mơ và đến một ngày nào đó sẽ tỉnh dậy. Nếu như có thể, em thực sự muốn trở thành anh trong một ngày, để em có thể hiểu được rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ gì!”.

Như Sênh im lặng rất lâu, khi cô ngỡ rằng mình sẽ lại thất vọng như mọi lần thì anh lại nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm và nói: “Khinh Văn, hãy cho anh thời gian!”.

Chỉ là cô vẫn chưa đợi được câu trả lời của anh thì đã nhận được tin bà Phạm nằm viện.

Như Sênh nói, mấy năm nay, sức khỏe của mẹ anh không còn như trước nữa, anh vẫn thường khuyên mẹ đến bệnh viện kiểm tra, nhưng bà chỉ hứa cho qua chuyện, anh biết bà muốn tiết kiệm tiền, bà đã tiết kiệm cả đời, chưa bao giờ hoang phí cho bản thân.

Mấy ngày tiếp đó, Như Sênh càng trở nên bận rộn, vừa đau đầu về khoản viện phí của bà Phạm vừa phải chú ý việc học hành, buổi tối còn phải đi trực đêm. Khinh Văn không chịu nổi cảnh ấy, cô chủ động đề nghị giúp anh trực đêm, mới đầu thế nào anh cũng không chịu đồng ý, sau đó Như Tiêu cũng nói thêm vào, anh mới miễn cưỡng nhận lời, nhưng lại đề nghị hai người họ sẽ thay nhau trực đêm.

Khinh Văn không thể ngờ Như Tiêu vẫn còn nhớ cô, ngay trong lần đầu tiên gặp nhau, cô ấy đã hỏi: “Chị chẳng phải là chị Khinh Văn sao?”.

Khinh Văn cho rằng Như Sênh có nói về cô với Như Tiêu, sau này mới biết người Như Tiêu nhắc đến chính là người chị gái đã đi xem kịch cùng với hai anh em khi còn nhỏ.

Trong phòng bệnh dường như chỉ qua một đêm, bà Phạm đã già đi rất nhiều, người phụ nữ với dung mạo khô héo và mái tóc hao râm lòa xòa kia thật khiến cho người ta phải xót xa đau đớn.

Bà là một người mẹ vĩ đại, nếu không có bà thì sẽ không có hai anh em Như Sênh hôm nay, từ sâu thẳm tâm hồn Khinh Văn, cô luôn dành cho người phụ nữ này sự tôn kính sâu sắc, phải là người phụ nữ như thế nào thì mới có thể dũng cảm và nhân ái đến thế!

Ban ngày, khi không phải lên lớp, cô đều nấu những món ăn bổ dưỡng mang đến bệnh viện, những lúc đó Như Sênh không đi học thì cũng đi làm thêm, Như Tiêu ngày nào cũng phải đi học nên không có thời gian ghé qua.

Bà Phạm là người rất hiền lành, tuy lúc đầu còn rất khách sáo và nói không muốn cô phải vất vả, sau đấy không biết Như Sênh đã ghé tai nói gì bà mới không khách sáo nữa, mỗi lần cô đến đều xem như con gái của mình, mấy bệnh nhân bên cạnh mỗi khi thấy cô đến đều khen: “Con gái chị thật là hiếu thuận!”.

Khi chỉ có hai người với nhau, bà Phạm thường kể chuyện lúc Như Sênh lúc còn nhỏ, bà nói: “Như Sênh từ nhỏ đã rất thông minh và hiểu chuyện, thành tích học tập cũng rất tốt, trước giờ chưa từng làm bác phiền lòng, khi về nhà nó đều giành lấy việc nấu nướng, đến Như Tiêu cũng do một tay nó nuôi khôn lớn. Nhưng Như Sênh không có bạn bè, ngày chúng nó còn nhỏ, gia đình bác rất nghèo, nhiều người đã dận dò con cái họ không được lại gần Như Sênh và nó cũng chẳng thèm để ý đến, hàng ngày đều chơi với Như Tiêu, thế nên tình cảm giữa hai anh em rất khăng khít. Nhưng cũng vì thế mà nó trở nên lạnh lẽ, ít nói, từ tiểu học đến đại học đều làm lụng vất vả vì gia đình nhưng nó chưa bao giờ mở miệng than thở, mấy năm nay bác cũng chưa từng thấy nó đưa bất kỳ người bạn nào về nhà. Bác thấy như vậy mà đau đớn trong lòng, những đứa trẻ ở độ tuổi như nó, chẳng phải thời niên thiếu là thời gian đáng trân trọng nhất hay sao? Bác chưa từng được học hành, cũng chỉ hiểu đạo lý đơn giản mà thôi, thế giới của Như Sênh dường như chỉ có hai mặt đen và trắng, một mặt là của nó, một mặt là của bác và Như Tiêu, nó đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để lo lắng cho bác và em gái nhưng chưa từng nghĩ đến bản thân mình!”.

–“Cả cuộc đời này, bác chẳng cầu mong điều gì xa xỉ, có thể gặp được Như Sênh, Như Tiêu chính là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời bác rồi, có lẽ cháu không biết, Như Sênh luôn là niềm kiêu hãnh của bác, một đứa trẻ hiểu chuyện như vậy thật khiến người khác yên lòng. Bác luôn cảm thấy mình đã nợ Như Sênh một điều gì đó, bác mang nó về, nhưng chưa từng cho nó được một ngày vui vẻ, bác thường nghĩ, nếu như ngày đó bác không nhặt Như Sênh từ gầm cầu về thì có lẽ vận mệnh của nó đã không như thế này, biết đâu may mắn sẽ có một người giàu qua đường và thích trẻ nhỏ thì nó không phải chịu khổ như thế này. Như Tiêu thì khác, nó thật hạnh phúc khi có một người anh tốt như thế!”.

Khinh Văn an ủi: “Bác à, bác không nên nói như vậy, Như Sênh không phải cái gì cũng có nhưng điều may mắn nhất của anh ấy chính là có một người mẹ tốt như bác, bác nghĩ mà xem, nếu như khi xưa bác không mang anh ấy về, có lẽ mùa đông năm đó anh ấy đã chết rét dưới gầm cầu đấy rồi”.

Bà Phạm chậm chậm lắc đầu, cười cười, nói: “Bác thấy rồi, Như Sênh thực sự rất thích cháu, nếu không thì nó đã không bảo bác là đừng coi cháu là người ngoài. Tiểu Văn à...cháu hãy hứa với bác, hãy luôn ở bên cạnh Như Sênh nhé, nó là một đứa trẻ cô đơn, cho dù nó chưa từng oán thán điều gì, nhưng bác biết nó thực sự rất cô đơn”.

–“Bác à...”. Khinh Văn xúc động.

–“Vẫn còn nhớ mấy hôm trước, Như Sênh làm gì cũng không chú tâm, cả ngày chẳng nói được ba câu, khó khăn lắm mới về nhà được một lần mà lòng cứ bứt rứt không yên, nó rất ít khi mất tập trung, khi ăn cơm cũng ngây ra không gắp gì, đến khi rửa bát còn bị đứt tay nữa. Cuối tuần, buổi tối nó về nhà, trước khi đi ngủ bác vào phòng nó, nó đang nhìn cuốn sách tiếng Anh trên bàn, một lúc rất lâu mà mắt chẳng chớp lần nào, nó là con của bác, trước nay bác chưa từng thấy nó thất thần như thế. Bác rất lo lắng, định hỏi xem rốt cuộc nó làm sao, may có Mạt Lạc nói với bác rằng: Như Sênh thích một cô gái, nhưng hình như cô gái đó rất thân mật với một cậu con trai khác. Tính cách của Như Sênh bác rất hiểu, ngay cả những điều nó canh cánh trong lòng cũng không chủ động đi hỏi. Sau đó bác có tìm nó nói chuyện, hỏi nó liệu chuyện đó có thực không, nó im lặng một lúc rồi gật đầu thừa nhận, bác liền nói: Nếu như thực sự đã thích như vậy

thì nên nói với người ta, nếu con không nói, người ta làm sao biết được lòng con nghĩ điều gì? Nó lại nói với bác rằng: “Thích cô ấy là việc ngoài ý muốn. Trong đường đời cần làm những việc gì, đều đã tính toán kỹ càng, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng cô ấy lại xuất hiện. Cô ấy là một cô gái chỉ có thể nâng niu trong lòng bàn tay, nói yêu rất dễ dàng, nhưng để làm được lại rất khó, rất tàn khốc, con thực sự không biết bản thân mình có đủ năng lực và quyết tâm để đối diện với tình yêu của cô ấy hay không hoặc có thể đảm bảo rằng có thể đáp ứng đầy đủ những gì cô ấy cần. Con không muốn vì xúc động nhất thời, mà lao vào tình yêu, nó chỉ mang lại sự tổn thương cho cô ấy mà thôi, con của hiện tại, không có đủ khả năng để yêu cô ấy, cũng không có tư cách để trao cho cô ấy những thứ mà cô ấy cần!”. Nó là đứa trẻ thực tế như vậy đấy, nếu không thể làm được nó sẽ chẳng bao giờ khoác lác, chỉ có thể đợi đến khi bản thân mình thực sự có thể nắm bắt được mọi chuyện thì mới hứa hẹn”.

–“Bác biết đây là một yêu cầu hơi quá, nhưng...thời gian của bác cũng không còn nhiều. Nếu như có thể...”. Bà Phạm hạ thấp giọng, gần như không thể nghe thấy, “Bác hy vọng sẽ có một người ở bên cạnh Như Sênh và đem lại hạnh phúc cho nó”.

Khinh Văn lặng đi, ngoài cửa hai hình dáng quen thuộc đã xuất hiện và đang bước vào, bà Phạm lập tức trở lại dáng vẻ như bình thường.

–“Chị Khinh Văn, chị lại nấu món gì mà thơm thế? Ở xa mà em và anh trai cũng có thể ngửi thấy!”.

–“Canh sườn thôi!”. Khinh Văn mỉm cười, đứng dậy mở bình giữ nhiệt, “Hai anh em cùng nếm đi, chị nấu nhiều lắm!”.

–“Để anh!”. Như Sênh buông sách, vội đến giúp.

Như Tiêu bên cạnh ghé vào tai mẹ mình thì thầm: “Mẹ, mẹ có thấy không, anh rất dịu dàng với chị Khinh Văn!”.

Khi Như Sênh đưa Khinh Văn ra cửa, bà Phạm đã ngủ còn Như Tiêu đang túc trực bên cạnh.

Cô ngẩng đầu, lặng lẽ ngắm gương mặt nghiêng nghiêng, gầy gò của anh, khuôn mặt vốn đã gầy hình như lại càng gầy hơn. Sao lại có kiểu người như thế này, ăn bao nhiêu cũng chẳng béo lên chút nào?

Trong lúc cô đang hoang mang bỗng một bàn tay kéo mạnh cô vào lòng, cô kinh hoàng kêu lên một tiếng, bên tai vẫn vẳng tiếng xe rú ào qua.

–“Đến khi nào mới không bất cẩn như thế nữa hả?”. Trên đầu vọng xuống một giọng nói bất lực.

Cô ngạc nhiên mở miệng rồi lại ngậm miệng, mấy lần liên tiếp cuối cùng cũng mỉm cười nói: “Dù sao thì cũng có anh bên cạnh mà!”. Đột nhiên cô nắm tay anh, xoa nhẹ lên vết thương chưa liền miệng, nghiêm túc nhìn anh nói: “Như Sênh, em biết bác và Như Tiêu là trọng trách của anh, nhưng anh hãy hứa với em một điều, hãy tốt với bản thân mình hơn một chút có được không? Anh xem, mới có mấy hôm mà anh đã sút mất mấy cân rồi!”.

–“Được rồi”, anh chăm chú nhìn cô, thì thầm: “Mấy hôm nay, cảm ơn em rất nhiều!”.

–“Không cần nói cảm ơn với em, nghe thật là xa lạ, nếu như có thể, Như Sênh...hãy hứa với em một điều!”.

Anh nhìn cô với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Cô nói: “Hãy cho em một tương lai, dù yêu cầu em chờ đợi, thì cũng có thể để em có mục đích để đợi. Em không muốn cứ mơ hồ như trước đây, chẳng trông thấy giới hạn đâu cả!”.

–“Anh...”.

–“Em biết anh đang lo nghĩ điều gì!”. Cô cắt ngang lời anh, “Những điều mà anh phải gánh vác em đều biết cả, tuy em không thể tự mình trải nghiệm, nhưng em có thể bảo đảm với anh rằng, em sẽ không trở thành gánh nặng của anh!”. Cô mỉm cười ý nhị, “Hơn nữa anh cũng thấy đấy, bác và Như Tiêu đều rất quý mến em, nếu như bỏ qua em thì anh có thể đến đâu để tìm một cô gái tốt như em được chứ, cho nên Như Sênh, đừng nên suy nghĩ quá nhiều anh nhé!”.

–“...”. Anh không có sự lựa chọn nào khác, đành nhắm mắt, khẽ gật đầu: “Thiệt thòi cho em quá!”.

Cô mỉm cười: “Không thiết, chỉ cần anh luôn tốt với em thì chẳng có gì là thiết thòi cả!”.

Sau khi bà Phạm xuất viện, Khinh Văn trở thành khách thường xuyên của gia đình, đến Tô Nghệ cũng phải ca thán: “Đây là chưa kết hôn đấy nhé, cậu hòa thuận với mẹ chồng và em chồng như vậy, thật là không tồi mà, Tống Khinh Văn, trước đây mình đã nhìn nhầm cậu rồi!”. Tuy mỗi lần cô đều thấy ngại ngùng, nhưng trong lòng vẫn có chút gì đó thật ngọt ngào, dường như cô đã thực sự là con dâu của nhà họ Phạm rồi.

Tháng sáu, cô lại một lần nữa tham dự kỳ thi tiếng Anh cấp sáu, đồng thời cô cũng tự thề với bản thân rằng nhất định phải vượt qua.

Kỳ nghỉ hè, cô gọi điện báo với cha mẹ mình sẽ ở lại trường để vừa học vừa làm. Ông bà Tống nghĩ, thời buổi này để cô rèn luyện một chút cũng là việc tốt nên đồng ý ngay. Nơi cô làm thêm chính là một cửa tiệm Mc Donald ngay sát bệnh viện mà Như Sênh làm việc. Học kỳ sau Như Sênh đã là sinh viên năm thứ tư, vì thành tích học tập xuất sắc nên được nhà trường giới thiệu đến bệnh viện cấp thành phố thực tập, cô không muốn xa anh, lại muốn luôn được gặp mặt nên liền viện cớ này, chỉ cần tan sở là có thể cùng nhau về nhà.

Suốt thời gian nghỉ hè, cô đều ở nhà họ Phạm, ở cùng phòng với Như Tiêu. Như Tiêu khi ở với người xa lạ thì rất hay thẹn thùng, nhưng khi ở cùng những người thân thuộc lại đặc biệt cởi mở, lúc nào cũng một tiếng “Chị dâu”, hai tiếng “Chị dâu”. Khinh Văn nghĩ, đây có lẽ là quãng thời gian cô sống có ý nghĩa nhất, mỗi ngày đều được cùng Như Sênh đi làm và về nhà, cô cảm thấy họ giống như đã là vợ chồng từ lâu lắm rồi. Về đến nhà, bà Phạm đã chuẩn bị xong cơm nước, cả nhà đều vui vẻ tụ tập, ăn uống rất đơn giản nhưng rất đầm ấm. Cũng có lúc cô nằm trên giường suy nghĩ, nếu như thời gian có thể dừng ở hiện tại thì tốt biết bao. Chẳng có biến cố và cô có thể mãi mãi ở bên anh cho đến ngày đất trời tàn lụi.

Hôm nay, bà Phạm và Như Tiêu đi lễ, buổi tối không về, trong nhà chỉ còn lại hai người Như Sênh và Khinh Văn. Trái tim Khinh Văn cứ xao động không yên, cả ngày đều đập thình thịch.

Sau khi ăn xong, như thường lệ Như Sênh ngồi vào bàn nghiên cứu tài liệu y học, còn cô ngồi bên cạnh ngắm anh, từ khi nghỉ hè, giữa họ có rất ít thời gian bình lặng như thế này, tuy chỉ là thực tập, nhưng việc ở bệnh viện rất nhiều, thỉnh thoảng Như Sênh còn phải làm thêm ca đêm, có lúc mười hai giờ hơn mới về đến nhà. Hôm nay có lẽ anh không phải trực đêm, một tay cô chống cằm để có thể thư thái ngắm nhìn anh. Mọi người đều nói, những người đàn ông nghiêm túc làm việc có sức mê đắm lòng người nhất, khi anh chưa chăm chú cô cũng đã mê tít, huống hồ lúc tập trung vào công việc như thế này, chẳng trách các cô gái trong trường đều biết anh đã có bạn gái mà vẫn say mê anh đến thế, ngay cả cô, cả ngày ngắm anh vẫn chưa thấy đủ! Thật đáng sợ, một người khi đã thích ai đó thì cũng giống như dính phải bùa mê thuốc lú, càng ngày càng mê đắm, đặc biệt là đối với một người đẹp dễ và hoàn mỹ như anh...Ánh mắt của cô hoàn toàn không thể chuyển sang nơi khác.

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, người bị nhìn cuối cùng cũng không chịu được ánh mắt của cô, quay đầu lại, chau mày nói: “Em không có việc gì làm à? Có thể không nhìn anh nữa được không?”

–“Tại sao? Em chẳng nói chuyện cũng chẳng “phá phách”, anh cứ coi như em không tồn tại là được mà!”.

–“Nhưng em như thế này, rất phiền đến anh!”.

–“Làm gì có!”. Cô đảo mắt một vòng, “Trừ phi trong lòng anh có ý đồ xấu xa”, cô làm động tác ôm chặt lấy quần áo mình, “Em nói cho anh hay, cho dù em rất thích anh, cho dù ở đây chỉ có hai chúng ta thì anh cũng đừng nghĩ đến những chuyện lung tung nhé!”.

Như Sênh cười khỏ: “Người có ý đồ xấu xa chính là em phải không?”. Anh liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã chín giờ ba mươi phút, “Em mau đi tắm đi, nghỉ sớm một chút, không thì ngày mai lại ngủ nướng đấy!”.

–“Thật là kỳ bo, nhìn một chút cũng không được!”. Cô lườm bầu nói rồi làm ra vẻ tủi thân lắm.

Anh bật cười, hôn lên trán cô một cái rồi dỗ dành như một đứa trẻ: “Nhanh đi em!”.

Cô vui vẻ, trong lòng thật thanh thản, đáp trả lại anh một nụ hôn rồi tung tăng đi tắm rửa.

Từ sau khi hứa hẹn với cô, Như Sênh càng đối xử với cô dịu dàng hơn trước, đừng thấy lúc nào anh cũng đối xử lạnh lùng với mọi người, nếu anh thực sự quan tâm một người thì ánh mắt anh sẽ dịu dàng vô cùng.

Thế nhưng mừng quá hóa hồ đồ, tắm xong, mới phát hiện ra mình không mang theo quần áo, quần áo vừa thay ra đã ngâm trong chậu nước mất rồi, muốn nhờ Như Sênh lấy hộ nhưng lại xấu hổ. Liếc lên trên móc, may mắn thay ở đó có treo một chiếc áo sơ mi nam, là của Như Sênh, cô nghĩ một lúc rồi mặc vào, bước ra khỏi nhà tắm, vẫn còn chưa kịp chạy vào phòng thay đồ thì đụng ngay phải Như Sênh đang đi lấy nước.

Cả hai người đều khựng lại, cô vừa ra khỏi nhà tắm, làn da mềm mướt trắng hồng của cô vẫn đang bốc hơi nóng, chiếc áo sơ mi nam quá khổ ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô...Như Sênh ngại ngùng nhìn ra chỗ khác: “Sao em lại mặc áo của anh?”.

Cô cười ngọt ngào: “Em quên không mang quần áo, cho em mượn mặc một ngày nhé, mặc áo của người yêu đi ngủ, cảm giác nhất định sẽ rất tuyệt!”.

–“Tùy em!”. Như Sênh buông lời rồi đi lấy nước.

Khinh Văn cười vui vẻ, đi vào phòng, thay xong quần ra ngoài thì thấy Như Sênh cầm chiếc cốc đứng trước cửa sổ không biết đang nghĩ gì, nghe thấy tiếng động, anh quay người lại, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

Cô vẫy vẫy ống tay áo quá dài, cười ngọt ngào khê nói: “Rộng quá!”.

Như Sênh chưa từng biết con gái sau khi tắm xong lại quyến rũ đến vậy, đặc biệt là khi mặc chiếc áo sơ mi của anh. Tai anh nóng bừng, một lần nữa lại nhìn lảng sang chỗ khác, “Thay áo của anh ra đi!”.

–“Tại sao?”. Cô không hiểu, co ngồi lên giường: “Không thích, hôm nay em muốn mặc áo của anh đi ngủ!”. Bây giờ khi ở cùng với anh, thỉnh thoảng cô cũng làm nũng để thể hiện sự nữ tính của mình, điều này là do Tô Nghệ dạy, cô ấy nói đàn ông cũng thích những cô gái nhỏ bé dịu dàng, đặc biệt là những cô nàng yếu điệu thực nữ.

Yếu điệu thực nữ thì cô không làm được, nhưng thỉnh thoảng nũng nịu một chút thì được.

Cổ họng Như Sênh như nghẹn lại: “Anh đi tắm đây!”, dường như anh đang hoảng loạn phải trốn vào nhà tắm.

Khinh Văn không biết bộ dạng mình lúc này thật mời gọi người ta phạm tội, sự hấp dẫn đầy quyến rũ và mê hoặc như không ngừng vẫy gọi anh: Này, mau đến đây yêu em đi!. Cũng may Như Sênh không phải loại lang sói, nếu không cô sớm đã bị xơi tái đến mẩu xương cũng chẳng còn.

Khi anh đi ra, cô đang nằm nghiêng trên giường, một chân còn gác lên thành giường ngủ ngon lành.

Anh lau khô đầu, vắt chiếc khăn sang một bên, liếc thấy cô ngủ không còn biết trời đất là gì, tư thế ngủ thì rất dễ ngã lộn xuống đất. Do dự một lúc, anh cúi xuống bế cô lên. Thân thể mềm mại trong vòng tay anh thật ấm áp, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang say ngủ, cũng không biết đây là lần thứ bao nhiêu anh cảm thấy lạ, trên thế giới này sao lại có sinh vật như cô, dám an tâm ngủ trên giường anh, cô ấy tin tưởng anh đến thế sao?

Thôi bỏ đi, từ khi gặp cô đến giờ, anh hoàn toàn bó tay với cô.

Không thể làm khác, anh bế cô về phòng Như Tiêu, đặt cô xuống giữa giường, đang định nhòm dậy, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô lẩm bẩm gì đó, môi vô tình áp lên má anh...

Anh ngây người, bàng hoàng muốn lùi lại, nhưng cổ lại bị tay cô ôm chặt, theo quán tính lại bật trở lại.

Khi Khinh Văn mơ màng mở mắt, thấy hai người đang ở trạng thái môi chạm môi, họ đang ở rất gần, rất gần nhau, gần đến nỗi có thể nghe được tiếng thở gấp gáp của đối phương, trên cơ thể hai người đều tràn ngập mùi hương sau khi tắm, thời gian dường như dừng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng hai trái tim đang thốn thốn không ngừng.

Mặt Khinh Văn đỏ rực như cua luộc, hơi nóng không ngừng lan khắp thân thể cô, cô khó chịu cứ ngo ngoáy, Như Sênh kêu lên một tiếng, hạ lệnh bằng cái giọng khàn khàn: “Dừng động đây!”. Cô chạm vào nới nhạy cảm của hai bên, tìm cách đập nhanh hơn, sợ đến mức không dám động đây nữa.

Buổi tối mùa hè, cho dù đã bật quạt nhưng cô vẫn cảm thấy rất nóng, vừa tắm xong mà toàn thân đầm mồ hôi, đặc biệt là lòng bàn tay, cảm thấy có thể thấm ướt cả chiếc khăn trải giường. Chẳng biết liệu có phải

vì tâm lý mà dù cách hai lượt vải, cô vẫn có thể cảm thấy phần dưới cơ thể nóng như có lửa thiêu, cô muốn rút lui, nhưng lại sợ cử động của mình sẽ dẫn đến những hành động tai hại.

Rõ ràng lý trí không còn đủ sức khống chế, nhưng anh vẫn hỏi cô: “Có hối hận không?”.

Bốn từ ấy đã hoàn toàn dập tắt sự hoảng loạn trong lòng cô. “Không!” cô lại ôm lấy cổ anh, chủ động dâng hiến nụ hôn của mình.

Là cho phép hay là mê hoặc? Một chút lý trí còn lại của Như Sênh đã tan tành mây khói, anh bắt đầu hôn lên môi, lên cổ và xương quai xanh của cô, bàn tay tham lam lùa vào những phần mềm mại, trơn tuột dưới áo cô, giống như có ý thức của riêng mình để thăm dò những điểm nhạy cảm nóng bỏng nơi cô, toàn thân Khinh Văn chợt run lên, đôi cánh tay dường như không còn chút sức lực, khi anh cúi đầu xuống thật sâu hôn lên cổ, lên xương quai xanh, cô đã không kìm được những tiếng rên rỉ khe khẽ.

Động tác của hai người đều rất ngượng ngịu, chứng tỏ họ chưa hề có kinh nghiệm. Tất cả đều vô cùng tĩnh lặng, không có bất cứ lời nói nào, chỉ có tiếng hơi thở gấp gáp của hai người và tiếng sột soạt. Không khí nóng bỏng dần dần lan ra khắp căn phòng.

Cho đến khi cơn đau do bị một vật cứng đâm vào truyền tới. Rất đau, nhưng cô không khóc, bởi vì anh đã luôn nhìn cô với ánh mắt tràn đầy sự yêu thương, anh dịu dàng hôn cô, hỏi nhỏ: “Phải làm thế nào để em không đau như thế?”. Cô nhìn anh, chàng trai lạnh lùng và kiêu ngạo đó lần đầu tiên đã hoàn toàn buông thả mình trước mặt cô. Cô nghĩ, giờ khắc này với cô là hạnh phúc, thế giới của anh từ nay bắt đầu mở cửa đón chào cô.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, đó là chân lý muôn thưở không gì thay đổi được.

Kỳ nghỉ dài đã kết thúc, sinh viên lần lượt quay về trường. Về đến ký túc, Khinh Văn và Tô Nghệ ôm chầm lấy nhau, lúc ăn cơm, Tô Nghệ tò mò hỏi: “Sao hôm nay không cùng cục cưng của cậu đi ăn cơm?”.

– “Cục cưng gì chứ?”. Khinh Văn nói cứng, “Anh ấy không phải là cục cưng của mình, ngày nào cũng bận rộn với việc thực tập mà!”.

Tô Nghệ cười cười: “Nhìn mặt cậu kìa, giống như người thiếu phụ một mình giữ khuê phòng ấy, nói cho tớ nghe nào, hai tháng nghỉ hè cậu đều ở nhà anh ta, liệu có chuyện gì đặc biệt xảy ra không nhỉ?”.

Khinh Văn chột dạ và một miếng cơm: “Có thể xảy ra chuyện gì đặc biệt?”.

– “Thật là không có c hứ?”. Tô Nghệ liếc cô, “Thế mà mình cảm thấy Khinh Văn nhà ta càng ngày càng nữ tính?”.

Khinh Văn không giấu được, gương mặt đột nhiên bừng đỏ, nhỏ giọng nói: “Nếu chuyện đó xảy ra thì hiện lên rất rõ hả? Mình có chỗ nào không giống trước hả?”.

– “Hi hi!”, Tô Nghệ cười, “Mình đoán bữa ấy mà, không ngờ lại trúng tim đen. Mình từng nghe người ta nói, nếu hai người yêu nhau sống cùng một nhà, nếu không làm cái việc đấy thì trừ khi tên con trai không bình thường, xem ra kỳ nghỉ hè của hai người có vẻ rất hạnh phúc phải không?”.

Lúc này Khinh Văn lại không xấu hổ, cô nghĩ một lát rồi nói: “Tiểu Nghệ, giúp mình một chút được không?”.

– “Giúp cái gì?”.

– “Làm chứng cho hôn lễ của mình và Như Sênh!”.

Tô Nghệ ngẩn ra một lúc rồi đưa tay sờ trán Khinh Văn: “Ái chà cậu ốm cũng không nhẹ đâu!”.

Khinh Văn nắm tay cô ấy nói: “Mình nói thật đấy!”.

– “Thật hả? Mình thấy cậu hơi quá rồi đấy! Tinh thần cậu không được tỉnh táo thì không cũng chẳng nói làm gì, lẽ nào Như Sênh cũng điên như cậu!”.

– “Ừ!”, cô gật đầu, “Anh ấy sẽ đồng ý sẽ ỉnh một tương lai!”.

– “Nhưng trao tương lai cũng không phải là trao kiểu này chứ? Dù cậu có yêu Như Sênh đến đâu, thì kết hôn cũng là chuyện trọng đại, cần phải bàn với mọi người trong gia đình chứ?”.

-“Nếu bàn với gia đình, nhất định sẽ bị phản đối!”, cô ngập ngừng, nghĩ một lúc mới nói, “Tiểu Nghệ, cũng chẳng giấu cậu làm gì, ở cùng Như Sên, lúc nào mình cũng có cảm giác bất an, giống như nắm cát trong lòng bàn tay, nắm càng chặt thì trôi đi lại càng nhanh. Mình chỉ có thể dùng cách này để trói buộc anh ấy. Hơn nữa, cậu cũng biết mình và anh ấy đã...Mình có tư tưởng rất bảo thủ, vốn luôn luôn muốn giữ gìn đến đêm tân hôn, nhưng hôm đó, trước khi sự việc xảy ra, anh ấy có hỏi mình liệu có hối hận không, đầu óc mình như mụ mẫm, chỉ cần là anh ấy thì mình sẽ mãi mãi không hối hận. Thế nhưng...mình không thể nói với cha mình được, trong kỳ nghỉ đông, ông vẫn còn dằn dò mình rất nhiều về vấn đề đó”.

Thấy Tô Nghệ nhìn cô hồi lâu mà chẳng nói câu gì, Khinh Văn bối bối những hạt cơm vô tội trong bát, nói lấp bắp, vẻ đầy đáng thương: “Cậu nói mình ngốc cũng được, nhưng đến khi cậu yêu một người nào đó thì cậu cũng sẽ giống như mình thôi!”.

Cơ bản Tô Nghệ chẳng có lý do gì để từ chối, chẳng phải là cô không biết con gái khi yêu đều phát cuồng như vậy, nhưng từ trước tới giờ chưa từng gặp một người nào lại điên cuồng đến thế, đến một người cần trọng như Phạm Như Sên cũng bị phát cuồng theo.

Nhưng tình cảm thì không ai có thể lường trước được, Phạm Như Sên dù có chín chắn thì cũng chỉ là một chàng thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, cho dù có giỏi kiểm chế, cho dù suy nghĩ tỉnh táo thì cũng có lúc rối loạn. Huống hồ bên cạnh lại có một cô gái tình nguyện dâng hiến không một chút oán hận, vả lại anh ta đâu phải là loại người gỗ đá, những việc cô làm, anh chưa bao giờ nhắc đến nhưng tất cả đều được ghi nhớ trong tận đáy lòng.

Cuối cùng Tô Nghệ và Tào Châu, bọn họ lấy thân phận là chú và dì đến Cục Dân chính để làm chứng cho hôn nhân của Khinh Văn và Như Sên.

Sau việc ấy, Tô Nghệ không dưới một lần oán thán: “Mình đang ở độ tuổi người nhìn người yêu, hoa gặp hoa nở thế nào lại đóng vai bà dì nhiều tuổi như vậy, thật là sỉ nhục cho cả cuộc đời!”. Khinh Văn nhớ lại, ngày hôm đó Tô Nghệ mặc quần áo của mẹ mình và còn đeo thêm đôi kính gọng đen bự chẳng mà chỉ muốn bật cười, nhưng điều khiến cô cười không khép miệng lại được là cô đã thực sự trở thành vợ của Như Sên.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên bọn họ thuê phòng ở ngoài, cô nép vào lòng anh, để mặc những giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống. Từ giờ khắc ấy, mối quan hệ giữa hai người không chỉ là người yêu nhau nữa mà đã trở thành chồng – vợ.

Anh ôm lấy tấm thân mảnh mai của cô, vững chãi tiến vào trong, mơn man từng centimet trên da thịt cô và cảm nhận sự hưởng ứng nhiệt tình từ phía đối phương, tiếng hơi thở gấp gấp khe khẽ trong căn phòng, lúc vang vọng, lúc chờn vờn, lúc vui đùa, lúc theo đuổi, như những tinh linh của đêm tối đang thực hiện những bước nhảy tươi đẹp nhất trong không trung. Giờ khắc đó, bọn họ đều thực sự cảm thấy, trên thế giới này không có giây phút nào đẹp hơn hiện tại.

Ngày hôm đó, cô gái thơ ngây đã thực sự trưởng thành, nở bung như đóa hoa làm lay động lòng người.

14. Chương 14

Chương 14: Tình yêu đã mất, tự do muôn năm!

Với Như Sên, kết hôn trong khi còn học đại học là việc làm bốc đồng nhất trong cuộc đời anh, nhưng đến Thượng Đế cũng phải thốt lên rằng, mỗi người trong cuộc đời mình đều có ít nhất một lần bốc đồng.

Sau khi kết hôn, hai người vẫn sống như trước, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm trưa, buổi tối, khi Như Sên làm xong công việc, anh thường thấy Khinh Văn đã ngồi đợi sẵn ở trong phòng, trên bàn của anh nếu không phải là món canh xương tuyệt hảo thì cũng là chút đồ điểm tâm. Như Sên nói: “Ngày nào em cũng làm như vậy, thực sự anh không ăn cũng chẳng sút đi lạng thịt nào đâu!”. Cô chỉ ngồi cạnh anh cười ngây ngô và đêm nào cũng vẫn đưa đồ ăn qua như vậy. Anh không biết rằng, con gái đều thích vỗ cho bạn trai của mình thật béo, đó chính là niềm vinh dự của bọn họ. Đến nỗi Lão Viên trong phòng cũng phải than thở rằng, sau này nhất định cũng phải tìm một cô bạn gái biết chăm sóc người khác như thế về làm vợ.

Chỉ có vài người biết chuyện họ kết hôn, ngoài Tô Nghệ và Tào Châu thì đến bà Phạm cũng không biết, cho nên họ cũng chẳng muốn gọi nhau theo kiểu “ông xã, bà xã” ngọt ngào trước mặt mọi người như những

đôi khác. Bây giờ, các đôi tình nhân thường có thói quen xưng hô như vậy, Tô Nghệ nói: “Đó là vì nguyện vọng muốn trở thành vợ chồng của họ rất mãnh liệt, với những điều chưa đạt được, mọi người đều có tâm lý mong ngóng như vậy, hai bên gọi nhau như thế cũng là để thỏa mãn ảo tưởng tạm thời. Thực tế chỉ sau khi kết hôn mới biết, đâu có nhiều lãng mạn đến thế. “Ông xã, bà xã” gọi nhiều cũng cảm thấy khó chịu, thực sự là không có gì thú vị!”.

Có nhiều lúc Khinh Văn cảm thấy cách nghĩ của Tô Nghệ còn quá thực tế, nhưng Tô Nghệ lại phản bác: “Đó là vì mình đã sớm nhận thức được thế giới này!”.

Cuối tháng chín, kỳ thi tiếng Anh cấp sáu đã có kết quả, Khinh Văn và Tô Nghệ đều qua, thật là một phen mở mày mở mặt.

Sự kiện trọng đại như vậy không thể không chúc mừng, trước sự cổ vũ của Tô Nghệ, mọi người quyết định đến nhà hàng cạnh trường đánh chén một bữa, đương nhiên đó cũng là nơi làm việc của Như Sênh. Tô Nghệ vốn giao thiệp rất rộng, ngày hôm đó, mọi người đến rất đông, trong đó có cả những người Khinh Văn cũng quen như Thanh Bồng, Mặt Trứng Cá, có cả Tào Châu và mấy người mà cô đã từng gặp trước đây trong quán bar. Vừa may hôm đó đúng vào ngày thứ bảy, Khinh Văn đã nói với Như Sênh từ trước, anh cũng đồng ý sẽ đến. Nếu như không đến, thì ở nơi anh làm việc, cô cũng có cách để kéo anh vào cuộc. Nhưng ngày hôm đó, sau khi mọi người đã ăn uống no nê mà vẫn chẳng thấy anh xuất hiện, ông chủ cũng nói hôm nay Như Sênh không xin nghỉ.

Tô Nghệ mặt đã đỏ hồng vì uống kha khá rượu ghé tai cô thì thầm: “Đại Thần nhà cậu thật chẳng nề mặt chút nào, tuy mình và anh ta là kẻ thù không đội trời chung nhưng hay dở gì thì cũng là chúc mừng cậu mà, sao giờ anh ta vẫn còn chưa đến?”.

Khinh Văn cố gắng xua đi niềm thất vọng, giải thích hộ anh: “Có lẽ trong bệnh viện có chuyện gì chẳng, công việc của bệnh viện sao mà biết trước được! Bệnh tật của người bệnh cũng như tính khí thất thường của ông trời, nói thay đổi là thay đổi được ngay!”.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, Phạm Như Sênh thực sự đến bệnh viện nhưng không phải với tư cách là nhân viên thực tập.

Bệnh cũ của bà Phạm tái phát, lần này có vẻ rất nghiêm trọng. Sau khi đến, Khinh Văn mới biết bà bị ung thư gan.

Khi cô và Tô Nghệ đến bệnh viện, từ xa đã nhìn thấy anh – và có cả Mạt Lạc đứng bên cạnh. Từ sau khi cô và Như Sênh yêu nhau đã lâu không gặp Mạt Lạc. Cô cũng không hỏi vì sao lại thế cũng giống như từ trước tới giờ cô chưa bao giờ hỏi về mối quan hệ giữa anh và Mạt Lạc. Nhưng chỉ một đoạn đường ngắn mà cô cũng không đủ dũng khí để đi tới, chỉ có thể đứng ngóng nhìn từ phía xa, cô đang đeo kính áp tròng, cho nên có thể nhìn thấy sự nghi hoặc mâu thuẫn thoáng hiện giữa lông mày của Như Sênh, còn Mạt Lạc lại giống như một người chị lớn đang trao đổi điều gì đó với anh.

Tô Nghệ hỏi: “Cô gái đó có quan hệ như thế nào với Như Sênh?”.

Cô lắc đầu, ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Tô Nghệ lại nói: “Sao nhìn mình thấy quen quen, cô ấy tên là gì nhỉ?”.

– “Mình nghe Như Sênh gọi cô ấy là Mạt Lạc!”.

– “Mạt Lạc? Cái tên nghe kỳ kỳ...nhưng hình như đã từng nghe thấy ở đâu đó!”.

Tô Nghệ vỗ vỗ vào đầu mình, uống quá nhiều nên đầu óc cũng chẳng còn tỉnh táo nữa, sao mà không nhớ được nhỉ, hơn nữa lúc này tâm trạng của Khinh Văn cũng chẳng để nơi cô.

Hình như Mạt Lạc có nhìn qua bên này, cuối cùng, sau khi nói điều gì đó có vẻ rất khẩn thiết với Như Sênh, cô ấy chỉ về phía Khinh Văn rồi quay mình rời đi.

Khinh Văn và Tô Nghệ tiến về phía trước, biểu hiện của Như Sênh làm người khác không thể hiểu được anh đang nghĩ gì, nhưng lại khiến cho cô có cảm giác anh sắp phải đi xa.

Cô không hỏi Mạt Lạc tìm anh có chuyện gì, cũng không trách anh đã không đến tham gia bữa tiệc chúc mừng mà nhẹ nhàng hỏi một câu: “Bác thế nào rồi anh?”.

Như Sênh im lặng một lúc mới nói: “Vào xem đi!”.

Tình trạng của bà Phạm không lạc quan chút nào, vì phải kiểm soát nhiều tiền viện phí nên Như Sênh bận rộn suốt cả ngày, ngày nào khi về đến nhà cũng đã rất muộn, khi trời vẫn còn tờ mờ sáng đã ra khỏi nhà. Chính vì vậy, thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng còn lại là bao nhiêu.

Đến việc gặp mặt anh cũng trở nên rất khó khăn, thực sự cô cũng rất mệt, mỗi ngày ngoại trừ thời gian lên lớp, cô đều đến chăm sóc bà Phạm, cũng là để tiết kiệm thời gian cho Như Sênh, buổi tối cũng đều là cô đến túc trực, trong phòng còn có vài người bệnh khác nữa, hầu hết đều là người bệnh nặng như bà Phạm, mỗi tối nếu chẳng phải là tiếng lật mình qua lại trên giường vì không ngủ được thì cũng là những tiếng kêu rên rỉ đau đớn của bệnh nhân, cho nên tối tối cô đều ngủ không ngon giấc. Thỉnh thoảng, giữa đêm cô còn giúp bà Phạm đi vệ sinh.

Hôm đó, không biết vì sao mà cô rất mệt mỏi, cho dù ngủ không được ngon nhưng cũng không tỉnh được, cô đã mơ thấy ác mộng, trong cơn mơ kinh hãi ấy có Như Sênh, bà Phạm, Mạt Lạc và cả cô nữa.

Anh nói với cô: “Khinh Văn, anh đã hối hận khi kết hôn với em, cả đời này anh không thể mãi sai lầm được, em hãy nhìn xem!”. Anh chỉ vào bà Phạm đang nằm trên giường bệnh, “Đây chính là cái giá cho sự bông bột của anh!”.

Sau đó anh và Mạt Lạc cùng nhau bỏ đi mà nhất định không quay người lại.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm thấy có đôi tay nào đó vuốt lên mái tóc, sau đó là một nụ hôn, nụ hôn nhẹ khiến cô run rẩy bờ mi, cô lẩm bẩm nói một câu: “Đừng xa em...”.

Người vừa chạm vào cô toàn thân cứng đờ, nhìn bộ dạng vẫn thiêm thiếp ngủ, không có dấu hiệu của sự tỉnh giấc của cô mới an tâm phần nào.

Tất cả được thu dọn rất nhanh, Như Tiêu đứng ở cửa nhìn anh trai mình hồi lâu mới lên tiếng hỏi: “Có thật là không cần nói với chị Khinh Văn không? Chúng ta đi như thế này, chị ấy sẽ rất đau lòng”.

Sao anh lại không biết cô ấy sẽ rất đau lòng chứ?

Chỉ là, đôi khi sự lựa chọn còn khó khăn hơn cả cố gắng, nếu anh đã lựa chọn rồi thì không thể quay đầu trở lại.

Năm giờ sáng, hành lý trong bệnh viện đã được thu dọn xong xuôi.

Ra khỏi cửa, xe của Mạt Lạc đã đợi sẵn ở cổng lớn. Khi sắp lên xe, bà Phạm nói với anh: “Mẹ vẫn cho rằng Tiểu Văn có thể đem đến hạnh phúc cho con, nếu như lý do con ra đi là vì mẹ, mẹ...”.

–“Mẹ!”, anh cắt ngang câu nói của bà, “Đừng nói nữa, bây giờ việc duy nhất con muốn làm là đi Mỹ để chữa bệnh ẹ!”.

–“Nhưng còn Khinh Văn, như thế con có vui không?”.

–“Có gì mà không vui chứ?”. Anh nói: “có người cả đời mong cũng chẳng được đi du học nước ngoài, khi quay về vị thế cũng khác trước! Mẹ! Con đã từng nói muốn mẹ và Như Tiêu có được cuộc sống tốt đẹp. Bây giờ có cơ hội, con không muốn bỏ qua!”.

–“Thế còn Khinh Văn?”.

Như Sênh nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ lại câu nói của Mạt Lạc ngày hôm đó: “Cơ hội du học lần này là do cha chị khó khăn lắm mới giành được, chỉ cần ra nước ngoài, bệnh viện ở bên đó sẽ trị bệnh miễn phí cho dì, như thế không những có tiền đồ cho bản thân mà còn có thể kéo dài sự sống của mẹ. Cậu còn suy nghĩ điều gì nữa? Như Sênh, cậu cũng biết rằng cha chỉ rất trân trọng những người có tài năng, nên ông mới giúp đỡ cậu, chị cũng biết cậu có chỗ khó xử, nếu như là khi trước, cậu nhất định sẽ đi cùng chị mà không do dự gì, nhưng hiện tại thì...Nhưng cậu cũng nên biết rằng, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, có lẽ sau này sẽ chẳng có cơ hội thứ hai đâu. Từ bỏ tình yêu, cậu vẫn còn người thân, vẫn còn lý tưởng của mình, nếu như đến lý tưởng cậu cũng từ bỏ, cậu có gì để đảm bảo rằng tình duyên của mình sẽ thuận buồm xuôi gió?

Đến mẹ của mình cũng bỏ, huống hồ, chẳng qua cũng chỉ là năm năm, nếu như cô ấy thật sự yêu cậu như vậy, lẽ nào năm năm cũng không chờ đợi được? Cho nên, Như Sên, cậu nên suy nghĩ thật rõ ràng, có một số chuyện, qua rồi thì không thể quay lại được!”

Nhưng, như câu hỏi của cuối cùng của bà Phạm: Thế còn Khinh Văn thì sao?

Anh thực sự đã muốn mang tương lai đến cho cô, quyết định kết hôn cũng chẳng phải là sự bốc đồng trong giây lát, chỉ là sự đời thật khó lường, có một số chuyện nảy sinh khiến con người ta không kịp trở tay, anh không thể chỉ vì một mình cô mà từ bỏ tất cả những gì mình có.

Mạt Lạc nói có vẻ tàn nhẫn, nhưng không phải là không có lý.

Không có cô, anh vẫn có lý tưởng của mình.

Không có lý tưởng, anh sẽ mất tất cả.

Thế thì, anh lấy gì để mang lại tương lai cho cô?

Thế là anh đã đấu tranh tư tưởng trong rất nhiều ngày, sau đó cũng đưa ra sự lựa chọn cuối cùng, sau khi có kết quả, anh mới phát hiện ra bản thân mình thật ích kỷ. Nhưng trên đời này có ai là không ích kỷ cơ chứ? Bọn họ đã suy nghĩ mọi thứ thật đơn giản, họ còn quá trẻ, có rất nhiều sự việc không thể gánh vác được, đối diện với hai sự lựa chọn như vậy, và điều duy nhất anh làm được là không muốn cô chờ đợi, anh nghĩ tương lai vẫn còn rất xa, có lẽ đến một ngày nào đó, trong cuộc đời cô sẽ xuất hiện những sự lựa chọn mới hoặc không chừng trên con đường cô đi sẽ xuất hiện người mà cô yêu sâu sắc, sau đó sẽ giữ lấy thật chặt và cùng nhau viết một cái kết thật hoàn mỹ.

Thế nhưng anh chưa từng nghĩ rằng, những chuyện, những người tốt có thể gặp được trong cuộc đời này đều rất có hạn, nếu không cẩn thận sẽ bỏ lỡ mất. Những thứ đến sau sẽ còn tốt hơn chỉ là cách nói để tự an ủi chính mình mà thôi.

Như Sên không biết tâm trạng của Khinh Văn như thế nào khi cô tỉnh dậy chỉ thấy chiếc giường trống trơn và tờ đơn xin li dị ở trên bàn.

Bất cứ người nào cũng nói rằng, chắc chắn cô ấy sẽ rất buồn?

Nhưng đó cũng chỉ là nói mà thôi, không phải là người trong cuộc thì làm sao có thể cảm nhận được nỗi đau đớn khôn cùng đó.

Khi Khinh Văn gọi điện đến cũng là lúc Như Sên chuẩn bị lên máy bay, điện thoại là của Mạt Lạc, anh ngập ngừng rồi cũng nghe điện.

–“Em nghe nói...”, giọng nói của cô vọng đến từ trong máy, rất bình tĩnh, không nắc nhen như những gì anh đã tưởng tượng.

Anh im lặng.

–“Không cần biết anh sẽ đi bao năm nhưng em sẽ đợi...”.

–“Không cần!”, dường như anh đã từ chối ngay lập tức, “Em đừng đợi!”.

Cô im lặng hồi lâu rồi lại hỏi: “Tại sao?”.

–“Vì không đáng phải như vậy... Vì tôi không chịu được sự chờ đợi của em!”.

Tất cả đất trời dường như im bật, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ ở hai bên đầu dây, căng trọng như thể sợ làm kinh động ai.

–“Khinh...”.

–“Tút, TUT, TUT...”.

Khi anh đang định nói lời tạm biệt, thì phía đầu dây bên kia đã truyền đến một loạt âm thanh TUT, TUT... Đến thời gian nói lời tạm biệt cũng không cho.

Nói tạm biệt quá là nặng nề, nếu như có thể, có lẽ cô hy vọng cả đời này không phải gặp lại anh nữa chẳng.

...

Bàn tay vừa gác điện thoại của Khinh Văn vẫn còn đang run rẩy, cô đứng ở lầu trên cùng của đại học H, đón gió, về mặt lạnh băng giống một hồ nước chết, không một gợn sóng.

Tô Nghệ đứng bên cạnh, lo lắng nhìn cô: “Khinh Văn à, cho dù thế nào cậu cũng đừng nghĩ đến việc nhảy từ đây xuống nhé, cao lắm đấy, nếu chết sẽ rất xấu!”.

Cô mỉm cười, ngược nhìn lên trời. Mây sao mà đẹp, gió sao dịu dàng, cô vươn tay ra, mắt nhắm lại nói: “Tiểu Nghệ, có thấy không, mình vừa mới...từ trên thiên đường nhảy xuống...”.

Hóa ra người tàn nhẫn nhất, làm cô tổn thương nhất lại chính là Phạm Như Sinh.

– “Khinh Văn...”. Tô Nghệ nhìn vào mắt cô, lòng đầy lo lắng.

– “Nếu như có thể làm lại, mình sẽ chọn cách đứng sau và dõi theo anh ấy!”. Cô khẽ nói, nếu có thể trở về điểm xa xôi ấy, chỉ đơn giản là đứng nhìn và nhớ nhung thì có lẽ sẽ không phải đau khổ như thế này. “Thực sự, mình luôn có một dự cảm rằng anh ấy sẽ ra đi, nhưng mình vẫn cố gắng để thử, để nắm lấy tia hy vọng cuối cùng, lúc nào cũng quanh quẩn bên anh, đến việc kết hôn cũng nghĩ ra. Nhưng cuối cùng trong lòng anh, mình chẳng quan trọng một chút nào. Giữa mình và anh ấy vẫn luôn là hai người kẻ trước người sau, luôn đuổi theo nhau, hai cái bóng song song kéo dài mãi mãi, giống như một con đường sắt, trên quỹ đạo của chuyển động vẫn đợi đến giao điểm phía sau. Sau đó, mỗi người một hướng”. Yêu và được yêu, luôn luôn có một khoảng cách rất xa, chân trời góc biển chỉ là một vòng tròn, ai đó đã từng nói, là của bản thân thì phải tự giành lại, giành lại sự cố chấp và dũng khí của bản thân, cô luôn cho rằng mình có thể làm được, nhưng đến cuối cùng, cô chẳng có được gì, hơn nữa cái giá phải trả lại quá đắt.

Tô Nghệ thấy Khinh Văn không đứng vững, thất thanh gọi cô.

Có lẽ hôm nay ánh mặt trời quá chói chang, trong mơ hồ, Khinh Văn chỉ cảm thấy xung quanh mình yên tĩnh, sau đó cô dần bất tỉnh.

– “Cơ thể người mẹ quá yếu, đứa bé e rằng không thể giữ được, tốt nhất bây giờ là làm thủ thuật phá thai, không thì không những không giữ được đứa bé mà còn ảnh hưởng đến cô ấy, bác sĩ Tô, nếu như ông có thể quyết định thì ký ngay vào bản thỏa thuận phẫu thuật này. Thanh niên bây giờ, thật là không biết thương tiếc bản thân chút nào!”. Bác sĩ lắc lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Trong mơ màng, cô nghe thấy tất cả, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền, giả vờ đang ngủ.

– “Cha, cha ký hộ đi mà, đợi Khinh Văn tỉnh lại con sẽ giải thích với cô ấy!”.

Tiếp đó là một tiếng thở dài, thật dài.

Lần thứ hai tỉnh lại, xung quanh cô mùi thuốc nước nồng nặc, trước mắt toàn là một màu trắng, trong thân thể, hình như đã mất đi một thứ gì đó và nó sẽ không bao giờ quay lại.

Cửa mở, một bác sĩ khoác áo blouse trắng đi vào, nhìn cô trên giường bệnh, nhẹ nhàng cười nói: “Tỉnh rồi hả?”.

Tô Nghệ không biết từ đâu xuất hiện, nhìn Khinh Văn đã mở mắt nằm trên giường, vội vàng chạy lại: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng cậu đã tỉnh lại”, xong lại quay sang vị bác sĩ bên cạnh nói: “Cha, cha mau kiểm tra xem cô ấy có việc gì không!”.

Khinh Văn lặng lẽ nhìn vị bác sĩ quen thuộc đó đến kiểm tra tình trạng sức khỏe của mình, ông cười cười: “Ngoại trừ việc thiếu dinh dưỡng thì không có trở ngại gì lớn, về nhà nghỉ tắm bổ nhiều vào!”.

Tô Nghệ tự nhiên đọc được câu hỏi trong ánh mắt cô liền kéo tay vị bác sĩ nọ và nói: “Cậu chắc vẫn chưa quên chứ? Ông bác sĩ này thường nói: Tôi nghe con gái kể...cái gì cái gì nữa và đã từng khám tay cho người nào đó, ông chính là cha mình!”.

Ba từ Phạm Như Sinh, cái tên vốn đã trở nên quá nặng nề từ tối hôm qua đã không thể cất lên thành lời.

Khinh Văn làm ra vẻ tự nhiên, mỉm cười: “Chào chú Tô!”.

Ông Tô gật đầu, sau khi đổi cho cô bình thuốc, ông để cho hai đứa trẻ được tự do bên nhau.

-“Khinh Văn, mình...”.

-“Không phải nói!”. Khinh Văn cắt ngang lời cô, “Từ giờ khắc này trở đi, mình muốn bắt đầu lại từ đầu. Cậu biết không? Vốn là khi lòng đau đến tê dại thì sẽ không thể đau tiếp được nữa, tình yêu không còn, sinh mệnh trong bụng không còn, anh ấy cũng không còn, chỉ còn lại có mình mình, mình muốn làm lại từ đầu, cho nên bất cứ điều gì cũng không cần nói nữa, mình không hận cũng không oán trách gì anh ấy, mình sẽ thử để không nghĩ đến anh ấy nữa. Tuy anh ấy từng là duy nhất, nhưng nếu cố tình quên đi thì cũng không phải là không thể!”. Chỉ là sau này cô mới biết rằng, quên đi một người nào đó còn khó hơn cả việc dời núi lấp bể.

Trong suốt năm thứ ba đại học, cô vượt qua rất nhiều ánh mắt cảm thông cũng như mỉa mai từ phía mọi người, khi nỗi đau đớn nhất trong lòng cũng đã qua đi thì ánh mắt của mọi người cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cuộc sống của cô trở lại như hồi năm thứ nhất, luôn tự chúc mừng bản thân vì có Tô Nghệ bên cạnh bầu bạn.

Khi còn nằm viện, Thang Bồng và Mặt Trứng Cá có đến thăm cô, mọi người cùng nói chuyện cười đùa, thỉnh thoảng cũng bị những câu chuyện cười của Mặt Trứng Cá chọc cười bể bụng, chỉ là dù cười vui vẻ đến thế nào thì từ đầu đến cuối cô đều không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Ngày mừng một tháng mười hai, vẫn như thường lệ, bố mẹ gọi điện đến chúc mừng sinh nhật và còn gửi thêm tiền tổ chức liên hoan sinh nhật cho cô, cô đã không còn cần vì một người khác mà quay mòng mòng ngay trong chính ngày sinh nhật của mình, đợi khi nến cháy hết, cô mời mọi người trong phòng cùng nhau đi đánh chén một trận. Ngày hôm đó, bốn cô gái uống đến mức trời đất điên đảo, Trần Kiều Kiều và Từ Phân uống đến nổi vật ra bàn, chỉ còn cô và Tô Nghệ vừa nhều nhào hát vừa hết mình đập bàn, những tiếng cười “ha ha” vang lên không ngừng.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về bên đó, hai cô gái này liệu có phải bị điên?

Ông chủ nhìn bọn họ, không kìm được than thở: Thanh niên thật là hay!

Khinh Văn cười rất mờ ám: “Nghe nói có tay nào đó đang theo đuổi cậu đúng không?”.

-“Con trai, cần mà làm gì?”. Tô Nghệ bĩu môi, “Người bạn thân thiết này đau khổ như vậy cũng là do con trai làm hại, cái lũ con trai ấy đều là đồ xấu xa!”.

-“Đúng, đúng là đồ xấu xa...”. Khinh Văn cười.

-“Cạn chén! Tình yêu chết rồi, tự do muôn năm!”.

-“Tự do muôn năm!”. Nước mắt Khinh Văn lăn xuống, một giọt, hai giọt...càng ngày càng nhanh, tất cả dũng khí đều tan tành trong phút chốc.

Vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi hai của Khinh Văn, Tô Nghệ dang rộng đôi cánh tay, ôm lấy cô gái yếu đuối ấy, để mặc cho tất cả nỗi bi thương đã tích lũy bao lâu nay tràn ra theo tiếng khóc.

Khi sắp vào học kỳ cuối năm thứ tư, máy bay lượn một vòng tròn tuyệt đẹp trên bầu trời xanh thẳm.

Môn học cuối cùng của chương trình đại học là: Bình luận về văn học cổ đại, như mọi khi Tô Nghệ vẫn làm theo ý mình, khi trả lời câu hỏi, cô nói tác phẩm của Từ Thu Vũ ngôn ngữ khô cứng, nội dung ý nghĩa sáo rỗng, không ngờ lại hợp ý thầy giáo.

Tổng Khinh Văn và Tô Nghệ đang ở trong phòng học nói chuyện tâm phào, thấy thầy giáo đang chuẩn bị đi ra, Khinh Văn nghĩ nên nói “Tạm biệt thầy”, trong khi còn đang do dự thì thầy đã đi ra đến ngoài cửa, câu “Tạm biệt” đó cuối cùng giữ lại trong lòng.

Buổi tối, khi Tô Nghệ đi tắm, Khinh Văn im lặng ngồi trước máy tính, cô vào QQ, thấy một bài viết của chính mình đã đăng lên từ một năm trước. Lúc bấy giờ, cô vẫn còn ngây thơ, hồ đồ. Trong QQ, không biết từ lúc nào, cô đã để bài “Bỏ lỡ” của Lương Vịnh Kỳ làm nhạc nền: Bỏ lỡ, Thượng Đế cũng có lỗi lầm; sáng tạo buồn, vui hợp tan; là muốn chúng ta phải gánh lấy kết quả; mỗi một người đều là cảnh sắc của một người khác; khi cô đơn có gì còn trần trụi hơn cả tình yêu.

Mười đầu ngón tay của cô không ngừng lướt trên bàn phím gỗ lên một đoạn nhật ký: “Thời sinh viên đã kết thúc như thế đó, có một số lời “Tạm biệt” vẫn chưa kịp cất thành lời, và cũng chẳng có cơ hội để nói nữa. Chúng ta cho rằng au này sẽ có rất nhiều cơ hội để gặp gỡ, nhưng dần dần mới phát hiện ra không phải tất cả mọi việc trên đời đều nằm trong dự liệu của chúng ta, ký ức đang dần dần mất đi. Một số số điện thoại lưu trong máy, nói rằng nhất định sẽ liên lạc, nhưng lại chẳng thể thực hiện lời hứa, lại phân bua rằng vì không có thời gian, nhưng sao lại có thể bận đến mức đến thời gian gửi một tin nhắn cũng không có. Thời cấp ba, mình rất thích chép lại những câu nói kiểu như: “Tâm hồn mỗi con người đều là một hòn đảo trơ trọi, chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không cách nào tiếp cận được”, thầy giáo văn đã phê rằng: “Còn trẻ tuổi không nên bi quan như vậy!”. Thế nhưng hiện tại đích thực là chúng ta chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không cách nào tiếp cận, thảo luận những vấn đề vô nghĩa, trong lòng như luôn có một lớp màng trong suốt ngăn cách chúng ta.

“Hôm nay cùng Tiểu Nghê nói đến Soulmate (bạn tri kỷ), đến tận bây giờ vẫn còn cảm thấy mình chẳng thực tế chút nào, vẫn luôn luôn ảo tưởng. Nhưng lại nghĩ, tại sao phải thực tế như vậy, người thực tế đã quá nhiều rồi, ảo tưởng là bong bóng, thì cũng có thể tạm thời phản kháng được sự tàn khốc của hiện thực. Mình nghĩ, không nên vì những suy nghĩ này mà trách cứ bản thân, cho dù có hoang đường, có buồn cười hoặc xúc động đến đâu đi chăng nữa, hay không may bị người khác phát hiện, chỉ trích hoặc cười nhạo thì điều đó cũng là ý kiến của mọi người...”. Viết đến đây, Tô Nghê từ nhà tắm gọi với ra: “Khinh Văn, lấy giúp mình bộ đồ lót trong tủ, mình quên không cầm vào rồi!”.

Cô bật cười, đột nhiên nghĩ đến trước kia, các cô xây dựng kế hoạch làm sao có thể theo đuổi được Phạm Như Sinh, Tô Nghê đột nhiên tái mặt nói muốn đi vệ sinh, kết quả là cuối cùng quên mang theo giấy.

Nghĩ đến điều đó, tất cả như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Nhớ lại đã từng đọc ở cuốn sách nào đó: Đối với phụ nữ mà nói, tình yêu là toàn bộ cuộc sống, còn đối với đàn ông, đó chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống của họ, cho dù ban đầu họ có hứa hẹn như thế nào thì khi đối mặt với những lựa chọn, họ luôn luôn thực tế hơn phụ nữ và hành động theo lý trí.

Có những lúc, tình cảm cũng chẳng dày hơn trang giấy là bao.

Những thứ mất đi trong thời đại học đã quá nhiều, tình cảm, sự tự tôn thậm chí là sự tôn nghiêm. Muốn bảo vệ bản thân, cho dù chẳng có gì có thể để mất nữa.

Đau đớn, đau đến mức chẳng còn sức lực chịu đựng, khi biết cách yêu bản thân mình cũng là lúc từ từ trưởng thành.

Nhưng cũng mệt rồi, kết cục đã định.

Có một số chuyện, có một số người, chúng ta không đủ sức để xoay chuyển.

15. Chương 15

Chương 15: Chưa phải là người tình!

Dạ dày lại đau!

Tổng Khinh Văn ôm bụng, cả một ngày ngồi trước máy vi tính, gõ nhiều đến mức suy tư trở nên hỗn loạn.

Nhìn ra ngoài cửa sổ phòng làm việc, trời vẫn đang mưa tầm tã. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng các đồng nghiệp gõ bàn phím lách cách. Sau khi tốt nghiệp, cô làm biên tập trong công ty mạng lớn của thành phố G này. Nói ra cũng thật buồn cười, thành phố G là nơi chôn chứa bao nỗi hận, bao ký ức đau buồn của cô, là nơi mà trước khi tốt nghiệp cô đã từng thề sẽ ra đi, để có thể quên tất cả những việc đã từng xảy ra ở nơi này, nhưng cuối cùng cô vẫn lựa chọn ở lại, nguyên nhân liệu có phải vì cô nghĩ rằng sẽ có một ngày nào đó anh sẽ trở về, hai người sẽ có thể gặp mặt nhau một lần, gặp mặt rồi thì có thể làm gì nữa? Điều này thì cô cũng không có câu trả lời, mỗi ngày qua đi đều sống như một linh hồn lang thang. Tô Nghê sau khi tốt nghiệp đã rời thành phố G, bên cạnh cô cũng chẳng có người bạn nào tốt như vậy nữa. Bạn học và bạn đồng nghiệp, giữa hai bên tuy chỉ khác nhau có hai chữ nhưng trong ấy ẩn chứa sự khác nhau vô cùng sâu sắc, nhưng khác nhau như thế nào thì không thể nói rõ được.

Hồi đầu công ty chỉ có ba người, đến nay đã tăng lên nhanh chóng, đã năm năm trôi qua kể từ ngày đó, nói nhanh không nhanh mà chậm cũng không hẳn, Tiểu Nghệ nói anh đã trở về được một năm rồi, nhưng anh và cô vẫn chưa hề gặp lại. Thỉnh thoảng cô cũng nghĩ, thế giới nhỏ bé như vậy, biết đâu có một ngày không cẩn thận bọn họ sẽ đi lướt qua nhau, anh bên này, cô bên đó, như thế liệu có được coi là duyên phận lớn nhất của hai người không?

Thực sự trong mấy năm nay, cô không thiếu người theo đuổi, chỉ là cô không thể nào tìm lại được cái cảm giác của thuở ban đầu, đến những tiếp xúc nho nhỏ thì thoảng xảy ra trong khi giao tiếp cô cũng cảm thấy không quen, cho nên cuối cùng vẫn là chia tay. Có lúc cô cũng nghĩ, không yêu thì không yêu, tìm một người tính cách tương đối ổn sống bên nhau trọn đời cũng được, hơn nữa tuổi của cô cũng không còn nhỏ nữa, nhưng có một số người, một số chuyện, thực sự không chỉ cần thích hợp là xong.

Công ty của cô âm thịnh dương suy, thông thường trong hoàn cảnh như vậy sẽ có một đội ngũ bà mối hùng hậu, một cô gái xinh đẹp như Khinh Văn tự nhiên sẽ trở thành “miếng mồi ngon” trong mắt của bọn họ, nào là cháu của các ông anh, con của chú, con láng giềng...đều trở thành đối tượng có thể giới thiệu. Khi mới bắt đầu đi xem mặt, cô cũng cảm thấy thú vị, có điều tình yêu từ cái nhìn đầu tiên thì chỉ có thể xuất hiện một lần duy nhất trong đời, lâu dần cô thấy mai mối là tránh xa còn không kịp.

Công ty vừa tan tã, Khinh Văn liền trông thấy một người phụ nữ đã ba lần nói muốn mai mối cho cô đang tiến về phía mình, cô vội vàng thu dọn đồ đạc và linh đi, vội đến mức không kịp quàng khăn, đúng lúc chiếc điện thoại reo lên, cô nhanh chóng bắt điện thoại, vừa nghe vừa lao đến cửa thang máy, kịp tránh khỏi một kiếp nạn.

–“Có voi Châu Phi đang đuổi theo em à? Sao lại thở hổn hển thế?”. Trong điện thoại vang lên giọng nói trêu chọc tinh nghịch và hấp dẫn như xưa.

Khinh Văn đã đứng vững trong thang máy, “Anh vừa cứu em khỏi một bàn thua trông thấy đấy, đã tạo cơ hội để em thoát khỏi bàn tay ma quỷ của bà mối trong công ty bọn em!”.

Giọng cười khê từ phía bên kia truyền tới: “Phụ nữ ngày nay đều yêu thích công việc này thì phải?”.

–“Nghe anh nói như vậy, hình như cũng gặp phải sự phiền nhiễu giống em?”.

–“Cũng tương tự như vậy!”. Phía bên kia im lặng một lúc, “Anh đã giúp em một việc lớn như vậy, em cũng nên thể hiện chút đi chứ nhỉ?”.

–“Gì cơ?”. Khinh Văn ngẩn ra một lúc liền bật cười nói: “Phải thể hiện như thế nào nhỉ? Đợi khi nào anh rảnh, em sẽ mời một bữa nhé!”.

Anh ta nói: “Tốt quá, anh đang rảnh!”.

–“Hả?”. Khinh Văn khê ngẩn người, đến khi tiếng “Ding, ding” của thang máy vang lên, cửa bật mở, một dáng người cao lớn đang đứng trước thang máy, anh quay người lại, mỉm cười: “Vừa may, anh vừa hoàn thành công việc ở bên này, tiện đường ghé qua thăm em!”.

Người giữ liên hệ duy nhất với cô ở thành phố G là Thang Bồng, anh đã thực hiện được ước mơ thời niên thiếu, hiện anh là một phiên dịch viên cao cấp và nổi tiếng ở thành phố G. Nói thế nào thì cũng từng là bạn cùng trường đại học, tuy quan hệ của hai người không đến mức quá thân thiết, nhưng có thể dùng câu nói của Thang Bồng để lý giải: “Chỉ ít chúng ta đã cùng đi xem mặt trời mọc mà!”. Khinh Văn vẫn còn nhớ, khi mới bắt đầu liên lạc với anh, cô vẫn hơi bối rối, nguyên nhân chính là vì lời Tô Nghệ đã từng nói vào kỳ nghỉ đông trong năm thứ ba. Cũng may Thang Bồng là một người rất biết cách dẫn dắt không khí, hài hước trêu đùa, những khi không có đề tài gì để nói, anh lại ngẫu nhiên nghĩ ra một chủ đề mới.

Sau này, hai người đã dần dần trở nên thân thiết hơn, nhưng vẫn ở mức bình thường. Thang Bồng là người dịu dàng, quan tâm đến phái nữ, thỉnh thoảng cũng có chút nghịch ngợm, người con trai như vậy có sức hút đặc biệt, hơn nữa, cái mào phiên dịch viên cao cấp của anh ta dù đi đâu thì theo như cách nói của Tô Nghệ là: “Người tuổi trẻ tài cao tiền đồ rộng mở, còn về nhân phẩm mình có thể đảm bảo với cậu, nếu bỏ lỡ thì sẽ chẳng có người thứ hai đâu nhé!”.

Cũng có lúc Khinh Văn từng nghĩ, nếu như nói một cách miễn cưỡng rằng muốn tìm một người để thay thế vị trí người đó thì anh chính là sự lựa chọn tốt nhất, hơn nữa chính cô cũng đang cố gắng để dần dần tiếp

nhận.

Gần công ty có một quán ăn Pháp, cô không thích phong cách ở đây lắm, không gian quá lãng mạn làm cô không biết xử sự thế nào mới phải. Hơn nữa, nhà hàng cao cấp như thế này rất đắt, còn tiền của cô thì...

-“Làm gì mà chau mày ủ dột như vậy? Đang xót tiền đó hả?”. Định thần trở lại, Thang Bồng đã ngồi ở trước mặt cô, cởi áo khoác đen ở ngoài ra, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, cổ tay áo nhẹ nhàng rũ xuống, đáng vẻ thật ung dung.

-“Đúng đấy, em cũng chỉ là kẻ dân đen, không giống cán bộ cao cấp các anh, lương của một năm cũng đủ để cho bọn em sống nửa đời”.

Anh bật cười: “Nói như thế tiền của anh là tiền tham ô không bằng. Tối mai em có rảnh không? Cùng anh đi dự dạ tiệc nhé! Nói thật, anh không hy vọng là em lại viện lý do nào đó để từ chối, nếu như thế anh cũng không biết mình còn có đủ dũng khí để đưa ra những lời mời tương tự như thế nữa không?”.

Không nhớ rõ đây là lời mời thứ bao nhiêu của anh, dạ tiệc – trường hợp này nếu đi cùng bạn khác giới, thì đó sẽ là mối quan hệ tương đối thân mật. Người làm công việc như anh, thường xuất hiện trong những trường hợp như thế này cũng là điều rất bình thường, mỗi lần anh đều ngỏ lời mời Khinh Văn nhưng đều bị cô viện một lý do nào đó để từ chối, nhưng lần này, cô lại đổi ý, mấy năm nay, cô đã quá tệ bạc với bản thân mình, thỉnh thoảng cũng nên mở lòng, cho người khác một cơ hội và cũng là tạo cơ hội cho chính bản thân.

-“Vâng!”. Cô gật đầu, mỉm cười.

Đôi mắt Thang Bồng trở nên sáng lấp lánh, ẩn chứa cả sự ngạc nhiên: “Anh vốn cho rằng em sẽ lại từ chối, thật khổn khổ cho trái tim nhỏ bé của anh!”.

-“Anh đã bao giờ nghĩ rằng, thực ra em thực sự không hoàn mỹ như tưởng tượng của anh?”. Cô không biết tại sao anh không chịu từ bỏ mình.

-“Không có người nào hoàn hảo cả, mỗi người đều có những khiếm khuyết của riêng mình, giống như anh đây, có cả đồng khuyết điểm, anh chưa bao giờ cho rằng em là người hoàn mỹ!”.

-“Thế thì tại sao...”.

-“Ai bảo tự anh đưa chân mình vào bẫy trước?”.

Khinh Văn quay đầu, ngoài trời vẫn còn mưa, những hạt mưa hắt lên cửa kính, từng giọt, từng giọt li ti li ti làm ánh đèn đường nhòe đi, “Nếu như trong lòng em vẫn không thể quên được những điều đã qua thì anh có để tâm không?”.

-“...Tất cả mọi người đều có quá khứ, nhưng điều đó không thể hiện cái gì, trừ phi bị mất đi trí nhớ chứ ai có thể quên được những sự việc đã từng xảy ra!”.

-“Tiểu Nghê đã từng nhiều lần kể về anh với em!”.

-“Ừm?”, anh nhíu mày, “Sau đó thì sao?”.

-“...Nhưng chưa bao giờ nói rằng anh là người rất hiểu lòng người!”.

Nói xong câu này, cả hai người đều bật cười.

Tất nhiên cuối cùng vẫn là Thang Bồng trả tiền, dùng xong bữa, hai người ra về, không biết Khinh Văn đang nghĩ gì mà cứ bước ra ngoài cửa theo thói quen, ngoài trời mưa phùn vẫn bay, từng hạt, từng hạt đọng trên mi mắt, một bàn tay vươn ra giữ cô đứng lại. Khi ập vào ngực anh, cô có thể ngửi thấy mùi hương nước hoa nồng nàn.

Những ký ức lại ùa về, vòm ngực thân quen ấy mãi mãi mang mùi thơm nhẹ của xà bông tắm, một giọng nói nghiêm túc vang lên: “Tổng Khinh Văn, đến khi nào em mới thôi bất cần như thế này?”.

Đã từng cho rằng có thể mãi mãi nắm tay nhau như thế cùng đi trên một con đường, nhưng khi buông tay ra rồi mới biết rằng tất cả chỉ là hai đường thẳng song song, khi tất cả đã như sương tan khói thoảng thì

song song vẫn luôn là song song. Cho dù khoảng cách không lớn nhưng vẫn là mỗi người ở một chân trời khác nhau.

Cô ngẩng đầu ngược nhìn, thấy khuôn mặt tuần tú rất gần, mang theo nụ cười dịu dàng: “Đang mưa thế này lại đợi đầu trần đi đâu, ở đây đợi anh, anh đánh xe qua!”.

Thực ra, mùa này cũng chưa phải là lạnh lắm, nhưng ở thành phố G này, chỉ cần mưa xuống, gió to hơn bình thường thì nhiệt độ cũng xuống rất nhanh. Hồi đầu, Tô Nghê thường ca thán với cô rằng: “Ghét nhất là mưa, ẩm ướt một chút không nói làm gì nhưng hôm trước rõ ràng là hơn hai mươi độ, chỉ cần mưa xuống là xuống còn năm, sáu độ, có còn để cho người ta sống nữa không đấy!”.

Ngồi trong xe, hơi ẩm lập tức bao quanh người cô.

–“Em cứ ngỡ trong thời gian này mình đã trưởng thành hơn rất nhiều!”. Khinh Văn nói, “Nào ngờ vẫn chẳng khác gì khi trước, lúc nào cũng qua loa đại khái!”.

–“Cũng chẳng có gì là không tốt, thế mới nói sự chân thật thuần khiết vẫn luôn là đáng quý nhất, có rất nhiều người khi bước vào xã hội đều thay đổi quá nhanh chóng!”. Thang Bồng nói, “Anh thích em bởi vì em đã làm cho nhận định đó bị đảo lộn!”.

–“Anh lại xem em là người quá vĩ đại rồi!”. Khinh Văn cười, “Thực ra, em vô cùng ngưỡng mộ những người có khả năng biến hóa linh hoạt, còn như em, cho dù có thay đổi như thế nào cũng không khác gì so với lúc ban đầu!”.

Nếu như thực sự có thể thay đổi nhiều như vậy, thì cô sẽ nguyện hóa thành một Tống Khinh Văn khác, một Tống Khinh Văn có thể bỏ qua hết những ký ức của quá khứ, trân trọng những gì có trong hiện tại, hoặc ít ra cũng phải giống những người bình thường khác trong xã hội, tất cả đều nhìn về phía của “đồng tiền”.

Chiếc xe lướt đi với tốc độ ổn định trên đường.

Anh hỏi: “Cứ thế này mà về à?”.

–“Vâng!”, cô gật đầu, ngắm những hạt mưa bên ngoài khung cửa, “Buổi tối em vẫn còn một chuyện đề cần làm gấp, vốn định để ngày mai làm, nhưng đã hứa là sẽ đi dự tiệc cùng anh mà!”.

–“Nghe em nói như thế, cứ như anh vừa phạm phải một tội lỗi nặng nề...”.

Trong nháy mắt, một cú va đập mạnh xảy ra, Khinh Văn đã thắt dây an toàn nhưng toàn thân theo quán tính vẫn lao về phía trước, rồi đập vào ghế. Trước mắt một màu đen kịt, cơn đau từ phía sau đầu truyền tới.

–“Chết tiệt...”. Tiếng Thang Bồng khê rít lên, tiếp đó là tiếng bấm điện thoại, âm thanh có gì đó mơ hồ không rõ ràng.

Lúc bấy giờ Khinh Văn nghĩ, nếu như cô sắp chết thì chí ít cũng phải để cô được nhìn thấy mặt anh một lần nữa!.

Lúc kiểm tra ở bệnh viện, kết quả đầu của hai người đều bị chấn động nhẹ. Nguyên nhân vì người tài xế xe tải đằng sau đã ngã ngã say, lại thêm hôm nay trời mưa, đường trơn nên mới tông vào xe đằng trước.

Tay tài xế say xin bị va chạm như vậy thì hơi men cũng bay sạch sành sanh, sau khi làm xong thủ tục còn phải thanh toán tiền viện phí và những chi phí sửa chữa xe của nạn nhân.

Khi ra khỏi phòng khám của bệnh viện, Thang Bồng xoa xoa lên đầu mình và nói: “Cũng may là hôm nay đi xe BMW, nếu không bị đâm như vậy, hai chúng ta có khi đã mất mạng rồi!”. Anh quay sang nói với Khinh Văn, “Sau khi về nhà, nếu em thấy có gì đó không bình thường thì nhớ phải báo cho anh đấy nhé, nếu không anh sẽ bị cắn rút lương tâm lắm đấy!”.

–“Chắc sẽ không việc gì đâu?”. Cô vô tình quay đầu, phát hiện ra trong chiếc tủ trưng bày ở đại sảnh, ánh đèn huỳnh quang đang chiếu sáng một tấm ảnh bán thân được dán ở vị trí cao nhất trong lô ảnh những bác sĩ nổi tiếng của bệnh viện, phía dưới còn đề dòng chữ màu đen theo thể Tống, nội dung ghi – Viện trưởng: Phạm Như Sinh.

Thang Bồng bên cạnh vẫn đang nói điều gì đó, cô nghe không được rõ ràng, chỉ đến khi nghe thấy câu: “Không phải em bị đụng xe mà trở nên ngốc nghếch đó chứ?” thì cô mới định thần trở lại cười gượng gạo, “Em không sao thật mà, ngày mai vẫn đi dự tiệc cùng với anh là được chứ gì!”.

– “Thật chứ? Thế thì tốt rồi!”, anh nói, “Chúng ta ra cửa đợi nhé, anh vừa gọi điện cho Đại Dũng, bảo cậu ấy đến đón chúng ta!”.

– “Thực sự không phải phiền hà như vậy đâu, em có thể đi xe buýt về cũng được mà!”.

– “Sao có thể thế được! Anh đã đưa em đi thì đương nhiên phải có trách nhiệm đưa em về chứ!”.

Hai người vừa nói vừa đi ra cửa, ngoài trời vẫn còn đang mưa, họ lại quay vào trong, định tìm chỗ nào đó để ngồi đợi, đúng lúc đó có một giọng trách cứ nho nhỏ vọng tới: “...Dì nói tổng thống Mỹ cũng chẳng bận bằng cậu, nếu chẳng phải là tôi đến, cậu còn định làm việc đến lúc nào? Nếu không biết nghỉ ngơi thì cũng phải biết nghỉ cho dì chứ! Khó khăn lắm bà ấy mới tiếp tục sống được, đừng để dì chết vì lo lắng cho cậu, như thế không đáng đâu...”.

Tiếp đó là một giọng nói trầm trầm vang lên: “Em biết rồi!”.

– “Biết rồi, biết rồi, lần nào cậu cũng nói như vậy, thế nhưng chỉ nói mà không làm...”.

Khi Khinh Văn nhìn thấy anh và Mạt Lạc năm nào khoác tay nhau bước đi, trong đầu cô chỉ xuất hiện hai từ duy nhất: Hoang đường!

Mấy năm nay cô chưa bao giờ thừa nhận trước mặt bất cứ người nào là cô đang đợi anh, với Tô Nghệ cũng vậy, cô cũng chỉ nói là phải quên anh đi và sau này đừng nhắc đến anh nữa. Cũng có lúc, lừa dối bản thân mình và lừa dối người khác là việc mà những cô gái yêu quá sâu đậm hay làm. Mỗi đêm khuya vắng, cô nhớ anh đến nỗi không tài nào ngủ được, cô cũng không ngừng nhắc nhở bản thân mình, đợi đi, cứ đợi đi, có lẽ lúc đó anh thực sự có nỗi khổ không thể nói ra, rốt cuộc anh nợ cô một lời giải thích. Đã rất nhiều lần cô tự đổ lỗi mình hoặc là tìm cách biện hộ cho Như Sênh, cô còn tìm lý do, cố tìm một lý do để chờ đợi anh. Chỉ là khi anh thực sự đứng trước mặt cô, cô gái bên cạnh anh chính là người con gái có đủ khả năng để khiến anh tỏa sáng hơn nữa, đó chính là người con gái mà cô chưa bao giờ dám nhắc đến. Sự chờ đợi và mong nhớ trong bao năm qua trong phút chốc đã trở nên vô cùng ấu trĩ, từ trước tới giờ Khinh Văn chưa bao giờ phát hiện ra mình nực cười đến thế, giống như một chú hề diễn hài kịch năm năm trên sân khấu, tự phết lên mình năm, sáu loại sơn khác nhau để người ngoài nhìn vào đều không biết mình đang nghĩ gì. Thực ra mọi người chỉ không nói mà thôi.

Lần này khi bắt gặp ánh mắt của anh, cô đã giấu đi toàn bộ thế giới nội tâm của mình. Đôi mắt anh vẫn thăm thẳm và đẹp đẽ như ngày nào, trong ấy còn có vẻ bối rối không biết làm gì cho đúng.

Không biết làm gì mới phải? Mấy từ đó không đủ để phác họa nên con người anh, người thanh niên cao gầy năm nào giờ đây đã trở nên trưởng thành chín chắn hơn, anh của ngày hôm nay rất tuấn tú, trưởng thành và xuất chúng.

Chỉ là đến hôm nay, vết tích của thời gian đã hằn lên quá sâu, đến việc hỏi han như những người bình thường cũng trở nên ngại ngùng.

– “Khinh... Tổng...”, anh muốn nói nhưng lại chần chừ.

Còn cô, cắt ngang lời anh nói: “Phạm Như Sênh, năm năm không gặp, anh vẫn khỏe chứ?”.

– “Ừm!”, cuối cùng anh vẫn là Phạm Như Sênh, chỉ trong nháy mắt đã trấn tĩnh trở lại: “Lâu lắm không gặp, dạo này em vẫn tốt chứ?”.

Không tốt! Trong lòng nghĩ như vậy nhưng bề ngoài cô vẫn cười rất ngọt ngào: “Rất tốt, thế còn anh?”. Cô nhìn Mạt Lạc ở cạnh Như Sênh, “Nhất định là rất hạnh phúc? Chị Mạt Lạc, tôi vẫn chưa được chính thức gặp mặt chị lần nào, nhưng thực sự rất thích tên của chị, một cái tên rất đặc biệt!”.

Mạt Lạc cười: “Cô là...bạn cùng trường của Như Sênh ngày trước? Đã lâu rồi Như Sênh cũng không gặp lại bạn học, đúng là sự trùng hợp hiếm thấy, hay là tất cả cùng đi ăn một bữa được không?”.

-“Không cần đâu, chúng tôi đã ăn rồi!”. Khinh Văn mỉm cười, “Lúc này bạn trai tôi lái xe gặp một sự cố nhỏ nhỏ nên mới đến đây, chúng tôi phải đi rồi!”. Nói xong, cô kéo tay Thang Bồng một cách rất tự nhiên, khéo miệng vẫn giữ nụ cười nhưng trong lòng lại đau nhói.

-“Không sao chứ?”. Mạt Lạc hỏi.

Cô lắc đầu.

Mạt Lạc nhìn sang Thang Bồng: “Đây là bạn trai của cô? Nhìn rất quen...A, tôi nhớ rồi, là phiên dịch viên cao cấp của thành phố G, Thang Bồng?”.

-“Thật hân hạnh!”. Thang Bồng giữ phong độ đặc biệt nho nhã, “Nói ra thì tôi và viện trưởng Phạm đây cũng từng học cùng trường, chỉ là trước đây chị chưa từng gặp mà thôi, để hôm nào rảnh mọi người cùng nói chuyện nhé!”.

Như Sênh yên lặng nhìn sâu vào mắt Khinh Văn, cái nhìn từ vai hạ xuống cánh tay, rồi dừng lại ở cánh tay đang khóa tay Thang Bồng của cô.

Khinh Văn không quay đầu, cũng không muốn nhìn lại nữa, cô cười với Mạt Lạc: “Chúng tôi còn có việc, đi trước nhé!”.

Quay mình lại, nụ cười thật gượng gạo.

Lúc ấy trời vẫn mưa, Thang Bồng nhìn những hạt mưa bên ngoài, quay người lại, gỡ bàn tay cô đang khoác trên tay chuyển xuống nắm chặt trong lòng bàn tay, cười nói: “Vừa này anh nghe thấy hai từ “Bạn trai”, em không được phủ nhận đấy nhé!”.

-“...”. Khinh Văn cup mắt, hàng mi run rẩy, cô mím chặt môi, “Lúc này...người lúc này là bạn trai trước đây của em!”.

-“Anh biết!”. Thang Bồng gạt đầu, đột nhiên buông tay cô ra, vỗ về như một đứa nhỏ, vỗ vỗ lên đầu cô, “Đùa với em vậy thôi, xem em giật mình kia!”.

-“Anh giận à?”.

-“Làm gì có?”. Anh cười, “Anh mà lại hẹp hòi như thế hả?”.

Khinh Văn im lặng.

Nhưng Thang Bồng đột nhiên lại nắm lấy tay cô: “Khinh Văn, anh...”.

-“Em sẽ suy nghĩ!”. Khinh Văn ngáp ngừng, chợt nghe phía sau có âm thanh vọt tới, vội vàng rút tay lại, “Kia có phải là Đại Dũng không? Em không đeo kính nên nhìn cái gì cũng chẳng rõ!”.

Đèn đường dưới mưa nhìn càng trở nên mờ ảo, người vừa đến muộn đã đánh tan đi giây phút ngưng đọng ấy.

Tại đại sảnh của bệnh viện, Phạm Như Sênh vẫn đứng chôn chân tại chỗ, hai tay buông thõng xuống, nắm tay càng lúc càng chặt. Chưa từng nghĩ đến tình huống gặp mặt tình cờ như thế này, một năm trở lại đây, không phải anh chưa từng nghĩ đến việc đi tìm cô, chỉ là không có thời gian, cuối cùng sau khi thu xếp được thời gian và muốn tìm một cơ hội thích hợp, lời xin lỗi đã từng diễn đi diễn lại hàng nghìn lần trong sâu thẳm cõi lòng nhưng cuối cùng lại chẳng có cơ hội để nói ra. Cho dù đã từng nghĩ đến việc cô sẽ chẳng ở chốn cũ để chờ đợi anh, nhưng anh vẫn hy vọng. Nhưng, rốt cuộc đã muộn rồi ư?

Ngày hôm qua đã bỏ lỡ, thì ngày mai, ngày mai sẽ rất xa xôi.

...

Sáng sớm tỉnh dậy, dạ dày lại có cảm giác đau dữ dội, khiến Khinh Văn đến bước khỏi giường cũng phải gắng sức.

Kiệt sức, cô lại ngã ra gối, miệng thở dốc, chẳng thể gắng gượng được nữa. Từ khi cái tên đó lại xuất hiện trong cuộc đời cô, đã mấy đêm liền cô không ngủ được, lại thêm năm năm qua, cô sống một mình, ăn uống không điều độ, bệnh đau dạ dày không tái phát mới là chuyện lạ.

Mấy năm qua, thực sự cô sống rất đơn giản, quanh quẩn cũng là công việc, ăn uống và ngủ mà thôi, thỉnh thoảng vì công việc bận rộn mà quên đi thời gian, trong nháy mắt, mấy ngày đã vụt trôi đi, tiếp theo sau là sự lặp đi lặp lại hết sức máy móc.

Thở hắt một tiếng, từ trên giường cô lồm cồm bò dậy, rất khó chịu nhưng công việc vẫn cần phải làm, bây giờ, ngoài sự bận rộn trong công việc ra, cô cũng chẳng biết bản thân mình nên làm gì nữa? Rất sợ phải tự nhốt mình trong phòng, từ khi bắt đầu đi làm cho đến nay cũng mới chỉ xin nghỉ có một lần, sau đó, cô cũng chẳng dám nữa.

Ngày hôm đó trời cũng mưa, cô ở nhà một mình đọc sách, đột nhiên có một con gián chạy vào, cô giật thót mình, nhưng lại tự nhủ, không sao đâu, chẳng qua cũng chỉ là một con gián. Hít một hơi thất sau, cô giờ cao chiếc dép lê, dùng hết sức đập mạnh...

Cô ngồi yên bất động bên xác con gián hết một buổi chiều, căn phòng yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng mưa đập trên mặt kính lộp bộp, lộp bộp, bỗng phát hiện mình cô đơn biết bao.

Cô không xử lý ngay con gián mà cứ thế nhìn xác nó cho đến khi trời tối, vậy là, năm năm nay, bầu bạn lâu dài nhất với cô chính là con gián đã chết đó.

Thật nực cười, nhưng khuôn mặt cô lúc đó lại rất vô cảm, không vui, không hạnh phúc, cũng chẳng cười. Đồng thời, cũng chẳng có sự đau thương, chẳng bi lụy, chẳng căm thù.

Cô đột nhiên nhớ đến câu chuyện cười mà Mặt Trứng Cá đã từng kể cho cô nghe thời đại học: Một ngày nọ, có một người ngồi câu cá, anh ta câu mãi, câu mãi, câu đến nổi mắt cả cần câu. Cũng giống như tình yêu của cô, yêu mãi, yêu mãi, yêu đến mức tự rơi vào cạm bẫy, hơn nữa, có muốn trèo lên cũng không trèo được

16. Chương 16

Chương 16: Biết anh sống không tốt, liệu em có yên lòng?

Có những lúc Khinh Văn cảm thấy có nhiều việc trên thế giới này thật khó nói; một số người, một số việc khi bạn muốn được gặp thì hết ngày này đến ngày khác đều không có cơ hội, đợi đến khi lòng như nước ngừng chảy thì những người đó, những việc đó lại đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời bạn. Hơn nữa từ trước tới giờ chẳng có nguyên nhân để gặp gỡ, giống như trường hợp cô và Như Tiêu chẳng hạn.

Khinh Văn không nhớ rõ lắm khi đến nộp đơn vào công ty thì tâm lý mình như thế nào? Cô học Trung văn, xin làm biên tập ở một tạp chí tiểu thuyết quả thực là quá hợp lý. Vào thời điểm bấy giờ lý do cô muốn có công việc này chẳng có gì to tát, nhưng khi làm chính thức mới phát hiện ra rằng, công việc này thực sự rất thích hợp với cô. Trong tay cô có rất nhiều tác giả mới rất “nghe lời”, mỗi người trong bọn họ đều có câu chuyện của riêng mình, những lúc rảnh rỗi, cô lại đắm chìm trong câu chuyện của người khác, vui vẻ hoặc không vui vẻ, hạnh phúc hoặc không hạnh phúc, cũng có lúc cô từng nghĩ tình yêu và hạnh phúc dường như không quan hệ với nhau. Chỉ là, tình yêu thì ai có thể nói rõ được? Nó cũng giống như những người lạ mặt bước vào trong vòng phỏng vấn, nào ai có thể chỉ cần nhìn một cái là biết rõ vì sao những người đó lại đắm đơn vào vị trí này, có thể là do áp lực công việc, có thể đơn giản là sự thích thú hoặc cũng có thể có lý do tương tự như cô lúc ban đầu.

Lúc bấy giờ, công ty vẫn chưa có thông báo tuyển dụng với quy mô lớn như hiện nay, hàng ngày đều có những dòng người không ngớt đến xin phỏng vấn, họ đã quá quen với việc đó đến mức chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn người đến phỏng vấn. Khinh Văn cũng là một trong số đó, vô tình ngẩng đầu lên, vô tình bắt gặp ánh mắt của cô ấy, trong lòng vô tình lại dậy lên những gợn sóng nhỏ nhoi.

Như Tiêu từ phòng nhân sự đi ra đúng vào giờ nghỉ trưa, thế là hai người họ cùng nhau đến quán trà gần công ty và chọn vị trí kề bên cửa sổ.

–“Như Tiêu, lâu rồi không gặp em, em đã trở thành một cô gái xinh đẹp rồi đấy!”. Khinh Văn hỏi, “Nộp đơn thấy thế nào?”.

-“Vẫn còn chưa đến lượt em!”. Như Tiêu đáp, “Người đến nộp đơn rất đông, em nghĩ chắc cũng phải đợi đến chiều, thực sự mà nói thì rất căng thẳng, từ trước đến giờ em chưa bao giờ trải qua những tình huống như thế này!”.

-“Yên tâm đi, thực ra cũng chẳng khó khăn gì đâu. Tổng biên tập sẽ yêu cầu em viết phê bình, nhận xét về sách vở, trình bày những hiểu biết về công ty, phân tích về tác giả, tác phẩm...Em chỉ cần trả lời theo sự hiểu biết của mình là được rồi!”.

-“Chị Khinh Văn đã làm việc ở đây rất lâu rồi phải không?”.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc rồi gật đầu: “Ừ, tốt nghiệp đại học liền đến đây làm ngay!”.

Như Tiêu mỉm cười nói: “Không thể ngờ chúng ta lại gặp nhau ở cùng một công ty, thật là khéo quá!”.

Đúng vậy, mới khéo làm sao!

Khinh Văn nhìn cô: “Cuộc sống ở Mỹ cũng rất tốt phải không? Hình như khí sắc em tốt hơn so với trước đây rất nhiều!”.

-“Vâng ạ!”. Như Tiêu cười nhạt, “Cũng không thể nói là tất cả đều tốt, giống như anh trai em...”.

-“Sao lại muốn nộp đơn vào công ty này?”. Khi Khinh Văn hỏi câu đó, ánh mắt cô đang hướng ra ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh và bầu trời trở nên sáng sủa, ánh mặt trời thật tươi mới.

Trong chốc lát, Như Tiêu chưa kịp phản ứng, đợi đến khi có thể phản ứng lại thì người phục vụ đã mang món điểm tâm của bọn họ đặt trước mặt.

Như Tiêu hơi không cầm lòng, cô tiếp tục nói: “Chị Khinh Văn, thực ra anh trai em...”.

-“Như Tiêu!”. Khinh Văn quay đầu lại, nhìn sâu vào đáy mắt cô, “Có một số chuyện khi đã qua đi thì không nên nhắc lại làm gì!”.

-“Không, em muốn nói!”. Sự bướng bỉnh của Như Tiêu thật giống tính cách của cô năm nào, khi ấy Khinh Văn đã nghĩ như vậy, chỉ có điều người bướng bỉnh thường dễ bị tổn thương. Cô nên đập bàn một cái rồi bỏ đi, nhưng có lẽ vì thời gian đã làm cho tính cách của cô thay đổi và cô cũng không còn sự kích động như đó nữa, cho nên đã rất bình thản ngồi trên ghế để nghe cô ấy nói. “Anh trai em cũng có nỗi khổ của riêng mình. Lúc bấy giờ, tất cả tiền trong nhà đều dùng chi trả viện phí ẹ, chị cũng biết, lúc đó anh ấy cũng chỉ là một sinh viên, cho dù làm việc cật lực mỗi ngày cũng kiếm không được bao nhiêu tiền, mẹ lại bệnh như vậy, nếu là người khác thì có thể vay tiền người thân, nhưng chúng em đến cả một người thân cũng chẳng có. Cuối cùng anh chẳng có cách nào khác, chỉ có thể tìm đến chị Mạt Lạc. Cha chị Mạt Lạc là viện trưởng bệnh viện thành phố G này, ông đã chứng kiến quá trình trưởng thành của anh trai em và ông rất quý mến anh, chẳng cần anh mở lời, mọi việc của mẹ ông đều giải quyết ổn thỏa, ông còn liên hệ với bác sĩ chuyên về ung thư bên Mỹ để khám bệnh ẹ. Chỉ là lúc bấy giờ ông đã làm một việc không cần thiết, đó là tranh thủ kiếm hai suất đi du học. Đó là lòng tốt của ông, ông muốn anh ấy có thể vừa đi du học lại vừa có thể chăm sóc mẹ, thậm chí đến việc học tập của em cũng được sắp xếp đâu vào đấy. Với ân tình như vậy, lúc đó thật chẳng có cách nào để từ chối!”.

Như Tiêu im lặng, cô cười đau khổ: “Anh trai em là người như thế đấy, lúc nào cũng nghĩ cho người khác mà chẳng bao giờ nghĩ cho bản thân mình. Bốn năm ở Mỹ, anh ấy chưa phút nào vui vẻ, trước vốn là người ít nói thì lúc đó lại càng trở nên trầm mặc hơn. Em đã từng hỏi anh ấy có thật là không nhớ đến chị Khinh Văn một chút nào không? Tại sao từ khi đến đây chưa bao giờ thấy anh nhắc đến chị? Anh ấy chỉ cười, lúc bấy giờ em chẳng hiểu gì hết, chỉ trách anh ấy sao quá vô tình như vậy. Bệnh tình của mẹ đã được điều trị triệt để, chị Mạt Lạc đã kéo em, anh ấy và mấy người bạn nữa đi chúc mừng, có lẽ ngày hôm đó tâm trạng của anh ấy không được tốt lắm, hình như ai mời rượu anh ấy cũng không từ chối, mấy cô gái Trung Quốc từ trước đã thâm thương trộm nhớ anh liên tục đến chúc rượu, cuối cùng anh ấy uống đến say bí tỉ, về đến nhà, khi em lau người giúp anh ấy, thấy anh ấy không ngừng nói: Khinh Văn, xin lỗi em! Khinh Văn, xin lỗi em! Đó là lần đầu tiên em nhìn thấy anh ấy khóc, thì ra, cho dù là người cứng rắn thì khi đau khổ cũng giàn giụa nước mắt. Thế nhưng khi anh trai em đau lòng đến mức bật khóc thì em cũng cảm thấy rất đau và không dám tiếp tục nhìn anh ấy nữa. Không phải anh ấy không nhớ đến chị, mà là quá nhớ, nhớ nhiều đến nỗi cả nhắc đến cũng không dám!”.

-“Anh trai em chưa từng xin lỗi chị, nếu như muốn nói đến người có lỗi với chị thì chính là em và mẹ, bởi vì em và mẹ vẫn luôn là gánh nặng mà anh ấy phải gánh vác...Chị Khinh Văn...chị tha thứ cho anh ấy có được không? Em thật sự không muốn chứng kiến anh Như Sênh đau khổ mãi như vậy, mấy năm nay, ngay cả khi cười anh ấy cũng không vui...”. Khóe mắt Như Tiêu bắt đầu hoe đỏ, nhưng không thể kiềm lòng được, cô để mặc cho dòng nước mắt tiếp tục tuôn dài.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ lòng Khinh Văn lại xáo động như hiện tại, cô bất lực ngắt lời Như Tiêu: “Đừng nói nữa, thực sự là không quan trọng đâu! Thực tình chị không thể hiểu được Như Sênh, cho dù không có chuyện gì xảy ra đi nữa thì giữa bọn chị cũng không thể có tương lai, căn bản là anh ấy không hề thích chị như những gì em tưởng đâu!”.

-“Không, ai cũng có thể nhận ra, anh ấy không chỉ thích chị mà còn yêu chị vô cùng sâu sắc. Trước đây khi anh và chị vừa quen nhau, anh ấy hay cười một cách vu vơ, mỗi ngày tâm trạng đều vô cùng vui vẻ...hơn nữa anh ấy vẫn còn đeo chiếc đồng hồ mà chị tặng và không để cho bất kỳ người nào động vào. Thậm chí khi ở nước ngoài, trong một lần chơi bóng rổ vô tình bị bóng đập vào làm hỏng, sau khi anh đi sửa về thì nhất định không đụng đến bóng rổ nữa. Chị Khinh Văn, nếu như vậy mà không phải là yêu, thì chị, chị hãy nói cho em xem thế nào mới có thể gọi là tình yêu?”.

Khinh Văn không biết rằng, khi bắt đầu nghe câu nói đó, nước mắt cô đã không ngừng rơi, mắt cô nhạt nhòa, lòng cô đau đến mức run rẩy.

Thế nhưng, như vậy thì sao? Cho dù vẫn còn yêu anh, nhưng cô đã sớm mất đi dũng khí để có thể tiếp tục cùng anh đi trên một con đường.

Cô vẫn còn nhớ năm cô tốt nghiệp đại học, vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi hai của mình, cô và Tô Nghệ đã điên cuồng như thế nào, cô ấy đã từng nói: “Đêm nay, cậu nên đem tất cả những nỗi oán hận chất chứa trong lòng bấy lâu nay xả hết đi, hình tượng và khí chất cũng không cần nữa, hãy cứ để mình giống như một người điên đi!”.

Cô chỉ đáp lại cô ấy bằng một nụ cười.

Tình yêu không còn nữa, hôn nhân không còn nữa, con cũng đã mất rồi, chỉ giống như một người điên, không trở thành một kẻ điên thực thụ cho thấy: cô đã đủ kiên cường rồi! Chẳng phải tình yêu không đủ lớn, chỉ là bây giờ, so với tình cảm dành cho anh thì cô càng muốn bảo vệ bản thân mình hơn, cũng giống như đứa trẻ đã bị mất đi thì sẽ không thể tìm lại được, trái tim khi đã bị tan vỡ thì cũng thật khó để trở lại nguyên vẹn. Thời gian năm năm, có lẽ đã có rất nhiều thứ thay đổi, tình yêu của anh có thể là thật, nhưng cô lại chẳng phải là Tổng Khinh Văn khi xưa với dũng khí không sợ trời không sợ đất và luôn luôn lạc quan nhìn về phía trước, khi cô tuyệt vọng cùng cực thì Phạm Như Sênh đã không ở bên cạnh.

Hơn nữa cô vẫn luôn cho rằng mình có thể cứng rắn hơn nữa.

Trong ký ức của Khinh Văn, lúc nào cũng tồn tại con người ấy, khuôn mặt mê đắm lòng người, vóc dáng lại gây đến nỗi khiến người ta đau lòng.

Cô vẫn nhớ vóc dáng của anh, nhưng lại không thể nhớ được gương mặt anh.

Thời gian thật quá gấp gáp, gấp đến nỗi hình bóng cũng sớm bị tiêu tan, cho dù có muốn giữ lại cũng không được.

Cô thực sự đã cố gắng để quên anh đi, vô cùng, vô cùng cố gắng. Nhưng sau này mới phát hiện, hóa ra mỗi ngày, khi mỗi lần nhắc nhở bản thân mình phải quên anh đi là thêm một lần nữa hình bóng anh lại càng khắc sâu vào tâm khảm cô.

Bây giờ đột nhiên cô rất muốn hỏi anh rằng: Rốt cuộc anh sống có vui vẻ không?

Đã từng có một tác giả nói với cô rằng: Nếu nói về tình yêu thì kẻ buông tay trước chính là người hạnh phúc, bởi vì họ sẽ không hề cảm nhận được nỗi đau xé gan xé ruột của đối phương; còn người chia tay rồi vẫn còn lưu luyến chính là kẻ ngốc nghếch nhất, bởi vì họ đã giam cầm chính bản thân vào nhà tù ký ức, cho dù hồi ức đó đã trở nên vô nghĩa.

Khinh Văn không nhớ mình đã quay về như thế nào. Suốt buổi chiều, cho dù ngồi trước máy tính hay trong cuộc họp thì đầu óc của cô vẫn để ở đâu đâu.

Điều đáng mừng là Như Tiêu đã trúng tuyển, có một người anh ưu tú thì người em chắc chắn cũng không thể kém hơn.

Trước giờ tan sở, cô nhận được một hộp quà, sau khi ký nhận và mở ra mới phát hiện trong đó là bộ lễ phục màu đen, cô đột nhiên nhớ tới việc đã hứa với Thang Bồng tối ngày hôm trước. Phạm Như Sinh rất cuộc đã là quá khứ, cô không thể phụ lòng Thang Bồng, cô nên quên Như Sinh.

Đợi cho các đồng nghiệp trong công ty về gần hết, Khinh Văn mới vào nhà vệ sinh thay đồ. Tuy đang là mùa xuân, nhưng mặc ít như vậy vẫn hơi lạnh. Choàng thêm chiếc áo khoác, cô bước vào thang máy đi xuống tầng, Thang Bồng đã đợi sẵn ở đó. Anh mặc plet màu đen vừa vặn, xem ra rất giống chàng hắc mã hoàng tử trong những câu chuyện cổ tích. Thực ra, đàn ông khi dự tiệc, về mặt trang phục đều chẳng có sự lựa chọn nào khác ngoài bộ plet. Chỉ có phụ nữ mới mất nhiều công sức để trang điểm, vì quá nhiều đồ hóa trang nên nhiều khi diện cả đầu mà chẳng biết phải như thế nào mới hợp với mình.

Thấy Khinh Văn khoác chiếc áo khoác ngoài mà vẫn run rẩy, Thang Bồng liền cởi áo của mình khoác lên người cô: “Hôm qua chút nữa thì hại em bị đọng xe, hôm nay nếu lại làm em bị cảm lạnh, lương tâm anh sẽ cắn rứt lắm!”.

Khinh Văn trề môi nói: “Em đâu phải là người yếu đuối như vậy!”.

Hai người cùng lên xe, tuy thời tiết ngày hôm nay không lạnh lắm, nhưng Thang Bồng đã chú ý bật điều hòa từ trước.

Không muốn không khí quá lạnh lẽo, Khinh Văn cười nói: “Không ngờ anh lại là người cẩn thận như vậy? Xem ra Tiểu Nghệ thực sự chưa hiểu hết về anh!”.

– “Anh và cô ấy càng ngày càng giống như hai anh em!”. Thang Bồng đột nhiên bật cười nói, “Nếu như anh yêu quý một cô gái nào đấy, anh chắc chắn đối xử tốt với cô ấy!”.

– “Thật ư? Ai làm bạn gái của anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc!”.

– “Ý này rất hay!”. Thang Bồng bật cười thành tiếng, “Liệu em có muốn thử một lần không?”, rồi anh lại chuyển đề tài ngay: “Nhưng, nếu như em thực sự không có cách nào quên được người ấy thì không nên miễn cưỡng, anh không sợ phải chờ đợi, nhưng anh không muốn em dày dạn chính bản thân mình!”.

– “Em đâu có dày dạn bản thân, chỉ là vẫn còn một số thứ không thể từ bỏ mà thôi”, cô nói, cô vốn cho rằng mình rất giỏi trong việc giấu diếm cảm xúc.

– “Thật sự chỉ có chút xíu thôi sao? Em định lừa mọi người hay lừa chính mình?”. Thang Bồng thở than, “Biết vì sao anh thích em không?”.

Cô nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”.

– “Chính là vì vẻ mặt bàng hoàng và thất thần của em khiến người khác đau lòng!”.

– “...”. Cô không hiểu.

– “Lần đầu tiên anh trông thấy em là khi em vừa vào đại học, ngày hôm đó hình như cha mẹ đã đưa em tới, em đứng ở trước cổng trường tạm biệt họ, anh vẫn còn nhớ khi em dõi theo hình bóng họ, khuôn mặt giống hệt như một chú cún con bị chủ nhân bỏ rơi. Lúc đó anh đã nghĩ, trên thế giới này tại sao lại có một cô gái yếu mềm đến thế? Hình như ở đâu, lúc nào cũng có thể dày dạn bản thân mình... Nhưng việc theo đuổi Phạm Như Sinh đã khiến anh nhìn khác về em, sự kiên cường không chịu thua cuộc của em khiến người ta phải yêu mến. Sau này, người em yêu cuối cùng đã bỏ lại em để sang Mỹ... Không sai, biểu hiện của em lúc đó rất bình tĩnh, nhưng cũng từ đó về sau nụ cười của em không còn nữa. Tuy anh rất thích em, nhưng nếu anh không có cách nào để khiến em hạnh phúc thì anh cũng không ép em phải đi cùng một con đường với anh, anh sẽ tình nguyện ra đi!”.

Hôm nay, cô khóc thật dễ dàng, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô gượng cười nói: “Cuối cùng em cũng biết tại sao con gái đều rất thích nghe những lời ngọt ngào, thật sự rất hay!”.

-“Đây không phải là những lời đường mật!”. Thang Bồng đột nhiên đánh xe ép vào sát bên đường, trong buổi hoàng hôn của ngày xuân, anh kéo cô vào lòng và ôm thật chặt, “Hãy cho anh một cơ hội, anh sẽ mãi mãi bảo vệ em!”.

Khinh Văn cảm thấy được yêu thương, ấm áp quá, sự ấm áp khiến ột góc nào đó trong tận sâu thẳm trái tim băng giá của cô đang bắt đầu tan ra.

Đây là một bữa tiệc vô cùng xa hoa và hào nhoáng, những người đến đây đều là những nhân vật có máu mặt ở các công ty nổi tiếng, hầu hết bọn họ đều thông qua những bữa tiệc buffet và những cuộc tụ họp như thế này để tranh thủ giao lưu tình cảm, bàn việc kinh doanh và mở rộng quan hệ của mình. Đương nhiên, nếu có thể lọt vào mắt xanh của nhau thì đây cũng là cơ hội để các đôi xem mặt nhau.

Khinh Văn rất ít khi đến những bữa tiệc như thế này cho nên không tránh khỏi có chút căng thẳng, cô cứ tưởng đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ như bao bữa tiệc khác.

-“Thoải mái chút đi, biểu hiện của em như vậy sẽ khiến người ta tưởng rằng anh đã bắt cóc em đến đây!”. Tiếng cười của Thang Bồng vang lên bên tai, “Nhưng anh cũng hơi hối hận vì đã đưa em tới đây, nhất định em sẽ thu hút người khác!”.

-“Thật không?”. Khinh Văn bối rối kéo cổ áo lên, khi mặc thử cô đã không phát hiện ra phần ngực của chiếc váy khoét hơi sâu.

-“Đương nhiên là vậy rồi!”, anh lấy hai ly rượu vang từ chiếc khay trên tay người phục vụ rồi đưa một ly cho cô, “Hôm nay em rất đẹp!”.

-“Cảm ơn!”. Khinh Văn giả bộ uống rượu để che giấu sự bối rối của mình, rồi đưa tầm mắt bao quát khắp nơi, bất chợt gặp ngay đôi mắt cô vẫn gặp trong giấc mơ – Phạm Như Sênh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc đồ Tây, với vẻ ngoài vô cùng tuấn tú và nổi bật, nhất cử nhất động của anh không chỉ thu hút sự chú ý của các nhân vật cao cấp mà còn là tâm điểm của cả “bầy” mỹ nữ, chỉ có điều bên anh sớm đã có một người đẹp, trông từ xa đúng là trai tài, gái sắc, một đôi trời sinh. Khinh Văn nắm chặt chiếc ly thủy tinh đến nỗi các đầu ngón tay bắt đầu trắng bệch, chỉ muốn quay đi nhưng đôi chân của cô như bị hút sâu vào cặp mắt thăm thẳm như giếng nước đó, không thể tự mình thoát ra được.

Phạm Như Sênh tất nhiên cũng nhìn thấy cô, mái tóc dài của cô được búi cao để lộ chiếc cổ trắng muốt, vẻ mặt thanh nhàn trang nhã, dưới ánh sáng đèn màu, trông thật thuần khiết.

Trong lòng anh như có tiếng thở than, khi xưa tất cả sự hoàn mỹ của cô đều chỉ thuộc về một mình anh, nhưng nay, cô ấy lại hoàn hảo đứng cạnh một người con trai khác. Bàn tay trái của anh đang dần dần xiết chặt lại, cho dù có như vậy thì anh lấy tư cách gì để yêu cầu cô? Ngay từ đầu, chính anh là người nói không cần cô phải chờ đợi, nhưng sau năm năm khi nhìn thấy bên cạnh cô có người đàn ông khác thì lòng anh lại không nén được nỗi đau đớn, đau đến mức không cách nào thở được.

Phạm Như Sênh, đó chính là điều mi xứng đáng nhận được!

Cho dù chỉ là một ánh mắt nhưng cũng khiến cho hơi thở của cô trở nên gấp gáp, cô ép mình nhìn ra chỗ khác, thật may là Thang Bồng đang phải tiếp bạn nên không chú ý đến tình huống này. Ở đây, anh có vẻ rất nổi tiếng, rất nhiều người đều chủ động đến chào hỏi trước, một lúc sau họ bắt đầu hàn huyên chuyện trò. Đương nhiên cũng không ít lần phải giới thiệu về cô, những lúc đó Thang Bồng đều nói rất tự nhiên: “Đây là bạn gái tôi!”. Khi anh đang cánh tay nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, Khinh Văn đều không có ý cự tuyệt, hoặc có lẽ với cô một cái ôm xiết chặt lúc này rất cần thiết để né tránh đôi mắt sắc lẹm phía sau.

-“Anh Thang, không biết tôi có thể vinh hạnh được khiêu vũ với anh một điệu hay không?”, khi ánh đèn tối đi, một giọng nói vang lên, hai người quay lại nhìn, hóa ra là Mạt Lạc.

Không phải lúc này cô ấy còn đang ở cạnh Phạm Như Sênh sao? Khinh Văn vô tình liếc qua, ánh mắt sâu thẳm của anh đang dán chặt trên người cô.

Yêu cầu này thật khiến cho người ta khó lòng mà từ chối, Thang Bồng mỉm cười: “Người đẹp mời, có muốn từ chối cũng khó!”. Anh cúi đầu, dịu dàng nói nhỏ với Khinh Văn: “Em ra bên kia nghỉ ngơi chút xíu nhé, đợi anh!”.

-“Vâng, anh đi đi!”, cô khẽ đáp.

Rất vô tình, anh tự nhiên cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, sau đó trước đôi mắt ngạc nhiên của cô, anh cùng Mạt Lạc lướt vào sàn nhảy.

Không khí của buổi tiệc khiến cô cảm thấy có chút buồn bã, mấy chàng trai không quen biết đến mời cô khiêu vũ nhưng cô đều từ chối, sau khi lùi về sau mấy bước, tiến về trước cửa thấy ở mé trái đại sảnh có một ban công khá rộng, cô muốn ra đó để hít chút khí trời.

Trong nhà mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo, bên ngoài mặt trăng tỏa ánh sáng lạnh lạnh, đối lập rõ ràng. Cô mặc chiếc váy mỏng manh, cơn gió đêm thổi đến vờn nhẹ trên bờ vai trần khiến cô nổi da gà và rung mình một cái. Lạnh thật! Bây giờ chắc chắn không phải là thời điểm thích hợp để ra ngoài này, nhưng cô thà chịu lạnh còn hơn là đi vào.

Một chiếc áo khoác ấm áp phủ lên vai cô, Khinh Văn đưa mắt nhìn sang, bắt gặp ánh mắt khiến cô hụt hơi. Ánh mắt anh trong suốt như màn đêm, tựa như sắc đêm, sâu thẳm, lạnh lạnh và mê ly khiến cô quay cuồng trong giây lát, nhưng kinh nghiệm nhiều năm trong xã hội đã giúp cô trấn tĩnh lại rất nhanh.

-“Cảm ơn chiếc áo của anh, nhưng em nghĩ...”. Cô cởi chiếc áo ra được một nửa thì đã bị anh kéo trở lại.

-“Sao vẫn ngốc nghếch như thế? Rõ ràng bên trong ấm như vậy, thế mà lại ra ngoài, không lạnh à?”. Anh lạnh lùng nói, biểu hiện vừa thân quen, vừa xa lạ, kéo tay cô giữ chặt trong tay anh. Hơi ấm của lòng bàn tay anh dần dần thấm vào da thịt, lẳng lặng mê hoặc cô, động tác đó, sao mà tự nhiên, sao mà ấm áp đến vậy, đó là những gì mà cô đã từng cho rằng sẽ chẳng bao giờ có lại được nữa.

Sống mũi cay cay, cô lặng lẽ rút tay ra: “Không lạnh!”, cô nói. Giọng điệu giống như Tống Khinh Văn đang giận dỗi anh năm nào.

Cô đứng bên lan can, hít một hơi thật sâu, gấp gáp như thế này thật là một sự trùng hợp đáng sợ. Vừa khiến người ta cảm động lại vừa đem lại một cảm giác lo lắng. Đầu mũi phảng phất hơi thở có mùi thuốc lá nhẹ của anh, rõ ràng là rất đau đớn, nhưng lại không nở từ bỏ, tham lam hơi ấm của anh nhưng lại sợ rằng cuối cùng bản thân mình lại trở thành một thứ có thể có mà cũng có thể không trong cuộc đời anh. Tất cả những sự việc cuồng điên đã từng làm, cho đến nay cô vẫn còn nhớ, như vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Mà hồi ức giữa cô và anh cũng không thể quay lại ngày hôm qua được nữa.

-“Nghĩ gì vậy?”. Như Sênh châm thuốc, đứng cạnh cô.

Cô không chịu được liền quay sang nhìn anh, khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh ẩn ẩn hiện hiện sau làn khói thuốc, ngón tay dài hờ hững đặt trên đầu thuốc, động tác thuần thục mà đẹp đẽ.

-“Anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?”. Vốn là một câu hỏi nhưng trong ngữ khí lại bao hàm sự quan tâm và thân thiết đến thế, Khinh Văn bối rối nhưng không quay đi.

-“Mới mấy năm nay!”. Anh trả lời một cách mơ hồ.

Đúng vậy, mới mấy năm nay. Thời đại học, Như Sênh là một sinh viên tốt trong ấn tượng của tất cả các thầy cô giáo, không bao giờ uống rượu và hút thuốc, nhưng trên thế gian này làm gì có thứ gì là bất biến? Có rất nhiều thứ, sau khi hai bên xa rời nhau thì bắt đầu thay đổi.

-“Ai chọn trang phục cho em vậy?”. Anh hỏi.

-“Sao? Không đẹp à?”.

-“Không, rất đẹp, chỉ có điều anh thấy em sẽ không thích mặc những trang phục hở hang như thế này!”.

-“Không cần ra vẻ như anh hiểu tôi lắm!”, dường như buột miệng nói ra, giọng điệu gay gắt khiến cô cảm thấy mình giống như một người vợ đang giận dỗi. Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, “Con người có thể thay đổi!”.

Anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh và nói: “Thế thì, em đã thay đổi rồi ư?”.

Rốt cuộc cô bật cười thành tiếng: “Đã năm năm qua rồi, ai mà không thay đổi được cơ chứ? Không chỉ mình tôi, đại học H cũng thay đổi, thành phố này cũng đang thay đổi, thế giới này cũng thay đổi. Huống hồ một Tống Khinh Văn nhỏ bé như tôi!”

-“Thay đổi thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần em thấy vui vẻ là tốt rồi!”

Nếu như là trước kia, liệu cô có thể xem những lời này là những lời ngọt ngào không? Những thứ trước kia cô đã từng cầu mong mãi mà không có được thì nay lại có thể nghe được một cách dễ dàng vậy sao?

-“Anh ta rất quan tâm đến em, đúng không?”. Phạm Như Sênh đột nhiên hỏi, rồi nhìn Khinh Văn nhè nhẹ gật đầu.

-“Đúng vậy, anh ấy đối xử với tôi rất tốt!”. Cô nói.

-“Thế thì anh yên tâm rồi!”. Phạm Như Sênh khẽ mỉm cười, “Khinh Văn, mấy năm nay em đã trưởng thành lên rất nhiều, anh thật lòng chúc phúc cho em!”

Thế này là thế nào? Một nỗi tức giận không tên chợt bùng lên trong lòng Khinh Văn, cô lập tức bị kích động: “Ai cần anh chúc phúc, ai thêm quan tâm hả! Chẳng phải anh rất thích đi Mỹ sao? Sao lại còn quay về? Sao vẫn còn muốn đứng trước mặt tôi để nói những câu vô nghĩa này? Lời chúc phúc này có thể thể hiện sự khoan dung, sự vĩ đại của anh, nhưng liệu có thể bù đắp được những thương tổn mà anh đã ban cho tôi không? Tôi nói cho anh biết, Phạm Như Sênh, anh không cần phải dùng cái thái độ giả dối như thế đối với tôi, cái bộ dạng ấy chỉ khiến tôi càng thêm ghét anh hơn. Trên thế giới này, bất kể người nào cũng có đủ tư cách để nói câu đó, nhưng anh thì không! Tôi đã cho anh vô số cơ hội, nhưng lần nào anh cũng nuốt lời, đối với bất kỳ người nào anh đều đã nói là làm, nhưng đối với tôi cả lời hứa cũng là giả dối, chẳng phải sao? Đó chính là cái giá khi yêu anh, cho nên bây giờ tôi mới như một con diên chỉ thả vào mặt mà mắng anh! Phạm Như Sênh, có những lúc tôi thực sự rất hận anh!”

Ánh mắt Như Sênh nhìn về phía xa xăm: “Cuối cùng, em vẫn hận anh!”

-“Đúng vậy! Tôi hận anh! Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ hận anh như lúc này. Anh đi một lèo năm năm, ngay đến cả một lời thăm hỏi cũng không có. Trong ký ức năm hai mươi tuổi, trừ cha mẹ ra tôi đã xem anh là người quan trọng nhất, không ai có thể quan trọng bằng anh, nhưng anh thì sao nào? Anh coi tôi là gì? Nhưng tôi vẫn thật ngu xuẩn, cho dù anh đã đi, cho dù anh đã nói không cần tôi phải chờ đợi nhưng tôi vẫn ở thành phố G này để đợi anh, tôi đã lừa dối được rất nhiều người nhưng không thể lừa dối chính bản thân. Năm năm nay, tôi đều ở đây đợi anh, đêm nào tôi cũng giật mình thức giấc, tôi luôn cho rằng chỉ cần mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh, nhưng lần nào cũng chỉ thấy toàn một màu đen, anh có hiểu cái cảm giác thất vọng ấy? Tôi vừa muốn gặp anh nhưng lại vừa sợ phải gặp anh, đó chính là vì sợ bên anh tôi cũng chẳng hơn một cái bóng là bao. Anh nói tôi ác độc cũng được, tôi sẽ ghen ghét, nếu như anh có bạn gái, tôi không thể nói lời chúc phúc, tôi chỉ có thể nguyện rửa cho anh mãi mãi không có được hạnh phúc!”

Cô khóc dữ dội, Như Sênh đưa tay muốn lau nước mắt cho cô nhưng bị đẩy ra, rồi cô ném trả chiếc áo khoác trên vai cho anh, cô nói: “Tôi không cần sự thương hại của anh, tôi nhận không nổi! Ngài viện trưởng Phạm ạ!”

Cuộc đào tẩu của cô không thành công, từ phía sau anh đã vượt lên, xông đến đứng trước mặt cô.

Anh đứng im, chỉ lẳng lặng nhìn cô, tâm tư phức tạp trong đôi mắt đen thẳm của anh, cô không hiểu và cũng không muốn hiểu, chỉ là cuối cùng cô cũng nhìn thấy, trong đáy mắt anh có những hạt nước long lanh.

Bốn mắt nhìn nhau, anh muốn cất lời, nhưng cổ họng anh lại như có thứ gì đó chặn lại, không nói lên lời.

Cô chau mày, cô đang nghĩ, nghĩ về những lời anh đã từng nói:

-“Nhờ có em, sau này mỗi lần hắt hơi anh sẽ đều nhớ tới em!”

-“Anh đợi cùng em!”

-“Tống Khinh Văn, rốt cuộc là em được làm bằng gì nhỉ? Một cô gái mà lại toàn đi nói với người ta là: Em thích anh, em không xấu hổ à?”

-“Khinh Văn, hãy cho anh thời gian!”

-“Thiệt thòi cho em rồi!”.

-“Có hối hận không?”.

...Anh đã luôn nhìn cô với ánh mắt đầy đau xót và thương cảm rồi dịu dàng hôn lên môi cô, nhẹ nhàng hỏi: “Phải làm thế nào thì em mới không đau như thế?”.

Thế nhưng trong suốt năm năm qua, mỗi giờ mỗi khắc trái tim cô vẫn không ngừng đau đớn. Anh không biết được là bởi anh không phải trải qua cái cảm giác mỗi ngày đều nhớ về một người.

Trước nay, anh chưa bao giờ nói yêu cô, đến một câu “Anh thích em” cũng không có. Nhưng, hình như cũng quá đủ rồi. Đợi và đợi, chẳng phải vì anh sẽ trở lại mà vì vẫn còn yêu anh. Có ai đã từng nói rằng, trên thế giới này có hai loại tình cảm có thể gọi là tình yêu, một là bên nhau lúc khó khăn, hai là từ bỏ nhau. Đối với người mình yêu nhất lúc nào cũng là từ bỏ nhau.

Nếu như có thể, hãy để cô giả vờ rằng bản thân mình chính là người mà anh yêu nhất.

Cô giằng ra khỏi tay anh, nửa cười nửa không mà nói rằng: “Tôi cứ đoán mãi là tại sao anh lại ra đi, suốt năm năm qua lúc nào tôi cũng đoán. Khi biết rằng, trong mấy năm đó anh sống không được tốt tôi cũng cảm thấy được an ủi phần nào!”.

Quay mình bỏ đi, cô lau khô những giọt nước mắt, “tạm biệt” mỗi tình đầu và những hồi ức, câu “tạm biệt” mà năm năm trước chưa nói được thành lời thì đến hôm nay cuối cùng cũng có thể nói bù, nhìn thấy những giọt nước long lanh dưới đáy mắt anh, cô đã có khoái cảm của sự báo thù.

Phạm Như Sênh, tôi rất muốn có cơ hội để chứng minh tình yêu của tôi đối với anh không phải là thứ không thể bỏ đi được.

Ánh trăng đêm nay dường như càng thêm lạnh lẽo đến thê lương.

Anh nhìn theo bóng hình cô, chôn chân tại chỗ hồi lâu, đến khi hình bóng cô khuất ra khỏi tầm mắt của anh.

Khi hai mươi tuổi, cô đã yêu anh, mỗi tình ấy chỉ có cô là người cho đi

Mỗi tình đầu của cô, nụ hôn đầu tiên của cô và cả đêm đầu tiên của cô cũng dành cho anh, cô đã ở bên và cùng chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi ba của anh, rất lâu về sau anh mới biết rằng ngày hôm đó cũng là sinh nhật của cô.

Từ nhỏ tới lớn, biết bao ánh mắt lạnh lẽo của người đời đã mài mòn trái tim anh, làm nó trở nên lạnh lùng và kiên quyết; cô chính là tia sáng mặt trời duy nhất trong cuộc đời anh, chỉ cần nhìn nụ cười của cô là anh đã thấy ấm lòng.

Nhưng chính tay anh đã cắt đứt sợi dây tình cảm đó khiến cho thế giới của anh hoàn toàn trở nên trầm lắng, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, hành trình trong cuộc đời anh trở thành nỗi giằng co, mỗi bước tiến lên trước là con đường phía sau lại mất đi một bước và chẳng thể quay lại được. Anh chưa từng cầu mong điều gì cao sang, mấy năm qua ở Mỹ, đã có những nỗi nhớ anh khắc cốt ghi tâm, có thể đã vô số lần muốn quên đi, nhưng cuối cùng mới biết rằng, cô chính là người đã mang niềm vui đến cho anh, đó chính là niềm vui lớn nhất và duy nhất trên thế gian này. Không phải là anh chưa từng phải chịu sự giằng co của nỗi nhớ nhung và hối hận, nhưng đó chính là lỗi của anh và anh phải tự nhận lấy, anh không hề hối tiếc mà chỉ hy vọng thời gian có thể xoa dịu cho chính mình và khi quay về cô vẫn chưa quên anh.

Nhưng bây giờ, còn hơn cả sự lãng quên, nỗi hận trong lòng cô thực sự rất lớn.

Không biết trải qua bao lâu, đến tận khi Như Tiêu xuất hiện đằng sau anh, cô cẩn thận nắm chặt tay anh mình, khóc và nói rằng: “Anh, tại sao anh không giải thích với Khinh Văn, chị ấy vẫn còn dành cho anh rất nhiều tình cảm, chị ấy vẫn còn yêu anh. Chị ấy đã yêu anh lâu như vậy, ngay từ buổi tối mà chúng ta xem kịch khi chị ấy mới năm tuổi, chị đã chăm chú nhìn anh suốt cả buổi tối. Anh, thứ tình cảm đó không phải nói quên là có thể quên được!”.

Trong đầu anh, tiếng cười lạnh lớt của cô ấy như từ cõi xa xăm nào đó vọng tới.

-“Như Sênh, anh phải nhớ rằng, em đã thích anh, thích anh đã thật nhiều nhiều năm!”.

-“Thật nhiều nhiều năm?”.

-“Đúng thế, để em đếm nào, một, hai, ba, bốn, năm...tổng cộng là mười bảy năm!”.

-“Chúng ta mới quen nhau có mấy năm mà!”.

Giây phút lời giải đáp được đưa ra, anh đột nhiên bừng tỉnh.

Từng con sóng quá khứ đang ào ạt xô đến, không ngừng khuấy động trong đầu Như Sênh, cô gái nhỏ cứ bám riết lấy anh đi khắp thôn vào năm anh sáu tuổi và hình bóng trong ký ức đã dần dần chập lại.

Anh luôn cho rằng, tình yêu của Khinh Văn dành cho anh chỉ mới bắt đầu nảy nở sau lần gặp gỡ tình cờ ở đại học, nhưng không ngờ, tình cảm đó nảy mầm từ rất lâu về trước, khi mà trong lòng anh chẳng hề may mắn có chút hình ảnh nào của cô.

Rốt cuộc anh đã làm cô đau đớn đến mức nào?

Như Sênh dựa vào lan can, nỗi đau khổ ngập tràn trên gương mặt anh tuấn

17. Chương 17

Chương 17: Anh biết rằng, chúng ta đã không thể trở về ngày xưa được nữa!

Trải qua một đêm ngủ li bì, ngày hôm sau Khinh Văn vẫn tỉnh dậy, mặc quần áo, đi tàu điện ngầm đi làm như bình thường. Giờ Như Tiêu đã trở thành biên tập viên tập sự tại công ty, cũng chẳng biết có phải trùng hợp ngẫu nhiên hay không, tổng biên tập phân xuống ba biên tập viên tập sự, trong đó Như Tiêu là người cô phải hướng dẫn. Thực sự, Khinh Văn rất mến cô gái nhỏ Như Tiêu này, trong sự yêu mến đó có cả thương yêu, nhưng điều khiến cô cảm thấy đáng tiếc chính là cho dù vẫn yêu mến nhưng không được thân mật như trước kia nữa, suy cho cùng thì cô ấy vẫn là người em gái bé bỏng của người đó, nếu như hai người họ vẫn có thể thân mật như trước thì họa chẳng đầu óc cô có vấn đề.

Thế nhưng Phạm Như Tiêu lại không cho là như vậy, cô luôn cho rằng nếu như không phải vì mình và mẹ thì anh trai và Khinh Văn đã không phải chia tay, cho nên khi ăn trưa cùng nhau, cô ấy thường kể cho Khinh Văn nghe về quá khứ của Phạm Như Sênh.

Tổng Khinh Văn cảm thấy mình thật mâu thuẫn, rõ ràng biết không nên tìm hiểu về quá khứ của anh, cô cũng đã từng nói với Như Tiêu, những điều đó đối với cô chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chỉ là mỗi lần nghe, trái tim lại càng đau đớn hơn.

Có một lần, Như Tiêu nói đến mối quan hệ giữa Mạt Lạc và gia đình họ, cô nói: “Đối với gia đình họ Mạt, anh trai em có tội với họ. Thực ra, trước đây chị Mạt Lạc có một cô em gái, tên là Mạt Phỉ. Đại khái là khi anh em học trung học, anh và Mạt Phỉ học chung một lớp, chị ấy là một cô gái tốt, rất năng động và vô cùng thích anh Như Sênh, theo đuổi anh giống hệt như chị khi xưa. Lúc đó anh đối xử với chị ấy rất lạnh lùng, nhưng thực ra trong lòng anh cũng rất thích, vì thành tích cả năm cũng chỉ có mình chị ấy có thể cạnh tranh được với anh. Nhưng chị ấy không được may mắn như chị, tai nạn giao thông đã cướp đi sinh mạng của chị ấy. Ngày hôm đó diễn ra trận thi đấu bóng rổ của toàn khối cấp ba, chị ấy vội vội vàng vàng đến trước để cổ vũ cho anh Như Sênh...Đó là một tai nạn chẳng ai mong đợi nhưng cũng là nỗi ân hận lớn của anh trai em, cho nên anh đối xử rất tốt với chị Mạt Lạc, đặc biệt là cha mẹ Mạt Lạc, từ trước đến nay chưa bao giờ oán trách anh về chuyện ấy. Lúc bấy giờ, nhà em rất nghèo, nhà họ Mạt đã giúp đỡ chúng em rất nhiều, bởi vì ông Mạt rất quý anh Như Sênh và cảm thấy anh rất giống ông hồi trẻ, là một tài năng hiếm có”.

-“Em biết từ trước đến nay chưa bao giờ anh ấy giải thích với chị về mối quan hệ với chị Mạt Lạc, trước đây em cho rằng anh ấy thích chị Mạt Lạc, sau này khi chứng kiến anh và chị quen nhau em mới biết rằng, nếu như anh thực sự thích chị Mạt Lạc, thì đối với chị đó là tình yêu. Chị Khinh Văn, người chị dâu trong lòng em chỉ có thể là chị mà thôi!”.

Trong lòng Khinh Văn rất khổ sở nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ hờ hững, cô nói: “Như Tiêu, em quá xem trọng chị rồi!”. Ban đầu, cô đã quá tự tin nên mới thua một trận đau đớn như vậy.

Thoát một cái đã hết một tuần, thứ bảy là ngày nghỉ hiếm hoi, hôm qua Thang Bồng đã gọi điện hẹn đi ăn, buổi sáng cô ở nhà ngủ nướng đến tận mười giờ mới dậy.

Sau khi dọn dẹp nhà cửa, cô đi tắm rửa, sau đó Thang Bồng gọi điện đến nói rằng đang đợi ở dưới lầu.

Cô vội vàng thay quần áo, mái tóc dài buộc túm đuôi gà, vội vã đi xuống, cô luôn không muốn để người khác đợi lâu.

Ngày nghỉ cuối tuần ở thành phố G lúc nào cũng rất náo nhiệt, từng đôi, từng đôi tình nhân rảo bước trên đường, hầu hết đều là sinh viên ở trường đại học bên cạnh, nụ cười rạng rỡ và hạnh phúc trên khuôn mặt họ khiến những người qua đường phải thầm ghen tỵ.

Khinh Văn vẫn luôn ngưỡng mộ những đôi tình nhân ấy, khi vẫn còn bên Phạm Như Sinh, đừng nói là dạo phố, đến dạo trong vườn trường cũng chẳng có. Ngay cả khi thực sự đi dạo cùng nhau thì e rằng đến nắm tay anh ấy cũng không thấy thoải mái? Sau này, khi anh đã bay qua Mỹ rồi, ngày ngày cô vẫn cùng Tô Nghệ dạo quanh vườn trường, nhìn từng đôi, từng đôi tình nhân đi qua trầm trồ ngưỡng mộ mãi không thôi. Có lần không chịu được Tô Nghệ đã buông lời phàn nàn: “Hừ, bọn mình bây giờ chẳng phải cũng là một đôi hay sao?”.

Lúc đó không có tình yêu, tình bạn ở bên đã hết lòng giúp đỡ. Đến nay bên cạnh đã có bạn khác giới, nhưng cũng đã mất đi lòng nhiệt tình của thuở ban đầu.

–“Em muốn ăn gì?”.

Trong lúc đang nghĩ ngợi vẫn vợ thì tiếng Thang Bồng vang lên.

Cô nói: “Nếu như em nói là đồ Mc Donald’s thì anh có cho là ấu trĩ không?”.

–“Được thôi!”. Thang Bồng vui vẻ đồng ý, trong lòng thầm mừng vì hôm nay mình ăn mặc khá thoải mái, không ngoa nếu nói rằng anh vẫn còn đáng vẻ hoạt bát nhanh nhẹn của tuổi thanh xuân hồi học đại học.

Hai người bước vào nhà hàng Mc Donald’s, bên trong rất đông người, Khinh Văn hối hận ngay lập tức, cô đã quên rằng buổi trưa ngày thứ bảy là lúc nhà hàng Mc Donald’s đông khách nhất.

–“Sao mà đông người thế!”, cô lè lưỡi, “Hay là chúng mình đi chỗ khác đi!”.

–“Cũng được!”. Thang Bồng nói, “Đi về phía trước xem thế nào!”.

Hai người ra khỏi nhà hàng Mc Donald’s, ánh mặt trời đã hơi chói chang, cô lại đề nghị: “Hay là bọn mình đi ăn lẩu đi?”, thời tiết không nóng cũng chẳng lạnh như thế này có lẽ người ăn lẩu sẽ không đông, cô nghĩ vậy.

Nhưng vừa bước vào quán lẩu, cô đã hối hận ngay.

–“Hôm nay là ngày lễ à?”, cô buồn rầu, “Sao mà đi đến đâu, cũng đông người thế!”, nói xong liền quay đầu định đi, tâm trạng vui vẻ ban đầu đã có chút bực bội.

–“Đợi đã!”, Thang Bồng giữ cô lại, “Đi cùng anh!”. Anh dắt cô tiến về phía trước mấy bước, một người phục vụ trông thấy anh liền vội vàng tiến đến, “Ngài Thang, xin hỏi có mấy người ạ?”.

–“Hai người!”.

–“Mời lên lầu, mời lên lầu!”, họ phải lách qua tầng một đông nghịt người mới lên được tầng hai.

Thật là trái ngược, không gian trên tầng hai yên tĩnh và thoáng đãng hơn rất nhiều. Hai người được bố trí ngồi trong một gian riêng, bọn họ đang tìm thực đơn để gọi vài món thì người phục vụ đã lễ phép mang đến.

–“Anh thường qua đây ăn phải không?”. Khinh Văn quan sát căn phòng nhỏ một lượt, “Không ngờ một quán lẩu lại có cách tiếp đãi như thế này! Trước đây em chỉ nghe nói quán này rất nổi tiếng, mỗi lần đến đều đông nghịt người nên cho rằng đồ ở đây chắc rất ngon!”.

-“Hiện nay xã hội có trào lưu như thế này, mỗi khi hoàn thành một phi vụ đều kéo nhau đi ăn uống, có một số quan chức rất thích đến đây, anh cũng không biết vì sao, có lẽ là mùi vị thức ăn ở đây thực sự rất đặc biệt chăng!”.

-“Người như anh chắc phải đi tiếp khách nhiều lắm nhỉ?”.

-“Trong công việc cần giao thiệp với rất nhiều loại người, uống rượu cũng là một phần trong đó và cũng là một việc đương nhiên!”, anh nói, “Có những lúc thật sự là không thích như vậy cho nên mới muốn tìm một người vợ, để sau này còn lấy lý do bị vợ quản nghiêm quá!”.

-“Người ta nhất định sẽ không tin!”, cô cười, “Trông anh không giống người sợ vợ chút nào!”.

-“Thật hả?, anh mập mờ, “Cũng không hẳn là vậy!”.

Lúc đó, phục vụ đã mang những thứ mà hai người gọi lên, lại còn dùng cả xe đẩy đưa đồ nhúng lẩu đến.

Khinh Văn chưa ăn sáng, lại còn làm rất nhiều việc nên bụng đã réo lên âm âm, chỉ là cô không tiện nói ra.

Khi ném miếng đầu tiên, cuối cùng cô cũng biết tại sao khách ở đây lại đông đến vậy, mùi vị thật ngon, mọi người đều nói thức ăn ở đây có mùi vị của gia đình, nhưng ở đây đến cả lẩu cũng có mùi vị đó.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Khinh Văn có thói quen ăn nhanh, bởi khi bên Như Sinh hồi đại học, anh có thói quen ăn nhanh, cho nên cô cũng học ăn nhanh như anh. Trước khi quen biết anh, cô ăn uống rất chậm rãi, cho nên mới nói con người có những lúc cũng thật kỳ lạ, thói quen từ nhỏ đến lớn, khi gặp một người đặc biệt, nói thay đổi là thay đổi ngay.

Khi hai người ăn xong đi qua tầng một, người vẫn đông như trước, Khinh Văn nói: “Lần sau sẽ không chọn tâm này để đến phố đi bộ, người chen lấn xô đẩy!”.

Thang Bồng cười đầy mãn nguyện, “Đừng nói thế chứ, anh cảm thấy rất thú vị mà, nếu như bình thường thì làm sao có cơ hội để chứng kiến cảnh này? Lúc trước gặp cảnh này vẫn còn đang học đại học, cùng đi với Tô Nghệ, bây giờ nghĩ lại thật là nhớ!”.

-“Cùng Tô Nghệ?”.

-“Đúng, trước kia thường bị cô ấy lôi đến đây, Tô Nghệ rất thích lẩu của tiệm này. Lúc đó vẫn là sinh viên, không được ưu đãi như bây giờ, hai đứa ngồi ghế xếp hàng đợi. Đợi đến khi có chỗ thì đã đói đến nỗi nhìn thấy cái gì cũng muốn ăn, cho nên cô ấy luôn nói rằng đồ ở đây là những thứ ngon nhất mà cô ấy từng được ăn. Anh thì cho rằng đó là vì quá đói nên mới thấy như vậy!”.

Khinh Văn liếc nhìn anh, dưới ánh sáng mặt trời, nụ cười rạng rỡ nở bung trên khuôn mặt tuấn tú của anh. Cô vẫn luôn yêu tính cách của Tiểu Nghệ, bây giờ nghĩ lại, cuối cùng Khinh Văn cũng biết vì sao Thang Bồng và cô ấy có thể trở thành những người bạn tốt của nhau, bọn họ có thái độ sống rất tích cực, rất lạc quan, làm việc gì cũng đều không hối hận, không oán trách. Chỉ những người như vậy mới có thể thực sự sống vui vẻ.

Khi về đến nhà, trời đã khá khuya. Thực ra sau khi ăn tối xong, Thang Bồng đã đậu xe ở khu Khinh Văn sống, hai người chậm rãi bước suốt mấy tiếng đồng hồ trên phố đi bộ, suốt mấy tiếng đó, bàn tay cô luôn bị tay anh nắm chặt. Dưới ánh trăng bàng bạc, bên cạnh có một người bầu bạn thật hạnh phúc biết bao. Hãy cứ như thế này đi, cô nghĩ.

Đứng dưới lầu, Khinh Văn nói lời tạm biệt với anh.

Đi được mấy bước mới phát hiện ra người phía sau im lặng, cô quay đầu lại, hơi ngạc nhiên: “Sao anh vẫn còn chưa đi?”.

-“Về nhanh quá, sợ rằng hôm nay chỉ là một giấc mộng!”.

-“Anh đùa à?, Khinh Văn bật cười thành tiếng, “Không còn sớm nữa, anh mau về đi! Yên tâm, hôm nay tuyệt đối anh không nằm mơ đâu!”.

Dưới ánh trăng, vẻ đẹp của cô làm rung động lòng người, có lẽ vì tối nay uống một chút rượu vang nên đôi gò má ửng hồng, một vẻ quyến rũ mà lúc thường không thể thấy được.

Thang Bồng liền kéo cô vào lòng, ánh mắt rực lửa đang chăm chú nhìn cô, Khinh Văn trong lúc không phòng bị gì giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn anh, người đang ôm cô thật cao lớn, trên khuôn mặt góc cạnh có những vết sáng tối đậm nhạt khác nhau. Tất cả đều xảy ra rất tự nhiên, mối quan hệ mập mờ giữa họ cũng đã đến lúc cần làm sáng tỏ, cô và Phạm Như Sinh đã không thể tiếp tục được nữa, bây giờ bắt đầu một tình cảm mới chẳng phải là rất tự nhiên sao?

Vào giờ khắc này, trong hoàn cảnh này, cô chẳng có lý do gì để từ chối anh.

Khi đôi môi nóng bỏng của anh đặt lên làn môi lạnh giá của cô, trong lòng hình như có gì đó đổ vỡ, tay cô vô thức chống lên khuôn ngực anh, vẫn biết rằng mình không nên cự tuyệt, nhưng động tác đó ngay đến cả bản thân cô cũng không thể khống chế được.

Thang Bồng nhanh chóng giữ cô lại, áp cô vào khuôn ngực vững chãi của mình, không để cho cô có cơ hội rút lui.

Đó là lần đầu tiên cô cảm thấy sức mạnh của người đàn ông, vẻ bề ngoài, anh không giống như một người ưa dùng vũ lực nhưng trong nụ hôn của anh rõ ràng mang theo cả sự mạnh mẽ và cưỡng ép, thỏa sức nghiêng ngả, dường như muốn tranh đoạt một thứ gì đó, hoặc là muốn cô chuyên chú vào nụ hôn. Nhưng tâm tư cô càng lúc càng trở nên rối bời, cô đang nhớ về tuổi trẻ đó, những nụ hôn lúc ấy không hề lãng mạn, nhàn nhạt. Trái tim đột nhiên quặn đau, đôi mắt mờ dần, những giọt lệ bắt đầu chảy ra từ khóe mắt rồi lăn chầm rãi xuống.

Khinh Văn cảm thấy buồn vì mình đã không làm được, vẫn không thể bình thản nắm tay một người khác trên con đường đi đến tương lai.

Khi anh buông cô ra, cô vẫn chưa kịp bào chữa thì nhìn thấy một bóng người cách đó không xa, dưới ánh trăng, bộ dạng của cô ấy khiến cho người ta có cảm giác cô ấy đã đứng ở đó rất lâu, rất lâu rồi.

-“Tiểu Nghệ!”.

Người đứng ở đó chẳng phải là Tô Nghệ sao? Không có vẻ mệt mỏi, có thể thấy không phải cô ấy mới quay về hôm nay. Khinh Văn kích động chạy tới nắm lấy tay cô ấy, “Cậu về khi nào? Sao không báo trước với mình một tiếng?”.

-“Về từ hôm qua, vốn định dành cho cậu một sự ngạc nhiên mà!”, cô mỉm cười, “Nhưng hình như điều ngạc nhiên mà hai người dành ình còn động trời hơn đấy nhỉ?. Cô ngoảnh đầu nhìn về phía Thang Bồng đang ở sau Khinh Văn, “Bánh Bao, tốt đấy chứ? Ngộ Không sắp thành Phật rồi chẳng?”.

Thang Bồng đang nhìn cô, cô có vẻ đen đi, nhìn mạnh mẽ hơn, vẫn mái tóc ngắn gọn gàng như xưa, song có vẻ đã nữ tính hơn rất nhiều. Ba năm rồi không gặp, sau khi tốt nghiệp một năm, cô rời khỏi thành phố G mà không nói nguyên nhân với bất kỳ ai.

-“Cuối cùng cũng biết về rồi đấy, mình còn cho rằng chú và dì có khi phải đợi đến bạc đầu thì cậu mới quay về chứ!”.

-“Mình mà lại có lương tâm như thế sao?”. Tô Nghệ lườm anh một cái sắc lạnh.

Khinh Văn không đợi được nữa vội vàng hỏi: “Tiểu Nghệ, lần này cậu về có còn định đi nữa không?”.

-“Chắc là không đi nữa đâu!”, Tô Nghệ nói, “Đi nữa thì mẹ mình sẽ đuổi theo mình khắp quả đất mất. Vốn định ngày hôm nay sẽ qua đây, nhưng ai ngờ, mình vừa mới về còn chưa kịp ngủ nướng thì đã bị mẹ lôi đi xem mặt rồi, thật là bó tay!”.

Khinh Văn vui vẻ nói: “Tối nay cậu có thể ngủ với mình không? Mình có rất nhiều điều muốn nói với cậu!”.

-“Tối nay e là không được rồi!”, Tô Nghệ nói, “Mình đã hứa với mẹ là sẽ về sớm!”.

-“Tiểu Nghệ...”.

-“Đừng nhìn mình bằng ánh mắt đó, dù sao mình cũng không đi nữa, muốn gặp mặt chẳng phải là còn nhiều thời gian sao?”. Tô Nghệ cười “khà khà”, lườm Thang Bồng một cái, “Hai người còn không mau khai báo, bắt đầu từ khi nào vậy? Đến cả mình cũng giầu!”.

Khinh Văn im bật, cô chẳng biết nên nói thế nào.

Nhưng Thang Bồng bên cạnh lại vui vẻ nói: “Vẫn chưa thành cái gì đã bị cậu phát hiện rồi, cậu còn muốn chúng mình khai báo cái gì? Huống hồ cậu về cũng đâu nói gì phải không? Chúng ta nên hòa thì hơn!”.

–“Hòa hả?”. Tô Nghệ cười, “Cậu mơ à, cả đời này cậu đừng nghĩ đến chuyện hòa với tớ nhé!”.

Khinh Văn không biết có phải mình nhìn nhầm hay không, trong mắt Tô Nghệ có giọt nước trong suốt đang ứa ra. Lúc đầu cô còn cho là mình hoa mắt, nhưng đến giờ nhìn lại thì thật sự đúng như vậy. Nhưng trên khuôn mặt của cô ấy hoàn toàn không có biểu hiện gì bất thường cả, “Tiểu Nghệ...”.

Cô nghi ngờ bật gọi lên thành tiếng.

Tô Nghệ quay đầu nhìn cô, góc độ đã thay đổi, đôi mắt Tô Nghệ vẫn bình thường, không có gì biến đổi.

Khinh Văn nhẹ lòng rồi tự cười bản thân, đúng là “thần hồn nát thần tính”.

–“Không có gì!”, cô ấy lắc đầu, “Mình vừa gặp cậu nên vui mừng quá ấy mà!”.

–“Cái con nhỏ này!”. Tô Nghệ cười, “Vì mình thấy hai cậu đang hạnh phúc bên nhau nên mình rất vui!”.

Đêm hôm đó, Thang Bồng đã đưa Tô Nghệ về, sau đó Khinh Văn có gọi điện hẹn gặp Tô Nghệ nhưng dường như cô ấy rất bận, Tô Nghệ nói mỗi ngày đều bị bà Tô kéo đi xem mặt, nếu không xem mặt thì cũng là đi tìm việc làm. Thật sự rất bận, nhưng Khinh Văn lại cảm thấy có gì đó không đúng, lẽ nào là vì lâu ngày không gặp nhau nên tình bạn của họ cũng không được như trước nữa? Tình bạn quý giá ngày nào vẫn đọng đầy trong ký ức, khi Phạm Như Sinh bỏ đi, tình bạn giữa họ càng trở nên khăng khít hơn, Tô Nghệ vẫn thường lôi cô ra khỏi giường đi nấu nướng, vì trong thời gian yêu đương cô đã trở thành một đầu bếp cừ khôi, ăn tối xong hai người lại cùng đi dạo trong vườn trường, cùng đứng ngắm ngó ở hành lang giảng đường để lắng nghe đài phát thanh của trường, thỉnh thoảng còn điên rồ đến mức chạy lên sân thượng ký túc xá để hóng gió, lúc bấy giờ tình bạn chính là chỗ dựa lớn nhất của cô, đến nay chẳng lẽ lại nhạt dần theo thời gian sao?

Còn Thang Bồng, họ vẫn thỉnh thoảng gặp gỡ nhau như trước, trước mặt mọi người họ là người yêu, nhưng thực chất thế nào, hơn ai hết chỉ có hai người họ mới hiểu được. Đêm hôm đó, không ai nhắc lại, có một số thứ, không nói ra có khi còn tốt hơn.

Buổi sáng cô vẫn đi làm như thường lệ thì thấy ở bàn làm việc có một bó hoa bách hợp rất lớn, những đóa hoa trắng thanh khiết khiến người nhìn cảm thấy xúc động đến mềm lòng. Khinh Văn biết thế này rất lãng mạn, nhưng cô đã qua độ tuổi mơ mộng lâu rồi. Khi xưa cô vẫn thường ngưỡng mộ những bạn gái cùng học lúc họ được nhận hoa, sau này khi chơi cùng với vài bạn trai khác, cô cũng đã từng được nhận hoa như vậy, nhưng tuyệt nhiên chẳng xúc động chút nào.

–“Oa, ai tặng vậy? Thật là đẹp!”, các đồng nghiệp bên cạnh ghen tỵ đến mức tứa cả nước miếng.

Khinh Văn quan sát kỹ bó hoa nhưng không thấy thứ gì đại loại như thiệp chúc mừng, bạn bè của cô trong thành phố G này lại ít đến mức đáng thương, Thang Bồng thích tặng hoa hồng, tất nhiên hoa này không phải là của anh rồi, vậy thì là ai nhỉ?

Nghĩ mãi mà không đoán ra, cô lắc lắc đầu, hơn nữa lại chẳng có thiệp chúc mừng, không chừng ngày hôm qua có ai đó để quên trên ở bàn cô cũng nên.

Thứ hai và thứ sáu đúng là ác mộng của bộ phận biên tập, việc của cả ngày vẫn chưa làm xong, trên QQ các tác giả gọi mà không có thời gian trả lời, các cuộc họp lớn nhỏ liên tiếp diễn ra khiến người ta chóng cả mặt. Đến khi hết việc mới phát hiện ra trời đã tối từ khi nào.

Ngẩng đầu quan sát khắp phòng, các đồng nghiệp đã về gần hết, nhưng điều làm cô cảm thấy kỳ lạ nhất là Như Tiêu đã về mà không nói tiếng nào, có lẽ vì những lời cô nói hôm trước đã làm cho con bé tuyệt vọng chẳng?

Cô bật cười một cách đau khổ, liếc nhìn bó hoa bách hợp trên bàn. Thực tình, cô rất thích hoa bách hợp, nhưng chưa bao giờ mua, đi làm rồi sống thực tế một chút thì sẽ tốt hơn, số tiền mua chỗ hoa này đủ cho cô

ăn trong một tháng. Cũng có đồng nghiệp trách móc cô: “Chị có phúc mà chẳng biết hưởng, đúng là tâm lý bất thường của đại mỹ nhân. Em cũng muốn lắm mà có ma nào tặng đâu!”.

Khi cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thì điện thoại đổ chuông. Khinh Văn liếc nhìn, là một số rất lạ, không hiểu tại sao nhưng tim cô đột nhiên đập rất mạnh. Ấn nút nghe, đưa lên tai: “Vâng, xin chào!”.

–“Hoa có đẹp không?”, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ từ đầu kia truyền đến làm tim cô càng đập mạnh hơn.

–“Anh là...”.

–“Phạm Như Sên!”.

Đương nhiên cô biết là Phạm Như Sên, chỉ không ngờ bó hoa đó là do anh tặng, cô ngẩn người nhìn trân trân vào bó hoa, một màu trắng tinh khiết không tì vết, trong phút chốc cổ họng như nghẹn lại. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, một ngày nào đó mình sẽ được nhận hoa do anh tặng. Ngày trước, cho dù anh có tặng cô một cọng cỏ, cô cũng vui suốt cả ngày, nhưng bây giờ được tặng một bó hoa to như thế này, lại chẳng biết rốt cuộc mình đang mang tâm trạng gì. Dường như tất cả đắng cay chua chát đều có đủ, nhưng chỉ thiếu vị ngọt.

–“Có chuyện gì à?, cô không hề may mắn ngạc nhiên khi anh có số điện thoại của mình, bởi bên cạnh cô có người trợ giúp thân cận nhất của anh.

–“Tối nay cùng đi ăn cơm được không em?”.

–“Tại sao?”.

Thực ra đi ăn cơm thì cần gì lý do!

Giọng Như Sên vẫn dịu dàng: “Chỉ là ăn cơm thôi mà, cứ coi như là đi cùng anh, gần đây phải đi tiếp khách nhiều quá, ăn quá nhiều thứ hổ lốn, tối nay Như Tiêu và mẹ lại không có nhà, anh không muốn ngược đãi dạ dày của mình!”.

Khinh Văn lập tức mềm lòng ngay, hồi đại học anh vẫn thường ngược đãi dạ dày mình, khi ăn cơm thường ăn rất nhanh, thật xấu hổ khi anh học y, không biết làm như vậy là không tốt cho dạ dày sao?

–“Ăn ở đâu?”, cô tự nhủ trong lòng, cô chẳng qua là đồng cảm, đồng cảm với anh mà thôi!

Giọng nói bên kia rõ ràng là đang rất vui: “Anh đợi em ở dưới lầu nhé!”.

Tắt điện thoại, cô ôm lấy bó hoa bách hợp đó, không thể phủ nhận rằng, giây phút này cô thật sự cảm thấy rất vui.

Khi từ thang máy bước ra, cô hít một hơi thật sâu, nhưng bàn tay vẫn không ngừng nắm chặt lấy vạt áo, thói quen nhỏ mỗi khi căng thẳng bao năm nay, hình như chỉ khi ở trước mặt anh cô mới biểu lộ.

Mùa xuân ở thành phố G vẫn còn vương vấn một chút hơi lạnh, đặc biệt là sáng sớm và lúc hoàng hôn, nhiệt độ chênh lệch khá lớn. Anh đứng ở xa xa, dáng người cao cao kéo dài thành bóng trên mặt đất, hôm nay anh ăn mặc rất thoải mái, áo sơ mi và quần Tây đơn giản, phối bên ngoài là chiếc áo khoác màu đen, nổi bật lên vẻ đẹp chín chắn và đẹp trai so với đám đông. Như Sên ngày trước vì hoàn cảnh gia đình nên ăn mặc rất giản dị, nhưng cho dù thế nào thì cô vẫn luôn nhìn anh với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Trong suốt năm năm, đây là lần đầu tiên cô cẩn thận đánh giá về anh, so với thời đại học, hình như anh có gầy hơn một chút. So với lần gặp mặt tại buổi tiệc mấy hôm trước có vẻ tiêu tụy đi ít nhiều, sắc mặt cũng không được tốt lắm. Lòng cô không tránh khỏi cảm giác xót xa, vội vàng thăm mắng bản thân và lấy lại tinh thần.

Cô chậm chậm đi về phía anh, vốn muốn giữ thái độ kiêu ngạo ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đi tới, ai bảo khi trước cô là cái đuôi chạy theo anh. Nhưng khi đến trước mặt anh thật, rốt cuộc cô vẫn không thể thản nhiên nhìn thẳng vào anh, lại cúi đầu, nhìn xuống ngón chân mình, và hỏi: “Đi ăn ở đâu?”.

Bởi vì cúi đầu nên cô không nhìn thấy nét mặt của anh, chỉ có thể nghe thấy giọng nói ồm ồm: “Lên xe trước đã!”.

Trong ký ức, chỉ trong những ngày cuối cùng bên nhau thì anh mới nói với cô dịu dàng như thế, điều đó khiến cô cảm thấy bản thân mình giống như báu vật được anh nâng niu trên tay. Bây giờ nhớ lại, cô vẫn hoài nghi liệu có phải khi đó anh đã sớm liệu được việc mình sẽ ra đi nên mới đối xử tốt với cô như vậy?

Khinh Văn không kìm được, chợt thầm cười khổ, sao mà khi hận một người nào đó thì dường như chỉ có thể nhớ được những điểm xấu của người ta.

Chiếc xe chậm chậm nhập vào dòng người, cô chọn ngồi ở hàng ghế sau.

Sự im lặng giống như một sợi dây leo đang lan dần ra trong xe, bên trong thật u ám, chỉ có tiếng hơi thở của hai người vang lên rõ ràng hơn bao giờ hết. Như Sênh vốn là người ít nói, mấy năm nay hình như cũng chẳng có gì thay đổi. Hơn nữa cô cũng không còn là Tống Khinh Văn hùng hực lửa của năm nào, mặt dày đi bám đuôi người khác, đó là chuyện mà đã lâu lắm rồi cô không làm.

Cô quay đầu, cảnh vật đang lùi dần sau cửa kính xe, trên đại lộ thành thang thẳng tắp, bóng từng chiếc, từng chiếc xe đổ xuống bị gió đánh tơi tả, phong cảnh ở ven đường vẫn còn chưa kịp nhìn rõ đã vội lùi về phía sau. Tình yêu cũng như việc nắm bắt một cơn gió, trong bao nhiêu đêm vật vã không ngủ được, cô vẫn luôn nghĩ rằng, liệu có phải tình yêu của cô chính là cơn gió sắp tan.

Cô mở cửa sổ, để cho hơi lạnh của đêm tràn vào xua tan nỗi buồn, để tâm tư được thư thả.

Khinh Văn không ngờ nơi Như Sênh đưa cô đến chính là nhà hàng cạnh đại học H năm nào.

So với năm năm trước, nhà hàng cũng không thay đổi nhiều, chỉ là đã đổi chủ mới, phục vụ vẫn là những sinh viên của đại học H. Khinh Văn đắm mình trong đó, nhìn những người phục vụ đang làm việc giống như mình năm nào, cô bất chợt hoảng hốt, hồi ức giống như chiếc đèn kéo quân đang quay vòng tròn, cô bước vào thế giới của anh, chạy đuổi theo từng bước chân anh, đã từng khóc, từng mệt mỏi, từng vui vẻ nói cười, nhưng tuyệt nhiên chưa từng oán trách... Một cảm giác chua xót đang dâng trào trong tim cô, mấy năm nay dù luôn ở thành phố G, nhưng cô vẫn chẳng có đủ dũng khí để trở lại đại học H, càng không đủ dũng cảm để đến nơi này.

Khách đến ăn hầu hết đều là sinh viên, nhưng không đông lắm., có lẽ giờ cao điểm đã qua. Khi hai người được phục vụ dẫn vào đã có rất nhiều sinh viên ngẩng đầu nhìn theo, có giọng con gái thốt lên kinh ngạc: “Mau xem kia, anh kia đẹp trai quá!”.

Khinh Văn nhìn thấy trong mắt cô sinh viên nọ hình ảnh của mình năm nào, cho dù đã bao năm qua đi, người bên cạnh cô lúc này vẫn thu hút ánh mắt mọi người như thế.

Gọi món xong, sau khi phục vụ rời đi, không khí giữa hai người lại trở nên im lặng và gượng gạo.

Khinh Văn nâng cốc trà trên bàn lên uống một ngụm, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết vì sao giờ cô lại chẳng có đủ dũng khí để mắng anh một lần nữa, lúc trên xe đến nhìn anh cũng chẳng dám. Có lẽ là vì không tự tin và một chút mặc cảm tội lỗi chăng? Thực ra những khó khăn của Như Sênh không phải là cô không biết, đặc biệt là sau khi Như Tiêu đã nói rõ tất cả, bây giờ cô mới phát hiện ra rằng thực sự mình cũng chẳng so đo điều gì nữa, cô chỉ quan tâm đến duy nhất một điều là anh đã không xếp cô lên vị trí ưu tiên hàng đầu.

Đồ ăn nhanh chóng được mang ra, Khinh Văn nhìn phần thức ăn đang nóng sốt, đôi mắt run run.

Thịt kho tàu, canh xương...

-“Đây là món thịt kho tàu mà em thích ăn nhất, anh nếm đi!”.

-“Ừ...có vị của mẹ!”.

Hy vọng...hy vọng đây chỉ là những suy nghĩ của riêng cô, anh gọi những món đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, ngẫu nhiên mà thôi...Khinh Văn tự an ủi như vậy.

Cô không lên tiếng, không khách sáo cầm đũa lên bắt đầu ăn.

-“Anh rất đáng sợ sao?”. Cuối cùng Như Sênh cũng cất tiếng trước.

Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh.

Ánh mắt anh nhìn cô vẫn trong trẻo kiên định như lần đầu gặp gỡ: “Tại sao hôm nay em không dám ngẩng đầu nhìn anh?”.

Khinh Văn dùng đũa khua khua thức ăn trong bát, cụp mắt xuống một hồi rồi mới ngẩng đầu và nói một câu rất đơn giản: “Thế còn anh? Tại sao lại muốn tìm gặp tôi? Tôi cho rằng ngày hôm đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi còn gì!”.

Nét mặt Như Sênh rất lạnh lùng, lạnh lùng đến mức dường như xuyên qua làn hơi quấn quanh của món canh cô có thể nhìn thấy một Như Sênh của quá khứ. Anh nói: “Khinh Văn, em cảm thấy anh vì cái gì?”.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc, tiếp đó bật cười thành tiếng: “Anh đừng nói là muốn làm hòa với tôi và tiếp tục cuộc tình chưa kết thúc thời đại học? Hy vọng là tôi đã đoán sai, từ khi quen biết anh đến nay, tôi chưa bao giờ đoán đúng tâm ý của anh!”.

Đôi mắt thăm thẳm của Như Sênh nhìn cô chăm chú: “Nếu như anh nói lần này em đã đoán đúng thì sao?”.

Lòng chợt run sợ, Khinh Văn nhếch môi tự châm biếm: “Lời nói đùa này rất buồn cười!”.

– “Anh biết hiện nay mình chẳng có tư cách gì để khiến em tin anh!”.

– “Thông minh đấy!”. Khinh Văn nói: “Cái giá phải trả cho việc tin anh là quá lớn, tôi không muốn mắc lừa một lần nữa, nếu không thì tôi sẽ chết rất khó coi!”.

Vốn muốn nói chuyện bình tĩnh và ôn hòa, nhưng mới được một lúc Khinh Văn đã biến thành chú nhím xù lông. Như Sênh không để ý đến điều đó, có lẽ đây mới chính là con người thực sự của cô, đó chính là phần mà anh chưa từng được nhìn thấy.

– “Anh tìm em là muốn đích thân nói với em!”. Như Sênh khẽ nhủ mày, dưới ánh đèn, gương mặt tuấn tú của anh khiến cho tim người ta đập loạn nhịp, “Khinh Văn, chúng ta vẫn là vợ chồng!”.

Câu nói ấy như tiếng sét ngang tai, tiếng sét đó đập nát trái tim Khinh Văn thành những mảnh vụn, tại sao trái tim lại đập nhanh như vậy?

– “Thế là ý gì?”, Khinh Văn miết chặt đôi đũa trong tay như muốn bẻ gãy, “Anh hãy nói lại một lần nữa xem!”.

– “Anh nói, về mặt pháp luật, chúng ta vẫn là vợ chồng!”. Như Sênh vui vẻ nhắc lại một lần nữa.

– “Tại sao?” Khinh Văn bất bình, “Lúc đó rõ ràng rồi đã ký rồi!”.

Anh kiên nhẫn giải thích: “Lúc đó chúng ta chỉ mới ký vào đơn nhưng chưa đến cục Dân chính để làm thủ tục ly dị, cho nên trên thực tế chỉ có thể nói là sống ly thân trong năm năm, chứ chưa chính thức giải quyết dứt khoát việc ly hôn!”. Mấy ngày trước khi biết tin này, anh cũng kinh ngạc chẳng kém gì cô, anh vui mừng, cảm thấy ông trời vẫn chưa hắt tuyệt tình với mình.

– “Cho nên, anh tìm tôi để bàn chuyện ly hôn?”.

– “Không...là anh muốn...”. Như Sênh hạ thấp giọng, “Em hãy cho anh một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại được không?”.

Bắt đầu lại?

Khinh Văn nghe xong liền ném cho anh một nụ cười mỉa.

– “Tại sao?”, cô vẫn nắm chặt đôi đũa trong tay nhưng vẻ mặt rất đổi bình tĩnh, “Tại sao lại muốn bắt đầu lại?”.

Đúng vậy? Tại sao lại muốn bắt đầu lại? Như Sênh chế giễu bản thân, khi đó chính anh là người đã từ bỏ, cũng chẳng để cô có cơ hội chờ đợi, hiện nay cô đã có người che chở ở bên cạnh, anh có tư cách gì mà làm loạn lên? Thế nhưng, cứ bỏ đi như thế này ư? Như Sênh cảm thấy vô cùng mơ hồ. Từ trước đến nay, những việc liên quan đến cô đều khiến anh tổn hao gấp đôi năng lượng để suy nghĩ.

Anh nói: “Anh biết nói như thế này là rất ích kỷ. Khinh Văn, thời niên thiếu của anh không giống như những người khác, anh rất hiểu mình cần cái gì, mỗi bước đi của anh đều tiến theo tiếng gọi của lý tưởng,

đó cũng giống như đi trên một cái cầu thăng bằng, giữ được thăng bằng để bước trên mặt cầu đã trở thành bản năng. Nhưng sự xuất hiện của em khiến anh mất đi thăng bằng vốn có, thực sự anh đã từng nghĩ sẽ vì em mà rời khỏi cây cầu đó, nhưng nếu anh thực sự nhảy ra khỏi đó thì anh cũng không thể cùng em thanh thản tiến bước được, anh không thể để mẹ và Như Tiêu trên cây cầu đó mà không có anh ở đó quan tâm chăm sóc. Năm năm trời ở Mỹ, khi không có em, anh mới phát hiện ra rằng anh thực sự cần em hơn anh tưởng. Trong suốt một năm sau khi quay về, anh đã từng đi tìm em, nhưng anh không dám lại gần, chỉ có thể đứng rất xa để ngắm nhìn em, bởi vì anh không chắc chắn liệu em đã có một nửa khác trong cuộc đời hay chưa và cũng chẳng dám đối mặt với nỗi oán hận của em. Thời gian đó, công việc bận rộn cùng với việc bệnh tình của mẹ vẫn chưa được ổn định, cho nên anh muốn tìm một cơ hội thích hợp để gặp em. Nhưng ngày hôm đó em đã đứng bên cạnh một người đàn ông khác, lúc đó anh mới phát hiện ra rằng thời gian trôi qua quá nhanh, thậm chí nhanh đến mức anh chẳng có cơ hội để giữ em lại. Cho nên, giờ đây nói với em những lời này, một chút tự tin anh cũng không có, những lời em nói với anh tối hôm đó, anh đã suy nghĩ rất kỹ, nếu như em thực sự tìm được hạnh phúc của mình thì điều duy nhất anh có thể làm là chân thành chúc phúc cho em, vậy mà khi đối diện với sự thật là sẽ mất em, anh lại không thể nào từ bỏ được, anh chưa từng thích một người nào khác, hạnh phúc của anh chính là em!”.

Khinh Văn nhìn chằm chằm vào miếng sườn trong bát, như thể nếu không xuyên thấu nó thì không cam tâm quay đi: “Ngày trước anh đâu có nhiều lời giải bày với tôi, từ Mỹ khi quay trở về lại có vẻ biết nói chuyện hơn đấy nhỉ?”.

Dường như Như Sênh không nghe thấy những lời mỉa mai của cô, anh nói: “Em không tin cũng được, trước khi gặp em ở bệnh viện, anh đã từng đến chuyện đi tìm em!”.

–“Anh không cảm thấy bản thân mình rất mâu thuẫn hay sao? Mới đầu không muốn tôi đợi, bây giờ quay về lại nói đi tìm tôi? Tìm tôi để làm gì? Anh thấy chúng ta vẫn có thể làm bạn ư?”.

Như Sênh run run nhìn cô, nỗi đau quen thuộc trong lòng lại bắt đầu nhức nhối.

Khinh Văn bật cười: “Nếu như tôi là anh, một khi đã lựa chọn thì không bao giờ hối hận, dù sao thì từ đầu đến cuối cũng là tôi tự làm tự chịu, là tôi quá yêu anh, là tôi không biết tốt xấu gì mà cứ lao vào thế giới của anh. Nếu như tôi là anh thì tôi đã lựa chọn chị Mạt Lạc rồi, chị ấy có thể làm cho viên đá quý là anh tỏa sáng chói lọi còn tôi chỉ có thể khiến anh trở nên tăm tối. Nếu như tôi là anh, tôi đã theo đuổi và cùng chị ấy kết hôn, sau đó tiếp tục làm viện trưởng trẻ tuổi nhất ở thành phố này, đúng là một kết cục hoàn mỹ!”.

–“Khinh Văn...”. Như Sênh khổ sở kêu lên một tiếng, vươn tay ra, dường như muốn giằng lấy đôi đũa đã bị cô nắm chặt từ đầu đến giờ, nhưng vừa mới động vào, cô liền lập tức co lại như bị bỏng canh.

–“Anh biết không? Năm năm trước, cho dù anh cho tôi một lời giải thích hoặc để tôi đợi anh quay về thì tôi cũng chẳng đến mức hận anh như thế này. Tôi không sợ chờ đợi, chỉ lo khi quay về thì anh không còn là anh của ngày trước nữa!”.

–“Anh xin lỗi!”.

–“Đừng nói ‘Xin lỗi’, có lẽ anh cũng biết từ trước tới giờ tôi chưa lúc nào thích nghe từ ‘Xin lỗi’ ấy cả!”. Cô cắt ngang lời anh, cười mỉa nói: “Tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện, khi anh đi, tôi đã không hỏi anh về việc đền bù tổn thất tuổi thanh xuân!”.

...Anh không nói gì.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh sáng mờ ảo của đèn điện phản chiếu về tuần tú, phô trương một cách hoàn mỹ vẻ đẹp đầy tính hủy diệt của nó.

Cô giễu mình, bây giờ vẫn còn si mê anh trong tâm tưởng, tự vịn vịn ngón tay mấy lần: “Năm năm tuổi tôi bắt đầu gặp anh, hai mươi tuổi bắt đầu theo đuổi, hai mươi hai tuổi thì kết hôn với anh, rồi liền sau đó là ly hôn, nhưng trừ đi hai mươi năm trước và năm năm sau khi anh ra đi đều là tự tôi đa tình, tình yêu của tôi chỉ được báo đáp vền vẹn có chút xíu!”.

–“Anh có thể bù đắp...”.

–“Anh biết không, chúng ta đã không thể quay trở lại được nữa!”.

Nếu tiếp tục ăn cơm nhất định sẽ không tốt cho tiêu hóa, Khinh Văn sắp bỏ đi, Như Sênh vội vàng đuổi theo cô, cho dù cô chẳng thèm để ý đến thì anh vẫn kiên trì đưa cô về tận nhà.

Cô không nói địa chỉ nhà mình ở, nhưng anh cũng có thể tìm được.

Có lẽ đúng như anh nói, một năm nay, anh đã từng đi tìm cô, nhưng lần nào cũng chỉ đứng từ xa, giống như bọn họ lúc này đây, rõ ràng gần nhau trong gang tấc mà lại xa cách đến tận chân trời.

Đêm khuya, lúc Khinh Văn mất ngủ, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là số máy xa lạ đó, anh nói: “Năm năm sau, đổi lại là anh yêu em!”.

Cô trân trân nhìn điện thoại, nước mắt không ngừng tuôn trào.

18. Chương 18

Chương 18: Thời gian qua như nước xuôi dòng, song vẫn không vượt qua được thời tuổi trẻ đó.

Cuối cùng Tô Nghệ cũng chủ động liên lạc với Khinh Văn, khiến cô “chuộc” lại được tình bạn đang có nguy cơ tan vỡ. Hẹn nhau trong một tiệm trà, Khinh Văn không nhịn được đã lên tiếng oán trách: “Mình cho rằng cậu đã quên mất mình rồi!”.

–“Sao thế được? Mình có thể quên trời, quên đất, quên Bánh Bao nhưng không bao giờ có thể quên được cậu!”. Tô Nghệ vẫn rất tự nhiên như thưở nào. Sống mũi Khinh Văn cay cay, buồn buồn đến nỗi chẳng muốn nói năng gì.

Tô Nghệ nhìn cô rồi hỏi: “Liệu có phải là mình tìm cậu không đúng lúc không?”.

–“Sao lại hỏi như vậy?”.

–“Mất cậu sưng húp cả lên kia kìa, mình có tự mãn lắm không nếu như cho rằng đó là vì cậu nhớ mình quá!”.

Khinh Văn xoa xoa mắt, hôm nay vì đau mắt nên cũng chẳng trang điểm gì mà đến đây ngay, “Đột nhiên mình cảm thấy ông trời thật thích trêu đùa con người, có một số chuyện, một số người đã không xuất hiện thì thôi, một khi đã xuất hiện thì lập tức loạn cả lên, không thể vào nề nếp được!”.

–“Cho nên mấy ngày trước cậu đi tìm mình, là vì có rất nhiều điều muốn nói với mình phải không?”.

–“Đúng vậy, ai bảo mình chỉ có một người bạn tốt là cậu cơ chứ?”.

–“Nghe ra thật đáng thương!”. Tô Nghệ nói, “Mau mau, có điều gì muốn giải bày ra thì nhanh chóng mà nói với mình đi!”.

Khinh Văn kể lại một lượt tất cả chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, trong đó bao gồm cả việc ly hôn với Phạm Như Sênh không thành.

Tô Nghệ hỏi: “Vậy cậu có muốn bắt đầu lại cùng với Phạm Như Sênh không?”.

Khinh Văn im lặng.

–“Cậu đừng quên rằng cậu và Thang Bồng vẫn còn đang rất mập mờ đấy nhé!”. Tô Nghệ khoắc gãi phê trong cốc, “Cậu biết không? Ngày trước mình rất ghét những cô gái xinh đẹp, bọn họ đều cho rằng mình có sắc đẹp nên chẳng coi ai ra gì. Nhưng cậu lại không như vậy, cậu là người con gái xinh đẹp nhất trong tất cả bạn bè của mình. Trong mắt mình, cậu luôn là một cô gái lương thiện, cho dù người theo đuổi rất nhiều nhưng cậu cũng không vì thế mà kiêu căng với người khác. Nhưng giờ cậu lại để mình rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan thì còn có thể trách ai được? Nếu ngay từ đầu, cậu đã không thể từ bỏ được Phạm Như Sênh thì cậu không nên bắt đầu cùng với Bánh Bao!”.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc rồi mới nói: “Mình thực sự không cố ý, mình cho rằng có thể từ bỏ được những gì đã qua, nhưng mỗi khi Như Sênh xuất hiện trước mặt, suy nghĩ ấy sụp đổ hoàn toàn, mình cũng rất ghét bản thân vì đã làm như vậy!”.

–“Phạm Như Sênh, người đàn ông này đúng thật là nguồn của tai họa!”, nghĩ lời mình vừa nói có chút nặng nề, Tô Nghệ than thở, “Có thể vì mình chơi với Bánh Bao từ nhỏ nên mới bênh vực cậu ta. Trong tình cảm,

người ngoài thật khó mà phát biểu điều gì. Khinh Văn, cậu không thể lại khóc nữa, nếu khóc nữa mắt sẽ rất xấu...Thôi bỏ đi, bỏ đi, cho dù cậu có quyết định như thế nào thì mình vẫn luôn ủng hộ cậu. Cho dù cuối cùng cậu vẫn lựa chọn quay trở lại bên cạnh Phạm Như Sinh, thì đó cũng là duyên số đã định, ai bảo ngay từ lúc bắt đầu cậu đã yêu anh ta đến thế. Còn như Bánh Bao, cậu ta cũng chẳng thiếu người đẹp vây quanh, cũng chỉ đau lòng nhất thời, không đến nỗi vì thất tình mà nghĩ không thông”.

-“Thực ra...mình cũng không nói là muốn quay về bên anh ấy!”, cô buồn bã nói.

-“Cậu không muốn ư?”.

-“Có một số thứ không phải cứ nói muốn là có thể làm được ngay, ví dụ như hiện nay mình nói không muốn yêu anh ấy, nhưng thật sự mình vẫn rất yêu anh ấy!”. Khinh Văn mệt mỏi nói, “Mình thực sự không muốn làm tổn thương đến bất kỳ một người nào cả!”.

-“Vậy thì, đừng nên ép bản thân mình, cứ để thuận theo tự nhiên đi!”.

Khinh Văn cười: “Mới đầu, khi nghe giọng điệu của cậu, mình còn cho rằng cậu đang giận mình, vì mình đối xử với Thang Bồng không công bằng!”.

Tô Nghê cũng cười: “Thật vậy hả? Thế thì mình đã sai rồi. Mấy ngày hôm nay cuối cùng mình cũng đã nghĩ thấu đáo rồi, trên đời này vẫn còn nhiều thứ quan trọng hơn tình yêu, ví dụ như tình bạn giữa chúng ta chẳng hạn. Bắt đầu từ hôm nay, mình sẽ luôn bên cậu, cho dù cậu có cùng ai đi chẳng nữa thì mình cũng vẫn ủng hộ!”.

Khinh Văn cảm thấy thật ấm lòng, cô xúc động nói: “Tiểu Nghê, cậu thật là tốt!”.

Tô Nghê nhếch môi cười khổ: “Ngốc ạ!”.

Bầu trời bao la biết mấy, những áng mây trắng muốt lững lờ trôi trên nền trời xanh thẳm, khi nhắm mắt lại và hồi tưởng sẽ phát hiện ra rằng tất cả đau thương sẽ lưu lại dấu vết của niềm vui đã qua, giống như tất cả sự tiếc nuối sẽ lưu lại một góc nhỏ hoàn hảo nào đó.

Bạn thân lâu ngày không gặp ắt sẽ có nhiều điều để hàn huyên, ví dụ như những điều mắt thấy tai nghe khi Tô Nghê đi du lịch, cô nói mình đã gặp chuyện “tình yêu tuổi xé chiều” như trong tiểu thuyết, tận mắt chứng kiến chuyện một bà lão bảy mươi tuổi xây đắp tình yêu với một ông cụ. Còn có cả phong tục kết hôn ở các vùng đất khác nhau, tất cả đều đem đến cho cô cảm giác có thể gói gọn trong một chữ là “mệt”, cho dù gương mặt cô đâu thể hiện rất hạnh phúc, nhưng một chút hào hứng cũng chẳng thấy.

Quan trọng nhất là câu chuyện khi cô trên tàu quay trở về, cô đã gặp một cô gái, hai người đã cùng nhau tâm sự và nhắc đến mối tình đầu của cô gái đó. Khi mười hai tuổi, cô gái đó đã thích anh chàng hàng xóm lớn hơn mình một tuổi, nhưng vì cô để tóc ngắn và có vẻ bề ngoài rất giống con trai nên đã không dám thổ lộ cùng anh, cô biết anh chàng đó luôn thích những cô gái tóc dài, mắt to. Cô bé thường lấy cớ nhỏ tuổi hơn nên thường bắt nạt anh, mỗi ngày đi học đều thích theo sau và gây cho anh biết bao rắc rối, lại còn đuổi hết cả những cô gái có tình ý vây quanh anh. Rồi đến một ngày, người con trai đó đã trách cứ và nói không thích như vậy, nếu không tìm được bạn gái sẽ không thèm quan tâm đến cô nữa. Thế là cô bé đó quyết định sẽ một lần trở thành một cô gái thực thụ, cô liền dùng toàn bộ số tiền đóng học để mua một chiếc váy đen, bởi vì đồng phục mùa hè ở trường màu trắng nên cô bé nghĩ mặc lên sẽ rất đẹp. Thậm chí cô còn gài lên đầu một chiếc kẹp hình con bướm, rồi lấy hết dũng khí để đến trước mặt người con trai đó. Kết quả cô nhận được lại là ánh mắt sững sốt, anh ta ôm bụng cười và nói: “Hôm nay em bị ốm à, sao lại còn trang điểm nữa chứ? Thật buồn cười quá!”. Cô buồn rười rượi, lo lắng hỏi: “Em như thế này xấu lắm hả?”, “Không phải là xấu, mà xấu chết đi được, chẳng phải là vẫn ghét những cô gái hay trang điểm đó sao?”. Cô gái nhỏ lấy hết dũng khí để tỏ tình ấy, trong phút chốc vì câu nói ấy mà thất vọng tràn trề. Sau khi trở về nhà, cô đã cất vùi chiếc váy đó rồi vùi đầu vào gối khóc cả đêm, ngày hôm sau coi như chưa có việc gì xảy ra, vẫn xuất hiện và bám theo sau người con trai đó, vẫn dõi nhìn theo gương mặt cười vui đẹp đẽ của anh. Cô nghĩ rằng nếu lúc đó mình thực sự tỏ tình với anh ấy, thì khuôn mặt tươi cười ấy sẽ thành vế mặt như thế nào? Liệu có phải sẽ xỉu ngay tại chỗ? Đó là lần duy nhất cô mặc váy và người con trai đó cũng là người duy nhất mà cô thích, nhưng vẫn chưa kịp nói gì thì đã bị từ chối thẳng thừng, từ đó về sau cô bé đó không còn thích bất cứ người con trai nào nữa.

Tô Nghệ nói: “Khi vừa nghe câu chuyện đó mình liền nghĩ đến cậu. Nếu như lúc ấy cô bé can đảm hơn một chút, chủ động theo đuổi chàng trai hàng xóm, thì phải chăng kết cục sẽ khác, nhưng cũng có lúc mình cho rằng không thể không tin vào số phận, ở một nơi u tối nào đó dường như mọi việc đã được sắp đặt. Cho nên Khinh Văn à, cho dù sau này kết cục giữa cậu và Phạm Như Sinh như thế nào thì chỉ ít cậu cũng đã từng nỗ lực để giành lấy thứ mà mình muốn có và đã đạt được, so với cô gái ấy cậu hạnh phúc hơn rất nhiều!”

Khinh Văn nói: “Thể hiện tại cô gái ấy và chàng trai thế nào rồi?”

–“Có thể như thế nào được chứ?”. Tô Nghệ nhún nhún vai, “Chàng trai có bạn gái, một cô gái rất xinh đẹp. Còn cô gái vẫn là người bạn tốt nhất của cậu ta!”

Khinh Văn không nói gì còn Tô Nghệ đột nhiên trở nên trầm ngâm, hai người ăn hết bát cháo đã nguội và đến tận khi Tô Nghệ đề nghị đi dạo thì hai người mới thanh toán tiền rồi đi ra. Không ngờ vừa ra đến cửa, Tô Nghệ đột nhiên dừng lại, nhìn Thang Bồng phía trước ánh mắt cực kỳ kinh ngạc...bên cạnh anh còn có một người đẹp như hoa như ngọc.

–“Bánh Bao chết tiệt!”. Tô Nghệ rủa một tiếng, Khinh Văn còn chưa kịp phản ứng gì liền bị Tô Nghệ kéo như bay đến trước mặt Thang Bồng và cô gái đó.

–“Bánh Bao cháy, sao cậu lại dạn dĩ với con hồ ly tinh này?”

Thang Bồng không ngờ hai người lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng. Ngược lại, người đẹp đó lại rất đối bình tĩnh, cứng cỏi đáp: “Này, bà la sát, chẳng phải là cô đang đi du lịch khắp nơi hay sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

–“Ai nói với cô là tôi đi du lịch?”. Tô Nghệ trừng mắt nhìn Thang Bồng, “Bánh Bao, là cậu nói, đúng không?”

Thang Bồng nhìn cô với vẻ mặt tội lỗi: “Đó đâu phải là bí mật gì mà lại không thể nói ra!”

–“Ai cho phép cậu nói chuyện của tôi với cô ta, còn không biết tôi rất ghét con hồ ly tinh này sao?”

–“Bà la sát, cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình, cô cho rằng tôi thích nghe chuyện của cô lắm sao?”

–“Không thích nhưng cô vẫn nghe, cô bị bệnh à?”

Khinh Văn đứng bên cạnh đang há hốc miệng chứng kiến cảnh hai người cãi nhau, chưa bao giờ Tô Nghệ như thế này, cho dù trước kia cũng từng cãi nhau với Như Sinh nhưng cũng không đến nỗi ăn nói khó nghe như kiểu gặp phải tình địch như vậy.

Mắng qua mắng lại, Tô Nghệ liền quay sang Thang Bồng, nói: “Bánh Bao, cậu đã quên từng hứa với tôi rồi hả? Ai đã từng nói sẽ không còn dính dáng đến cô ta nữa?”

Thang Bồng đau khổ, “Tô Nghệ, có việc gì để ngày mai hãy nói, đừng cãi nhau trên đường thế này!”

Tô Nghệ hôm nay gây lộn một cách vô lý, giống hệt như một đứa trẻ mới lớn, Khinh Văn cố gắng bước đến khuyên giải: “Tiểu Nghệ, không nên cãi nhau, bọn mình đi trước đi!”

–“Không!”, Tô Nghệ trở nên bướng bỉnh, kéo Khinh Văn đến trước mặt Thang Bồng, “Khinh Văn, mình muốn cậu ngay lập tức hãy chia tay với hần ta!”

Trong chốc lát, không khí bỗng trở nên căng thẳng, người đẹp kia hình như không nghĩ đến việc Tô Nghệ lại phản ứng một cách thái quá như vậy nên khí thế cũng giảm sút phần nào.

Thang Bồng cũng đánh mất phong độ thường ngày, thờ ơ nhìn cô không nói lời nào.

–“Tiểu Nghệ!”, Khinh Văn chau mày lo lắng nhưng không biết làm sao, cô kéo Tô Nghệ nói, “Đừng làm ồn lên như thế, đi theo mình!”

–“Không đi!”. Tô Nghệ vùng khỏi tay cô, “Cậu là bạn tốt của mình, phải nghe lời mình nói!”

–“Mình...”. Khinh Văn bối rối nhìn cô.

Cho đến khi có một giọng nói vang lên, “Chúng tôi chưa từng chính thức qua lại sao có thể nói chia tay được chứ?”. Ba người ngạc nhiên nhìn qua, vẻ mặt Thang Bồng rất bình thản, “Nếu cậu cứ tiếp tục làm ầm lên, tôi cũng chẳng thèm quan tâm!”.

Nói xong, anh nhìn Khinh Văn bằng ánh mắt ảm đạm rồi quay người bỏ đi.

–“Thang Bồng, đợi em!”. Người đẹp nọ thấy anh bỏ đi liền vội vàng chạy theo, không biết nghĩ gì mà lập tức quay lại nói với Tô Nghê: “Tôi không ngờ cô vẫn còn suy nghĩ về chuyện trước đây, tôi và anh ấy không có lằng nhằng gì, hôm nay gặp nhau chẳng qua là vì công việc mà thôi!”, nói xong, cô ta vội vàng đuổi theo Thang Bồng.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc rồi nhìn Tô Nghê ở bên cạnh, vẻ mặt Tô Nghê trở nên cực kỳ trống rỗng, cô lo lắng nhìn Tiểu Nghê và hỏi: “Tiểu Nghê, rốt cuộc là cậu làm sao vậy?”.

–“Không sao cả!”, Tô Nghê buồn bã đáp, “Mình đang bị lên cơn điên, đừng nói gì với mình lúc này!”.

–“...”.

Hai người im lặng, cuối cùng Tô Nghê hít một hơi thật sâu, cô nói: “Cô gái lúc này là một trong những người mình rất ghét, ngày trước khi học cùng lớp, vì cho rằng bản thân xinh đẹp nên rất kiêu ngạo. Lúc đó nhìn cô ta rất ngứa mắt, sau đó Bánh Bao qua lại với cô ta, ai chẳng biết cô ta chỉ muốn bòn con trai chú ý đến mình nhiều hơn mà thôi, thật đáng ghét là Bánh Bao lại ngưỡng mộ cô ta, càng đáng ghét hơn là...sau đó cô gái đó đã chạy theo một tay con nhà giàu lắm tiền và bỏ rơi Bánh Bao. Mình ghét cô ta đến chết đi được và đã bắt Bánh Bao phải thề rằng sẽ không được quan tâm đến cô ta nữa!”.

–“Hóa ra là như vậy!”. Khinh Văn nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, “Thế nhưng người ta, cái người bị bỏ rơi ấy có để ý đến chuyện đó đâu, cậu việc gì phải để tâm như vậy?”.

–“Đó là vì cô ta đã làm việc có lỗi với mình!”. Tô Nghê hùng hổ nói, “Khinh Văn đáng ghét! Rốt cuộc cậu đứng về phía mình hay về phía bọn họ hả?”.

–“Nói thực thì lần này cậu sai rồi. Lúc này nói nặng nề như vậy, cậu muốn sau này mình gặp Thang Bồng như thế nào đây?”.

–“Lúc này đúng là phát điên!”. Tô Nghê ngẩng đầu nhìn trời cao, “Mình chỉ biết rằng giờ mình chẳng còn tâm trí đâu mà đi dạo nữa, chỉ muốn về nhà thôi!”.

–“Có những việc không phải là chỉ cần xin lỗi là xong đâu!”, cô nói, “Nhưng như thế cũng tốt, điều đó ình biết là anh ấy chưa coi mình là bạn gái chính thức, Tiểu Nghê, chẳng phải cậu đã giúp mình giải bài toán khó đấy sao?”.

–“Cậu còn nói nữa! Khi mình vừa về mẹ đã nói rất nhiều chuyện: Khinh Văn ấy à, so với con gái ruột là con thì còn hiếu thuận hơn rất nhiều, mỗi tuần đều đến thăm cha mẹ một lần, khi đến không chỉ mang theo rất nhiều những món ngon tự tay con bé làm mà khi nói chuyện còn trêu đùa cho cha mẹ vui vẻ hết mức, giá mà chúng ta có một cô con gái như vậy thì có phải là tốt không! Khác hẳn con, một chút lương tâm cũng không có!”...Mình nghe đến mức ừ ả tai, cha mẹ mình hình như thích cậu hơn mình rất nhiều!”.

Khinh Văn không nhịn được bật cười: “Đó là vì ở thành phố G này mình chẳng có ai thân thích cả, cho nên hễ rảnh rỗi là đến nhà, thay cậu tận hiếu với cha mẹ!”.

–“Thật không?”. Tô Nghê nhìn cô một cách tinh nghịch, “Thế thì có cần mình phải tạ long ân không nhỉ?”.

–“Không cần, không cần!”. Khinh Văn xua xua tay, “Trăm miễn lễ!”.

Hai người bọn họ nhìn nhau và cùng cười vang.

Buổi tối, Khinh Văn ăn tối ở nhà Tô Nghê xong mới về nhà, chứng kiến cảnh mọi người quây quần vui vẻ khiến cô không ngừng nghĩ về người thân của mình. Khi đi xe buýt cô gọi điện về nhà nhưng không ai bắt máy, cô lại gọi đến số di động của cha, chuông đổ một lát cha cô bắt máy, cô hỏi sao ở nhà ko có ai, cha nói là buổi tối cùng mẹ đi thăm bà, bây giờ đang đi dạo. Vừa nói được chút chuyện thì mẹ giành lấy điện thoại, bà hỏi: “Văn Văn à, mừng một tháng năm có về nhà không?”. Cô nghĩ một lúc rồi nói: “Cái đó để nói sau mẹ nhé, lúc nào công việc rảnh thì con về, mẹ, mẹ vẫn biết là con rất lười mà, mừng một tháng năm cả một

biển người như thế, con chẳng muốn ra khỏi nhà!”. Bà Tổng nói: “Con cũng cùng một giuộc với cha con, còn lười hơn ông ấy chứ. Thực ra thì cha mẹ cũng chẳng có ý gì, chỉ nghĩ rằng tuổi tác của con cũng không còn nhỏ nữa, mau mau đưa bạn trai về nhà ra mắt chứ. Đại Bảo ở tầng trên cũng cưới vợ rồi đấy, cha mẹ chỉ biết trông vào con thôi. Mẹ đã mất rất nhiều thời gian để nuôi con khôn lớn đấy!”. “Con biết rồi mà!”, Khinh Văn miễn cưỡng, “Mẹ, con sắp về đến nhà rồi, thế này đi, để hôm khác con gọi điện lại ẹ nhé, con chào mẹ!”.

Nói xong liền gác máy luôn, mỗi lần chỉ cần cha mẹ nhắc đến việc tìm con rể là cô lại trở nên cứng đầu, lập tức gác máy khiến ông bà chẳng kịp nói gì.

Xuống xe buýt, cô bước vào trong khu nhà, nhưng chỉ trong phút chốc, mưa phùn bỗng rây rắc khắp bầu trời, một chiếc BMW màu đen đỗ xích cạnh cô, cô cẩn thận nhìn qua, chủ nhân của chiếc xe từ bên trong bước ra, mở cửa cho cô lên chỗ ngồi ghế phía trước.

Ngồi trong xe ấm áp, dưới ánh đèn xe, từng giọt từng giọt mưa trong suốt nhỏ xuống tấm kính, Thang Bồng hỏi: “Ở nhà Tô Nghệ chơi đến tận bây giờ à?”.

–“Vâng!”. Khinh Văn nói, “Việc trưa hôm nay, thật ngại quá nhưng Tiểu Nghệ không có ý đâu!”.

–“Anh cũng không để ý đến chuyện đó!”, anh nói, “Chỉ là từ trước đến nay chưa bao giờ thấy cô ấy như vậy. Còn nữa...em không giận sao?”.

–“Gì cơ?”. Khinh Văn ngẩn ra rồi lắc đầu, “Không giận chút nào!”.

–“Thật chứ?”.

–“Thật mà!”. Khinh Văn mỉm cười với anh, nụ cười thoảng qua như làn gió nhẹ, nhưng cô không hề phát hiện ra sự thất vọng trên gương mặt Thang Bồng.

–“Có thực là em không để ý chút nào không?”, anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe và hỏi, “Khinh Văn, em không hề ghen vì anh chút nào đúng không?”.

–“Em...”, cô ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt nghiêng của anh, nhưng lại không biết nên nói gì hơn.

–“Thế thì, nếu như hôm nay đổi lại là anh ta thì em sẽ như thế nào?”.

–“Anh ta, anh ta là ai?”.

Thang Bồng không để ý đến việc cô làm ra vẻ cố ý không hiểu và nói: “Anh vẫn luôn tự nhủ rằng, chỉ cần chờ đợi, cho em thời gian để em thử yêu anh, thì cuối cùng chúng ta cũng có thể đến gần nhau hơn. Đó là vì anh quá tự tin vào sức hấp dẫn của bản thân, thực sự là em chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ quên đi quá khứ đúng không? Trước nay chưa bao giờ thử đón nhận tình cảm của anh?”.

Khinh Văn theo thói quen lại im lặng, một hồi sau mới cất lời: “Xin lỗi!”.

Anh quay đầu lại, cặp lông mày đen tuyền không còn rướn cao như trước, đôi mắt luôn mang theo nụ cười tươi rói dần dần trở nên mơ hồ: “Anh chỉ là người đến sau có đúng không? Không phải là em không quên được quá khứ, chỉ là từ trước tới nay em chưa bao giờ thử quên đi quá khứ và tiến về phía trước, cho nên dù là anh hoặc bất kỳ người nào khác đều không thể bước vào trái tim em. Em tình nguyện để cho anh ta giày vò một lần nữa chứ nhất định không chịu tiếp nhận người khác, có đúng không?”.

Khinh Văn im lặng.

Thang Bồng nhắm mắt lại, tuyệt vọng hỏi: “Rốt cuộc em đã từng thử yêu anh chưa?”.

–“Có...”. Khinh Văn nhẹ nhàng nói, “Đã từng thử!”. Đúng là đã từng có chuyện đó, chỉ có điều cô mãi mãi không thể bước ra khỏi mối ràng buộc ấy. Cô chợt hiểu ra những lời Phạm Như Sinh nói khi đó: “Anh thực sự đã nghĩ đến chuyện vì em mà nhảy ra khỏi chiếc cầu thang bằng đó...”, chỉ có điều chiếc cầu thang bằng của anh quá cao, nếu nhảy xuống có lẽ sẽ thịt nát xương tan. Cô cũng đã từng mở lòng mình để đón nhận một người khác, chỉ có điều thời gian năm năm vẫn chưa đủ để cô học được cách quên lãng.

Đột nhiên cô nhớ đến một câu mà trước đây từng đọc: Em không sợ phải xuống địa ngục, chỉ sợ rằng địa ngục...không có anh.

Cô không sợ quên đi quá khứ, chỉ sợ rằng sau khi quên đi tất cả thì thế giới của cô hoàn toàn không có anh...

Thang Bồng nói muốn đưa cô đến tận dưới nhà, nhưng cô từ chối.

Cô đứng trong mưa, ngóng nhìn theo chiếc xe màu đen đang xa dần, trong lòng thật tĩnh lặng. Người con trai dịu dàng như ánh mặt trời đó có lẽ có rất nhiều cô gái thầm ngưỡng mộ, nhưng cô không thể lừa dối chính bản thân, với anh, cô mãi mãi không nghe thấy tiếng rung động của trái tim.

Trái tim cô, bắt đầu từ năm năm tuổi đã run lên vì người con trai đó, năm năm trước đã chết và gần đây lại bắt đầu sống lại.

Sống đi chết đi vài lần như thế này, e rằng chẳng đến mấy năm nữa trái tim cô sẽ không thể chịu nổi.

Đứng nguyên tại chỗ, Khinh Văn ngẩng đầu cao hơn một chút, để mặc cho nước mắt hòa cùng nước mưa.

Bất ngờ, một chiếc ô trong suốt che cho cô tránh khỏi những hạt nước mưa lạnh buốt đó.

Cô quay lại.

–“Như Sênh?”.

Cô hơi run, có chút gì đó không rõ ràng giữa hiện thực và mộng ảo.

–“Em khóc à?”, giọng nói trầm trầm của anh đầy dịu dàng và quan tâm, cặp lông mày dày, đẹp đang nhíu lại.

–“Không có!”, cô bưng bình lau mặt, không thừa nhận mình đã khóc.

Một tiếng thở dài nhẹ vang lên, biết tính của cô nên Như Sênh cũng không tiếp tục hỏi nữa, cầm chiếc ô chệch sang bên rồi dùng thân hình cao lớn của mình che cho cô tránh khỏi luồng khí lạnh.

–“Anh đưa em về!”.

Đáng lẽ cô nên từ chối, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà rốt cục lại nói: “Vâng!”.

Về đến nhà, cô vào nhà tắm trước để lau khô đầu rồi về phòng thay quần áo. Khi ra ngoài thì thấy khung cảnh một người một mèo thật hòa hợp.

Đó là con mèo trắng mà cô đã nuôi được ba năm nay, vì sống một mình rất cô đơn nên cô nuôi thêm mèo, là một con mèo cái, bây giờ đang duyên dáng nằm trên đùi Như Sênh, mắt lim dim hưởng thụ cảm giác những ngón tay thon dài mềm mại của anh gãi trên đầu nó.

Trong phút chốc cảm giác của Khinh Văn là – Tổng Khinh Văn, mày thật đáng thương! Đến con mèo mày nuôi cũng gục ngã trước sức cuốn hút của người đàn ông đó!

Như Sênh đã nhìn thấy cô đứng trước cửa phòng từ lâu, mặt đầm chiêu chờ đợi, nhưng anh cũng không muốn phá vỡ phút riêng tư đó. Những lần gặp gỡ trong mấy ngày qua, cô lúc nào cũng như con nhím xù lông để bảo vệ chính mình, cao ngạo, nhưng trong lòng đau đớn, còn anh lại làm cho vết thương lòng của cô càng sâu hơn. Giờ đây, khó khăn lắm cô mới hạ tấm bình phong ấy xuống, lộ ra vẻ mơ màng như đứa trẻ nhỏ lạc đường, Như Sênh bỗng thấy thật ấm lòng.

Đợi đến khi Khinh Văn định thần trở lại, bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm, tim cô chợt thất lại, bèn mượn cớ đi giặt quần áo để tránh cái nhìn của anh. Vào trong nhà tắm, bỏ quần áo vào máy giặt, soi mình trong gương nhưng lại chẳng có dũng khí để đi ra. Trong lòng cô đang thầm rửa, mình đúng là đồ thần kinh, việc gì mà lại để anh ấy đưa về, rõ ràng biết mình chẳng thể kháng cự lại, mỗi lần gặp mặt là mỗi lần trái tim lại càng chìm đắm sâu hơn.

Cô ảo não nghĩ, mình trốn trong nhà tắm như thế này cũng không phải là biện pháp hay, hơn nữa anh cũng đâu phải là rắn độc hay thú dữ gì mà có thể ăn thịt được mình cơ chứ? Tự an ủi mình như vậy, cô quay người định đi ra, mới phát hiện Như Sênh đang bế mèo đứng ở cửa nhà tắm từ bao giờ, một người một mèo đang nửa cười nửa không nhìn cô.

–“Còn định đứng ở trong đó bao lâu nữa?”, anh giả vờ hỏi.

Trong phút chốc, mặt Khinh Văn đỏ bừng, vốn còn định tìm lý do nhưng lời nói sắp ra khỏi miệng thì trong lòng đã có một nỗi bức bối không tên, cô thích ở đây đợi không được à? Đây là nhà cô, ai cần anh quan tâm!

Cô “hứ” một tiếng, đi đến trước mặt Như Sênh, giành lấy con mèo của mình, nhưng chú mèo cứ bám chặt lấy áo khoác của anh, nhất quyết không chịu buông ra.

Được lắm, con mèo đáng chết! Khinh Văn trừng mắt nhìn nó: “Uổng công tao nuôi mày đến lớn, thấy trai đẹp thì quên ngay chị mày! Ai mới là chủ của mày hả?”.

Như Sênh không nhin được bật cười thành tiếng.

Khinh Văn quay sang lườm anh: “Anh cười cái gì mà cười!”.

Như Sênh cẩn thận gỡ vuốt mèo ra, cong môi nói: “Không có gì!”.

Ầm ỉ một hồi, Khinh Văn tự cảm thấy hành động của mình rất trẻ con, lúng ba lúng búng trong miệng không biết nói gì, ôm lấy con mèo rồi bỏ đi.

Khinh Văn ôm chú mèo đặt lên ghế sofa rồi mở tủ lạnh, hỏi: “Anh muốn uống gì?”. Nhưng mở tủ lạnh ra mới phát hiện trong đó chỉ còn toàn là coca cola, cô nghĩ một lúc rồi lại đóng tủ lại: “Thôi, để tôi đun nước cho anh uống!”. Cô rất ít khi uống nước ở nhà và thường hay dùng coca để thay thế.

–“Không cần đâu!”. Như Sênh ngăn cô lại rồi mở tủ lạnh và lấy ra một lon coca, “Anh uống cái này cũng được rồi!”.

–“Không được!”. Cô giật lon coca từ tay anh lại.

Như Sênh không buông tay, “Tại sao?”.

–“Anh quên là anh bị đau dạ dày à? Uống thứ này rất hại dạ dày!”.

Cô nói rất tự nhiên, giống như khi hai người vẫn còn yêu nhau, cô vẫn còn rất quan tâm đến việc ăn uống của anh.

–“Khinh Văn...”. Như Sênh đột nhiên đưa tay về phía cô, tay còn chưa chạm vào người nhưng Khinh Văn đã giống như một chú thỏ sợ hãi, khuôn mặt mất hẳn vẻ tự nhiên, cô nói: “Tôi vào bếp đun nước!”.

Cô hốt hoảng chạy trốn.

Nhà bếp tạm coi là hay được sử dụng, hai ngày nghỉ thỉnh thoảng cô cũng có nấu canh, bây giờ cô không chỉ nấu được canh xương mà các món cá, các món canh rau, canh gà...cô đều biết làm, hơn nữa còn nấu rất ngon, chẳng thế mà cứ vài tuần cô lại nghiên cứu một món canh nào đó. Có những lúc cô tự cảm thấy rất nhàm chán, nấu bao nhiêu món nhưng chẳng biết là vì ai?

Khinh Văn bận rộn trong bếp, Như Sênh dựa vào cửa lẳng lặng ngắm nhìn mà không nói câu nào.

Tuy Khinh Văn quay lưng vào Như Sênh nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, nó khiến da đầu cô tê rần rần. Vốn định ở trong bếp đến khi nước sôi rồi mới ra, nhưng bây giờ không gian chật hẹp của nhà bếp khiến cô cảm thấy thật ngột ngạt. Khi đang định quay mình bước ra thì từ phía sau một đôi bàn tay lẳng lặng ôm chặt lấy cô, tiếp theo là hơi thở của anh, nhẹ nhàng ghé sát bên tai, mùi đàn ông quen thuộc như từng đợt, từng đợt thủy triều dần dần xâm chiếm lấy cô.

Toàn thân Khinh Văn cứng đờ, tất cả sự lãnh đạm và bình tĩnh trong phút chốc đã tan như mây khói, cô nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón vô danh của anh và chiếc nhẫn trên ngón vô danh của cô giống hệt nhau.

Trong nháy mắt, cả thế giới trở nên tĩnh lặng, cô căng thẳng đến thở cũng chẳng dám.

Sau đó là tiếng anh thì thầm bên tai: “Sau này anh có thể đến đây để được ăn món canh em nấu không?”.

–“Tất cả các tiệm ăn ở thành phố G này đều đóng cửa hết rồi hay sao?”.

–“Không...nhưng món canh của họ không có vị của mẹ!”.

–“Thế thì anh có thể bảo bác nấu cho ăn!”.

-“Nhưng vẫn thiếu mất một cảm giác...”. Cô bị anh xoay lại, run rẩy nhìn vào mắt người trước mặt, đôi đồng tử màu đen lay lắt, đó là một vùng biển thăm thẳm không thể nhìn thấu đáy. Khóe miệng anh nhẹ nhếch lên, thứ âm thanh quyến rũ quen thuộc như từng sợi, từng sợi mỏng quấn lấy trái tim và dần dần càng ngày càng chặt hơn khiến người ta nghẹt thở, “Thiếu mất một phần đó là cảm giác có em ở bên cạnh!”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Hiện tại anh đang ở rất gần, mắt đối mắt, vẫn là cái nhìn quen thuộc với cô tự thuở nào, dường như tất cả chẳng có gì thay đổi, cô vẫn là cô của ngày nào và anh vẫn là anh của năm đó.

Mắt anh chậm chậm khép lại và hướng về phía cô.

-“Không...”. Khinh Văn muốn từ chối, nhưng đôi tay của anh đã ôm chặt lấy vòng eo, không để cô có cơ hội kháng cự lại.

-“Trước đây anh không nói, bởi vì cảm thấy sợ hãi, và còn vì đó là lời hứa anh không thể cho em!”, anh dừng một lát, “anh yêu em, Khinh Văn ạ!”.

-“Khinh Văn, Khinh Văn...”. Như Sênh thì thầm gọi tên Khinh Văn, bao năm nay, trong mỗi giấc mơ khi anh gọi tên cô trong lòng luôn cảm thấy như có dòng thủy triều ấm áp dâng trào, nhưng chợt choàng mở mắt, mộng tưởng trở về hiện thực, cái dư vị ấy anh mãi mãi không thể hình dung ra được.

Khinh Văn không làm thế nào thoát ra được, đôi bàn tay vẫn chống trên ngực Như Sênh, nhìn khuôn mặt anh càng lúc càng gần sát, dường như cô mất đi tất cả sức lực trong phút chốc, thời gian như nước trôi, nhưng không thể thoát khỏi thời khắc của thời niên thiếu sao? Trong năm năm, cô đã bao lần nghĩ về cảnh này, anh đứng trước mặt cô, nếu như đủ dũng khí, cô sẽ cho anh một cái bạt tai hoặc là sẽ trả thù anh giống những cô gái ở trong phim, làm cho anh yêu mình say đắm, sau đó sẽ lịch sự hất cẳng anh đi. Nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn luôn đánh giá quá cao bản thân, tình yêu ngăn ngại như thế, quên lãng quá lâu như vậy nhưng cô vẫn không có đủ thời gian để quên, không đủ nhẫn tâm để đẩy anh ra. Cô chỉ có thể lựa chọn một cách duy nhất là nhắm mắt lại, cô thầm nghĩ, kiên trì lâu như thế, điều mà lòng mình vẫn chờ đợi chẳng phải là lời nói đó, là thời khắc đó sao? Cô thực sự rất mệt, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái mà thôi, đến Tôn Ngộ Không có tài cưỡi Cẩn đầu vân đi một vạn tám nghìn dặm cũng không thoát khỏi bàn tay của Phật Như Lai, huống hồ là cô?

Thế nhưng, tất cả những sai lầm đều tại không đúng thời điểm, ấm nước sôi phát ra âm thanh thật chói tai.

-“Không!”. Trước khi nụ hôn đó ập tới, cô đã kịp thời quay mặt, đẩy anh ra, quay đi là ra về bận rộn.

Như Sênh thì thầm gọi một tiếng “Khinh Văn” đầy thất vọng, nước đã sôi, tất cả âm thanh đều im lặng.

Cuối cùng, Như Sênh cũng không uống được cốc nước đó, anh nhận được một cú điện thoại, từ bệnh viện gọi đến, tình hình rất khẩn cấp. Khi Khinh Văn mang trà ra đã thấy anh cúp máy, lông mày nhíu lại, vẻ mặt hối lỗi nói với cô: “Bệnh viện có chút việc, anh phải đi ngay!”.

-“Vâng, được thôi!”. Cô để chiếc cốc lên bàn và mở cửa cho anh, nhìn anh đi giày, nói lời chào cô và ra đi.

Trong giờ khắc đó, dường như nhớ đến lần duy nhất anh đưa cô lên xe về nhà, chàng trai đó sao mà gây guộc, đến nay anh vẫn gây guộc như xưa khiến cô cảm thấy nỗi cô đơn trong mấy năm nay không phải chỉ một mình cô gánh chịu.

-“Như Sênh!”, cô vội vã gọi anh lại.

Như Sênh quay lại, chăm chú nhìn cô.

Cô run run, hấp tấp nói: “Nếu như anh muốn ăn canh thì cuối tuần đều có thể đến đây!”.

Nói xong cô vội vã đóng sập cửa lại, đến nhìn anh cũng chẳng dám, hình như quay lại cái cảm giác hồi mới yêu.

Khinh Văn nghĩ một lúc, cảm thấy thật buồn cười, cả hai đã gần đây tuổi mà vẫn còn cảm giác của lần đầu yêu đương ư?

Cô lại mở cửa nhìn ra ngoài, bên ngoài vắng tanh, Như Sên đã đi rồi.

Đêm hôm đó, Khinh Văn đi ngủ rất sớm, lần này, cuối cùng không còn phải mang nỗi cô đơn vào giấc ngủ nữa, đây là giấc ngủ ngon nhất, say nhất của cô trong năm năm qua.

...

Buổi sáng, vừa đến công ty đã thấy từ xa có người gọi: “Khinh Văn, tổng biên tập đang tìm chị!”.

Khinh Văn đặt túi xuống và đến trước cửa phòng làm việc của tổng biên tập rồi gõ cửa, rất nhanh bên trong có tiếng đáp lại.

Đẩy cửa bước vào, tổng biên tập là một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, dày dặn kinh nghiệm, tài giỏi và thẳng thắn, cũng có thể coi là lão làng ở đây, nghe nói cô ấy vẫn độc thân.

– “Tổng biên tập, có chuyện gì vậy?”.

– “À, là như thế này!”. Tổng biên tập nói, “Gần đây dòng tiểu thuyết quan chức tiêu thụ rất tốt, kỳ này công ty chúng ta dự định làm một chuyên đề, tiến hành phỏng vấn các tác giả tiểu thuyết quan chức, vừa hay cô lại phụ trách tác giả nổi tiếng ở thành phố G tên Âu Dương Liễu Như, việc này cô đảm nhiệm luôn nhé!”.

Ngày hôm sau, khi Khinh Văn gặp Âu Dương Liễu Như, trong lòng không khỏi than ngậm, thế giới này quả thật là nhỏ bé, vì cuộc phỏng vấn đột xuất này nên trước đó cô đã dành cả một đêm để chuẩn bị, vẫn chưa kịp xem ảnh của tác giả này nên không biết cô ta chính là người đẹp “hồ ly tinh” đi cùng Thang Bồng mà cô và Tô Nghê đã gặp trên đường lần trước.

Âu Dương Liễu Như là giám đốc của một tập đoàn thương mại lớn của thành phố G, tuổi trẻ mà tài cao, nhìn là biết là một phụ nữ mạnh mẽ và thành đạt. Hai người hẹn gặp tại phòng họp của công ty, câu đầu tiên Âu Dương Liễu Như nói khi trông thấy cô là: “Hình như chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”.

Cũng chẳng đợi Khinh Văn trả lời, cô ta nói ngay: “Đúng rồi, cô là bạn của Tô nghê nhỉ?”.

Khinh Văn gật đầu.

Sau đó cô ta cũng than thở rằng: “Thế giới này quả thật quá nhỏ!”.

Đúng vậy, thực sự là rất nhỏ.

19. Chương 19

Chương 19: Anh sẽ yêu em thật nhiều!

Cuộc phỏng vấn tiến hành rất thuận lợi, Âu Dương Liễu Như thoát nhìn giống kiểu người cao ngạo khiến người khác không dám lại gần, nhưng khi tiếp xúc mới biết cô không hề “cảnh cao”, thậm chí khi nói đến chuyện tình yêu trong sách của mình, ánh mắt cô tựa như ánh mắt chờ đợi của một thiếu nữ bình thường. Sách viết về một cô gái yêu và chủ động tấn công một chàng trai trong thời trung học, nhưng chàng trai đó lại không yêu cô ấy, cô ấy vẫn luôn luôn ở cạnh anh và chứng kiến anh ta kết hôn cùng người phụ nữ khác. Âu Dương Liễu Như nói: “Có lúc tôi cũng cảm thấy cô gái đó rất ngu ngốc, nhưng khi phụ nữ đối mặt với tình yêu thì họ đều trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng lại rất kém thông minh, rốt cuộc là tự mình làm tổn thương mình và tuyệt vọng”.

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, theo thói quen Khinh Văn nói: “Chị Âu Dương, rất cảm ơn vì chị đã phối hợp, cuộc phỏng vấn này rất thú vị!”.

Âu Dương Liễu Như xua tay nói: “Không có gì, tôi cũng rất vui!”, rồi đứng dậy định đi nhưng đột nhiên lại hỏi về Tô Nghê: “Chị và cô ấy có quan hệ thế nào?”.

Khinh Văn ngẩn ra một lúc rồi mới phản ứng lại được: “Tiểu Nghê hả? Chúng tôi là bạn thân!”.

-“Thật thế ư? Thế bây giờ cô ấy đã có bạn trai chưa?”.

Khinh Văn cảm thấy hơi ngạc nhiên về câu hỏi này, nhưng cô vẫn lắc đầu.

Chỉ thấy cô ta thở dài một tiếng rồi nói: “Cô ấy vẫn còn cố chấp như vậy sao? Con gái trong thiên hạ thật sự đều ngốc nghếch như vậy hả?...?”. Cô ta vừa như tự nói với bản thân mình nhưng cũng như đang nói với Khinh Văn, “Thôi bỏ đi, chị bảo cô ấy đừng oán trách tôi nữa, việc đã lâu như vậy rồi mà, khi đó tất cả mọi người đều còn nhỏ tuổi, hướng hồ lúc đó Thang Bồng vì muốn giúp tôi nên mới giả vờ là đang hẹn hò. Còn nữa, chị là bạn của cô ấy, tốt nhất hãy khuyên cô ấy nhiều vào, nếu như thực sự thích người ta như thế thì nên nói cho đối phương biết, cứ giữ ở trong lòng cả đời thì ai mà biết được?”.

-“...”.

-“Thế nhé, cứ như vậy đi, tôi đi đây!”, nói xong cô ta vẫy vẫy tay chuẩn bị đi.

Khinh Văn bần thần hồi lâu mới nói: “Xin đợi một chút!”, cô nghi ngờ hỏi: “Chị vừa nói người Tiểu Nghệ thích là ai vậy?”.

-“Thang Bồng chứ còn ai vào đây nữa?”. Âu Dương Liễu Như nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, “Chị chẳng phải là bạn tốt của cô ấy sao, sao đến người mà cô ấy thích ngay từ khi còn nhỏ lại không biết?”.

Tiểu Âu Dương Liễu Như ra về, Khinh Văn quay lại ngồi trên ghế, bên tai vẫn văng vẳng lời của cô ta.

-“Nếu cô ấy không thích Thang Bồng thì tại sao lại thù ghét tôi đến vậy? Nếu như không thích...thì tại sao một cô gái ngang tàng, ăn to nói lớn không thích mặc váy lại trang điểm thành một yếu điệu thực nữ để đến gặp Thang Bồng!”.

Người mà Tiểu Nghệ thích thực sự là Thang Bồng...

Từ trước đến giờ cô ấy chưa bao giờ nói, thậm chí còn muốn tác hợp cho cô và Thang Bồng.

Khi cô ấy chứng kiến cảnh người bạn thân nhất của mình hẹn hò cùng Thang Bồng thì trong lòng sẽ cảm thấy thế nào? Đột nhiên Khinh Văn nhớ đến cái đêm mà cô ấy trở về, trong khóe mắt lấp lánh ánh nước, hóa ra lúc đó không phải cô nhìn nhầm, mà thực sự Tiểu Nghệ lúc đó rất đau khổ?

Âu Dương Liễu Như nói, con người luôn luôn thích lừa dối chính mình, vì làm như thế dễ hơn lừa dối người khác.

Khinh Văn nhìn trân trân vào màn hình, vì bạn thân mà phải chịu đau lòng, Tiểu Nghệ thật là ngốc nghếch!

Buổi tối khi về nhà, Khinh Văn nhận được điện thoại, do Tiểu Phàm gọi tới, trong những nhân viên cùng làm thêm ở nhà hàng năm đó, chỉ có cô ấy còn giữ liên lạc với cô. Thời đại học, tiếng Pháp của Tiểu Phàm rất tốt nên đã giành được cơ hội đi du học tại Pháp, đã quen biết và yêu một anh chàng người Pháp ở đó. Tiểu Phàm ít khi gọi điện về, lần này thông báo cô đã đính hôn ở Pháp. Khinh Văn vừa ôm con mèo trắng vừa nghe giọng nói vui vẻ nhỏ nhẹ của Tiểu Phàm, thỉnh thoảng còn có tiếng của anh chàng đó vọng đến, rất cuốn hút.

Tiểu Phàm nói với anh ta bằng tiếng Pháp, thật khiến người ta phải ngưỡng mộ. Mọi người thường nói Pháp là dân tộc lãng mạn nhất, không biết rằng trong một đêm như thế này, họ có tay trong tay trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào và đi dạo trên một con đường nào đó hay không?

Gác điện thoại, cô chán nản mở laptop vào mạng QQ

Các tác giả đang bàn tán rất xôm tụ, cô đặt con mèo lên bàn, ôm gối nhìn chằm chằm vào máy tính.

Mọi người đang bàn đến chuyện một chàng trai sắp đính hôn với bạn gái, nhưng cuối cùng vì yêu một người con gái khác mà từ hôn.

Đàm nói: Tôi cảm thấy cả đời nếu không được một người đàn ông nào yêu say đắm thì thật đáng tiếc, có thể bạn cũng sẽ bị lừa gạt, người đàn ông đến sau nhất định sẽ càng yêu bạn hơn.

Trúc nói: Đúng vậy, anh ta từ hôn thì anh ta sẽ chịu thiệt thòi. Có thể đây là một việc tốt, không chừng người đàn ông đến sau sẽ càng mang cho bạn nhiều hạnh phúc hơn nữa.

Nhưng nói: Nhưng lúc này đòi nợ, trả nợ làm gì, cách tốt nhất là hãy rũ áo ra đi, từ nay hãy lòng dạ sắt đá đừng đếm xỉa đến anh ta nữa!

Trong đó có câu nói của một người mà Khinh Văn thích nhất: “Người con gái cho dù có kiên cường thế nào đi chăng nữa thì có những lúc cũng nên mềm yếu, vì mọi người trong thế gian này đều đứng về phía kẻ yếu. Nếu muốn hạnh phúc thì nên tìm lấy một người nồng ấm để nương tựa cả đời!”.

Cô liếc nhìn chiếc ô để trên bàn trà, nó là của Như Sênh để lại hôm trước.

Không phải là cô cố ý đến, chẳng qua chỉ tiện đường mà thôi. Khinh Văn tự nhủ như vậy, nhưng lý do đó thật quá gượng ép, công ty cô ở đầu bên kia còn bệnh viện của anh lại ở đầu bên này thành phố, thật sự chẳng “tiện đường” chút nào, nhưng rốt cuộc cô đã đứng trong đại sảnh của bệnh viện lớn nhất của thành phố G.

Khi đi ngang qua hành lang, có hai y tá thực tập đang đi đến, “Hôm qua nói chuyện điện thoại cùng hội em Bảo, bọn nó ngưỡng mộ chúng mình chết đi được ấy, nói rằng không những bọn mình được phân đến bệnh viện lớn nhất trong thành phố G mà còn có thể thỏa thích ngắm anh chàng viện trưởng trẻ tuổi tài cao, lại đẹp trai!”.

–“Viện trưởng thật sự rất điển trai, ngày hôm qua mình tận mắt chứng kiến anh ấy mổ ột bệnh nhân, cái dáng vẻ chăm chú ấy mình mê tít tởm. Gần như chỉ biết đứng ngây bên cạnh mà nhìn!”.

–“Mình đến đây lâu như vậy rồi mà chưa từng được gặp viện trưởng lần nào, cậu thật là may mắn, mau mau kể ình nghe xem anh ấy đẹp như thế nào đi!”.

–“Ồi chào, điển trai cực kỳ. Nhưng...”, cô ta thở dài một tiếng, “Đẹp thì đẹp, rất bình dị gần gũi, nhưng có cảm giác...giống như có một bức tường ngăn cách, chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài mà chẳng ai dám tiến lại gần!”.

–“Quá kiêu ngạo chẳng?”.

–“Cũng không hoàn toàn là như vậy...có chút gì đó cô đơn...Nhưng mình cũng nghe nói trước đây, hồi còn đi học, viện trưởng là một người rất nổi tiếng ở trường đại học, thế mới gọi là cao ngạo...”.

Hai y tá đi xa dần, đối thoại giữa họ cũng không nghe được rõ nữa, chỉ có hai câu sau cùng là in đậm trong đầu Khinh Văn, “Quá kiêu ngạo chẳng?”, “Cũng không hoàn toàn là...có chút gì đó cô đơn...”.

Như người mất hồn, Khinh Văn đi đến tận cuối hành lang rồi bước lên thang máy, trong thang máy chỉ có một mình cô, bốn mặt đều là gương đang phản chiếu hình bóng cô lúc đó. Đột nhiên, cô cảm thấy kiếp này quá dài và kiếp sau vẫn còn rất xa, kiếp này không thể tránh khỏi những điều mình không mong muốn. Trong lúc còn có thể ở bên nhau hãy trân trọng lẫn nhau.

Giây phút thang máy bật mở, người bên ngoài đứng lặng, Khinh Văn cũng đứng lặng.

–“Khinh Văn?”, trên khuôn mặt đẹp trai của Như Sênh hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

Khinh Văn cũng không ngờ sẽ gặp anh ở đây, bộ não phản ứng hết sức chậm chạp khiến cô chỉ có thể ngẩng đầu và ngáy ra nhìn anh, nhất thời quên cả bước ra, đứng trong giây phút thang máy đóng lại, một đôi bàn tay mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

Cửa thang máy đóng cách lại một tiếng.

–“Em sao rồi?”. Như Sênh chau mày.

Cô nhìn anh, đột nhiên rất muốn ôm chầm lấy người ở trước mặt, đột nhiên rất muốn anh chính là người đáng được trân trọng ấy...Trong đầu mới nghĩ như vậy tay đã vòng qua ôm chặt eo của anh, “Như Sênh...”.

Như Sênh thấy cô đột ngột trở nên thân mật như vậy không khỏi giật mình, giọng nói càng trở nên dịu dàng hơn: “Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết có được không?”.

–“Không...”, cô vùi đầu vào ngực anh, tham lam hít mùi hương của anh và cố gắng kìm chế để không rơi nước mắt.

Bàn tay Như Sênh khê vuốt mái tóc dài của cô như muốn khẳng định người trong lòng mình lúc này là thật, sau đó giữ chặt lấy bờ vai cô, đoán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng người trong lòng lại càng ôm anh chặt hơn, tựa như người sắp chết đuối vớ được cọc.

–“Khinh Văn...”, giọng nói của Như Sênh đầy vẻ bất lực, anh dỗ dành, “Ngoan nào!”.

Cô ngẩng đầu ngây ngất nhìn anh, nhìn khoe môi mềm mại đầy vẻ kiên định có một không hai của anh.

Trong nháy mắt, có một ảo giác nồng ấm rằng dường như thời gian đang ngừng trôi.

Hoặc có lẽ phụ nữ luôn không thể chống đỡ nổi hai từ “ngoan nào” ấy, năm năm trước, hai từ đó luôn luôn vang lên bên tai cô, tràn đầy sự nuông chiều dịu dàng, không thể kháng cự, mỗi lần chỉ cần anh nói như vậy thì cuối cùng người đầu hàng vẫn luôn là cô.

Đôi mắt cũng không chịu thua kém, bắt đầu ươn ướt, cô chuẩn bị rời khỏi vòng tay anh thì đằng sau vang lên những tiếng bước chân, những người nhìn thấy cảnh này liền kêu ra: “Viện...viện trưởng...”.

Khinh Văn vội vàng vùi sâu vào lòng Như Sênh, vừa nhìn cô đã giật mình, một nhóm các bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng ở phía sau, thanh niên có, trung niên có, người già cũng có, lẽ dĩ nhiên bọn họ vừa rời khỏi một cuộc họp.

Thế này thì thật là mất mặt.

Cũng chẳng có lỗi gì mà chui xuống, cô càng rúc vào lòng Như Sênh, chết thì cũng chết rồi nên cũng chẳng sợ phải chết một lần nữa.

Ông cụ dẫn đầu rất tế nhị, vẫy vẫy cả đám bước vào chiếc thang máy ở bên cạnh. Chuyện chung thân đại sự của viện trưởng mới là chuyện quan trọng hơn cả.

Hành lang trong khoảnh khắc lại quay lại về im ắng vốn có.

–“Khinh Văn...”, cuối cùng Như Sênh cũng phải nâng đầu cô ra khỏi lòng mình, ngẩng nhìn khuôn mặt đang bừng đỏ của cô rồi chau mày ngạc nhiên, “Em đang xấu hổ đấy à?”.

–“Đâu...làm gì có?”. Khinh Văn trừng mắt nhìn anh.

Như Sênh mỉm cười hỏi: “Em đến tìm anh có việc đúng không?”.

–“À...”, cô nghĩ một lát, mau chóng móc ra một chiếc ô từ trong túi ra, “cái này trả anh”. Như Sênh cười buồn: “Em đến chỉ trả ô thôi sao?”.

–“Đương nhiên là không phải rồi!”. Khinh Văn lập tức tìm lý do để lẩn tránh, “Là em muốn đến hỏi anh, tối nay em nấu món canh, anh có muốn đến cùng ăn không?”.

Thì ra là vậy? “Em cũng có thể gọi điện cho anh là được mà!”.

–“Em, điện thoại của em hết pin nên không gọi được!”.

Rõ ràng trong lòng có điều khuất tất.

Người thông minh như Như Sênh sao lại không nhận ra cơ chứ, anh cười, xoa đầu cô và nói: “Khinh Văn, thừa nhận là em muốn gặp anh khó đến thế sao?”.

Khinh Văn lảng tránh không thành, cô thừa nhận rằng ngày hôm đó, sau khi anh ra đi cô đã vô cùng, vô cùng nhớ anh, thứ cảm giác đó rất giống đôi lứa vừa mới yêu nhau, mỗi ngày đều mong được gặp mặt người thương một cách mãnh liệt. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này, lý do đã nghĩ đâu vào đó lại bị anh gạt phăng, điều đáng ghét hơn cả là lúc nào anh cũng có thể nhìn thấu tâm can cô một cách dễ dàng như vậy, còn cô thì chưa bao giờ có thể đọc được trái tim anh. Nỗi bất bình trong lòng nổi lên lần ất cả cơn xấu hổ, cô trợn mắt hét lên với anh: “Là em muốn gặp anh đấy, thế thì sao nào?”.

Bệnh viện vốn là một nơi yên tĩnh, cô hét to như vậy, âm thanh vang đi rất xa là ấy vị bác sĩ phải ló đầu ra khỏi phòng làm việc để xem là ai mà lại dám to gan đến vậy, dám giở thói “sư tử Hà Đông” trong bệnh viện?

Như Sênh không nhịn được cười, anh nắm lấy tay Khinh Văn lôi tuột vào thang máy lên phòng viện trưởng ở tầng trên cùng.

Cũng chẳng biết có phải vì thay đổi môi trường mới hay không mà cơn giận của Khinh Văn đã tan biến đâu hết. Nhìn Như Sênh đóng cửa rồi đi về phía mình, hôm nay anh mặc áo blouse trắng, áo của bác sĩ, tinh khiết không bị vương bụi trần, bước đi vững vàng, trông anh càng đẹp trai đến độ khiến người ta không thể rời mắt nhìn.

-“Anh...”, cô đang định nói thì Như Sênh đã cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, chạm thật nhẹ rồi thôi.

Trái tim cô như thắt lại, đôi mắt tròn tròn lên nhìn anh.

-“Hôm nay không phải đi làm à?”, anh thản nhiên hỏi.

-“Em xin nghỉ!”, cô ngoan ngoãn trả lời như bị ma ám.

-“Thế thì tốt!”, anh dắt tay cô đến ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng làm việc, “Em ngồi đây đợi anh, tan giờ làm chúng mình sẽ cùng nhau về nhà!”.

Như có ma xui quỷ khiến, cô lại đồng ý: “Vâng!”.

Cùng nhau về nhà, một câu nói nghe thật là hay.

Khinh Văn ngồi một lúc, cô đưa mắt nhìn khắp căn phòng một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuần tú đang ngồi sau bàn làm việc kia.

Như Sênh...thật là đẹp. Từ góc nhìn của cô vừa khéo có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng với độ cong hoàn mỹ của anh. Và anh vẫn luôn ung dung, tự tại bình thản trước bao biến cố đổi thay.

Khinh Văn ngấm một hồi, đôi mắt bắt đầu mờ, cô dựa vào sofa định chớp mắt một chút, trong đầu vẫn mơ hồ nghĩ không được ngủ quá say chỉ chớp mắt một chút, một chút thôi.

Kết quả khi tỉnh lại, chỗ ngồi sau bàn làm việc đã trống trơn, trên mình cô đắp chiếc áo khoác của Như Sênh, cô ngậy ra một hồi rồi treo áo lên chiếc móc bên cạnh, rồi đi ra cửa, vừa mở cửa liền nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở bên ngoài: “Lúc này khi vào phòng viện trưởng, mình đã nhìn thấy viện trưởng phu nhân tương lai đấy!”.

-“Sao cậu biết đó là viện trưởng phu nhân?”.

-“Đó là vì cậu không nhìn thấy ánh mắt của viện trưởng nhìn cô ấy khi đó thôi, trời ơi, dịu dàng đến mức có thể tan chảy ra thành nước ấy chứ! Đừng thấy viện trưởng ngày thường trầm lặng mà nghĩ rằng anh ấy không dịu dàng, anh ấy dịu dàng lắm!”.

-“...”.

Khinh Văn liền đóng cửa, quay lại ngồi trên sofa, ôm áo khoác của Như Sênh cười ngu ngơ.

Cửa phòng làm việc đột nhiên bật mở, tiếp đó một giọng nói vang lên: “Như Sênh, sắp hết giờ làm việc rồi, mời tôi ăn cơm đi, tối nay tôi không có cơm ăn!”.

Anh ta nói hết câu, nhìn thấy người ngồi trên sofa, ngẩn ra một lúc, người ngồi trên sofa nhìn thấy anh ta, cũng ngẩn ra giây lát.

Tiếp đó là một giọng nói đầy do dự: “Khinh Văn, Tổng Khinh Văn phải không?”.

Khinh Văn đứng lên, cười lớn lên: “Anh Tào Châu, đã lâu không gặp!”.

-“Cái bộ óc chật hẹp của Phạm Như Sênh cuối cùng cũng được khai thông và biết đi tìm em rồi đó hả?”. Tính cách của Tào Châu vẫn thẳng thắn như trước, “Anh còn tưởng rằng, hắn ta định đơn thân độc mã sống một mình cho đến hết đời cơ đấy!”, lời nói đầy vẻ hài hước, “Thế em đã tha thứ cho Như Sênh nhà anh rồi sao?”.

Như Sênh...đã trở thành người nhà anh ta từ lúc nào thế nhỉ?

Khinh Văn mỉm cười nói: “Anh cũng làm việc ở bệnh viện này à?”.

-“Đương nhiên rồi! Nhà anh ở thành phố G, anh cũng ở tại đây, huống hồ lại có viện trưởng là bạn học có thể che chở ỉnh!”. Anh ta nói một hồi rồi trách móc, “Em đừng có chuyển đề tài! Lẽ nào em vẫn chưa tha thứ cho Phạm Như Sênh hả?”.

-“...”, Khinh Văn còn chưa kịp trả lời thì Tào Châu lại nói tiếp, “Này cô bạn, em như thế là không được đâu! Tuy năm đó anh cũng chẳng hiểu vì sao hấn ta lại lẳng lặng ra đi mà không nói câu nào, không cần bạn gái, đến anh em cũng không cần sao? Nhưng sau này anh mới biết hấn ta cũng chẳng thể tự quyết định được. Chớ có nhìn dáng vẻ hào nhoáng trong việc ra nước ngoài của hấn ta, khi trở về thân hình tong teo như que củi, rồi khi tiếp nhận chức vụ viện trưởng thì hàng ngày lại càng bận rộn mệt chết đi được. Vừa du học về lại làm viện trưởng ngay, lúc đó hấn ta chịu sức ép rất lớn, trong bệnh viện có rất nhiều bác sĩ tài cán và tinh anh đều không phục, thời gian đó có thể coi là thời kỳ áp lực nhất đối với Như Sênh. Nhưng hấn ta tuyệt nhiên không kêu ca gì, làm việc suốt ngày suốt đêm, nếu như không có chị Mạt Lạc quan tâm đến thì e rằng hấn đã bị chảy máu dạ dày từ lâu rồi. Em xem, đường đường là viện trưởng của một bệnh viện lớn mà lại bị chảy máu dạ dày, nói ra có phải là mất mặt không!”.

-“Chảy máu dạ dày?”, cô bị cụm từ đó làm cho kinh hãi.

-“Kỳ thực những người quen biết đều có thể thấy rõ hấn ta làm việc bạt mạng như vậy một phần vì bản thân những nguyên nhân còn lại chính là em đấy, hấn ta muốn mượn sự bận rộn trong công việc để quên em!”. Tào Châu nhớ lại nói: “Lúc đó mỗi ngày hấn đều làm việc tới khuya, đến cơm cũng quên ăn, nhưng ngày nào cũng không quên chạy đến một nơi và đứng đó một lúc, có một lần anh cảm thấy rất lạ nên đã bí mật bám theo sau, hấn ta đứng ngoài, anh ở trong xe, một lúc sau anh thấy em đi ra từ khu đó, lúc bấy giờ mới biết đó chính là nơi em sống. Anh tự hỏi tại sao hấn ta có thể chịu được việc đứng đó mỗi ngày để dõi theo em mà nhất định không đến trước mặt em nói chuyện, anh vẫn còn nhớ, ngày hôm đó trời mưa, rất lạnh, hấn ta đứng một mình dưới hiên nhà!”.

Đó là lần nào? Chỉ có một lần duy nhất cô nhìn thấy hình bóng vội vàng của anh, cô còn cho rằng mình hoa mắt, sau đó khi về nhà thì nhận được điện thoại của Tô Nghệ, cô ấy nói với cô rằng, anh đã quay về, mà quay về đã được một năm rồi...

Khinh Văn ngẩn ra một lúc, cô vì câu nói ấy sững sờ, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm, móng tay cắm chặt vào da thịt nhưng lại buốt nhói ở tận trong tim. Như Sênh, Như Sênh, tại sao lại vì em mà làm nhiều điều như vậy, nhưng không bao giờ nói ra để cho em hiểu nhầm...

Tào Châu cảm thấy nếu cứ đứng nói như thế này thì không được ổn lắm bèn ngồi xuống và tiếp tục nói: “Em đừng cho rằng Như Sênh là người không biết lắng mạn, những việc mà hấn ta âm thầm làm khiến một người đàn ông như anh cũng phải cảm động, đáng tiếc anh lại chẳng phải là con gái, nếu không sẽ chẳng lấy ai ngoài hấn ta...”.

-“Thế thì cũng phải xem là tôi có cần cậu không đã chứ!”.

Giọng nói trầm ấm cắt ngang lời nói của anh ta, hai người quay lại nhìn, là Như Sênh đang từ cửa đi vào, trên tay vẫn còn đang cầm cuốn sổ bệnh án.

-“Cậu nói gì thế hả? Tôi vừa khuyên nhủ bạn gái giúp cậu, đúng là làm ơn mắc oán!”.

-“Thế thì xin cảm ơn lòng tốt của cậu!”. Như Sênh liếc nhìn anh ta rồi bồi thêm một câu “...Bạn trai của đàn ông”.

Phạm Như Sênh đang đùa? Khinh Văn không nhận được bật cười thành tiếng.

Trước đây rất hiếm khi thấy Như Sênh nói với người khác như vậy, cho dù có thể nói lúc đó Tào Châu chơi rất thân với anh anh cũng ra vẻ không quan tâm, những người không thân quen sẽ cho rằng anh là người quá vênh vang, nhưng thực ra là vì anh không thích nói những lời sáo rỗng và cũng chẳng có thói quen tranh cãi với người khác.

Tào Châu rất hiểu tính cách của anh, thời đại học anh cũng đáng ghét như thế. Trên thế gian này, chỉ gặp duy nhất một người có thể khiến Phạm Như Sênh bộc lộ cảm xúc và người đó chính là Tống Khinh Văn.

-“Thôi rồi, xem ra tối nay chỉ có tôi là kẻ cô đơn đáng thương một thân một mình!”. Tào Châu nhún vai từ ghế sofa đứng lên, “Tôi về nhà ăn cơm cũng được!”.

Khinh Văn nghĩ một lúc rồi hỏi: “Tối nay em có nấu món canh, anh trai có muốn đi cùng không?”.

Tào Châu đang định nói “Được”, song nghĩ một hồi lại nói, “Cảm ơn tấm thịnh tình của cô em, người như anh mà lại không tự biết ư, làm kỳ đã cảm mũi thì đâu có gì là hay!”, anh ta xua xua tay, “Tôi đi trước đây!”. Nghĩ một hồi rồi lại nói tiếp, “Như Sênh, tôi chờ được uống rượu cưới, cậu đẩy nhanh tiến độ lên nhé!”.

Nói xong vội vàng quay đi như thể có thú dữ đuổi theo ở đằng sau.

Như Sênh bật cười đi đến bên Khinh Văn, anh vuốt nhẹ lên má cô và nói: “Vẫn còn tốt, không quá lạnh!”.

Khinh Văn nghi ngờ liếc nhìn anh: “Nghĩa là sao cơ?”.

-“Ngồi trên sofa mà cũng ngủ được!”, anh nói, “Công việc bận lắm sao? Mệt đến thế cơ à?”.

-“À...làm gì có!”, cô chuyển đề tài, “Anh đã hết giờ làm chưa? Chúng ta đi được rồi chứ?”.

-“Ừ!”. Như Sênh gạt đầu, đặt bệnh án lên bàn, quay đã thấy áo khoác ở trước mặt, Khinh Văn nhìn anh nói: “Để em giúp anh mặc!”.

Như Sênh nheo nheo mắt, nhìn đẹp đến mức hồn phách ngơ ngẩn, “Vâng”.

Mặc áo xong, Như Sênh cầm lấy chìa khóa: “Đi nào!”.

Đi được mấy bước mới phát hiện ra cô vẫn chưa đi theo, anh quay lại, ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”.

-“Không sao cả!”. Khinh Văn mỉm cười, cầm lấy túi xách và vượt lên trước nắm lấy tay anh nói: “Đi thôi! Chúng mình đến siêu thị trước để mua ít đồ ăn nhé!”.

Như Sênh đột ngột cử động, cúi xuống nhìn gương mặt thanh tú của cô, khe “ừ” một tiếng, trái tim như mềm đi.

Hai người cùng đi ra, những người khác đều ngoái đầu liếc nhìn, Như Sênh thay áo blouses trắng bằng chiếc áo gió màu đen, trông chẳng có chút dáng dấp của một viện trưởng, thật thông dong nhân nhả.

Khinh Văn đi bên cạnh, len lén liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, không ngờ anh đột nhiên cúi thấp đầu, bốn mắt giao nhau, Khinh Văn vội vàng quay đầu đi.

Trước đây, mỗi khi đi trên đường Như Sênh không bao giờ nhìn lung tung, sao bây giờ...

Khuôn mặt cô ửng đỏ, cảm thấy mười đầu ngón tay đan khít vào nhau.

Lại len nhìn anh một lần nữa, khóe miệng của Như Sênh đang cong lên.

Tâm trạng của cô vui vẻ phấn chấn hẳn lên.

Buổi tối ngoài món canh, Khinh Văn còn đề xuất làm thêm món bánh chẻo, chỉ có điều cô không biết làm nên để cho Như Sênh làm.

Đến căn hộ cô thuê, cùng nặn nhân thịt hành mà hai người đều thích ăn, bột mì cũng đã chuẩn bị xong, Khinh Văn mang thớt, chày cán và một ít bột mì ra chiếc bàn tròn ở phòng khách.

Như Sênh ngồi trên ghế nặn bánh, Khinh Văn đứng bên cạnh học làm, chú mèo nhỏ mỗi khi thấy Như Sênh đến đều trở nên rất nhiệt tình, bây giờ nó đang lượn vòng vòng quanh chân anh.

Khinh Văn thấy con mèo phiền phức bèn bế nó lên sofa, vừa mở ti vi vừa nói: “Mày không được quẩn lấy chú Như Sênh, ngoan ngoãn ngồi đây mà xem ti vi đi!”.

Con mèo lười biếng kêu “meo” một tiếng, ánh mắt có vẻ rất miễn cưỡng.

Như Sênh lắng nghe cuộc đối thoại giữa người và mèo, khóe miệng dường như đang nhếch lên: “Nó cũng biết xem ti vi à?”.

-“Đúng thế!”. Khinh Văn vào bếp rửa tay, vừa lau tay vừa nói, “Trước đây không biết, sau này có một lần em bật ti vi để đó rồi đi nấu canh, khi ra thấy nó đang chăm chú nhìn vào màn hình, lặng im không động đậy, sau đó em từng thử rất nhiều lần...Anh nhìn kìa, giờ nó đang chăm chú nhìn vào màn hình không chút động đậy đấy thôi!”.

Như Sênh liếc nhìn, thấy con mèo thực sự đang ngồi bất động, anh ngoắc ngoắc ngón tay gọi cô: “Khinh Văn, lại đây!”.

Cô ngoan ngoãn đi đến.

Anh nhìn cô và hỏi: “Tại sao em là mẹ của mèo nhỏ còn anh lại là chú của nó?”.

-“...”. Vấn đề này...thật sâu sắc, đáng để mở một cuộc hội thảo.

Cô giả vờ bận rộn nhìn vào đồng bánh chẻo được sắp xếp chỉnh tề và nói: “Như Sênh, bánh chẻo của anh thật giống với bánh mẹ em làm!”.

Như Sênh vốn tốt bụng nên bỏ qua cho cô: “Ở nhà em vẫn hay ăn à?”.

-“Vâng, trước đây khi chưa vào đại học, mỗi tuần đều làm một lần, mẹ nặn bánh còn em đứng bên cạnh giúp mẹ cán vỏ, cha rất lười nên chỉ nhận phần đun nước bánh thôi. Cũng có lần mẹ trách cha lười biếng, cha liền cười híp mắt và nói ông là chủ gia đình, là người lo những công việc to lớn, những việc nhỏ như thế không cần ông bận tâm đến, nhưng thực ra cha đối xử rất tốt với mẹ, hơn nữa lại rất quan tâm đến gia đình...”.

Khinh Văn thao thao bất tuyệt, Như Sênh ở bên im lặng lắng nghe mà không hề ngắt lời. Thời gian này đầu dễ có, anh nhìn vẻ mặt trong sáng, điềm tĩnh xen lẫn ảm áp rục rở trên khuôn mặt cô, dường như đang trở về khoảng thời gian trước đây. Nhìn cô đang nở nụ cười tươi rói khi nhắc về gia đình, anh bỗng cảm thấy đau lòng, một người yêu gia đình như vậy mà lại sống tại thành phố này chỉ vì đợi anh.

Bình tĩnh, cô vội vàng dừng lại, bối rối nhìn anh: “Ừa, có phải em đã nói quá nhiều, anh có phiền không?”.

-“Không đâu!”. Như Sênh rướn mày, “Anh đâu phải là lần đầu tiên mới biết em là người nói nhiều!”.

-“Phạm Như Sênh!”. Khinh Văn trừng mắt với anh.

Như Sênh bật cười, trên tay là chiếc bánh chẻo vừa nặn xong, anh giơ tay cao hơn một chút, hỏi: “Có muốn anh dạy em không?”.

-“Dạy em làm bánh chẻo á?”. Khinh Văn cười hì hì, “Được thôi! Trước đây em chỉ đứng bên cạnh quan sát, cũng đã làm thử vài lần nhưng lần nào cũng nặn rất xấu!”.

-“Ừm, khi làm bánh chẻo, sự khéo léo và lực nặn rất quan trọng, không cho quá nhiều nhân nếu không khi nấu bánh sẽ bị vỡ...Em cho quá nhiều rồi này...đặt vào chính giữa...sau đó, nặn chặt lại”.

Một lúc trôi qua...

-“Em nặn cái gì thế?”.

Như Sênh nhìn đồng bánh trên bàn, có chiếc tròn, có chiếc vuông, thậm chí còn có vài chiếc giống hình đôi mắt...

-“Đây là bánh chẻo mang thương hiệu họ Tống!”. Cô trả lời.

Như Sênh chau mày ca thán: “Em đừng làm nữa, lãng phí quá!”.

-“Anh không thấy là em rất sáng tạo sao?”.

-“...”. Anh không hề cảm thấy đó là sáng tạo chút nào.

Thấy anh chỉ lờm mà không thèm đếm xỉa đến lời nói của mình, Khinh Văn quay đầu, giơ tay véo một miếng trong đồng bột lớn rồi dán lên miệng anh, cười đắc ý: “Ai bảo coi thường em!”.

Bột trắng dính trên khóe miệng khiến anh trông thật buồn cười, đột nhiên Như Sênh đưa tay kéo cô vào lòng, thừa lúc Khinh Văn còn đang kinh ngạc, anh đã hôn lên môi cô, tách đôi môi ấy ra và đưa phần bột đó vào miệng cô.

Mặt Khinh Văn biến sắc, từ trạng thái xấu hổ chuyển qua tức giận, cô trừng mắt nhìn anh, mở miệng cắn vào môi anh, lại còn giữ mãi không buông.

Sau một trận “quyết chiến”, hai người thở hổn hển, cuối cùng Như Sênh đẩy cô ra, thở gấp gấp: “Không hôn nữa, đi nấu bánh chẻo nhé!”.

Mặt Khinh Văn đỏ rân rân, đến nhìn anh cũng chẳng dám, từ trong lòng anh vùng ra chạy nhanh vào bếp đun nước.

Đợi đến khi bánh chẻo chín, cả hai người đều đã đói mềm. Khinh Văn nhìn đồ ăn trong bát mình rồi lại nhìn bát của Như Sênh, khác nhau quá nhiều...

-“Sao bánh em làm đều thành ra thế này? Thịt bung hết ra ngoài, ăn thế nào đây?”.

-“Đó chính là sáng tạo của em mà!” Như Sênh kéo dài giọng, “Không phải à?”.

Khinh Văn ngẩn ngơ, cái gì gọi là tự làm tự chịu ấy nhỉ?

Cô có chút buồn rầu cúi đầu ăn bánh.

Định gấp một chiếc bánh chỉ còn có vỏ lên thì bát của cô đã bị người ta giành lấy, Như Sênh đổi bát của mình cho cô.

-“Như Sênh...”.

-“Anh đổi cho em!” Anh giải thích.

-“Không cần đâu!”, cô giành lại bát mình, “Thế này là tốt rồi, nếu như anh không nỡ để em ăn toàn bánh không nhân thì anh san một phần bánh trong bát của mình cho em và em cũng san cho anh một phần, như thế chẳng phải cả hai đều được công bằng sao?”. Đúng là càng lúc càng có lý, Khinh Văn nhanh chóng chạy vào trong bếp cầm ra một chiếc muôi nhỏ và cẩn thận chia đều bánh chẻo.

Như Sênh trước sau chỉ mỉm cười nhìn cô bận rộn qua lại.

Khinh Văn bắt đầu say sưa nhắm nháp những chiếc bánh chẻo trong bát của mình rồi len lén liếc nhìn Như Sênh, anh ăn rất nhỏ nhẹ, không hề phát ra tiếng động, giống như những lần ăn cơm trưa trong nhà hàng trước đây, không hề nói chuyện, dường như ăn cơm là việc làm vô cùng nghiêm túc và trọng đại.

Anh không nói chuyện, cô cũng không nói gì, chỉ có chiếc ti vi đang phát một bộ phim hoạt hình, một giọng nói trong trẻo vang lên hỏi: “Kakashi, anh ở đâu?”, lại có một giọng lạnh lạnh khác đáp lại: “Shishika, tôi ở đây!”.

Lúc đó, chú mèo nhỏ nhảy phắt lên bàn ăn, “meo meo!”, lên mấy tiếng, nó đang đòi Khinh Văn cho ăn.

Khinh Văn gấp trong bát mình một viên thịt rồi gọi mèo nhỏ đến ăn.

Thế nhưng nó ăn vẫn chưa đủ nên bạo gan đi về phía Như Sênh, ngoạm mất nửa miếng nhân trên đĩa của anh.

-“Meo meo!”, Khinh Văn kinh ngạc dạy dỗ, gõ lên đầu rồi “xách” con mèo đặt xuống dưới đất, “Mày không được trèo lên bàn nghe chưa!”.

Con mèo sau khi cướp được thức ăn liền bước những bước thong dong đi mất mà chẳng thèm ngoảnh đầu quay lại.

Khinh Văn ngượng ngùng nhìn Như Sênh, nhưng ngoài dự đoán của cô, lông mày anh không hề chau lại là khóe miệng còn nhếch lên cong cong, cô giành lấy đôi đũa trong tay anh, “Em đổi cho anh đôi khác nhé!”, nói xong định chạy ngay vào bếp.

Như Sênh vội vàng giữ cô lại, “Không cần đâu!”, anh nói, “Anh ăn cũng khá nhiều rồi!”.

Cô liếc nhìn vào bát anh, quả nhiên không còn thừa chút nào, “Em cũng ăn nhiều rồi!”. “Em đi rửa bát đây!”.

Nói xong, cô bê mâm đi rửa bát, vừa đặt xuống nước, bàn tay vẫn còn chưa kịp chạm vào nước thì đã bị Như Sênh giữ lại.

–“Để anh!”, tay áo của anh đã được xắn lên, những ngón tay dài dính đầy nước rửa bát.

Thực ra bàn tay của Như Sênh rất đẹp, nhưng vì từ nhỏ đến lớn chịu nhiều vất vả nên trong lòng bàn tay có rất nhiều vết sẹo và cả những nốt chai sần sì. Người ta đều nói con gái mà được gả cho những người đàn ông biết làm việc nhà thì cả đời sẽ rất hạnh phúc, từ trước cô đã biết chuyện này, người con gái có thể kết hôn cùng Như Sênh sẽ thực sự hạnh phúc, cho dù trong khoảng thời gian năm năm anh ra đi cô vẫn luôn cho là như vậy, chỉ là trong một số chuyện, mỗi người đều có những điều khó nói.

Trong đầu nghĩ như vậy cái miệng liền phản chủ: “Như Sênh, sau này vợ anh nhất định sẽ rất hạnh phúc!”.

Như Sênh dừng tay, chăm chú nhìn cô: “Vậy em có hạnh phúc không?”.

Cô kinh ngạc nhìn lại anh, ánh mắt có đôi chút hoảng loạn, tiện tay với chiếc khăn trên tủ, “Em giúp anh lau khô tay!”. Lau một lúc lại cảm thấy hành động như vậy quá thân mật, cô bối rối buông tay, “Hay là anh tự lau đi, em ra trước đây”.

Như Sênh nắm lấy cổ tay cô giữ lại, ôm trọn cô vào lòng và thì thầm hỏi: “Khinh Văn, hãy nói với anh tại sao...”.

Khoang mũi tràn đầy mùi hương của anh làm cô mụ mị: “Tại sao, tại sao cái gì?”.

–“Tại sao em lại đột ngột thay đổi thái độ với anh? Anh vẫn cho rằng mình cần phải nỗ lực rất lâu nữa, thậm chí có khi đến cả đời này thì em mới tha thứ cho anh!”.

–“Em vẫn chưa nói...chưa nói là em sẽ tha thứ cho anh!”.

–“Vậy ư...”, giọng nói của Như Sênh lộ rõ vẻ thất vọng, “Vậy là anh đã nghĩ quá nhiều rồi!”.

Cô liếc nhìn anh một cái, từ trước đến nay chưa bao giờ thấy anh trong bộ dạng như vậy, cái bộ dạng thấp thỏm lo lắng khiến lòng cô không thể chịu hơn được nữa, “Ý của em không phải là như thế...ý của em là...là...em...thực ra...cũng chẳng trách cứ anh điều gì!”.

–“Nhưng chẳng phải em đã từng nói rất hận anh đó sao?”.

–“Đó là vì...vì muốn cho anh biết cảm giác đau lòng là thế nào, muốn...muốn biết trong lòng anh rốt cuộc là có em hay không?”.

Như Sênh rướn mày, “Em đúng là cô gái xấu tính!”, anh cúi xuống cắn nhẹ lên gò má của cô, “Cho nên lúc em giả vờ có bạn trai trước mặt anh, cũng là muốn lừa anh phải không?”.

–“Cái đó...cái đó không phải!”, cô nói, “Vốn là em thực sự có muốn tìm một người bạn trai, nhưng em...em...”.

–“Em không thể quên anh!”. Anh nói thay cô câu nói còn đang dang dở.

Thật đáng ghét! Tại sao cô nghĩ gì anh cũng đều biết hết, cô nhú mày, “Anh đừng đắc ý như vậy! Không phải là em không thể quên anh chẳng qua là em chưa muốn có bạn trai mà thôi! Cuộc sống độc thân quả thực rất dễ chịu”.

–“Thật không?”. Như Sênh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên và chăm chú nhìn vào mắt cô, trên gương mặt tuấn tú ẩn hiện nét cười tình tứ, “Vậy em nói cho anh biết em còn yêu anh không?”.

Tại sao quen biết anh đã nhiều năm như vậy mà trước giờ lại không biết rằng đôi mắt đẹp kia có thể phóng điện.

Cảm thấy hơi nhột nhạt, cô muốn tránh ánh nhìn ấy, sắc đỏ bắt đầu lan dần đến dái tai.

Như Sênh bị thu hút bởi vẻ thu hút bởi vẻ ngượng ngùng của cô, “Khinh Văn...”, anh thì thầm gọi tên cô.

Cô chăm chú nhìn anh không chớp mắt.

-“Nói với anh, em ở thành phố G này năm năm...”, anh cố ý hạ thấp giọng, để cô phải đứng nhón chân lên, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đôi má đang đỏ hồng của cô, “Em ở thành phố G này suốt năm năm qua là vì đợi anh phải không?”.

Cô ngây ra nhìn anh, bởi vì suy nghĩ xấu xa của anh mà những cảm xúc dữ dội nhất, đau khổ nhất, không có cách gì dứt bỏ nhất trong khoảnh khắc đã ào ào trôi chảy, hóa ra anh biết hết, điều gì anh cũng biết! Vậy thì tại sao anh vẫn còn trêu đùa cô, bắt nạt cô một cách tàn nhẫn như vậy?

Một nỗi tủi thân không tên bắt đầu dâng lên trong lòng cô, hơi ẩm ướt nóng tràn ra nơi khóe mắt, “Phạm Như Sênh, anh thật đáng ghét! Em đợi anh, em vẫn luôn đợi anh, đợi anh đã năm năm rồi, nhưng như thế thì sao nào? Phạm Như Sênh, anh cho rằng anh là ai, anh dựa vào đâu mà đối xử với em như vậy, anh có biết là anh đã khiến em cảm thấy tự ti và thê thảm như thế nào không?”. Cô bật khóc đầy đau khổ, đắm chìm thụp vào ngực anh.

Anh để mặc cho cô đắm, sự quả trách ấy rất nhẹ nhàng nhưng lại làm rung chuyển mọi góc ngách trong trái tim anh, trái tim trong phút chốc đau thắt lại.

-“Phạm Như Sênh! Anh là đồ khốn nạn, trên thế gian này không ai khốn nạn hơn anh!”.

Trái tim đau nhói, anh đột nhiên kéo cô vào lòng mình, hôn như mưa như bão.

Cô chống đối, khóc lóc đẩy anh ra nhưng lại càng bị ôm chặt hơn: “Xin lỗi, Khinh Văn, anh xin lỗi...”.

-“Em không muốn nghe, không muốn nghe lời xin lỗi của anh, điều em ghét nhất chính là lời xin lỗi của anh, trước đây em đã yêu anh, yêu anh như vậy, nhưng anh chỉ biết nói xin lỗi, xin lỗi thì có tác dụng gì chứ? Cuối cùng chẳng phải là anh đã ra đi mà không một lời từ biệt sao? Em không cần anh xin lỗi, em không cần...”. Cô khóc như mưa như gió, lời nói lộn xộn không đầu không cuối, dường như tất cả buồn tủi cất giấu trong lòng bao lâu nay đều được bật ra theo tiếng khóc.

Anh để mặc cô đắm mình, dường như đã trút được tảng đá đè nặng trong tim bấy lâu nay. Cả đời này anh có thể xứng đáng với bất cứ người nào nhưng chỉ duy nhất không xứng đáng với cô.

Khóc đã đủ, Khinh Văn chạy ra tủ lạnh lôi ra một lon bia, cởi mở nói: “Nếu như thật sự cảm thấy có lỗi với em như thế thì hãy uống bia cùng em!”.

Nói xong liền bật lon bia trong tay, ngửa cổ, không chút thực nữ nào tợp gọn một ngụm bia lớn, chất bọt cay cay đắng đắng chậm chậm rót xuống, sắc súa đến mức trào cả nước mắt, nhưng vẫn ở đó không ngừng cười.

-“Con gái không nên uống bia kiểu giang hồ như vậy!”.

-“Em muốn thế! Bởi vì uống nhanh thì sẽ say nhanh, say rồi thì chẳng phải suy nghĩ gì nữa!”. Khinh Văn cười, “Anh biết không? Có những lúc thực sự em không muốn nghĩ quá nhiều bèn tự chuốc ỳnh say để hôm sau nghĩ tiếp!”.

-“Được...thế thì để ngày mai nghĩ tiếp!”.

Ngày mai nghĩ tiếp, tất cả phiền não đều quẳng sang ngày mai, nhưng ngày mai thì phải làm thế nào?

Cô mơ mơ màng màng, mấy năm nay tuy đã học cách uống bia nhưng tửu lượng vẫn không cao hơn trước, Khinh Văn thấy Như Sênh đang hai cánh tay về phía cô, “Đến đây nào!”.

-“Để làm gì?”, cô nghi ngờ nhìn anh.

-“Ôm em!”, anh trả lời rất đơn giản.

Có lẽ thực sự vì mệt hoặc là vì tâm trạng tồi tệ, hoặc là vì cô đơn...Cho dù nguyên nhân là gì, chỉ có ở trong lòng anh mới có thể cảm nhận được một chút ấm áp, cô không cự tuyệt nữa, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.

Một chút thôi là được, đúng vậy, ngày mai sẽ nghĩ tiếp.

Ngồi trong lòng anh, ôm tấm lưng gầy gò của anh, Khinh Văn chợt cảm thấy hoang mang, dường như bao năm nay anh vẫn luôn bên cô chưa từng rời đi.

Nhưng những ký ức đau đớn xé nát tâm can của những đêm đó không phải là ảo giác, có những lúc nghĩ lại, cô có thực sự rộng lượng hay là không tính toán so đo? Thậm chí đến hận cũng chẳng hận cho chót, thực ra tất cả đều vì quá yêu anh, cho nên mới không muốn xem trong tình yêu ai đúng, ai sai, ai không công bằng, chung quy lại, cuối cùng anh đã trở về, cô vẫn muốn tính toán so đo nhiều thế, chẳng phải là sẽ rất mệt sao?

Bao đêm dài không có anh đã cho cô biết rằng, khi nhớ về một người thực sự rất cô đơn.

Cô định thần trở lại, sau đó mới cảm thấy anh đang nhẹ nhàng hôn lên vùng tai cô, hơi thở ấm áp làm cho bộ não trở nên rối loạn một cách khác thường.

– “Anh...”.

– “Ừ!”. Giọng của anh còn trầm hơn cả bình thường, trầm và nhẹ nhàng, anh thì thầm những lời yêu thương, “Sau này mỗi ngày anh đều ở bên em, sẽ yêu em thật nhiều!”.

– “Như Sên...” , cô ngây ngất nhìn anh.

– “Ngoan nào!”, anh dịu dàng tỉ tê.

Quả nhiên cô nghe lời ngay, thả lỏng cơ thể trong vòng tay anh, sau đó cô ngẩng đầu, chủ động hôn lên làn môi mềm mại của anh.

Chất men đang bùng cháy, khiến cô không thể suy nghĩ, thậm chí còn không thể thở được.

Trong mơ màng, cô ý thức được rằng anh bế bổng mình đi vào phòng ngủ, từ thế bị động anh đã chuyển sang chủ động, quyến luyến làn môi hồng của cô, đi vào sâu hơn, quấn quýt hơn.

Vẫn có cảm giác đau như trước, rốt cuộc họ đã xa nhau năm năm, cô vẫn trong trắng như lần đầu tiên ấy, nhìn lông mày cô nhíu lại, Như Sên hôn nhẹ lên làn môi cô. Khinh Văn nhìn thấy sự xót xa không nở trong ánh mắt anh, khép chặt bờ mi, nước mắt dâng trào, đủ rồi, chỉ cần thế này là đủ rồi, nỗi tủi hổ bao năm – trong đêm nay đã tan biến như bong bóng xà phòng.

...

Sáng sớm trời nắng nhẹ.

Trong phòng ngủ, quần áo rải rác khắp nơi, trên giường đôi trai gái đang ôm nhau ngủ, người con gái mở mắt trước tiên.

Dường như, đã rất lâu không được ngủ ngon như thế này.

Đó chính là thứ cảm giác có người ngủ cùng mình.

Khinh Văn nghĩ, chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh, liệu sau này khi tỉnh dậy vào mỗi sớm tinh sương đều có anh ở bên cạnh?

Cô nắm lấy bàn tay to lớn của anh đang để trên eo mình rồi nghịch ngợm bàn tay đó, lại đem đo với tay mình, tay anh đương nhiên to hơn rất nhiều.

Cảm thấy người bên cạnh cử động, cô vội vàng buông rơi bàn tay đang nắm và nhìn anh với ánh mắt vô tội.

– “Tỉnh rồi hả?”. Như Sên mở mắt ngái ngủ mỉm cười với người bên cạnh, theo thói quen anh cầm chiếc đồng hồ trên đầu giường lên xem, “Vẫn còn sớm!”.

Cô nhận ra chiếc đồng hồ đó, sao lại không thể nhận ra chứ, đó chính là chiếc đồng hồ mà cô đã tặng anh.

Anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt bé nhỏ của cô, nói: “Em ngủ một chút nữa đi, anh đi làm bữa sáng, lát nữa sẽ gọi em!”.

Cô không phản ứng gì, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn bóng anh rời đi, Khinh Văn lại mơ màng chìm vào giấc ngủ, cô cứ tưởng buổi sáng khi tỉnh dậy, hai người đều sẽ rất bối rối, nhưng ngược lại, Như Sên lại rất tự nhiên, dường như họ đã là vợ chồng suốt bao năm nay.

Khinh Văn nhớ lại lần trước anh nói với cô họ vẫn chưa ly hôn, cô không biết liệu có phải tất cả mọi thứ đã được an bài không? Nhưng cô biết rằng, bản thân không hề cự tuyệt việc anh lại xuất hiện một lần nữa trong cuộc đời mình. Mấy năm nay, thực sự cô đã cô đơn quá lâu và rất cần một bờ vai vững chắc để dựa vào, hơn nữa người có thể đưa bờ vai đó đến cho cô chỉ có thể là anh.

Bữa sáng đơn giản có trứng và sữa, sau khi làm xong bữa sáng cho cô, Như Sênh không ở lại ăn, quần áo của anh tối hôm trước đã bị bẩn cần phải về nhà để thay bộ khác, sau khi đi giày xong, anh hôn tạm biệt cô, tất cả đều rất tự nhiên.

Như Sênh cũng biết rằng cô đang bối rối và kinh ngạc.

Thế này cũng rất tốt, khéo miệng anh vô tình cong lên.

Anh ngỡ rằng mình sẽ phải nỗ lực rất nhiều để xin lỗi cô, để cho con nhím đang xù lông trong lòng cô biến mất, không ngờ tấm lòng cô vẫn mềm mại như nước, giống hệt như trước đây, sự kiên cường chẳng qua chỉ là cái vỏ bề ngoài. Trên thực tế, mấy năm nay, cô thực sự chẳng thay đổi chút nào, nếu có gì thay đổi, thì đó là càng khiến người ta thương cô hơn.

Thế nên hôm nay, tâm trạng của viện trưởng của bệnh viện lớn nhất thành phố G rõ ràng rất tốt, đến ánh mắt đối với các bác sĩ dưới quyền cũng trở nên rất vui vẻ, không khí của bệnh viện dễ chịu và ấm áp hơn ngày thường rất nhiều, các cô y tá thậm chí ai mộ anh bấy lâu cũng nhận thấy sự thay đổi ấy.

Bắt đầu từ hôm đó, Như Sênh luôn bên cạnh cô, anh không ép cô phải sống cùng mình, mỗi buổi chiều sau khi tan sở, anh đều lái xe đến dưới tòa nhà nơi đặt trụ sở công ty để đón cô, sau đó hai người cùng đến căn hộ của Khinh Văn. Họ cùng nhau nấu nướng, ăn cơm, chú mèo nhỏ vẫn rất vui vẻ quẩn quanh bên Như Sênh. Sau khi ăn cơm xong, có lúc họ cùng nhau đi tản bộ, có lúc cũng cùng nhau chia sẻ niềm vui và hơi thở của nhau.

Có lần trước khi về nhà, họ ghé qua siêu thị nhỏ trong khu mua một số vật dụng, chỉ chủ nhân lúc Như Sênh bận rộn xách đồ mới hỏi cô về rất mờ ám: “Đây có phải thủ phạm khiến cho cuộc sống của cô không theo quy luật nào đúng không?”.

Khinh Văn vừa ngơ ngẩn cười vừa gật đầu thừa nhận.

Đó chính là thời gian cô hạnh phúc nhất, trước đây đều là cô đuổi theo Như Sênh, bởi vì thời gian của anh rất eo hẹp. Nhưng nay, cuộc sống và công việc đều đã ổn định, anh cũng không cần phải vất vả như trước nữa. Đừng cho rằng cuộc sống trong năm năm gần đây của Khinh Văn là rất tốt, kỳ thực cô chẳng biết tự chăm sóc bản thân mình chút nào. Thời đại học, cô thường chú ý đến bệnh dạ dày của anh, nhưng còn bản thân lại chẳng hề để tâm, toàn bộ coca cola và bia trong tủ lạnh đã bị Như Sênh bỏ đi hết, thay vào đó là sữa. Như Sênh rất cưng chiều cô, khi gặp những khó khăn trong công việc, cô đều tâm sự với anh, những khi ấy anh đều kiên nhẫn lắng nghe, sau đó sẽ nêu ra những ý kiến của riêng mình. Mỗi ngày anh đều dậy sớm và chuẩn bị cho cô một bữa sáng hoàn hảo. Trong hai ngày nghỉ, anh đều đưa cô đi chơi, không để cô phải buồn phiền đợi chờ ở nhà, anh kiên nhẫn đưa cô dạo quanh các khu thương mại, không cảm thấy phiền hà chút nào, trong sự trầm trồ thán phục của mọi người, anh đều nắm tay thật chặt và dắt cô đi. Như Sênh là kiểu người rất dễ để người khác ỷ lại vào mình, khiến Khinh Văn dường như tin vào câu nói: Nắm tay anh, nhắm mắt vào mà đi cũng chẳng lạc đường.

Có một lần, Tô Nghệ đến qua đêm tại nhà cô, cô vội vàng bảo Như Sênh về nhà anh.

Buổi tối, hai người tâm sự đến tận khuya, chỉ có điều Khinh Văn không nhắc đến chuyện cô đã gặp Âu Dương Liễu Như lần đó, hoặc có lẽ cô cũng chẳng biết bắt đầu như thế nào, hoặc là vẫn chưa tìm được cơ hội.

Hai người nằm trên giường thao thao bất tuyệt rất lâu, dường như không muốn đi làm vào ngày hôm sau.

–“Thật giống như ngày trước!”, Khinh Văn thốt lên.

Đúng vậy, thật là giống...Tô Nghệ cũng cảm thấy thế nhưng vẫn có một chút khác xưa. Ví dụ như khi đi vào nhà tắm, mặt Khinh Văn chợt đỏ bừng, cô vội vàng thu dọn áo choàng tắm và dao cạo của đàn ông.

-“Này!”, trong bóng tối, Tô Nghệ vỗ vỗ vào vai Khinh Văn, giọng lạnh lạnh, “Bình thường viện trưởng Phạm vẫn ngủ ở chỗ của mình phải không? Liệu mình có phải là tu hú đến cướp tổ không nhỉ? Thế thì ngại quá!”.

-“Đừng bắt nạt mình như thế!”. Khinh Văn kêu lên, kéo chăn trùm kín đầu, từ chối trả lời.

-“Sao phải xấu hổ? Mình đâu có hỏi tường tận gì. Đều lớn thế này rồi, làm gì thì cũng làm rồi lại còn xấu hổ sao!”.

-“Không nói với cậu nữa, mình ngủ đây!”.

Yên lặng, nhưng Tô Nghệ chưa ngủ.

-“Nói thật đi!”, một lúc sau cô bắt đầu mở miệng thì thào, “Cậu thực sự đã tha thứ cho anh ta? Liệu anh ta có biết chuyện cậu đã từng vì anh ta...mà mất đi đứa bé không?”.

Tô Nghệ cảm thấy người bên cạnh rõ ràng đang cứng đờ.

Cô thầm than, cho dù hiện tại hạnh phúc, nhưng vết sẹo của vết thương trước đây vẫn còn khắc sâu trong tâm khảm.

-“Anh ấy không biết!”, cô nói nhỏ, “Mình cũng không muốn nói cho anh ấy. Có nói cũng chẳng để làm gì, con không thể trở lại, cứ coi như mình không có duyên với đứa bé đó. Tiểu Nghệ, sự việc đã qua lâu như vậy, cuối cùng mình mới rõ, so đo một cách mù quáng thì dù thế nào cũng thể hạnh phúc được, chẳng bằng hãy biết trân trọng hiện tại, ít nhất trước mắt mình đang rất vui vẻ...Như Sênh thực sự đang bù đắp ình rất tốt!”.

-“...Thế thì tốt!”. Tô Nghệ cũng không nói nhiều, cô im lặng ngược nhìn trần nhà trong bóng tối, cho đến tận khi mắt trở nên cay xè, người bạn thân bên cạnh đã chìm vào giấc ngủ, còn cô vẫn trần trọc mãi.

20. Chương 20

Chương 20: Trong tâm hồn, mỗi con người đều có một khoảng trời riêng!

-“Bộ này có vẻ tương đối, hay là bộ này...Bộ này cũng có vẻ không tồi!”. Sáng sớm ngày thứ bảy, Khinh Văn đang đứng trước gương, một tay cầm chiếc áo gió màu tím, một tay cầm chiếc áo len trắng bó sát ướm trước ướm sau trên mình. Trên giường cũng trải đầy quần áo của cô, có cảm giác khó xử của thiếu nữ đang chọn quần áo cho buổi hẹn đầu tiên.

Sau khi làm xong bữa sáng, Như Sênh đi vào, nhìn thấy cảnh tượng đó, gương mặt tuần tú của anh lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Em đang làm gì đấy?”.

Cô quay lại, vui vẻ chạy đến bên anh: “Như Sênh, anh xem, em mặc bộ nào thì đẹp?”.

-“Lẽ nào hôm nay không ngủ nướng à, sao lại thử quần áo thế? Hôm nay là thứ mấy?”.

Cô ngắc người, đôi môi mềm mím lại, vẻ mặt trách móc: “Chẳng phải anh nói sẽ đưa em đi xem thi đấu bóng rổ ở đại học H sao?”. Lẽ nào anh đã quên rồi? Trong năm năm nay, đây là lần hẹn hò chính thức đầu tiên, cô còn muốn trang điểm thật đẹp nữa, không ngờ có người hình như đã quên mất rồi!

Như Sênh đương nhiên là không quên, mấy ngày trước, các bạn thời đại học gọi điện đến nói vì đồng đội cũ có mấy người ở lại trường làm huấn luyện viên. Gần đây đại học H tổ chức giải thi đấu bóng rổ quy mô lớn nhất thành phố G, đội tuyển của trường đã giành chiến thắng và lọt vào trận chung kết, anh vốn là đội trưởng tiền bối của đội bóng nên đương nhiên được mời đến xem thi đấu.

Lúc đầu, anh định không đi, nhưng khi anh vô tình kể với Khinh Văn, cô đã nhìn anh với ánh mắt đầy mong chờ, nói: “Đi chứ, đi chứ, cơ hội tốt như thế này sao lại không đi?”.

Thế là anh đồng ý ngay mà không cần do dự.

Nhưng không ngờ cô lại nhớ rõ như thế, ngày thứ bảy cũng không thèm ngủ nướng, còn vất vả chọn đồ đi cùng với anh.

Không phải sao? Cô trước vẫn luôn như thế này, hàng ngày đều vì anh mà đứng đợi ở cửa tiệm ăn, cho dù tuyết gió phong sương nhưng không ngày nào đến muộn, Khinh Văn của anh, lúc nào cũng đáng yêu như thế.

Anh định thần trở lại, thấy cô đang nhìn mình bằng ánh mắt vô tội.

Thật là...

Khóe môi cong lên, anh chỉ vào chiếc áo gió màu tím nói: “Em mặc cái này rất đẹp!”.

–“Em cũng cảm thấy thế!”, cô vui vẻ hôn lên má anh rồi khoái chí chạy đi thay quần áo.

Khi Như Sênh và Khinh Văn đến đại học H, một trái bóng bay lớn đã đặt trước cổng trường, trên đó có ghi dòng chữ: Giải bóng rổ sinh viên đại học Cu Ba – Trung Quốc.

Họ đỗ xe ở ngoài cổng trường, định đi bộ vào. Nhiều người cũng có tâm lý muốn đi dạo trong trường cũ như họ, có người còn đưa cả gia đình đến cổ vũ. Khinh Văn không khỏi ngưỡng mộ, nhìn họ dắt theo con nhỏ, cô chợt nghĩ đến đứa bé đã mất, một nỗi buồn khôn tả dâng lên trong lòng cô.

–“Nếu như em muốn, chúng ta có thể cố gắng hơn chút nữa!”, giọng nói trầm trầm của anh đột nhiên vang lên bên tai. Khinh Văn giật mình ngẩng đầu, chút nữa thì va vào môi anh, đối diện với ánh mắt của anh trái tim cô lại trở nên loạn nhịp.

Câu nói này thoát nghe như chẳng có gì nhưng Khinh Văn đã đỏ bừng mặt, vẻ tinh nghịch hiện rõ trong ánh mắt của Như Sênh, giả vờ không biết đâu có được!

Hai người dắt tay nhau, Như Sênh với dáng vẻ ung dung, vài sợi tóc lòa xòa trên trán gợi nét đàn ông làm mê đắm lòng người. Nam thanh nữ tú đi cùng nhau thật có sức thu hút, mấy người hình như là học cùng khóa với họ nhìn thấy không che giấu nổi vẻ ngạc nhiên, thì thầm với nhau: “Ấy da...nhìn kìa, đó chẳng phải là Phạm Như Sênh và Tống Khinh Văn học cùng khóa với chúng mình hay sao?”.

–“A! Đúng là vậy! Hai người bọn họ vẫn còn yêu nhau hả? Lúc đó chẳng phải là Phạm Như Sênh đã đi Mỹ rồi sao?”.

–“Đúng thế! Chuyện của họ lúc đo ai ai chẳng biết, mọi người đều nói đóa hoa đẹp của trường bị bỏ rơi...Phù, thật không thể ngờ, kết cục vẫn là hoàng tử sánh vai cùng công chúa!”.

–“...”.

Khinh Văn nghe thấy tất cả, cô biết anh nhất định cũng nghe thấy. Cô len lén liếc mắt nhìn anh, không ngờ bắt gặp ngay ánh mắt của anh đang nhìn mình, cô bối rối một chút rồi tìm cách đổi đề tài: “Anh nói xem, chúng ta bây giờ liệu có phải là “cư sùng làm nghệ” không?”.

Anh bật cười: “Em đâu có già!”.

–“Thật không? Em sắp ba mươi tuổi đến nơi rồi còn gì!”.

–“Cũng già thế rồi à...”, anh thông thả nói, “Thế thì nên nghĩ đến chuyện chính thức làm bà xã của anh đi là vừa!”.

...Không ngờ anh lại nói như vậy, trên mặt Khinh Văn lại xuất hiện một màu hồng bất thường.

Anh bật cười thành tiếng, nhanh chóng đặt lên má cô một nụ hôn, động tác thật giống với một đứa trẻ vùng trộm.

Sự tiếp xúc thân mật trong những ngày này khiến cô phát hiện ra một Phạm Như Sênh khác.

Trước mặt người ngoài, lúc nào Như Sênh cũng khoác cái dáng vẻ đạo mạo chín chắn, dường như làm bất cứ việc gì cũng đều toát lên sự bình tĩnh, ung dung tự tại. Thế nhưng khi thực sự thân thiết với anh, mới phát hiện ra rằng có nhiều lúc anh cũng rất trẻ con, như luôn nhân lúc cô không để ý mà tiến đến hôn trộm một cái, sau đó hoan hỉ chứng kiến mặt cô ửng đỏ; hoặc như khi cô đang nấu nướng, anh và chú mèo nhỏ cùng ngồi trên sofa xem ti vi, thỉnh thoảng lại trêu đùa mèo con, cầm chiếc xúc xích giơ giơ trên à không để cho nó với tới; như khi hai người nằm trên giường mà chưa ngủ, anh đòi cô kể chuyện cổ tích ỉn nghe, cô nói quá trẻ con, không kể, nhưng khi nhìn thấy sự thất vọng toát lên từ đôi mắt đen láy của anh cô lại

mềm lòng. Cô biết từ nhỏ anh chưa từng được nghe truyện cổ tích, tuổi thơ của anh thật sự chẳng có niềm vui. Có quá nhiều, quá nhiều những điều mà trước đây Khinh Văn chưa từng phát hiện ra ở con người anh.

Sau này, cô nghĩ rằng, hóa ra mỗi một con người đều có mặt ngậy thơ riêng, ngay cả người trưởng thành sớm như Phạm Như Sênh cũng vậy, chỉ có điều trước đó vì hoàn cảnh bắt buộc nên anh không thể không ngụy trang, không thể không lớn trước tuổi.

Khi đến gần nhà thi đấu, Như Sênh nhận được điện thoại của Tào Châu: “Cậu đến chưa? Bọn tôi đều đến cả rồi, chỉ thiếu có cậu thôi đấy. Lão Viên nói: Nếu không đến, cậu không thấy có lỗi với bạn cùng phòng ngày xưa sao?”.

Lão Viên chính là Viên Vũ Siêu, bạn cùng phòng với Như Sênh thời sinh viên, sau khi tốt nghiệp là một trong số những học sinh ở lại trường làm huấn luyện viên, là một trong những người bạn tốt của Như Sênh.

-“Bọn tôi đang ở bên ngoài nhà thi đấu, các cậu ở đâu?”.

-“Bọn tôi đợi cậu ở cửa chính! Cậu nhanh lên một chút!”.

Như Sênh cất điện thoại, nắm tay Khinh Văn cùng đến cửa ra vào của nhà thi đấu, mấy anh chàng cao lớn đang đứng ở đó nói chuyện, họ đều là những thành viên trong đội bóng trước đây.

Khinh Văn chỉ biết Tào Châu và Lão Viên, những người khác cô biết mặt nhưng không quen.

-“Mấy năm không gặp, tên này vẫn không thay đổi! Luôn luôn đến muộn nhất!”.

Mấy anh chàng nắm được thời cơ tất nhiên sẽ không buông tha cho anh, đừng nói chỉ phụ nữ mới hay đổ kị, thực ra đàn ông cũng thế. Năm đó tên tuổi Như Sênh vang dội khắp trường đại học H làm cho tiêu chuẩn tìm bạn trai của bọn con gái cũng phải nương theo “chất lượng Phạm Như Sênh”. Như bề ngoài phải có chút tương đồng hoặc phải có ít thần thái, hình dáng, cử chỉ của anh, ...khiến cho bọn con trai đều rất rầu lòng. Lại thêm lúc đó Như Sênh vì phải đi làm thêm nên mỗi lần thi đấu bóng rổ đều đến muộn, không ngờ ngày hôm nay của mấy năm sau Như Sênh vẫn giữ thói cũ, hạn cũ thù mới chồng chất, bọn họ không trách tội anh mới là lạ!

Khinh Văn đứng bên cạnh nhìn bọn họ cười cười nói nói, bất chợt cũng nhoẻn miệng cười theo. Anh của năm năm trước và anh của bây giờ vẫn luôn chói sáng và thu hút như vậy.

-“A, đây chẳng phải là cô em gái si tình trước đây hay sao?”. Có người đã nhìn thấy Khinh Văn liền cười hỏi.

-“Chào các anh, em là Tổng Khinh Văn!”. Khinh Văn cười tươi và chủ động đến chào hỏi.

-“Nghe danh đã lâu!”. Một người nói, “Chuyện em theo đuổi Như Sênh năm đó làm cảm động rất nhiều người, khi chúng tôi ở trong ký túc vẫn thường than thở, sau này tìm bạn gái nhất định phải tìm người như em!”.

-“Nhưng tìm một người nặng tình và dũng cảm tiến về phía trước như Tổng Khinh Văn quả thật là rất khó, anh bạn Phạm Như Sênh của chúng tôi thật có phúc!”.

Từ đầu chí cuối Như Sênh chỉ im lặng, mấy anh chàng này anh lại chẳng biết hay sao, càng giải thích thì càng lẩn tránh, cho nên anh để cho họ mặc sức nói. Nhưng nụ cười đã dăng trên khóe môi, điều đó như nói với mọi người rằng lúc này tâm trạng của anh đang rất tốt.

Khinh Văn cũng chỉ có thể cười trừ mà chẳng biết nên nói gì. Cũng may trận đấu cũng sắp bắt đầu, một đoàn người nói nói cười cười cùng nhau bước vào nhà thi đấu.

Chỗ ngồi đã được chuẩn bị trước, đoàn của Như Sênh đều ngồi hàng đầu tiên.

Điều mà Khinh Văn không nghĩ đến chính là khi bắt đầu trận đấu, cô vô tình nhìn thấy Tô Nghệ và Thang Bồng, Tô Nghệ cũng nhìn thấy cô, quay về phía cô vẫy chào. Thang Bồng thì đang trò chuyện với một người đẹp ở bên cạnh, có vẻ đang rất vui. Khinh Văn muốn qua đó, nhưng vì người quá đông, nên chỉ có thể ngồi yên một chỗ.

Hình như Như Sênh đã phát hiện ra cái đầu nhỏ của cô không chịu an phận mà cứ quay qua quay lại, anh cúi đầu thì thầm vào tai cô: “Nhìn gì đấy?”.

– “Tiểu Nghệ cũng đến!”. Cô ngáp ngừng hồi lâu rồi tiếp, “Còn có cả Thang Bồng nữa!”.

Như Sênh gạt đầu nhưng chỉ im lặng, chăm chú quan sát sân đấu, các vận động viên đang khởi động làm nóng cơ thể.

Khinh Văn hình như vừa nhớ ra chuyện gì đó, cô giật giật tay áo Như Sênh, xán lại hỏi anh: “Em nhớ trước đây có lần em cũng xem anh chơi bóng ở đây”.

– “Ừm...”, anh nhướn mày nhìn cô, “Sau đó?”.

– “Em nhớ lần đó một quả bóng bay tới chút nữa thì đụng vào em, đáng tiếc lại có người nào đó ngăn lại”, đôi mắt cô lộ vẻ tinh nghịch, “Em vẫn luôn muốn hỏi, lúc đó anh có ý gì không?”.

...Như Sênh xoa xoa mũi, kéo dài giọng: “Để hôm nào anh sẽ hỏi người đó giúp em nhé!”.

Cô bĩu môi trông mắt nhìn anh.

Anh mỉm cười đưa tay khê véo vào miệng cô, nói: “Môi em bĩu hơi cao, có thể treo cả cái lạp sườn đấy nhỉ!”.

– “Hứ!”.

Nụ cười trên miệng anh càng tươi hơn, nắm chặt tay cô, mắt vẫn theo dõi sân đấu, nhưng một giọng nói dịu dàng trầm trầm vang lên bên tai cô: “Đồ ngốc ạ, là anh có chủ ý đấy!”. Anh hào phóng thừa nhận.

Tấn công đẹp!

Va chạm mạnh!

Phòng thủ chặt!

Khinh Văn nghe rất rõ những lời đám đông hô hoán, nhưng tâm tư cô không đặt ở đó, chốc lát cô lại quay đầu nhìn về phía sau. Trong một nhóm có ba người giữa đám đông ấy, có vẻ như Thang Bồng rất vui vẻ với người đẹp ở bên cạnh, anh ấy vẫn dịu dàng và lịch thiệp như thế. Nhưng hình như tâm trạng của Tô Nghệ có gì đó khác lạ, bề ngoài dường như cô ấy đang chăm chú theo dõi trận đấu. Nhưng khi một người cứ nhìn chăm chăm vào một nơi mà không chớp mắt, biểu hiện đó người ta gọi là ngẩn ngơ.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên cùng Tô Nghệ đến nhà thi đấu xem đấu bóng, lúc đó mắt cô ấy cũng luôn chăm chú dõi theo Thang Bồng trong trang phục màu đen trên sân khấu, lúc đó tuy cô có chút nghi ngờ nhưng cuối cùng vì Tiểu Nghệ không chịu thừa nhận nên cũng không hỏi rõ ngọn ngành. Trong tâm hồn mỗi người đều có một khoảng trời riêng, ở đó có chứa rất nhiều, rất nhiều những điều bí mật chỉ thuộc về riêng bản thân họ mà thôi.

Như Sênh cũng chú ý đến tâm trạng bất an của cô, nhưng anh vẫn im lặng.

Sau khi trận đấu kết thúc, Như Sênh khéo léo từ chối lời mời cùng đến nhà hàng dùng cơm tối với bạn bè, anh vốn là người không thích những nơi náo nhiệt, hôm nay đến đây chỉ vì có một người thích thú, nhưng lúc này, tâm trí của cô lại không ở trên sân đấu.

Lúc này cô đang nghĩ lý do để qua gặp Tô Nghệ, nếu như đưa Như Sênh cùng đi có vẻ như không được hay lắm vì mối quan hệ giữa cô và Thang Bồng sẽ khiến đôi bên bối rối, nhưng để Như Sênh lại và qua đó một mình thì cô lại không đành lòng.

Khi cô đang lựa chọn giữa hai cách thì đã nghe tiếng Tô Nghệ vang lên ở đằng sau: “Khinh Văn!”.

Cô quay lại, Tô Nghệ đang chạy lại phía cô: “Liệu có thể ỉn quá giang không?”.

– “Đương nhiên là được rồi, chỉ có điều...”. Khinh Văn hỏi, “Không phải cậu cùng đến với Thang Bồng à?”.

– “Cậu cũng thấy rồi đấy, bọn họ anh anh em em cùng nhau đi bộ về rồi, hôm nay mình đã làm kỳ đà cản mũi khá lâu rồi!”. Dứt lời, cô ấy quay sang nói với Như Sênh: “Hi, chào anh Phạm, lâu lắm không gặp... Bây giờ nên gọi là viện trưởng Phạm mới phải nhỉ?”.

Như Sênh bật cười, anh có ấn tượng rất sâu sắc về cô gái này. Cô ấy với anh xung khắc như nước với lửa. Ấn tượng sâu nhất chính là vào mùa đông năm đó, cô ấy đã chặn đường và mắng anh một trận. Khi đó anh nghĩ...trên thế giới này sao lại có một cô gái ngang ngược như vậy?

-“Gọi anh là Phạm Như Sênh là được rồi!”. Như Sênh nói, “Các em đừng đây đợi chút nhé, anh đi lấy xe!”.

Nói xong, anh mỉm cười với Khinh Văn và quay mình rời đi.

Nhìn theo bóng Như Sênh, một niềm hạnh phúc ngọt ngào đang lan dần ra trong lòng Khinh Văn.

-“Thân mật quá nhỉ!”. Tô Nghệ bên cạnh đẩy đẩy vai cô, tinh nghịch nói: “Thiếu nữ đang hạnh phúc!”.

-“Tiểu Nghệ!”, cô cầu nhàu, rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Mình biết rồi nhé!”.

Tô Nghệ ngẩn người, nhìn cô với vẻ lạ lùng: “Cậu biết cái gì?”.

-“Mình biết người mà cậu vẫn luôn thích là Thang Bồng, đúng không?”.

Tô Nghệ run run, bật cười: “Biểu hiện của mình rõ thế kia à? Đến nỗi cậu cũng đoán ra?”. Cho dù cô ấy vẫn cười, nhưng Khinh Văn nhận ra sự gượng gạo trong đó.

-“Tại sao bao nhiêu năm nay thích người ta như vậy mà lại không nói cho người ta biết? Chứng kiến anh ta vui vẻ cùng người con gái khác cậu không đau lòng à?”. Khinh Văn nhìn cô, thật thà hỏi.

-“Có gì mà khó chịu? Anh ta thích ai thì yêu người ấy, mình cũng đâu để ý!”.

-“Thật sự là không để ý?”. Khinh Văn kéo tay cô, nghi ngờ hỏi, “Nhưng những gì thể hiện trên khuôn mặt cậu lại nói với mình rằng không phải cậu không để ý đến những chuyện đó! Tiểu Nghệ, chẳng phải cậu đã từng nói với mình: Thích thì phải theo đuổi sao? Thực ra cô bé mặc váy đen ấy chính là cậu có đúng không? Lúc đó cậu cũng nói nếu như cậu dũng cảm hơn một chút thì kết quả có lẽ sẽ khác đi, tại sao cậu không thể dũng cảm hơn một chút?”.

Không ngờ, Tô Nghệ chưa bao giờ nổi giận với cô vậy mà bỗng hất mạnh tay cô ra: “Mình nói rồi, mình không để ý, thích anh ấy là việc của mình, sao cậu nhiều chuyện làm gì?”.

Khinh Văn sững sờ, cô chưa bao giờ chứng kiến Tô Nghệ trong bộ dạng này, cô và cô ấy lúc nào cũng thân mật như hai chị em ruột. Cô cũng đâu có ý gì xấu? Chẳng qua chỉ là quan tâm đến bạn bè thôi mà.

Đôi mắt cô chớp chớp nhìn về phía trước và không nói gì nữa.

Có lẽ Tô Nghệ cảm thấy thái độ của mình cũng vô duyên vô cớ, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng cũng chẳng cất lời.

Đến tận khi Như Sênh đánh xe đến, suốt dọc đường hai người cũng không nói gì với nhau. Khinh Văn vốn muốn ngồi ghế sau cùng Tô Nghệ, nghĩ một lúc rồi lại chọn ngồi ghế phụ.

Trên đường chỉ có Tô Nghệ và Như Sênh nói với nhau vài ba câu, Khinh Văn nhìn về phía trước không biết đang nghĩ gì. Sau một đoạn đường yên lặng, Tô Nghệ đã đến nơi, cô ấy xuống xe và cảm ơn Như Sênh, khi đối mặt với Khinh Văn định nói lời tạm biệt nhưng rốt cuộc cũng chẳng nói thành lời.

Chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh, Như Sênh quay đầu hỏi cô: “Cãi nhau với Tô Nghệ à?”

Giọng Khinh Văn buồn buồn: “Rõ ràng đến thế sao?”.

-“Tức giận mà không thể thể hiện ra, em nói xem liệu có rõ ràng không?”.

Khinh Văn rất ảm ức, tủi thân kể lại sự việc khi nãy cho anh nghe.

-“Đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ cô ấy không muốn nói đến việc đó, đừng coi vẻ bề ngoài của cô ấy có vẻ thoải mái, kỳ thực cũng rất nhạy cảm!”. Anh nói, âm thanh trầm ấm, trong sự dịu dàng có cả sự nuông chiều.

-“Em và cô ấy làm bạn với nhau đã bao năm nay, cô ấy chưa bao giờ nổi giận với em, thậm chí nói to một chút cũng không. Thế mà hôm nay vì việc đó mà bực tức vô cớ, em thực sự không hiểu cô ấy!”.

Như Sênh đang chuyên tâm lái xe và qua sát cô qua gương sau rồi bật cười, chỉ cần người khác nhìn qua một cái cũng có thể dễ dàng thấy được, thực ra chỉ có mình cô là không nhận ra thôi.

-“Đợi mấy hôm nữa, sau khi hết giận lại nói chuyện với cô ấy. Xem ra, cô ấy có vẻ cũng hối hận khi giận dữ với em đây!”.

-“Có thật không?”. Khinh Văn cảm thấy bị tổn thương, “Em chỉ muốn tốt cho cô ấy thôi, thế mà cô ấy lại trách em là lảm chuyện, có thật là em đã sai? Chẳng phải là em muốn giúp cô ấy hay sao?”.

-“Em ấy à, thật quá ngây thơ, việc này cô ấy đã giấu em như vậy có nghĩa là không muốn để người khác biết. Em thì ngược lại, cái gì cũng muốn nói ra, em thử đứng vào địa vị của cô ấy mà xem, có phải là em sẽ rất khó chịu?”.

-“Nhưng em cũng chỉ có ý tốt thôi mà...”

Đến dưới tòa nhà, Như Sênh dừng xe, tắt máy, quay đầu nói: “Cô ấy biết em có lòng tốt, cho nên cô ấy sẽ không trách em đâu!”.

-“Thật không?”. Tâm trạng của Khinh Văn vẫn chưa được giải tỏa, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, cảnh vật quen thuộc, xe cũng đã dừng, cô hỏi: “Đến nhà rồi hả?”.

-“Đến rồi!”. Anh cười cười, chỉ vào dây an toàn trên mình cô, “Nhưng dây an toàn của em thắt không đúng!”.

Dây an toàn thắt không đúng? Khinh Văn cúi đầu quan sát rồi lại ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: “Làm gì có?”.

-“Để anh xem hộ em nhé!”. Kệ sách của người đàn ông quả là thâm sâu, anh nghiêng mình qua và thực hiện ngay việc mà mình muốn làm từ lâu lắm rồi – đó là hôn cô.

Bờ môi mềm mại của cô vương chút lạnh, anh vốn chỉ muốn một nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng khi thấy dáng vẻ chớp mắt ngạc nhiên rất đáng yêu của cô thì anh không thể chịu được và hôn một nụ hôn thật say đắm. Môi miết chặt môi, mặc cho trong lòng không được vui vẻ, cô khẽ khép mắt lại, ung dung tận hưởng sự dịu dàng nơi anh, như thể đang lơ lửng giữa mây xanh.

Nụ hôn triển miên cuối cùng cũng đến điểm dừng, gò má Khinh Văn bắt đầu ửng hồng, cặp mi dài như đôi cánh màu đen đổ bóng trên đôi má hồng, che khuất đôi đồng tử đen lay lắt đầy mê say.

-“Anh...anh lừa em!”. Hơi thở gấp gáp như đang tố cáo cô.

-“Đây là trừng phạt!”. Kẻ “vô lễ” với cô nghiêm túc phản bác, ẩn trong giọng nói trầm trầm đó là vẻ đắc ý.

Khinh Văn tròn mắt, cô đã làm việc gì sai ư? “Sao lại là trừng phạt?”.

-“...Cả buổi hôm nay tâm trí của em ở đâu?”.

-“Em...đó là vì em nhìn thấy Tiểu Nghệ, Thang Bồng đưa bạn gái đến, cô ấy nhất định sẽ rất đau lòng, khiến em...”. Trong lúc vội vàng giải thích nên lời lẽ có vẻ lộn xộn, Khinh Văn buồn bã, cảm thấy rất tội lỗi vì hôm nay đã không quan tâm đến anh, “Sau này nhất định sẽ không thế nữa!”. Cô gơ tay thề.

Như Sênh mỉm cười: “Đùa em thôi! Nào, xuống xe!”.

...

Buổi tối, khi Như Sênh đang tắm, Khinh Văn nhận được điện thoại của Tô Nghệ, hẹn cô ngày mai đến nhà chơi, cô vẫn còn đang tức giận: “Mình chẳng thèm đến nhà cậu!”.

Đầu dây bên kia, Tô Nghệ cười khanh khách: “Văn còn giận à, mình sai rồi, được chưa? Hôm nay mình quá kích động mà!”.

-“Hứ!”.

-“Thôi mà, ngày mai cậu đến nhé, mình sẽ giải thích rõ ràng với cậu!”.

Tuy Khinh Văn còn giận dỗi, nhưng Tô Nghệ vẫn luôn là bạn tốt nhất của cô, cuối cùng “Ừ” nhỏ một tiếng, cũng có thể coi là đồng ý.

Ngày hôm sau, khi đến gặp Tô Nghệ, còn chưa kịp chào hỏi, Tô Nghệ lôi tuột cô vào phòng mình, cười rager nói: “Văn còn giận à? Để mình xem nào, cái bụng này của cậu chẳng phải là còn đầy khí hydro sao? Cứ giận nữa đi cẩn thận người phình to thành trái bóng, bay đi mất đây...”.

Thực ra, Khanh Văn đã hết giận từ lâu, chỉ làm ra vẻ như thế thôi, bị cô ấy trêu như vậy, không nhin được liền cười “khi” một tiếng.

Tô Nghệ thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng cười rồi, học cách nói chuyện tếu của Mặt Trứng Cá cũng không uống công!”.

–“Cậu chớ có đắc ý!”. Khanh Văn trừng mắt nhìn cô, “Nếu cậu không nói rõ với mình rốt cuộc giữa cậu và Thang Bồng đã xảy ra chuyện gì thì mình vẫn còn giận!”.

Nụ cười của Tô Nghệ tắt ngóm, cô chỉ vào chiếc sofa bên cạnh nói: “Ngồi đi rồi chúng mình cùng nói chuyện nhé!”.

Lần này Khanh Văn phối hợp rất ăn ý, ngồi xuống ngay.

Một lúc trôi qua, Tô Nghệ mới nói: “Mình biết cậu cũng vì muốn tốt ỉnh, là mình vẫn luôn lẩn tránh việc này. Hôm qua tâm trạng cũng không được tốt, cho nên mới nói năng như vậy, cậu đừng để ý làm gì, thực ra mình đâu có trách cứ gì cậu!”.

Nhìn người mình yêu thân mật như vậy với người con gái khác, tự nhiên Khanh Văn nghĩ đến nguyên nhân khiến cô ấy buồn bực ngày hôm trước, cô nói: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Hôm qua sao cậu lại đến cùng hai người họ?”.

–“Là Thang Bồng hẹn mình, khi mình đến nơi mới biết anh ấy còn đưa theo một người nữa, nói là bạn gái và muốn giới thiệu với mình!”.

–“Sao anh ấy lại có thể làm như vậy?”. Khanh Văn không khỏi bất bình.

–“Không nên trách anh ấy, anh ấy không hề biết rằng mình thích anh ấy!”. Tô Nghệ nhìn ra ngoài cửa sổ nói tiếp, “Hơn nữa đó cũng là vì mình đã yêu cầu, khi vào đại học mình đã từng nói với anh ấy rằng, nếu như anh ấy có bạn gái thì việc đầu tiên là phải “báo cáo” với mình. Lúc đó anh ấy cảm thấy rất kỳ quặc nhưng vẫn ngoan tay đồng ý với mình. Bấy giờ chỉ nghĩ đơn giản rằng, nếu như anh ấy có ý trung nhân, mình hy vọng bản thân không phải là người sau cùng biết chuyện, hoặc là, dứt khoát đừng để mình biết. Nhưng sao lại có thể? Đừng nói là bọn mình cùng học một trường đại học, đến nhà cũng ở cùng một khu, trước sau gì thì vẫn biết đúng không?”.

Khanh Văn chau mày: “Thế sao lúc đầu còn muốn vun vén ỉnh và anh ấy thành đôi!”.

–“Bởi vì anh ấy thực sự rất thích cậu!”. Tô Nghệ nói, “Khi mình vào đại học, đột nhiên anh ấy chạy đến nhà tìm mình, mời mình đi ăn cơm. Lúc đó mình thực sự kinh ngạc, thậm chí còn nghi ngờ trong đồ ăn liệu có phải đã trộn thêm thuốc mê không, sau đó mới biết anh ấy tìm mình vì muốn mình giúp theo đuổi cậu. Mới đầu mình còn cho rằng anh ấy chỉ tùy tiện nói vậy thôi, nhưng sau khi cậu và Như Sênh qua lại với nhau, kỳ nghỉ đông năm đó là thời kỳ đau khổ của anh ấy. Sau này, sau khi Phạm Như Sênh đi Mỹ, anh ấy vẫn thường hỏi mình về tình hình của cậu, lúc bấy giờ mình mới biết anh ấy vẫn luôn để ý đến cậu. Khi tốt nghiệp, thực ra anh ấy có rất nhiều cơ hội tốt để phát triển, nhưng cuối cùng vẫn quyết định ở lại thành phố G, nếu như không phải thực sự thích thì sao có thể bỏ cả tiền đồ phía trước vì cậu? Trước đây, anh ấy có có qua lại với không ít các cô gái, nhưng cũng chỉ là quen biết cho vui, sau khi chia tay cả hai vẫn rất vui vẻ, nhưng mình biết, với cậu anh ấy không như vậy. Lúc đó thực sự mình rất mâu thuẫn, nửa muốn cậu tiếp nhận anh ấy, nửa lại không!”.

–“Cho nên...lúc đó cậu mới quyết định đi du lịch phải không?”.

–“Ừ!”. Tô Nghệ gật đầu thừa nhận, “Mình không hy vọng mỗi lần anh ấy nói chuyện với mình đều nhắc về cậu, cứ nghe mãi như thế, mình sợ rằng mình sẽ không chịu được, mình sợ mình sẽ không kìm nén được mà sinh ra đổ kỵ với cậu, làm tổn thương cậu. Một là người anh em cùng chơi với mình từ nhỏ tới lớn, một là bạn tốt nhất của mình, mình thực sự không muốn vì sự đổ kỵ của bản thân mà đánh mất hai người, trước tình huống đó, mình chỉ có thể chọn cách lẩn tránh. Ra ngoài du lịch một thời gian, gặp phải rất nhiều chuyện, có những lúc suy nghĩ, đời người đâu chỉ có tình yêu, cho dù có thích nhưng âm thầm giữ sự yêu thích đó trong lòng cũng tốt. Nhưng con người đều nghĩ mọi việc rất đơn giản, đến khi thực sự bắt tay làm mới phát hiện ra rằng kỳ thực mình không thể làm nổi mà từ bỏ cũng không đành. Khi mình gọi điện cho cậu, khi biết cậu vẫn không thể quên Phạm Như Sênh, mình nhận thấy bản thân rất vui vẻ, cho nên mình

đã chọn cách quay về. Ngày hôm đó, dưới tòa nhà, chứng kiến anh ấy hôn cậu, giờ khắc đó, trái tim mình thật sự rất đau đớn, mình muốn chạy, muốn trốn đi, nhưng bàn chân lại như mọc rễ, đi không được mà trốn cũng chẳng xong. Cho nên, khi bị hai người phát hiện ra, mình chỉ còn cách ép bản thân phải cười. Đêm hôm ấy, cậu muốn mình ngủ lại, mình không đồng ý, bởi vì mình sợ rằng mình sẽ không chịu nổi và bật khóc trước mặt cậu. Mấy ngày sau đó, mình đóng cửa không đi đâu cả, khi cậu gọi điện hẹn mình đến chơi, mình chỉ có thể giả vờ là đang rất bận rộn, bởi vì không muốn cậu nhìn thấy bộ dạng đầu tóc bù xù, hai mắt thâm quầng như một kẻ điên của mình lúc đó!”.

Khinh Văn đau đớn nhìn cô: “Đã thích như thế, tại sao lại không tranh đấu!”.

– “Lý do rất đơn giản!”, cô cười, “Mình không dũng cảm được như cậu!”.

– “Tại sao?”.

– “Có những lúc con người buồn cười như vậy đấy, có dũng khí khích lệ người khác theo đuổi thứ mình muốn, nhưng chuyện của bản thân lại chẳng có chút dũng khí nào. Huống hồ, nếu như mình thực sự chạy đến nói rõ ràng với anh ấy, có khi anh ấy không phát điên thì cũng co cẳng chạy mất ấy chứ!”.

– “Cậu đừng bi quan như vậy!”.

– “Mình không bi quan, đây là sự thực mà!”.

Khinh Văn buồn bã nói: “Mình vẫn luôn cảm thấy, nếu như nỗ lực chiến đấu thì còn có hy vọng, nếu như cậu không chiến đấu, chẳng phải đến một chút hy vọng cũng chẳng có sao?”.

– “Không nói có khi mình còn có chút ảo tưởng, nói ra, nếu như bị từ chối, có lẽ đến tình bạn cũng chẳng còn!”. Tô Nghệ nói, “Thực ra mình và anh ấy đã quen nhau bao nhiêu năm nhưng thực sự vẫn không thể hiểu hết về anh ấy. Bề ngoài anh ấy có vẻ là người rất thoải mái, chẳng để tâm việc gì, nhưng anh ấy lại là một người rất nhiều tâm sự!”.

– “Tiểu Nghệ, hãy nói cho anh ấy biết đi!”. Khinh Văn nắm chặt tay cô khích lệ, “Giống như trước đây cậu đã nói với mình, thích người ta sao lại không nói, anh ấy đâu phải là đi guốc trong bụng cậu, làm sao mà biết được? Hơn nữa Thang Bồng cũng đâu phải là người lòng dạ hẹp hòi, cứ cho là nếu thực sự không thích, anh ấy cũng sẽ chẳng làm chuyện tuyệt tình, huống hồ hai người từ bé đã lớn lên cùng nhau, tình cảm bỏ đi đâu có dễ, nếu chẳng phải là tình yêu thì cũng là tình bạn? Hy vọng và tuyệt vọng vẫn luôn tốt hơn là sống trong vô vọng, đúng không?”.

...Tô Nghệ trầm ngâm im lặng.

Khinh Văn càng dốc sức thuyết phục: “Chẳng qua cũng chỉ là nói ra thôi mà, Tô Nghệ của mình chẳng lẽ lại không có chút dũng cảm nào sao? Nói khó nghe một chút, chết sớm thì đầu thai sớm, đây là cách nói bi quan, nếu như cậu chủ động nói rõ, biết đâu lại mở được cánh cửa lòng của Thang Bồng, không chừng anh ấy cũng thích cậu cũng nên, chỉ là cậu chưa phát hiện ra mà thôi. Theo thống kê rất hiếm những cặp thanh mai trúc mã không nảy sinh tình cảm đôi lứa. Tô Nghệ à, hy vọng vẫn ở phía trước, chỉ còn đợi cậu tự nguyện dần bước nữa thôi!”.

Tô Nghệ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết từ lúc nào, cây cối đã trở nên xanh tốt, mùa hạ đã đến từ khi nào.

Cô nhớ lại: “Mình còn nhớ lần đầu tiên gặp Thang Bồng cũng vào lúc thời tiết như thế này, lúc đó học lớp hai, khi cô đưa mình cùng đi đón anh họ, kết quả cô bị giáo viên chủ nhiệm của anh mời vào phòng làm việc, nói rằng anh họ vừa đánh nhau với đứa trẻ khác, hiện đang bị giáo huấn. Lúc đó, mình đứng sau cô và nghĩ, là tên nào không muốn sống nữa hay sao, lại còn dám bắt nạt cả ông anh họ nhà mình nữa...”. Nhớ lại quãng thời gian trẻ con vô lo vô nghĩ, Tô Nghệ không kìm được cong môi cười: “Khi đến phòng làm việc liền nhìn thấy ông anh họ bị phạt đứng sau cửa, đối diện là một tay con trai có cái đầu bù xù như lông nhím, một mắt thâm sì, thế mà vẫn còn gườm gườm với anh họ mình. Thật khó mà tưởng tượng được, anh ấy lúc đó nổi loạn như vậy, thời gian trôi qua, hoàn cảnh cũng thay đổi, anh ấy của bây giờ không còn một chút nào sự ngổ ngáo của lúc đó!”.

– “...”. Khinh Văn nhìn cô, hình như đang muốn nói điều gì nhưng lại thôi, từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ rằng bạn thân của mình là người vô tâm vô tư như thế lại giữ trong lòng một câu chuyện như vậy.

-“Mấy ngày sau, có hàng xóm mới chuyển đến, mình bám đuôi mẹ sang chơi, liền nhìn thấy một bóng nhỏ quen thuộc ở góc nhà, trên mắt vẫn còn quầng thâm tròn tròn như mắt gấu trúc!”. Tô Nghệ nói một mình rồi quay sang nhìn cô, lập tức run bắn người: “Cậu sao vậy?”.

Những giọt lệ tràn đầy trong mắt Khinh Văn, khuôn mặt đầy đau đớn.

-“Không có gì!”. Khinh Văn thở hắt ra, sống mũi đang cay xè, mắt ầng ậng nước, cô quay sang nhìn Tô Nghệ, bên má ẩn hiện chiếc má lúm đồng tiền: “Tiểu Nghệ, nghe mình nói này, mình càng muốn cậu nói ra sự thật, đợi lúc nào rảnh rồi mình sẽ hẹn anh ấy giúp cậu. Cậu nói anh ấy thích con gái mắt to tóc dài, mắt của cậu đâu có nhỏ, còn tóc dài thì bắt đầu từ bây giờ cậu nuôi là được, hơn nữa hiện nay chỗ nào cũng bán tóc giả, ngày hẹn với anh ấy, mình sẽ giúp cậu trang điểm thật đẹp, nhất định sẽ khiến anh ấy sáng mắt ra!”.

-“...”.

Thấy Tô Nghệ không nói gì, Khinh Văn cho rằng cô không đồng ý, liền âu sầu nhìn cô: “Mình thực sự muốn cậu hạnh phúc!”.

Tô Nghệ bật cười, “Cậu đã nói như thế, mình còn không đồng ý thì đúng là không biết tốt xấu!”.

Khinh Văn vui vẻ ra mặt: “Nói như vậy là cậu đồng ý rồi đúng không?”.

Cô lấy hết can đảm, gật đầu một cái.

-“Thế thì tốt rồi, thứ bảy tuần tới mình sẽ giúp cậu hẹn anh tới được không? Tiểu Nghệ, mình mừng thay cho cậu, cuối cùng cậu cũng có đủ dũng cảm để theo đuổi hạnh phúc của riêng mình!”.

21. Chương 21

Chương 21: Vận mệnh thật trở trêu

Mấy ngày tiếp theo, dường như Khinh Văn đếm từng ngày qua đi. Năm đó khi cô thất vọng, là Tô Nghệ luôn bên cạnh cô; khi học đại học, cô ấy giống như một người chị lớn, quan tâm đến cô về mọi mặt. Tuy Tô Nghệ từng nói rằng đó là do Thang Bồng yêu cầu, ban đầu có mục đích nhưng sau đó đã dần chuyển qua tình bạn chân chính, tất cả những gì cô ấy làm cho cô đều chân thành biết bao.

Trong lòng Khinh Văn luôn cảm thấy mình còn thiếu sót rất nhiều với người bạn tốt này, từ trước tới nay cô chưa bao giờ làm một việc gì đó cho Tô Nghệ, vì cô ấy lúc nào cũng mạnh mẽ, gió thổi không ngã, mưa không đến mình. Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, sao cô lại không cố gắng thể hiện thật tốt tấm lòng của mình?

Cô xin nghỉ một ngày, ra phố mua một bộ váy rất đẹp đúng số đo của Tô Nghệ. Sau đó lại đến tiệm tóc giả, mua một bộ tóc dài thật đẹp, trước đây cô rất sợ thứ đồ này, vì đã từng xem một bộ phim kinh dị cùng tên, nhưng bây giờ cầm chơi lật qua lật lại trên tay, nhìn thế nào cũng thấy sao mà đẹp đến thế, lại tưởng tượng khi Tô Nghệ mang trên đầu, nhất định sẽ trở thành một cô gái quyến rũ.

Khi Như Sênh tan tầm trở về nhà thì nhìn thấy một cô gái kinh dị đang ngồi trên sofa chải mái tóc giả kinh dị và nở một nụ cười kinh dị.

-“Em đang làm gì thế?”. Như Sênh ngồi xuống cạnh cô, anh ngồi ngược ánh sáng, vàng sáng của buổi chiều hoàng hôn dát một lớp vàng lên khuôn mặt nghiêng nghiêng khiến cho toàn thân anh như đang tỏa hào quang.

-“Có đẹp không?”. Khinh Văn vui vẻ đưa thành quả lao động cả một ngày của mình cho anh xem, đầu tiên là tóc giả, sau đó là chiếc váy màu trắng sữa thêm thắt lưng màu đen, cô nói: “Tô Nghệ mà mặc thế này đi hẹn hò thì nhất định Thang Bồng sẽ chết mê chết mệt cô ấy ấy chứ!”.

Như Sênh dang tay về phía cô, cô ngoan ngoãn ngồi vào lòng anh: “Hôm nay nghỉ một ngày để làm việc này sao? Thật lãng phí thời gian!”.

Khinh Văn không cho là vậy: “Đây là niềm đam mê của phái đẹp, hơn nữa Tiểu Nghệ là bạn tốt nhất của em, em hy vọng cô ấy hạnh phúc, cho nên hạ quyết tâm phải giúp cô ấy!”.

-“Nếu như có một người đàn ông thực sự thích một cô gái thì cho dù cô ấy có ăn mặc như một kẻ ăn xin thì cũng không vì thế mà ghét bỏ người ta!”.

-“Nhưng nếu như có điều kiện trang điểm cho đẹp hơn thì chẳng phải là càng tốt hay sao?”. Khinh Văn nắn nắn lên khuôn mặt anh, hạ giọng nói: “Con gái lúc nào cũng hy vọng mình có thể giữ được hình ảnh hoàn mỹ nhất trước mặt người đàn ông mà mình thích!”.

Như Sênh chau mày: “Em cũng thế chứ?”.

-“Đương nhiên!”. Cô chớp chớp mắt đầy vẻ tinh nghịch: “Lẽ nào em vẫn chưa đủ đẹp hay sao?”.

-“Suýt chút nữa anh quên mất, da mặt em lúc nào cũng rất dày!”.

-“Em...em chỉ nói sự thật thôi mà!”. Quả nhiên một lúc sau khuôn mặt cô dần dần ửng hồng, nhưng trong mắt những người yêu nhau chẳng phải cả hai bên đều hoàn mỹ nhất sao? Dù là khuyết điểm cũng có thể cho là hoàn mỹ, lẽ nào anh không cho là như vậy?

Dường như hiểu được những điều cô suy nghĩ, Như Sênh ngoảnh đầu lại, khoe miệng cong lên một đường cong hết sức tao nhã, trong chớp mắt, làn môi mềm mại của anh đã ngậm lấy vành tai cô, nhẹ nhàng nói: “Ngốc ạ, vào năm lên năm tuổi đó, em đã trở thành nàng công chúa hoàn mỹ và thuần khiết nhất trong lòng anh rồi!”

Dường như điều bí mật nhỏ duy nhất tận đáy lòng đã được nói ra, trống ngực rộn ràng, cô tròn mắt nhìn Như Sênh, giọng lộ vẻ run rẩy: “Như Sênh, anh...anh nhớ ra rồi à?”.

-“Ừ”, anh gật đầu, “Nếu như không phải Như Tiêu nhắc chắc anh vẫn không biết lại có một kẻ ngốc đã thích anh bao năm như vậy!”.

-“Hình như lúc đó anh chẳng thích em một chút nào thì phải?”, cô nhăn nhăn mũi, làm ra vẻ tủi thân.

-“Ha ha...”. Như Sênh bật cười nói, “Em cho rằng ai cũng lớn nhanh như em à, mới có năm tuổi đầu đã biết thế nào gọi là “thích” rồi!”.

-“Anh dám cười nhạo em!”. Khinh Văn làm ra vẻ giận dữ, bàn tay nhỏ cù loạn trên mình anh, Như Sênh giữ tay cô lại, thân thể vẫn còn rung động, hành động đó của anh khiến cô phát hiện ra một vấn đề mới.

-“Anh có máu buồn?”, đôi mắt cô hấp háy phát ra tia sáng dị thường, gồng mình dậy, bàn tay nhỏ không ngừng lùa vào lưng anh.

Anh lẩn tránh sự tấn công của cô rồi vội vàng giữ chặt cô lại: “Này, này! Đừng làm loạn – anh không...”.

Vui đùa, sự tiếp xúc thân thể ngày càng nhiều, ngày càng trở nên nóng bỏng, cuối cùng đến lúc dừng lại Khinh Văn cảm thấy phần dưới bị ép xuống rất khó chịu, trong lúc hốt hoảng, một loạt những hình ảnh xuất hiện trong đầu khiến cô không khỏi đỏ mặt xấu hổ.

Khi hai người đều thở hổn hển vì đùa nghịch thì thế giới lại trở nên yên tĩnh.

Cô cụp mắt, dụi đầu vào ngực anh rồi hỏi: “Như Sênh, anh có máu buồn thật à?”.

Như Sênh chau mày, không biết tại sao cô lại quan tâm đến vấn đề này như vậy: “Điều này rất quan trọng à?”.

-“Không...”. Cô lắc đầu, ngừng một lúc rồi mới nói, “Trước đây bà ngoại em từng nói với mẹ, sau này nên tìm một người chồng có máu buồn vì người như thế sẽ rất yêu chiều vợ. Cha em cũng có máu buồn, quả nhiên rất chiều vợ. Cho nên từ hồi nhỏ, em cũng muốn tìm một người có máu buồn, để trở thành người chồng biết chiều vợ của em!”.

-“Ừ, đúng vậy!”, Như Sênh mỉm cười, anh hào phóng thừa nhận, “Anh có máu buồn!”.

-“Không được như thế, bây giờ thừa nhận nhanh vậy, đúng là giả vờ mà!”, cô trừng mắt nhìn anh.

-“Không quan trọng!”, anh hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Chỉ cần bà xã vui lòng thì được rồi!”.

“Bà xã”, bình thường nghe người khác nói như vậy thì rợn cả tóc gáy, nhưng từ miệng người mình yêu nói ra lại cảm thấy vô cùng chân thành. Không kìm được, Khinh Văn đưa tay khẽ vuốt mặt anh – Thế này mới tốt, cho dù một ngày nào đó cô trở thành bà lão thì cũng có anh theo sát bên mình.

Sáng sớm ngày thứ bảy, Khinh Văn mang theo một chiếc túi lớn đến gõ cửa nhà Tô Nghê, tuy mọi việc đã được thông báo trước qua điện thoại nhưng khi Tô Nghê nhìn thấy cô cùng với túi lớn túi nhỏ đứng trước cửa thì vẫn giật nảy cả người.

– “Không nên khoa trương như thế này chứ?”. Tô Nghê tròn mắt nhìn những đồ hóa trang nằm la liệt trên bàn, “Đâu phải đi dự yến tiệc của hoàng gia Anh, làm gì mà phải trang trọng như vậy?”.

– “Cần chứ, cần chứ!”. Khinh Văn vừa sắp từng thứ mang tới vừa nói: “Mình đã hẹn anh ấy gặp nhau lúc mười giờ! Chúng mình phải tranh thủ thời gian trang điểm cho đẹp! Hôm nay, tất cả mọi việc cậu đều phải nghe theo mình rõ chưa!”.

Cô lôi Tô Nghê đứng dậy, sau khi cẩn thận quan sát cô ấy một lượt rồi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Một giờ sau đó...

Khinh Văn một tay cầm chì kẻ mắt, một tay cầm son môi, mãn nguyện nhìn kiệt tác của mình, đắc ý nói: “Tiểu Nghê, cậu xem này, thật là đẹp!”.

Tô Nghê mở mắt, khó chịu chớp chớp mắt vài cái, khi vừa nhìn thấy người trong gương, cô lặng im kinh ngạc.

Cô lắc lắc đầu, người trong gương cũng lắc lắc đầu theo, trên mặt là vẻ bàng hoàng khó tin.

Đó là cô ư? Tô Nghê là cô gái như thế sao? Thật là khiến cô cũng chẳng nhận ra bản thân mình nữa.

Khinh Văn mỉm cười, mang mái tóc giả cẩn thận đội lên giúp cô, tóc giả rất dài, có đôi chỗ uốn cong nhẹ nhàng, khiến người ta nhìn vào thấy vô cùng mềm mại mà không mất đi vẻ đài các cao sang.

– “Để mẹ Tô nhìn thấy nhất định sẽ kêu lên, a...đây là khuê nữ nhà chúng ta sao? Trang điểm vào trông như tiên nữ vậy!”. Khinh Văn rướn mày, trong mắt chứa đầy sự tự mãn và tán thưởng, sau đó dường như nhớ ra điều gì, lại mở một cái túi to ra, “Này, đây là bộ váy mà mình đã chọn riêng cho cậu, kiểu dáng rất Tây này phù hợp với người đẹp chân dài, eo thon, dáng chuẩn như cậu, phối hợp với chiếc thắt lưng vừa tinh tế vừa trang nhã, nhất định sẽ rất đẹp, nhanh nhanh đi thử đi!”. Cô đẩy bộ váy đến trước mặt Tô Nghê, cười híp cả mắt.

Tô Nghê ngẩn ra một lúc, khoe miệng cong cong nói: “Khinh Văn, cảm ơn cậu!”

– “Lại còn nói cảm ơn mình cơ đấy!”. Khinh Văn trừng mắt nhìn cô, đẩy cô vào phòng thay đồ: “Mau thử đi, mình đợi bên ngoài!”.

Đợi khi Tô Nghê thay đồ ra, mắt Khinh Văn sáng lấp lánh, vội lôi cô ấy đến trước gương, tỉ mỉ cầm lên vai cô ấy nói, “Tiểu Nghê, cậu thật là xinh đẹp. Thang Bồng mà trông thấy, nhất định sẽ buồn rầu vì sao mình lại có thể không nhận ra một người đẹp như thế này ở ngay trước mắt. Cho dù là thế nào, cậu cũng phải cố gắng lên một chút, Tô Nghê mà mình biết là một cô gái không sợ trời, không sợ đất, cậu không nên đầu hàng chính mình, đối mặt với tình yêu, cậu càng phải dũng cảm, như thế mới có thể có được hạnh phúc!”.

Nghe những lời như vậy của bạn thân, Tô Nghê vô cùng cảm kích, trong cuộc đời ngắn ngủi này, có thể gặp được một người bạn như vậy đáng quý biết bao. Cô không quen giả bộ, chỉ có thể cười an ủi Khinh Văn: “Trang điểm như thế này, thật sự rất đẹp, mắt to, tóc dài, đúng là kiểu dáng mà Thang Bồng thích!”.

– “Tốt rồi!”. Khinh Văn đẩy chiếc xác tay quý phái đã chuẩn bị trước vào tay cô, “Một chút nữa là có thể xuất phát, đi mang điều kinh ngạc đến cho người cậu yêu đi!”.

Nghe cô nói vậy, Tô Nghê chau mày, vẫn còn hơi do dự: “Thế này có ổn không? Từ trước tới nay mình chưa bao giờ ăn mặc như thế này để đi ra đường cả!”.

– “Rất đẹp mà! Tin mình đi! Thực sự là rất đẹp!”. Sợ cô ấy sẽ không tin, Khinh Văn còn chắc nịch bồi thêm một câu: “Đẹp đến mức hai trăm phần trăm!”.

Tô Nghệ sắp quay người đi, Khinh Văn dường như chợt nhớ ra điều gì đó, từ phía sau kéo Tô Nghệ lại: “Cậu đợi đã!”. Cô lục lọi trong túi một hồi, khó khăn lắm mới tìm thấy chiếc điện thoại, cầm lên đưa ra trước mặt mình: “Lại đây đi, để mình chụp một kiểu với người đẹp Tô Nghệ, dành ình lần đầu tiên của cậu rồi hãy đi!”.

Tô Nghệ bật cười, bị lôi lại chụp hai kiểu ảnh chung, sau đó còn chụp một kiểu một mình rồi mới được ra cửa.

Đích thân đưa Tô Nghệ lên xe taxi, Khinh Văn còn thò đầu vào nháy nháy mắt: “Thể hiện tốt vào nhé, bạn yêu ạ! Mình quay lại nhà cậu thu dọn đồ đạc một chút rồi về đợi tin của cậu!”.

Mất dôi theo chiếc taxi đang dần dần xa, Khinh Văn vui vẻ quay một vòng tại chỗ, phấn khởi chạy lên tầng, cũng chẳng biết có phải vì quá vui mừng hay không mà cô bị trượt chân một cái, cũng may nhanh tay nhanh mắt bám được vào lan can bên cạnh mới không bị ngã, nhưng vẫn bị xước một mảnh da, chẳng mấy chốc máu thấm ướt cả vải quần.

Cô nhúu mày, chịu đau bám cột đứng lên, ông bà Tô không có nhà, cô dọn dẹp qua căn phòng của Tô Nghệ rồi tập tễnh ra về. Vốn tâm trạng đang vui nhưng bị cú ngã làm hỏng hết.

Khi về đến nhà, đúng lúc Như Sênh từ trong phòng sách ra lấy nước, nhìn thấy cô đang khó nhọc cúi xuống cởi giày, trên đầu gối rõ ràng có chút máu thấm ra, anh vội vàng chạy lại, thoát một cái bế ngang người cô, chau mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Khinh Văn tắc lưỡi nói: “Lúc nãy không cẩn thận bị ngã một cái!”.

Như Sênh đặt cô lên sofa rồi cởi giày ra, cẩn thận kéo ống quần lên, nghe thấy rõ ràng tiếng xuýt xoa của cô, đôi mắt đen lộ vẻ giận dữ và xót xa: “Lớn thế này rồi, đi kiểu gì mà để bị ngã!”.

–“Em cũng đâu muốn!”, cô buồn rầu đáp.

Như Sênh nhìn cô, nhanh nhẹn đứng dậy vào nhà tắm lấy nước nóng, rồi lại vào phòng sách lấy thuốc, bông và băng mang tới.

–“Khăn rịt vào sẽ hơi đau đấy, em cố chịu nhé!”, anh dặn dò trước, những ngón tay dài vắt khô chiếc khăn, nhẹ nhàng lau quanh miệng vết thương.

–“Á!”. Khinh Văn kêu lên đau đớn ngoài ý muốn, đó đâu phải là hơi đau, rõ ràng là đau chết đi được ấy chứ!

Như Sênh ngược mắt, thấy cô đang gồng người lên rất đáng thương, động tác có nhẹ nhàng hơn một chút.

Thế nhưng anh vẫn rất nghiêm nghị.

–“Hồi đại học có vô tâm một chút cũng chẳng nói làm gì, sao lớn thế này rồi mà vẫn chẳng hơn tẹo nào!”. Ngoài miệng thì anh nói như vậy, nhưng hành động lại càng nhẹ nhàng hơn.

Băng bó đơn giản xong, Như Sênh dặn dò: “Khi tắm rửa phải cẩn thận một chút, tốt nhất là không nên để dính nước, không thì rất dễ bị viêm nhiễm!”.

Thật lòng mà nói, khi Như Sênh mang dáng dấp của bác sĩ nhìn thật hấp dẫn, lời nói và động tác băng bó chuyên nghiệp của anh khiến cho người khác tin tưởng anh một cách vô điều kiện.

Đợi anh xử lý xong vết thương, Khinh Văn chống vào vai anh đứng lên: “Em không sợ bị viêm, bởi vì đã có viện trưởng Phạm ở đây rồi!”.

–“Mời viện trưởng khám bệnh rất đắt đấy!”. Như Sênh rướn rướn lông mày.

–“Đó là người khác, em là ngoại lệ!”, cô vui vẻ nép vào ngực anh giống như một chú mèo đang nũng nịu.

Như Sênh cũng không đáp lại, anh nghiêng nhìn cô mỉm cười đầy nuông chiều.

Khi nấu cơm trưa, Khinh Văn đòi vào giúp đỡ, không biết làm sao mà mắt cô cứ máy liên tục, lòng bồn chồn mãi, muốn làm việc gì đó để quên đi cảm giác bất an đó. Khi đang thái rau, đột nhiên chuông điện thoại đổ dồn làm cô giật nảy mình, suýt chút nữa thì cắt vào tay. Cô vội buông dao đến nhận điện thoại,

thực ra cả hai điện thoại đều đổ chuông, một của Như Sênh, một của cô. Họ đưa mắt nhìn nhau và nhận điện cùng một lúc.

Trên màn hình điện thoại của Khanh Văn hiện lên một số điện thoại xa lạ, trước đây cũng đã từng nhận điện thoại như thế này, đa số đều là gọi nhầm máy, nhưng cô vẫn ấn nút nghe.

-“A lô, xin hỏi đây có phải là điện thoại của cô Tống Khanh Văn không?”, từ đầu dây bên kia một giọng đàn ông xa lạ vang lên.

Trái tim Khanh Văn như bị xé ra: “Vâng, tôi đây, xin hỏi anh là?”.

-“Chào chị, đây là phòng cấp cứu của bệnh viện lớn nhất của thành phố G, người bị nạn tên là Tô Nghệ vừa được đưa đến cấp cứu, xin hỏi chị là người nhà hay là bạn của cô ấy?”.

-“Cô ấy làm sao vậy?”.

-“Một tai nạn rất nghiêm trọng, số điện thoại của chị là số được gọi sau cùng trong danh sách cuộc gọi của cô ấy, nếu không phiền mong chị thông báo cho người nhà của cô ấy hãy nhanh chóng đến phòng cấp cứu của bệnh viện!”.

Đầu Khanh Văn trở nên ong ong, những câu sau đều không nghe được rõ ràng, cầm chặt điện thoại vội chạy ra ngoài, hoàn toàn quên hẳn vết thương trên đầu gối, ngã dúi dụi xuống sàn nhà.

-“Khanh Văn!”.

Như Sênh chạy đến, đỡ cô dậy.

Cô như vớ được chiếc phao cứu mạng, run lên cầm cập nói: “Bệnh viện, Như Sênh...em phải đến bệnh viện!”.

Như Sênh không nói gì, ôm chặt lấy cô và đi ra ngoài.

Ngồi trên chiếc BMW màu đen của Như Sênh, đầu Khanh Văn dường như trống rỗng.

Như Sênh quan sát cô qua gương chiếu hậu, hạ thấp giọng nói: “Gọi điện thoại cho người nhà Tô Nghệ đi!”.

Cô run bần người, lúc đó mới nghĩ đến phải gọi điện cho ông bà Tô, nhưng khi gọi điện thoại lại không thể nói lên lời, để mặc cho ông bà Tô “a lô, a lô” suốt một hồi, cuối cùng vẫn là Như Sênh cầm lấy điện thoại trên tay cô, bình tĩnh thuật lại sự tình.

Khi đến cửa bệnh viện, Khanh Văn chạy như bay vào trong, đến vết thương trên chân mình cũng chẳng để ý đến. Như Sênh gửi xe xong cũng vội vàng chạy theo cô.

Chạy một mạch đến cửa phòng cấp cứu, đèn trong phòng phẫu thuật vẫn còn đang sáng, mấy anh cảnh sát đang đứng ở cửa, Khanh Văn nhào đến hỏi: “Tiểu Nghệ, Tiểu Nghệ có ở trong đó không?”.

Một trong những người phụ trách ở đó bước lên trước, nhìn cô một lúc rồi hỏi: “Xin hỏi, chị là...”.

-“Tôi là Tống Khanh Văn, là bạn thân nhất của Tô Nghệ, rốt cuộc cô ấy làm sao rồi? Xin anh mau nói với tôi có được không?”.

Người phụ trách gật đầu, nghiêm trang kể lại đầu đuôi câu chuyện. Vì sắp đến tết Thanh minh, đường xá ở thành phố G bị tê liệt, một chiếc xe tải bị mất phanh, liên tiếp đụng phải rất nhiều xe ở ngã tư, chiếc xe chở Tô Nghệ vừa mới đến đầu ngã tư liền bị chiếc xe đó đâm thẳng, xe taxi bị lật nhào, lái xe và Tô Nghệ bị thương nghiêm trọng.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Khanh Văn trở nên tái nhợt, cô lắc lắc đầu, không thể tin được: “Tại sao lại có thể như thế được, nhiều xe như thế, tại sao lại đâm vào xe của cô ấy...”. Cô lùi lại phía sau vài bước, ngã vào lòng Như Sênh, người cô run lên bần bật.

-“Buổi sáng rõ ràng còn rất ổn mà, cô ấy trang điểm đẹp như vậy, chúng em còn vui vẻ chào tạm biệt...”, cô lẩm bẩm nói, lòng đau khôn tả, nhưng không thể tìm được đường thoát.

-“Khanh Văn, bình tĩnh!”. Như Sênh ôm chặt lấy vai cô như đang truyền sức mạnh của mình cho cô.

Nhưng toàn thân cô vẫn run lên bần bật, đột nhiên, dường như nhớ ra điều gì, cô quay mình, ôm chặt lấy cánh tay Như Sênh: “Cứu, cứu cô ấy, Như Sênh, anh nhất định phải cứu cô ấy. Tiểu Nghệ tốt như vậy, cô ấy sẽ không có việc gì đúng không, không thể xảy ra việc gì đúng không anh?”.

Như Sênh đang định nói gì đó, đúng lúc đèn trong phòng phẫu thuật vút tắt, bác sĩ khoác chiếc áo blouse trắng thấm đẫm máu bước ra, nhìn thấy Khinh Văn ngẩn ra một lúc rồi thốt lên một câu: “Viện trưởng!”.

Như Sênh gật đầu với anh ta, hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”.

Khinh Văn nín thở, bên tai chỉ còn giọng nói trầm trầm của vị bác sĩ nọ: “Rất xin lỗi, người bị nạn được đưa đến quá chậm, chúng tôi đã làm hết sức mình, cấp cứu vô hiệu!”.

–“Cấp cứu vô hiệu?”. Khinh Văn tóm chặt lấy áo của bác sĩ, “Cấp cứu vô hiệu là ý gì? Sao lại cấp cứu vô hiệu?”.

–“Xin lỗi...người bị nạn đã ngừng thở!”.

Như có sét đánh ngang tai, cô không nghe rõ câu sau, chỉ có thể run rẩy nhìn vào phòng cấp cứu, toàn thân Tô Nghệ nhuộm đầy máu, cô ấy đang nằm yên lặng trên giường bệnh.

Trên mình cô ấy vẫn còn khoác bộ trang phục mà Khinh Văn đã mua, chiếc thắt lưng đen vẫn ôm lấy eo cô ấy một cách hoàn mỹ, Tiểu Nghệ...cô ấy chỉ ngủ mà thôi, sao lại không còn thở nữa? Không đúng, không đúng...

Tô Nghệ mạnh mẽ không bao giờ gục ngã, Tô Nghệ luôn bên cạnh cô trong những năm tháng tuổi xuân, làm sao có thể biến mất khỏi thế giới như thế này? Cô ấy vẫn chưa kịp nói ra tình cảm của mình với người mà cô ấy yêu quý, vẫn chưa được hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu, vẫn chưa biết thế nào là hạnh phúc, sao cô ấy có thể chết nhanh như vậy được?

Không! Điều là do cô! Điều là do cô nhiều chuyện! Muốn cô ấy đi nói rõ làm gì, nếu như cô không thúc giục Tiểu Nghệ đi thì sẽ chẳng có chuyện như ngày hôm nay, có lẽ, giờ cô ấy vẫn còn đang cùng cô vui vẻ trò chuyện, nói đến chuyện cô ấy ghét việc bà Tô suốt ngày đưa cô ấy đi xem mặt, nói rằng có lẽ cả đời này cô ấy sẽ chẳng lấy ai.

Những giọt nước tích tụ trong mắt cuối cùng cũng chảy xuống giàn giụa. “Tiểu Nghệ, mình xin lỗi, điều là mình không tốt, chính mình đã đẩy cậu vào tay tử thần, xin lỗi, Tiểu Nghệ, mình xin lỗi!”. Nước mắt giống như một chiếc van không thể đóng lại cứ chảy xuống ào ào, cuối cùng không thể kìm được, Khinh Văn gục xuống nức nở.

Từ đây về sau, cô sẽ không còn bạn thân nữa, Tiểu Nghệ, tại sao cậu lại bỏ đi...Tại sao không ráng sức chống đỡ, tại sao không như vậy?

Tiếng bước chân vội vã vang lên trong bệnh viện, một người, hai người, ba người, khi bà Tô tận mắt nhìn thấy thi thể con gái mình, bà ngất ngay tại chỗ.

–“Tại sao lại ra nông nổi này? Buổi sáng vẫn còn khỏe khoắn, sao bây giờ lại nằm ở đây...”. Hai bên tóc mai của ông Tô dường như đã bạc thêm, nước mắt giàn giụa trên gương mặt hiền từ.

Đúng vậy, chỉ trong một khoảnh khắc, tại sao một con người hoạt bát là thế lại có thể thành ra thế này?

Khinh Văn đột nhiên đứng dậy, lách qua người Như Sênh, đến thẳng trước mặt một dáng người rất cao.

–“Anh đã đến rồi!”, cô ngược đầu, nhìn anh, ánh mắt dường như xuyên qua anh không biết hướng về ai, “Tiểu Nghệ nhất định sẽ rất vui, cô ấy đợi anh đã lâu rồi!”. Cô cầm tay anh và nói, “Anh đi cùng em!”.

Thang Bồng để mặc cho cô dắt đến trước giường Tô Nghệ.

Khinh Văn cuống cuống tay chân lau nước mắt, gắng sức nặn ra một nụ cười, “Tiểu Nghệ, cậu xem này, anh ấy đến rồi! Bánh Bao mà cậu thích nhất đã đến rồi! Cậu có mừng không? Cậu nhất định có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói với anh ấy đúng không? Nhưng cậu mệt quá rồi đúng không? Không quan trọng, mình sẽ giúp cậu nói với anh ấy!”.

Cô quay lại nhìn Thang Bồng, nghiêng đầu hỏi: “Anh có phát hiện ra hôm nay Tô Nghệ có gì khác ngày thường không?”. Cô cười cười, tự lẩm bẩm nói: “Cô ấy trang điểm vì anh đấy. Đúng rồi, có lẽ anh vẫn không biết đúng không? Hôm nay Tiểu Nghệ muốn đến nói rõ với anh rằng, từ khi còn rất nhỏ, cô ấy đã thích anh rồi...Hồi nhỏ, anh có còn nhớ có một ngày cô ấy bỗng nhiên mặc một bộ váy đen không? Cô ấy mặc vì anh, vốn định nói rõ tình cảm của mình với anh vào ngày hôm đó, nhưng vẫn chưa kịp nói thì đã bị anh cười rồi!”.

-“Trước đây em vẫn luôn cho rằng cô ấy chưa có bạn trai vì yêu cầu quá cao, đến tận mấy tuần trước, em mới biết không phải là yêu cầu quá cao, chỉ là trong lòng sớm đã có một người...Người làm bạn như em thật quá thất bại, Tiểu Nghệ đối với em tốt như vậy, thế mà từ trước đến nay em chưa từng thử quan tâm đến cô ấy, hiểu về cô ấy!”.

Khinh Văn nghe thấy tiếng thở nặng nề, nhưng cô vẫn tiếp tục nói: “Anh đừng nhìn biểu hiện mặt mày ngoài của cô ấy, thực ra cô ấy chẳng bao giờ có được sự dũng cảm như em! Sau khi bị anh cười trêu, cô ấy không bao giờ dám thổ lộ cùng anh, mãi mãi giữ tình cảm ở trong lòng, nhìn anh yêu người khác, cô ấy cũng chỉ có thể âm thầm đứng sau lưng anh, thậm chí đến ghen tuông cũng không dám. Điều ngu ngốc nhất chính là vì anh thích em, khi cô ấy thấy chúng ta ở bên nhau, thực sự không thể chịu được nên mới một mình chạy đi du lịch thật xa. Anh xem...trên thế giới này sao lại có một cô gái ngốc nghếch đến vậy?”.

Cổ họng dường như có vật gì đó chẹn lại, cô chỉ có thể bấm mạnh vào lòng bàn tay của mình mới giữ được giọng nói không run rẩy: “Nhưng chẳng phải đã từng nói: Ông trời vốn rất yêu chiều những cô gái ngu ngốc đó sao? Tại sao lại cướp đi sinh mệnh của cô ấy sớm như vậy? Anh có biết hôm nay Tiểu Nghệ đi gặp anh với tâm trạng như thế nào không? Anh có biết hôm nay lời cuối cùng cô ấy nói với em là gì không? Cô ấy nói: “Trang điểm như thế này, thực sự là rất xinh đẹp, mắt to, tóc dài, đúng là kiểu Thang Bồng thích”...Cô ấy nhất định rất, rất thích anh, vì anh mà từ một cô gái ăn to nói lớn đã trang điểm thành một yếu điệu thực nữ. Em nhìn cô ấy ngồi trên chuyến xe tử thần mà vẫn cười với cô ấy...có phải rất buồn cười không?”. Khinh Văn nước mắt vòng quanh mắt nở khóc, “Chỉ tiếc là, anh không được nhìn thấy thời khắc đẹp nhất của Tiểu Nghệ...Sau này có muốn nhìn cũng chẳng được nữa rồi...Tiểu Nghệ, cô ấy thật tàn nhẫn, cứ như thế này mà ra đi vĩnh viễn. Thật quá tàn nhẫn!”.

Khi Khinh Văn sắp sụp xuống liền được người bên cạnh ôm chặt vào lòng, miệng cũng bị che lại nên không thể nói thành lời, chỉ có thể rấm rứt khóc. Giống như vào ngày sinh nhật năm hai mươi hai tuổi, khóc đến mức tim nát ruột tan, chỉ khác là người con gái ôm cô vào lòng, an ủi cô giờ khắc này đang nằm trên chiếc giường phẫu thuật băng lạnh, không một chút sinh khí.

Lúc đó cô không biết rằng, không biết rằng sẽ có một ngày, một tai nạn sẽ vĩnh viễn cướp đi cuộc sống của người bạn thân nhất.

Vận mệnh thật trở trêu, luôn luôn mang đến những trò đùa khủng khiếp như thế này. Năm đó, khi Như Sênh ra đi, cô đau lòng đến mức chẳng thiết sống, lúc đó chỉ có Tô Nghệ bầu bạn bên cô. Nhưng nay Như Sênh đã trở về, nhưng cô ấy lại mãi mãi rời xa cô.

Tiểu Nghệ, cậu thật tàn nhẫn.

Mơ màng, năm thứ tư đại học, bọn họ đứng trên tầng thượng ký túc xá ngắm mưa sao băng. Trên mạng đã nói rất nhiều về hiện tượng mưa sao băng từ chòm Sư tử trăm năm mới gặp, dự kiến xảy ra vào lúc hai giờ sáng, chỉ có hai người bọn họ ngốc nghếch ôm chầm đứng trên tầng thượng để chờ mưa sao băng xuất hiện.

Xem mưa sao băng, xin một điều ước.

-“Mình hy vọng có một ngày Phạm Như Sênh sẽ yêu mình đến tan tim nát thịt. Hơn nữa mình sẽ chẳng thêm để ý đến anh ấy!”. Cô nhớ lại điều ước của mình lúc đó. Cô quay lại hỏi Tô Nghệ: “Tiểu Nghệ, thế còn cậu?”.

-“Mình á?”, cô ấy ngẩn ra một lúc rồi cười nói: “Mình hy vọng Bánh Bao sẽ chẳng bao giờ tìm được bạn gái!”.

Lúc đó, Tô Nghệ và Thang Bồng vừa phát sinh mâu thuẫn, nhưng mâu thuẫn là gì cô cũng không rõ lắm, chỉ biết lúc đó cô cười nói: “Tiểu Nghệ, điều ước này độc quá!”.

Chỉ là, đêm hôm đó, mưa sao băng không hề xuất hiện.

Ước nguyện không thực hiện được, đổi lại, ngày hôm sau cả hai người đều bị cảm nặng.

Hình ảnh thay đổi, sau khi tốt nghiệp, Tô Nghệ khoác hành lý một mình đi du lịch. Tại sân bay, cô ấy nói lời tạm biệt với cô, Tô Nghệ nói: “Khinh Văn, cho dù cậu ở nơi nào, mình cũng luôn mong rằng cậu phải biết tự chăm sóc bản thân, không có mình bên cạnh, cậu cũng phải thật vui vẻ nhé!”.

Trái tim như nghẹn lại, những viên gạch dưới chân dường như chuyển động, đưa hai người bọn họ về hai hướng khác nhau.

-“Không...”.

Sau tiếng kêu thê thảm, Khinh Văn giật mình tỉnh mộng, tay cô nắm chặt bàn tay một người, trái tim đập dồn dập, trên trán lấm tấm mồ hôi.

-“Ngoan nào...Đừng sợ, chỉ là mơ thôi!”. Giọng đàn ông quen thuộc rủ rỉ bên tai cô.

Tiếng sấm vang lên khô khốc giữa bầu trời, cô giật nảy mình co rúm người lại, vui mình trong lòng anh.

-“Như Sên...Đừng rời xa em...em chỉ có mỗi mình anh, đừng rời xa em!”. Cô thổn thức, cũng chẳng biết rốt cuộc mình đã nói những gì, đôi tay bầu chặt lấy quần áo anh, vò nhàu nát trông thật khó coi, nhưng đó lại là sự cứu rỗi duy nhất của cô lúc này.

-“Anh không đi đâu cả!”, giọng Như Sên khàn khàn, dịu dàng dỗ dành, “Nghe lời anh nào, ngủ đi một chút, đừng suy nghĩ gì nhiều. Có anh ở đây mà!”.

Cô ngoan ngoãn để mặc anh bế mình đặt lên giường, hai tay ôm chặt lấy eo anh, mặt vui trong ngực anh, nhưng nước mắt vẫn giàn giụa không ngừng.

Như Sên ôm lấy cô, giống như đang ôm một đứa trẻ, bàn tay vỗ về, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Khinh Văn thực sự rất mệt, thoang thoảng bên mũi là mùi hương của anh, cảm giác an toàn vây lấy cô. Lúc này, cô chẳng muốn nghĩ đến bất cứ điều gì, đã có anh bên cạnh...Anh từng nói sẽ yêu cô thật nhiều, cho nên cô sẽ không chỉ có một mình, anh chính là niềm hạnh phúc của cô.

Giấc ngủ thật ngon, cô biết Tiểu Nghệ không nhẫn tâm muốn rời xa, nụ cười của cô ấy tinh khiết như những đóa hoa đang kỳ nở rộ, nếu như nhìn thấy bộ dạng khốc lóc của cô hiện giờ, nhất định sẽ nói rằng: “Khinh Văn, đừng khóc nữa, một cô gái xinh đẹp như thế, khóc nhiều sẽ trở nên xấu xí đấy!”.

Cô quệt quệt nước mắt, không muốn khóc nữa, trong đầu thẫm nhũ:

Tiểu Nghệ, mình hứa với cậu, mình sẽ không khóc nữa, nhưng cậu nên nhớ rằng, cậu cũng đã từng nói – “Quên trời, quên đất, quên Bánh Bao, nhưng không bao giờ quên mình!”.

Nếu như có kiếp sau, chúng mình vẫn là bạn bè tốt của nhau, cho dù hiện tại cậu đang ở thế giới khác thì cũng không được quên mình.

Nhắm mắt lại, cô chìm dần vào giấc ngủ.

Cô vẫn tiếp tục mơ, mơ thấy những điều đã qua, tình yêu thuở niên thiếu và tình bạn đã qua. Chỉ là trong giấc mơ, cô không khóc nữa, bởi vì có một giọng nói liên tục động viên cô cố gắng, “Tổng Khinh Văn, cậu là người chị em tốt của Tô Nghệ này, không được khóc nhè như thế!”.

Khi những tia nắng đầu tiên của buổi bình minh rọi qua song cửa sổ, Khinh Văn tỉnh giấc, đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, phát hiện Như Sên đang đứng trước cửa sổ.

Có lẽ vì tia sáng quá chói mắt, Khinh Văn đột nhiên cảm thấy bóng dáng anh rất đơn độc, có thứ gì đâm thẳng vào trái tim cô, lòng đau thắt lại. Dường như anh cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu lại, vì ngược sáng nên cô nhìn không rõ điều gì đang ẩn chứa trong mắt anh.

-“Như Sên...”., cô định mở miệng nói, nhưng giọng khàn đặc, có lẽ là do khóc quá nhiều, cô hỏi: “Suốt đêm anh không ngủ à?”.

Anh “ừ” một tiếng, kéo chăn nằm xuống bên cạnh, lẳng lặng ôm lấy cô.

Khinh Văn yên lặng một lúc rồi nắm chặt tay anh nghịch ngợm, thì thầm đọc: “Sống chết nhọc nhàn, nói cùng anh rằng: Nắm chặt tay em, cùng em (sống) đến già!”. Cô đưa mắt nhìn anh, sóng mắt long lanh, “Như Sênh, nếu như nói rằng sinh li tử biệt là điều mà con người không thể trốn tránh, thế thì những năm còn lại của cuộc đời, em sẽ mãi mãi sống cùng anh, em muốn cả đời này được nắm chặt tay anh, chúng ta đời này, kiếp này quyết không rời xa nhau. Nếu như một trong hai người phải đi trước, thì người còn lại cũng phải sống thật vui vẻ, chúng ta sẽ sinh thật nhiều con, để sau này khi chúng ta ra đi, con chúng ta sẽ hợp táng cho cha mẹ, được không anh?”

Như Sênh nhìn cô, khẽ nhếch môi cười, anh nói đầy dịu dàng và nuông chiều: “Tuân lệnh, bà xã đại nhân!”.

Tang lễ của Tô Nghệ về cơ bản đều do một tay Thang Bồng sắp xếp, theo ý nguyện của bà Tô, làm càng giản tiện càng tốt. Có lúc suy nghĩ, người cũng đã mất rồi, phô trương xa xỉ để làm gì? Chẳng phải là càng khiến bản thân đau lòng hay sao? Phần tro của Tô Nghệ được chôn trong mộ, trở thành hạt cát bé nhỏ trong vũ trụ, một phần nhỏ được rải theo gió sớm, nương theo gió bay cao, không nơi nào không có, có thể đến bất kỳ vùng đất nào.

Ngày hôm đó rất đông người đến dự, có cả Trần Kiều Kiều và Từ Phân cũng từ Giang Tô đến, cả Mặt Trứng Cá đã rất lâu rồi không gặp. Khinh Văn còn nhớ, Tô Nghệ thích nhất là được nghe anh ta kể chuyện cười. Điều mà cô không ngờ đến là tất cả những người đã từng làm thêm ở nhà hàng ngày trước cũng đến, trong đó có cả ông chủ Phật Di Lặc, cả Tiểu Phàm sắp kết hôn ở nước Pháp. Cô nói: Lúc đó cô em gái Tô Nghệ thường xuyên chạy đi chạy lại trong nhà hàng, hầu hết đều vào lúc cậu không có mặt ở đó, có lúc cô ấy còn mời mọi người một bữa, đối đãi với bọn mình rất nhiệt tình, còn nói nếu gặp phải khó khăn gì đều có thể đến tìm cô ấy. Thực ra, bọn mình đều biết, cô ấy đối tốt với bọn mình như thế là muốn bọn mình để ý đến cậu nhiều hơn. Nghĩ lại cứ như vừa mới hôm qua thôi, Tô Nghệ mang đến ọi người cảm giác thật thoải mái, dễ chịu.

Khinh Văn biết, khi nghe thấy những điều này cô rất muốn khóc.

Cũng may đúng lúc Trần Kiều Kiều và Từ Phân đi đến vỗ vỗ vào vai cô.

Kiều Kiều nói: “Thời đại học thật ghen tỵ với tình bạn của hai cậu, mình biết Tô Nghệ không thích mình. Lúc bấy giờ mình luôn lên mặt với cô ấy, cô ấy không thích mình nói to, mình liền cố nói thật to để cô ấy nghe, cô ấy không thích mình lúc nào cũng nhắc đến người yêu là nghiến cứu sinh, mình liền nhắc đến liên tục. Bây giờ nghĩ lại thấy thật trẻ con, không hiểu chuyện mới hay tự huỷ hoại bản thân mình”.

Chuyện của Trần Kiều Kiều thì Khinh Văn biết, sau khi tốt nghiệp đại học cô kết hôn cùng người bạn trai là nghiến cứu sinh đó. Lúc bấy giờ cũng cho rằng đó là tình yêu dù trời long đất lở, biển cạn đá mòn cũng không xoay chuyển, nhưng kết hôn xong mới phát hiện ra anh ta không hề hoàn hảo như những gì mình đã từng tưởng tượng. Đàn ông có tiền thì thích được ngưỡng mộ, có lần anh ta bị cô bắt gặp đang thân mật với người khác trong phòng làm việc. Có người đã từng nói, trên thế gian này có thể trêu đùa bất cứ một người nào nhưng tuyệt đối không được trêu đùa phụ nữ, đặc biệt là những người con gái như Trần Kiều Kiều, đừng quên Chu Chỉ Nhược luyện Cửu Âm Chân Kinh như thế nào để đối phó với Trương Vô Kỵ. Tất nhiên Trần Kiều Kiều không luyện Cửu Âm Chân Kinh, nhưng cô đã làm loạn ở công ty của chồng, kể thử ba đó đã bị giáng xuống làm nhân viên phục vụ; chồng của cô ấy cũng chẳng có chỗ nào để đi, giáng chức không nói làm gì, nhưng ngày ngày đều bị các đồng nghiệp chỉ chỉ trỏ trỏ. Trần Kiều Kiều càng thêm quyết tâm ly dị, mặc cho anh ta hối hận nhận sai như thế nào cũng không thay đổi quyết định. Cuối cùng cô còn giành thắng lợi trong vụ kiện ly hôn, giành được một phần tài sản kha khá.

Từ Phân sau khi tốt nghiệp đã đến làm việc tại một công ty game, có thể nói cô chơi game online suốt bốn năm đại học, đến nay trở đã thành giám đốc của một công ty game lớn. Con cái cũng đều đến tuổi đi nhà trẻ, chồng của cô là cấp trên trong công ty, khi công ty mới bắt đầu những bước đi đầu tiên Từ Phân đã sát cánh bên anh, có thể nói là “khổ tận cam lai”.

Mấy chị em gái tụ tập lại, uống rượu đến tận khi trời xâm xẩm tối.

Cuối cùng Trần Kiều Kiều uống đến nỗi gục khóc trên vai Khinh Văn: “Còn nhớ lần cuối cùng tụ tập trong nhà hàng là sinh nhật của cậu, chúng mình cũng uống như thế này, sao bây giờ lại có thể trở thành ngày giỗ của cô ấy chứ?”.

Khinh Văn vừa nghe mắt đã đỏ hoe, nước mắt trào ra, lăn chã đổ xuống không ngừng.

Trong朦胧 lung, cô nhìn thấy một hình bóng đơn độc giữa đám đông, từ sau khi Tô Nghệ ra đi, anh ấy trở nên rất trầm lặng.

Nhiều năm sau đó, khi chúng ta tóc đã bạc phơ phơ, thành phố G vẫn lưu truyền một câu chuyện như thế này, chàng phiến dịch viên trẻ tuổi đẹp trai đó ở vậy đến già không kết hôn, có rất nhiều dị bản khác nhau, nhưng một phiên bản gần nhất nói rằng người mà anh ấy yêu thương đã ra đi từ rất sớm, cho nên không có một người nào khác có thể bước vào trái tim anh, cho dù lúc trẻ có rất nhiều bạn gái nhưng chẳng qua cũng chỉ là gặp gỡ qua đường mà thôi.

22. Chương 22

Chương 22: Quyển luyện hạnh phúc!

Thoát một cái đã đến mừng một tháng năm, Khinh Văn gọi điện về nhà báo mình không về, đầu dây bên kia bà Tống không quên nhắc chuyện bạn trai của con gái. Khinh Văn mạnh dạn nói đã có bạn trai rồi, đợi một thời gian nữa sẽ đưa về ra mắt hai cụ, lúc đó bà Tống mới chịu tha cho cô.

Gác điện thoại, liếc nhìn Như Sênh đang đứng ở lan can, khói thuốc băng lăng từ ngoài bay vào.

Gần đây, Như Sênh hút thuốc khá nhiều, trực giác của người con gái mách bảo rằng, anh đang có tâm sự gì đó.

Cô nhắc chú mèo từ trên gối đặt lên sofa, đi thẳng ra ban công và ôm lấy lưng anh từ đằng sau.

Như Sênh cứng người, dập thuốc, quay người lại ôm cô vào lòng.

Gió mùa hạ nhẹ lướt qua trên mặt, một cảm giác mãn nguyện không thể nói thành lời.

Khi xưa, lúc cô một mình đứng ở vị trí này thường nghĩ, nếu có một ngày có thể cùng người mình yêu thương đứng ở ban công của căn nhà này, tay trong tay không rời, không làm bất cứ việc gì, không nói bất cứ lời nào, chỉ ôm nhau như thế này, cùng ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, thì cũng hạnh phúc lắm rồi.

Như Sênh đang ôm cô, nói: “Khinh Văn, ngày mai chúng ta về nhà nhé!”.

Về nhà? Đây không là nhà ư? Khinh Văn phản ứng rất chậm, sau đó mới biết nhà mà Như Sênh nhắc đến là ở đâu.

–“Vâng!”, bàn tay cô áp lên bàn tay to lớn của anh đang đặt trên eo mình, “Vây em sẽ sắp xếp thời gian cùng anh về nhà nhé, cha mẹ em cũng rất muốn gặp anh!”.

Bốn mắt giao nhau, rồi họ cùng mỉm cười.

Bốn năm trước, Như Sênh đã mua một căn hộ ở trung tâm thành phố G, giao thông rất thuận tiện. Vì căn hộ rất rộng nên anh muốn cả bà Phạm và Như Tiêu chuyển đến cùng sống, nhưng cuối cùng bà Phạm giữ ý, nói muốn sống ở căn hộ trước đây, vì sống ở đó đã quen rồi, ở căn hộ rộng rãi này cảm giác sờ sợ.

Như Sênh tất nhiên là tôn trọng sự lựa chọn của bà, bà đã một đời khổ cực mà chưa từng được hưởng chút sung sướng. Giờ đây hai anh em Như Sênh và Như Tiêu lại càng hiểu thuận hơn bao giờ hết.

Khi đến căn hộ cũ, Khinh Văn như có ảo giác thời gian quay ngược lại.

Khu nhà này vẫn mang dáng vẻ lúp xúp như xưa. Khi đi qua ngõ nhỏ trời tối tối, Khinh Văn giật giật tay áo Như Sênh, nói: “Còn nhớ lần đầu tiên anh đưa em ra trạm xe buýt ở đây không? Lúc đó vì muốn anh vui vẻ nên em đã kể một câu chuyện cười, sau đó anh đã rất nghiêm khắc giáo huấn em...”. Cô cố ý ngoảnh đầu lại, bắt chước dáng vẻ của Như Sênh, nói: “Tống Khinh Văn, rốt cuộc cô có phải là con gái không đấy, chuyện như thế cũng nói ra được!”.

-“Lúc bấy giờ, anh thực sự rất lạnh lùng, mỗi lần nói chuyện cùng anh, trái tim em cứ như sắp bị đóng băng ấy!”.

Như Sênh liếc nhìn cô: “Ai bảo lúc đó em cứ bám lấy người ta!”.

-“...”. Khinh Văn lúng búng, “Ai bảo lúc đó em lại thích anh đến thế!”.

Như Sênh bật cười.

Khinh Văn làm mặt xấu với anh.

Khi đến căn hộ cũ, từ khá xa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức bay tới, căn phòng cũ cũng có sự thay đổi, những vết tích loang lổ trên tường đã được quét lên một lớp sơn mới, hay phần lớn những đồ vật trong nhà đều đã được thay bằng đồ mới.

Thời gian trôi đi quá nhanh, đến những điều nhỏ nhất cũng đã thay đổi.

Ánh sáng dịu dịu từ ngoài cửa sổ rọi vào, cả nhà ngồi quây quần cùng nhau ăn cơm trưa. Tóc bà Phạm đã bạc phơ, nhưng thần sắc vẫn còn rất tốt, có lẽ vì vẫn còn cảm giác có lỗi với sự việc năm đó nên đối xử rất nhiệt tình và niềm nở với Khinh Văn, đến mức làm cô bối rối, nhưng Khinh Văn cũng chẳng biết nói gì.

Khi nói đến chuyện Như Tiêu cũng đưa bạn trai về, đó chính là biên tập viên chính của bộ phận biên tập, tên là Cao Phi, cấp trên của Như Tiêu hiện nay, Khinh Văn nhận xét về anh ta như thế này: “Học rộng, hiểu sâu, ăn nói dí dỏm”. Lần đầu tiên anh ta bước vào nhà và gặp Khinh Văn liền ngạc nhiên kêu lên: “Là đồng nghiệp của chị đã lâu là không biết chính chị là chị dâu mà Như Tiêu thường nhắc đến. Nếu biết trước, có lẽ tôi phải nghĩ lại về cô bạn gái này thôi, tôi già thế này mà phải gọi chị là chị dâu, sau này ở công ty còn mặt mũi nhìn ai đây!”.

Như Tiêu ở bên cạnh lườm anh một cái sắc lẹm: “Giờ vẫn chưa là gì mà, anh muốn chia tay vẫn còn kịp!”.

Ở công ty, anh ta được rất nhiều cô gái hâm mộ, nhưng trước mặt Như Tiêu lại nhũn như con chi chi, cười lỏn lổn nói: “Anh đùa thôi mà, nếu chia tay thì em bảo anh phải đi đâu tìm được người dịu dàng như em, anh mà ốm còn có bà xã tương lại đến chăm sóc chứ? Em nói có đúng không?”.

-“Lừa đảo là sở trường của anh mà!”. Như Tiêu “hứ” một tiếng.

Khinh Văn chứng kiến cảnh đó liền bật cười, sau khi đau thương qua đi, ở trong không khí hạnh phúc ấm nồng này, cô lại có cảm giác không giám cất lời.

Lúc này, một bàn tay lớn lảng lảng nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên đầu gối, cô ngẩng đầu lên nhìn nụ cười dịu dàng của Như Sênh, ánh mắt nuông chiều rạo rờ của anh đang chăm chú nhìn cô, hơi ấm đọng lại trong lòng bàn tay như đọng lại trên từng thớ thịt, dường như chạy thẳng vào con tim, khiến người ta có cảm giác được sống trong niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Sau bữa trưa, Như Tiêu và Cao Phi đi chơi, vốn định rủ Như Sênh cùng đi nhưng gần đây công việc của anh rất bận, khó khăn lắm mới có lúc nghỉ ngơi mà điện thoại vẫn réo không ngừng, trên trán hiện rõ nét mệt mỏi, Khinh Văn liền từ chối thay anh. Bà Phạm cũng đến cầu nguyện ở nhà thờ, trong căn nhà cũ này cuối cùng chỉ chừa lại hai người.

Khinh Văn dẫn anh đến căn phòng trước kia vốn là của anh, khẽ vuốt nhẹ bờ mi anh xót xa nói: “Anh ngủ đi một chút nhé, nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi đấy!”.

Như Sênh ngồi dựa trên đầu giường, ánh mắt lười biếng: “Thế em thì sao?”.

-“Em xem ti vi một lúc, xem có gì hay không? Hoặc là đợi một chút nữa thì đi ngủ!”.

-“Thế thì em ru anh ngủ đi!”.

Giọng của anh thật giống với tiếng con mèo ngoao ngoao lười biếng ở nhà.

Khinh Văn đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng không nỡ nhìn anh mệt mỏi như thế nên ngoan ngoãn “vâng” một tiếng.

Hai người nằm trên giường, Như Sênh cố tình ôm chặt lấy cô, cái đầu nhỏ của Khinh Văn không ngừng ngo nguẩy, Như Sênh bất bình mở tròng mắt nhìn cô, “Đừng bướng bỉnh!”.

-“Không phải...”. Khinh Văn giải thích, “Như Sênh, thể này rất nóng mà!”.

Anh im lặng, nhưng vẫn không nói lỏng vòng tay ôm cô.

-“Như Sênh...”, cô ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng gọi.

Đáp lại cô là hơi thở đều đều, điều đó nói với cô rằng: Anh đã ngủ rất say.

Khi chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt anh mang vẻ mãn nguyện như một đứa trẻ, ngắm nhìn gương mặt gầy gầy của anh, trái tim cô dâng lên niềm ân hận pha chút xót xa.

Mấy ngày trước vì chuyện của Tiểu Nghê mà cô đã không chú ý đến anh.

Khi cô đau đớn, anh đều yên lặng ôm cô vào lòng, không nói cũng chẳng hỏi điều gì, giống như một bến cảng bình yên cho cô tránh gió. Nhưng dường như cô không còn giống như trước đây, mang tất cả tâm tình của mình trao trọn cho anh.

Đợi đến khi mọi việc bình thường trở lại, cô mới phát hiện ra những vết nhăn trên trán anh như hằn sâu thêm.

Đã xảy ra việc gì vậy?

Cô suy đoán.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại kéo cô ra khỏi luồng suy nghĩ, là điện thoại của Như Sênh.

Cô vội vàng từ trên giường nhồm dậy, cầm điện thoại đi ra bên ngoài, chỉ lo người đang ngủ trên giường.

Khi nhìn thấy hai chữ “Mặt Lạc” nhấp nháy trên điện thoại, lòng cô vô tình quặn lại. Ngần ngại nhắc máy: “A lô!”.

-“Là...Khinh Văn hả?”.

-“Vâng!”. Khinh Văn trả lời rồi hỏi: “Như Sênh đang ngủ, chỉ Mặt Lạc có chuyện gì à?”.

Phía bên kia rõ ràng ngừng lại một lúc rồi mới nói: “Em hỏi Như Sênh giúp chị, việc chị muốn cậu ấy đi cùng sang Mỹ, cậu ấy nghĩ thế nào, tuần sau là chị đi rồi, bảo cậu ấy mau cho chị câu trả lời nhé...”.

Gác máy, suy nghĩ của Khinh Văn trở nên rối bời, nước Mỹ... sao lại là nước Mỹ?

Lần này, lại vì chuyện gì nữa đây? Sự phiền não mấy ngày hôm nay của Như Sênh chính là chuyện này chẳng?

Có một số chuyện từ đầu đến cuối không thể nói ra, chẳng phải vì cô làm ngơ không biết gì, không dám hỏi về mối quan hệ giữa anh và Mặt Lạc mà sợ rằng trở lại quá khứ mà cô không thể chấp nhận được ấy.

Mối quan hệ giữa Như Sênh và Mặt Lạc đối với những người bên cạnh quả thật là rất thần bí. Đối với cô mà nói lại có vô số câu hỏi, như Mặt Lạc luôn đối xử rất tốt với anh một cách vô điều kiện, như viện trưởng Mặt đã bồi dưỡng và đào tạo anh ngay từ khi còn nhỏ, như Như Sênh là người duy nhất ở thành phố G này không phải trải qua quá trình công tác cơ bản mà lên thẳng vị trí viện trưởng, chuyển đi Mỹ bốn năm...

Nhưng Khinh Văn luôn tự nhủ với chính mình, có một số chuyện, nếu như anh không nói thì nhất định phải có lý do của nó. Hai người sống cùng nhau, lẽ nào điều gì cũng phải nói ra, không có những thâm kín của riêng mình ư?

Cô nghĩ, mình đã lựa chọn đặt niềm tin vào anh, không vì bất cứ điều gì, chỉ vì anh là Phạm Như Sênh, anh không làm điều gì khuất tất sau lưng cô.

Nhưng trong đầu vẫn luôn vang vọng một lời nói đầy ác ý, Tống Khinh Văn, lẽ nào mày đã quên năm năm về trước, mày đã từng tin tưởng anh là thế, nhưng anh đã làm tổn thương mày như thế nào sao?

Khi trời nhá nhem tối, bà Phạm, Như Tiêu và Cao Phi cùng nhau trở về, Cao Phi đánh xe đến nhà thờ đón mẹ vợ tương lai, vừa vào cửa, Như Tiêu lao ngay vào bếp, bảo mọi người mau ra ngoài, cô nói rằng muốn làm món ăn sở trường của mình.

Cao Phi rất vui, lôi Như Sinh ra đánh cờ tướng lại còn luôn miệng trách móc: “Như Tiêu luôn mang tôi ra so sánh với anh trai mình, nói anh thông minh như thế nào, hôm nay chúng ta làm một ván, xem xem rốt cuộc ai thông minh hơn!”.

Một ván cờ có thể so sánh xem ai thông minh hơn? Kinh Văn bật cười thành tiếng, giải thích với Như Sinh: “Biên tập Cao chính là vua cờ tướng ở công ty em, những lúc rảnh rỗi đều rủ rê người khác đánh cờ với anh ta, thanh niên thời nay hiếm người biết chơi cờ tướng, những thực tập sinh đến công ty lần đầu tiên bị anh ta gọi đến đều rất ngạc nhiên, vài ngày sau, cứ nhìn thấy anh ta là co giò chạy. Bởi vì anh ta là người rất biến thái, người thua cuộc phải ăn năm viên hạt tiêu!”.

– “Như thế mới thú vị chứ?”, Cao Phi phản bác, “Mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc chẳng mệt mỏi thì cũng buồn chết đi được, tôi chịu sao nổi?”

Kinh Văn nói: “Thực ra anh ta chỉ muốn trêu đùa con gái nhà người ta cho vui thôi, cố ý chòng ghẹo những người thật thà!”.

– “Đồng nghiệp Tổng! Cô muốn sau bữa tối tôi bị phạt quỳ gối hay sao?”. Cao Phi cười rồi liếc nhìn vào bếp, Như Tiêu đang chăm chú thái rau, anh quay đầu lại, rướn mồm nói: “Đừng tưởng là tôi không thể kể tội chị với ông xã đâu nhé! Anh Phạm, bà xã nhà anh không tưởng tượng được đâu, có nhiều lúc ngẩn ngẩn ngơ ngơ cả ngày trước máy tính, chẳng biết là đang nghĩ những gì nữa!”.

Kinh Văn “hứ” một tiếng: “Tôi đang nghĩ phải làm chuyên đề như thế nào?”.

Cao Phi nhú mồm: “Nghĩ làm chuyên đề như thế nào, nghĩ rồi lại cười như sóng xuân dập dềnh hả? Lẽ nào chuyên đề đang khiêu vũ trong máy tính?”.

– “Anh mới cười như sóng xuân dập dềnh ấy!”. Kinh Văn trừng mắt nhìn anh ta, “Cẩn thận tôi kể chuyện của anh trước khi Như Tiêu về công ty, tình sử của anh và các cô nàng trong công ty nhé!”.

– “Thật kinh dị, bà chị này thật xấu xa mà!”. Cao Phi làm ra vẻ khiếp sợ, vội vã giơ ngón tay cái của mình lên, chẳng có chút đáng về gì của một vị tổng biên tập cả.

Khi tất cả quây quần bên bàn ăn cơm tối, Cao Phi ném thử các món do chính tay bạn gái mình làm, lúc đó mới gọi là “cười như sóng xuân dập dềnh!”. Làm ra vẻ như chưa từng được thưởng thức lần nào, liên tục tấm tắc khen: “Món ăn do vợ tương lai nấu ngon quá, thật sự không nhìn ra em còn có tư chất của ‘mẹ hiền vợ đảm’ như thế này!”.

– “Đường đến trái tim đàn ông đi qua dạ dày. Ông anh trai lạnh lùng của em đã bị chị dâu chinh phục như vậy, em đương nhiên cũng phải học tập chứ!”. Như Tiêu âu yếm nháy mắt với anh trai.

Như Sinh gõ gõ lên đầu cô: “Lớn rồi đấy, đến anh trai cũng dám chọc ghẹo hả?”.

Kinh Văn nhìn qua, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Như Sinh, lông mày hơi rướn lên, trao cho cô một nụ cười mỉm.

Nhìn cả nhà hòa hợp, cô đột nhiên cảm thấy đời người cũng giống như một màn kịch, có người đóng vai nổi bật, có những người lại mờ nhạt không rõ, trong vũ trụ mệnh mông vô hạn này, sự tồn tại của chúng ta thật quá nhỏ bé. Có người từng nói rằng: “Một đời người, thời gian sống rất ngắn nhưng thời gian chết lại quá dài”. Cô không thể xác định được khi mình ra đi liệu có thể tay nắm chặt tay cùng ngồi với người yêu thương hay không? Để hai bên cùng trao nhau nụ cười rạng rỡ? Cho nên nhân lúc này, khi còn có được người mình yêu thương bên cạnh thì chẳng nên nghi ngờ, vì những chuyện không đâu mà đánh mất niềm tin và hạnh phúc vốn có trong tâm tay mình.

Bà Phạm muốn lấy thêm cơm, đúng lúc Kinh Văn đã định thần lại, cô chủ động cầm lấy bát của bà, nói: “Bác, bác cứ ngồi đây là được, để cháu đi lấy!”.

Cao Phi mồm miệng liến láu: “Vẫn gọi bác sao? Liệu có phải thay đổi cách xưng hô không nhỉ? Học anh cô đây này – gọi mẹ đi”.

Như Tiêu “phì” một tiếng, suýt chút nữa thì canh trong miệng cũng bị phun ra.

Khinh Vân tặng cho anh ta một cái lườm sắc lẹm: “Anh cho rằng ai cũng không cần thể diện như anh à!”.

Nói xong cô quay đi lấy cơm.

Ngày thứ ba sau lễ Quốc tế lao động chính là ngày cưới ở Trung Quốc của Tiểu Phàm và người bạn trai người Pháp, Như Sênh và Khinh Vân đều có tên trong danh sách khách mời.

Cuối cùng, Khinh Vân cũng được gặp anh chàng bạn trai người Pháp của Tiểu Phàm, anh ta cao lớn đẹp trai, Tiểu Phàm thân mật gọi anh ta là David. David chỉ biết nói một câu tiếng Trung là “Xin chào!”. Khi Tiểu Phàm đang giới thiệu cùng khách khứa, David mỉm cười đứng bên cạnh, đôi mắt xanh biếc nhìn Tiểu Phàm ánh lên sự yêu chiều không thể diễn tả bằng lời.

Lúc bấy giờ cô cảm thấy rằng, giờ khắc hạnh phúc nhất của một người con gái chính là cho dù đứng ở bất cứ nơi nào, bên cạnh cũng có một hình dáng cao lớn che mưa chắn gió cho họ. Cô ngẩng đầu ngược nhìn người đang đứng cạnh mình, có người nói, được Như Sênh yêu là điều hạnh phúc nhất, tình yêu thường là sự chiếm hữu, ghen tuông, đố kỵ, cãi vã...nhưng tình yêu của họ lại không hề như vậy. Nếu như phải miêu tả về anh, cô sẽ nói rằng, Như Sênh chính là ma túy, khi đã nghiện rồi thì không thể nào cai được.

Điều bất ngờ là cả bọn Tào Châu cũng đến chúc mừng, mọi người vừa nhiệt tình vừa khách sáo đến chào hỏi.

Cổng chào được tết bằng hoa hồng tươi thắm, bóng bay hồng, tím thắm đỏ dẫn đến hạnh phúc. Khi tiếng pháo báo hiệu buổi lễ bắt đầu vang lên giòn giã, ruy băng muôn màu tràn ngập bầu trời, Tiểu Phàm thướt tha khoác tay David đi về phía cha cố, nụ cười hạnh phúc nở trên khuôn mặt, lan tỏa ra cả thế giới, giờ khắc này, cho dù là cô dâu đứng trên hay những người khách đang ngồi dưới, trên khuôn mặt tất cả mọi người đều nở nụ cười chân thành nhất.

Khinh Vân khẽ cúi đầu, nhìn ngón tay vô danh đang lồng trong tay Như Sênh, đôi nhẫn màu trắng bạc đó đang sáng lấp lánh.

–“Làm cô dâu thật hạnh phúc!”. Khoác lên mình một chiếc váy cưới là điều mà tất cả phụ nữ đều mong muốn, cô cũng không phải ngoại lệ.

–“Em muốn làm?”. Như Sênh quay đầu, hỏi cô.

–“Làm gì có?”. Cô cứng miệng phủ định, có ai lại chủ động thừa nhận rằng mình muốn kết hôn, có vẻ như sốt ruột không đợi được nữa.

“Vâng”...Nhưng trong lòng cô lại nghĩ như vậy.

Như Sênh khẽ cười thành tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Khinh Vân hơi thất vọng, tại sao anh không tiếp tục hỏi? Tuổi của cô cũng đâu còn nhỏ, đến giờ mà anh vẫn chưa cầu hôn cô!

Có chút tủi thân, cô mở miệng, định gọi: “Như Sênh, em...”.

Chuông điện thoại chợt vang lên, anh lấy điện thoại từ trong túi ra, màn hình hiển thị: Mạt Lạc.

Hơi nhú mày, chần chờ một chút, anh nói với cô: “Khinh Vân, anh nghe điện thoại đã nhé!”.

Cô bặm môi, trái tim bỗng nhảy nhót liên hồi, phải khó khăn lắm mới có đủ dũng khí để gạt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Cô chỉ có thể lặng người nhìn theo anh đang cầm điện thoại bước ra ngoài.

Là điện thoại gì đây, đến cô còn tránh đi...

Hay lại là, lại là...

Trông ngực dồn dập, cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Rõ ràng ánh mặt trời rực rỡ như thế, nhưng tại sao cô càng ngày càng không nhìn rõ được bóng dáng anh, có điều gì đó đang gợn sóng, bắt đầu điên cuồng đánh vào lòng cô.

Lúc này dạ dày không chịu nghe lời lại bắt đầu quặn đau, từng cơn từng cơn co giật.

–“Sắc mặt em có vẻ không được tốt lắm, sao tay lại lạnh như thế này!”.

Không biết Như Sênh đã trở lại từ khi nào, anh đang cẩn thận xoa xoa tay cô, hơi ấm trên cơ thể anh đang truyền đến từng thớ thịt của cô, khiến tâm trạng cô cũng hồi phục ít nhiều.

Quay đầu nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng quan tâm như ngày thường của anh, lúc này, cô chỉ muốn dựa vào vai anh, bất kỳ điều gì cũng tạm đặt sang một bên.

Khi tiệc bắt đầu thì Khinh Vân không chịu được nữa, mồ hôi lạnh túa ra liên tục.

Như Sênh gọi phục vụ mang đến cho cô một ly sữa nóng, tạm thời nhờ người bạn bên cạnh để ý cô giúp, “Cố gắng một chút nhé, anh đi mua thuốc!”.

Cô gật đầu, gục xuống bàn, nhấp từng ngụm sữa nóng trong ly, mắt dán vào chiếc khung ảnh rất lớn của cô dâu treo trong khách sạn.

Cô đang đợi bóng dáng của anh, yên tĩnh quá, có đôi chút buồn bã, lặng lẽ và ảm áp.

Khi Như Sênh quay lại, Khinh Vân đã ngủ gục trên bàn. Đó chính là một khuyết điểm nhỏ về mặt thể chất của cô, mỗi lần uống sữa đều bị buồn ngủ.

Anh đến ngồi bên cô, nhẹ nhàng, thuần thực để đầu cô dựa vào vai mình, cơ thể anh nâng đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể cô, xem ra cô có vẻ rất dễ chịu.

Cũng may ngồi cùng bàn đều là những người bạn cùng làm trong nhà hàng năm đó, khi đối diện với những ánh mắt đầy vui vẻ hạnh phúc xen lẫn sự ngưỡng mộ đó, Như Sênh chỉ có thể mỉm cười. May mắn thay, đây không phải là lần đầu tiên những người này biết chuyện cô gái bé nhỏ ấy thường xuyên làm chuyện hồ đồ như vậy.

Mọi người đều vui vẻ ăn uống, Tào Châu kéo Như Sênh lại hỏi: “Cô ấy không sao đấy chứ? Sắc mặt nhợt nhạt quá, sao giống kiểu phóng túng quá độ quá đi mất!”.

Như Sênh vừa hớp ngụm trà, may mà không phun ra, thông thả nói: “Trước khi ra ngoài cậu không soi gương à? Hôm nay mặt cậu vàng khè, giống như...”.

Lông mày Tào Châu dựng đứng: “Giống cái gì?”.

–“Thận hư!”.

–“Khụ khụ...”. Tào Châu ho một trận dữ dội, chắc là bị sặc thức ăn.

Không lâu sau, cô dâu đến mời rượu, tất cả mọi người đều đứng dậy, Như Sênh nhìn Tiểu Phàm với ánh mắt đầy vẻ hối lỗi.

Giọng nói Tào Châu sáng khoái, anh bước đến trước mặt cô dâu, cười lớn: “Tiểu Phàm, nói cho anh biết, em làm sao có thể cua được tay nước ngoài này? Thật không thể nhận ra, năm đó em vốn là một đóa hoa thuần khiết trong nhà hàng của chúng ta!”.

–“Này...”, Tiểu Phàm bị anh ta trêu chọc, sắc mặt dần dần ửng hồng.

Chú rể đứng bên có lẽ thấy vợ mình có vẻ thẹn thùng liền hỏi người phiên dịch mặc plet đen bên cạnh, sau đó mỉm cười và nói “xì xô” một hồi với Tào Châu, tiếp đó lại “xì xô” một đoạn với người phiên dịch, đại khái muốn nói anh ta si mê Tiểu Phàm trước.

Mọi người qua một hồi bối rối liền bật cười “ha ha”, đợi sau khi cô dâu sang bàn khác, Tào Châu mới kết luận: “Những người nào chưa có nửa kia thì phải chú ý, sau này tuyệt đối không tìm một người bị trở ngại về giao tiếp như vậy!”.

Có người không tán đồng: “Tôi vốn không thích người nước ngoài lắm, nhưng anh chàng này có vẻ rất thương yêu vợ, tôi quyết định rồi, sau này cũng kiếm một anh chồng ngoại quốc!”.

Có người gật đầu phụ họa.

Tào Châu bĩu môi nói: “Mấy cô đều là lũ phản đồ tôn sùng ngoại quốc!”.

Như Sênh đột nhiên thấy sắc mặt anh ta có gì quái quái, cười rất tinh ranh, khiến người ta phải nổi cả da gà; đột nhiên thấy anh ta vớ một chiếc kẹo ném về phía Khinh Vân, miệng vẫn còn réo rắt: “Dậy đi, mặt trời vắt ngọn tre rồi đấy!”.

Nhìn thấy viên kẹo đang chuẩn bị đập vào đầu Khinh Vân, Như Sênh vội giơ tay ra. “Cạch” một tiếng, vật thể bị chặn lại, trong nháy mắt, viên kẹo đổi hướng về phía đối diện, Tào Châu nghiêng mình sang một bên, vừa tránh được kẹo nhưng người bị dính đầy rượu.

Thế này gọi là “Gậy ông đập lưng ông?”. Trước mắt chính là một ví dụ điển hình!

Những người ngồi cùng bàn được chứng kiến một chuỗi động tác liên hoàn đầy đặc sắc đó đã không kìm được trầm trồ thán tán thưởng, khiến cho những người ở bàn khác cũng phải ngó sang.

Đột nhiên, một cô gái trong số đó reo lên như thể phát hiện sự kiện mới: “Tôi nhớ ra rồi, hồi học đại học, anh Phạm cũng đã một lần che chắn cho chị Tống trong một trận đấu bóng rổ. Lúc đó rất nhiều người sững sờ trước động tác tự nhiên đầy phóng khoáng đó của anh Phạm, chuyện đó đã lan truyền rầm rộ trong ký túc, biết bao cô gái đều ngưỡng mộ chị Tống đấy!”.

–“Nhắc đến tôi cũng nhớ ra!”. Tào Châu mân mê cằm, thần sắc đầy vẻ bí hiểm: “Lẽ nào thực ra Như Sênh nhà ta đã yêu cô em khóa dưới Khinh Vân từ lúc đó rồi? Tên tiểu tử này! Thật khéo che giấu!”.

Như Sênh ngán ngẩm liếc nhìn anh ta, động tác vừa rồi rất đột ngột khiến người ngủ say cạnh anh khẽ động dậy.

Tất cả chăm chú nhìn người đẹp đang ngủ dụi dụi vào vai anh, đôi lông mi cong vút và đen nhánh khẽ run rẩy, chậm chậm mở đôi mắt đen như mắt chim bồ câu.

–“Như Sênh...”, giọng nói nhỏ nhẹ thốt ra từ làn môi mơn mớn, lưỡi biếng như một chú mèo nhỏ.

Mọi người trong bàn đều bị hình ảnh đó làm cho kinh ngạc đến mức ngây người, giọng nói dịu dàng nũng nịu đó như thấm vào tận xương tủy.

Tuy ai cũng biết Khinh Vân rất đẹp, nhưng chưa ai được chứng kiến cô trong bộ dạng này. Trong ấn tượng của mọi người Khinh Vân là một nữ sinh thuần khiết, có đôi chút mơ màng nhưng rất kiên trì, nhưng bây giờ cô thực sự đã trở thành một cô gái quyến rũ hơn cả trước đây.

Như Sênh cúi mình, nâng người cô lên, để cô ngồi thẳng dậy, đôi môi gợi cảm của anh gần như dán chặt vào môi Khinh Vân, tiện thể ngăn lại những lời mộng mị mà cô sẽ nói tiếp sau đó, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Những người bên cạnh không đồ bừa mắt thì cũng quay đi giả vờ nhìn đi chỗ khác vì hành động không kiêng dè gì của hai người.

Như Sênh cũng chẳng biết làm gì hơn, thực ra anh không phải là người thích thể hiện sự thân mật giữa hai người trước mặt người ngoài, chỉ là mỗi lần Khinh Vân bị đánh thức, cô đều chau mày đầy quyến rũ mà thốn thốn những câu đại loại như: “Như Sênh...ôm...”, “Như Sênh...đừng rời xa em...”.

Những câu nói đó, khi ở nhà anh rất thích nghe, đó chính là điều bí mật nho nhỏ thuộc về riêng họ, tạm thời anh không muốn chia sẻ với người khác.

–“Khinh Vân, tỉnh rồi hả?”. Như Sênh dùng tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt ửng hồng vì say ngủ của cô.

Nhìn cô mơ mơ màng màng mở bừng đôi mắt...

Chuyện này là sao?

Khinh Vân chớp chớp mắt ngơ ngác.

Tại sao mọi người đều nhìn cô với vẻ rất kỳ quặc? Có gì đó kỳ lạ và mập mờ không thể nói ra thành lời...

–“Ha ha...hóa ra viện trưởng Phạm của chúng ta cũng có lúc dịu dàng như thế này!”. Tào Châu cười toe toét, thậm chí còn hát toáng lên: “Sự dịu dàng của anh, em mãi mãi không hiểu...”.

Mọi người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó lại tiếp tục ăn uống.

Mọi thứ lại trở về bình thường, tiệc cưới vẫn tiếp tục diễn ra.

Khinh Văn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô giật giật tay áo Như Sênh, hỏi nhỏ: “Như Sênh, lúc này em không nói mơ đấy chứ?”.

–“Có...”. Như Sênh nhúu mày, thông thả nói: “Em nói, em yêu anh!”.

–“Anh nói dối!”, cô không tin.

–“Biết thì tốt rồi!”. Như Sênh cũng không đùa cô nữa, cầm thuốc đặt trên bàn lên: “Uống thuốc đi nhé!”.

–“Vâng!”. Cô ngoan ngoãn gật đầu, dùng cốc nước trong tay anh uống hết số thuốc. Sau đó khẽ dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Như Sênh múc muống canh gạo đỏ vào bát đưa cho cô: “Nghỉ ngơi rồi ăn một chút đồ thanh đạm nhé!”.

Khinh Văn nhìn anh, vẫn không yên tâm hỏi: “Thật sự là em không nói gì đấy chứ?”.

Như Sênh đặt muống xuống, dừng lại một lát rồi nhìn cô chờ đợi: “Em muốn nói gì?”.

–“Không gì cả!”. Khinh Văn lắc đầu, cầm muống lên ngoan ngoãn uống canh.

Khi tiệc cưới kết thúc, trời cũng đã nhá nhem tối, mọi người cũng bắt đầu rời bàn tiệc, cô dâu cùng chú rể sửa soạn trở về Pháp hưởng tuần trăng mật. Trên đời này chẳng có bữa tiệc nào không đến hồi kết thúc, mỗi người ở đây đều ghi nhớ ngày này.

...

Rõ ràng ban ngày trời rất quang đãng, thế mà tối đến lại mưa tầm tã, mưa rơi trên mái nhà, mưa trên đường phố, mưa ào xuống thành một bức màn trắng mênh mang, mịt mù như thảm lụa trắng xa tít tắp. Đây là căn hộ của Như Sênh, sau khi buổi tiệc kết thúc, Khinh Văn đề nghị qua đây xem thử, không ngờ chẳng mấy chốc trời đã đổ mưa, thế là hai người đều lười quay lại.

Căn hộ tuy rộng rãi, nhưng trang trí rất đơn giản, vừa nhìn qua là biết đây là nơi ở của một người đàn ông độc thân. Như Sênh vẫn luôn là người ưa sạch sẽ, trong phòng đương nhiên rất ngăn nắp chỉnh tề.

Một trận gió lạnh từ ngoài thổi vào khiến cho Như Sênh vừa trong nhà tắm bước ra không tránh khỏi run lên. Cửa sổ đang mở, tấm rèm cửa màu xanh thẫm đã được cuốn lên, Khinh Văn mặc chiếc áo ngủ màu trắng của anh, hai tay ôm lấy gối, lặng lẽ ngồi lọt thỏm vào một góc trên nền đất trước cửa sổ.

Như Sênh chau mày, bước lên đóng cửa phòng, quay lại nhìn cô với ánh mắt trách móc: “Như thế này dễ bị cảm lắm đấy!”.

Khinh Văn đáng thương trân trân nhìn anh, rồi lại cúi đầu xuống.

Như Sênh không biết nên nói gì, liền ngồi xuống bên cạnh cô, đến khi ôm cô vào lòng mới phát hiện trong tay Khinh Văn đang cầm một ly rượu thủy tinh, chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh trong ly, mùi rượu nồng nồng lan tỏa khắp nơi.

–“Em sao thế?”. Sau khi tỉnh lại tại bữa tiệc hôm nay, tâm trạng của cô đã có gì đó khác với bình thường, bây giờ lại thấy cô uống rượu, anh không thể kìm nén nổi xót xa trong lòng.

–“Có gì đâu!”. Khinh Văn giấu mặt vào lồng ngực anh, buồn buồn nói: “Hơi buồn ngủ một chút!”.

–“Dạ dày khó chịu hả?”.

–“Không...”, cô nâng chiếc ly, định uống một ngụm vang đỏ, nhưng bị Như Sênh giành mất.

–“Đừng uống nữa!”.

–“Em không!”. Lúc đó, cô hơi bướng bỉnh.

Thông thường người ta ví con gái như một chú mèo nhỏ, lúc này cô trong mắt Như Sênh thật sự rất giống một chú mèo lười nhác tình nghịch.

–“Hôm nay em có gì đó rất lạ!”.

Tay Khanh Văn trở nên cứng đờ: “Lạ chỗ nào đâu?”.

-“Chỗ nào không lạ?”, anh cúi đầu hỏi vặn.

Khinh Văn nhìn anh với ánh mắt long lanh, rồi đột nhiên đưa hai tay ôm lấy cổ anh, kéo anh cúi xuống, nhẹ nhàng ngẩng máng đầu và đặt lên môi anh một nụ hôn.

Làn môi mềm mại và thắm đỏ của cô, có lẽ do tác dụng của rượu đã trở nên nóng bỏng, bắt đầu thở dốc và tỏa ra hương rượu vang thoang thoảng.

Đôi mắt to long lanh là thế, giờ khắc này giống như một hồ nước ấm áp đọng đầy.

Tuy gần đây sự gần gũi giữa hai người tương đối nhiều, nhưng lần nào cô cũng tỏ ra xấu hổ và nhìn anh với ánh mắt vô tội. Bây giờ cô chủ động thế này liệu có phải là mời gọi? Hay là do tác dụng của rượu vang?

Tâm tình xáo động tận đáy lòng của Như Sênh bắt đầu dậy sóng, ánh mắt nhìn cô càng thêm mê mẩn.

-“Như Sênh, anh đỏ mặt à?”. Khanh Văn khép hờ đôi mắt, trên môi dường như phảng phất một nụ cười.

-“...”. Như Sênh khóc dở mếu dở, thực sự là anh không thích đứng trước một Tống Khanh Văn như thế này. Ở cô toát lên sự nũng nịu của người phụ nữ yêu kiều và tư thế đang rất mời gọi.

Cô gái nhỏ đưa ly rượu lên hỏi: “Có uống một chút không?”.

-“Được thôi!”, nói xong anh đưa tay ra cầm ly và che giấu sự bối rối của mình, nhưng cô đột nhiên giành lấy ly rượu và uống một hơi cạn luôn.

-“Em...”, Như Sênh vừa bực lại vừa buồn cười, định nói điều gì đó, cô gái bé nhỏ trong lòng lại một lần nữa ôm lấy cổ anh, sau đó hôn lên môi anh.

Đầu lưỡi mềm mại khéo léo lách vào trong, mang theo vị chua chua, chát chát. Có lẽ chất men của rượu vang và sự mềm dẻo của đầu lưỡi khéo dẫn dụ con người ta, lý trí của Như Sênh dần dần tan biến, anh vốn không phải là người dễ dàng vì mê đắm mà đánh mất bản thân, chỉ có điều người con gái trong lòng anh có tên Tống Khanh Văn.

Anh trở tay ôm chặt lấy thân hình vốn rất nhẹ và mềm mại của cô, nâng niu giống như một vật báu, quyến luyến không rời...

Gió táp, mưa rơi mãnh liệt, gõ mạnh trên cửa kính, mưa, mưa xối xả cứ đổ xuống không ngừng.

Như Sênh đột nhiên bế bổng người con gái trong lòng lên, quay mình đặt cô trên giường, những ngón tay thon dài vẫn mềm mại, tiết tấu giữa làn môi ngày càng trở nên nhanh hơn. Ánh mắt anh như vì sao đêm đăm đăm nhìn cô, thấy vẻ mặt đầy mãn nguyện của cô trước những động tác của mình, sự hổ thẹn trong lòng lúc đầu dần dần bị đánh bại. Những năm qua, luôn cảm thấy có một điều gì đó mà bản thân đã quên, nhưng vẫn không thể nhớ ra, đến tận hôm nay mới nhớ được, hóa ra là quên yêu chiều cô.

Mưa bên ngoài vẫn tí tách rơi, tiếng mưa gõ trên cửa kính cũng thật điên cuồng.

...

Khinh Văn nằm trong bồn tắm, say đắm ngắm nhìn Như Sênh ở bên cạnh, trên môi nở một nụ cười.

-“Đang nghĩ gì vậy?”, giọng Như Sênh đột ngột vang lên, làm cô hơi giật mình.

-“Hôm nay Tiểu Phàm kết hôn, em rất vui!”.

-“Ừm!”.

-“David tốt như vậy, cuộc sống của Tiểu Phàm sau khi kết hôn nhất định sẽ rất hạnh phúc!”.

-“Ừm!”.

-“Thế thì...Như Sênh, chúng ta kết hôn đi!”, cuối cùng vẫn là Khanh Văn chủ động nói ra.

-“...”, Như Sênh không nói “Ừm” nữa, sự im lặng bao trùm cả căn phòng.

Khinh Văn ngẩng đầu nhìn anh, ôn tồn hỏi: “Anh không muốn à?”.

-“Sao thế được?”, Như Sênh nhìn cô, ánh mắt trong suốt đang đọng lại trên thân thể cô, nhưng dường như xuyên qua đó để ngao du ở thế giới mộng ảo xa lắc xa lơ nào đó, “Chỉ là...vẫn cần phải đợi một thời gian nữa!”.

Khinh Vân chậm chậm cụp mắt xuống, cũng không nói gì, giống như một đứa trẻ vừa bị người lớn từ chối điều mà nó mong mỏi bấy lâu.

-“Khinh Vân, có một chuyện anh cần nói với em!”. Như Sênh nâng cằm cô lên, để cô có thể nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thẳm như hồ nước của anh, trong đó đang ánh lên hình ảnh nhỏ bé của cô.

-“Chuyện gì cơ?”, giọng nói dường như không phải là của cô.

-“Tuần sau anh phải đi Mỹ tham dự Hội thảo giao lưu y học Trung – Mỹ!”.

-“Vâng, cần đi bao lâu?”. Giọng nói của cô trầm xuống, giống như trái tim của cô vậy.

-“Có thể kéo dài nửa tháng!”. Anh nói, “Khinh Vân, đợi anh về, chúng ta kết hôn được không?”.

Cô không trả lời, chỉ theo thói quen dựa vào ngực anh để cảm nhận được sự yên ổn. Mùi hương của anh tràn đầy khoang mũi, nhưng cô như vừa nuốt phải ma túy, không thể ngửi thấy gì.

Dường như cảm thấy người trong lòng mình không được vui vẻ, Như Sênh hỏi: “Em sao thế?”.

-“Có thể không đi được không anh?”.

-“Đừng bướng bỉnh!”. Như Sênh ôm lấy vai cô an ủi, mỉm cười nói, “Em biết mà, anh cũng không nỡ rời xa em. Anh sẽ sớm quay về, mỗi sáng hãy ngoan ngoãn đi làm. Nhớ phải ăn sáng, đừng có mà vắng anh mà làm bữa đấy!”.

Nếu như nũng nịu có thể giữ anh lại, cô nhất định sẽ làm. Nhưng cô biết, điều đó thực sự không có chút hiệu quả nào với anh. Một lúc lâu sau, cô mới nhẹ nhàng trách móc: “Người ta cầu hôn đều có hoa hồng, có bữa tối ngập tràn ánh nến còn em thì đến một cọng cỏ cũng không có!”.

Trong đôi mắt đen láy của Như Sênh ánh lên nét cười vui, anh hôn nhẹ lên trán cô, giống như đánh đổ dành một đứa trẻ, anh nói: “Đây là cầu hôn tạm thời...”, ngừng lại một chút, dường như quyết tâm một điều gì đó, trịnh trọng nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô, “Đợi anh về, anh sẽ dành cho em nghi thức cầu hôn đúng như em mong đợi!”.

Trong giờ khắc này, với niềm hạnh phúc đang tràn ngập trong lòng, Khinh Vân quyết định tạm thời gạt đi nỗi buồn và sự nghi ngờ đang chế ngự trong lòng.

Cô nắm tay anh, các ngón tay đan vào nhau.

-“Anh phải hứa với em mỗi ngày đều phải gọi điện cho em!”.

-“Được!”.

-“Mỗi tuần ít nhất phải lên mạng gặp em ba lần!”.

-“Được!”.

-“Mỗi ngày đều phải nhớ em, buổi sáng khi mở mắt dậy, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu anh phải là em!”.

-“Được!”.

-“Nếu có một cô gái nào đó có ý định theo đuổi anh, anh phải nói với cô ta rằng mình đã có bạn gái..., không, đã có vợ rồi!”.

-“Được!”.

-“Nếu như em lại hỏi anh lần nữa rằng: Có thể không đi được không, anh có thể nói “Được” chứ?”.

-“...Không được!”.

Như Sênh bật cười nhìn Khinh Văn đang mặt mày bí xị rồi nhẹ nhàng vỗ về cô: “Được rồi, không nói việc này nữa, dậy nào, nếu ngủ nữa sẽ bị lột da đấy!”.

Đêm hôm đó yên bình đến kỳ lạ, Khinh Văn cứ ôm chặt lấy anh, rúc sâu vào lòng anh, không muốn làm gì, chỉ muốn tranh thủ từng giây từng phút để hít hà lấy hơi thở của anh.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô đột nhiên nhớ đến việc khi giúp bà Tô dọn dẹp đồ đạc trong phòng của Tô Nghệ, cô nhìn thấy nét bút của bạn mình ghi trên bàn: “Có một số người đơn giản như thế đấy, âm thầm làm người và làm việc, chìm đắm trong thế giới của riêng bản thân, cố chấp giữ lấy phương hướng mình chọn, làm những việc mà mình cảm thấy vui vẻ. Trên thế gian này, có một số việc không nên khiến cưỡng, tôi tin rằng, có thể cùng nhau thì đó là duyên phận; không thể cùng nhau thì đó cũng là duyên phận!”.

23. Chương 23

Chương 23: Nghi ngờ

Như Sênh bay vào thứ hai, mượn cớ đi làm Kinh Văn không đến tiễn, thực ra chỉ là muốn trốn tránh hiện thực, cô không muốn nhìn thấy hình ảnh người mà cô rất để ý đến ở bên Cạnh Như Sênh ở sân bay.

Trong giờ làm việc, cô hết sức lơ đãng, lúc bắt đầu cuộc họp tâm trí tận đâu tận đâu, đột nhiên điện thoại rung lên, cô cầm lên xem, người gửi tin là Cao Phi.

Cô ngẩn đầu nhìn qua bên Cao Phi, anh ta đang rất chăm chỉ đọc báo cáo như học sinh đọc bài.

Cô đọc tin nhắn: Chị dâu thân yêu, anh trai của bà xã tôi chẳng qua là đi công tác chứ đâu phải xông pha trận mạc, chị không nên trong giờ họp cũng âm thầm rơi lệ chứ?

Kinh Văn lập tức đưa tay sờ lên mặt, quả nhiên hơi ươn ướt, cũng may xung quanh, người thi đang chăm chú theo dõi cuộc họp, người thì đang mãi đọc báo cáo, chẳng có ai chú ý đến cô.

Cao Phi căng mắt nhìn về phía cô, nở nụ cười mà bản thân cho rằng rất say đắm lòng người.

Thật quá đáng, còn dám cười cô nữa! Cô liếc nhìn thấy chân anh ta đang ở gằm bàn, ko do dự giẫm một phát thật mạnh.

- “Á”, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- “Sao thế?”. Mọi người đều dồn mắt nhìn sang.

Khinh Văn khoát chỉ nhìn xem anh ta giải thích như thế nào.

- “Tôi đau bụng quá phải đi toilet đây!”.

Được sự đồng ý của ông chủ, biên tập Cao ôm bụng cuống cuống chạy đi.

Sau khi tan sở, Như Tiêu cố kéo Khinh Văn cùng về nhà nhưng bị từ chối, Như Tiêu không hiểu, Cao Phi bên cạnh làm ra vẻ thông minh nói: “Người ta phải về nhà để đợi điện thoại của anh trai em, em không nên làm phiền mối thâm tình vượt ngàn dặm của người ta nữa!”.

Khinh Văn ném cho anh ta cái lườm sắc lẹm, nhưng lần này anh nói không hề sai.

Tám giờ tối, Khinh Văn chờ đợi trước máy tính, thực ra lúc mới tan sở về cô chỉ ăn qua loa một bát mì rồi cố thủ luôn trước máy tính.

Như Sênh đi rồi, nỗi nhớ anh còn vượt xa tưởng tượng của cô.

Đây là căn hộ của Như Sênh, sáng hôm đó sau khi tỉnh dậy, anh nói với cô một câu: “Khinh Văn, căn hộ của em...đừng thuê nữa!”. Trong ngày hôm đó cô chuyển toàn bộ đồ đạc ở nhà mình qua đây.

Kim đồng hồ đã chỉ tám giờ kém năm phút, Như Sênh vẫn chưa lên mạng, trong lòng hơi thất vọng, trước đây vẫn luôn là cô đợi anh, từ năm phút khi khởi đầu đến năm năm sau này, khoảng thời gian đó đủ để sinh và nuôi một đứa trẻ. Có những lúc cô cũng cảm thấy rất tủi thân, cho dù là năm năm trước hay hiện tại năm năm sau, cô luôn luôn cảm thấy mình yêu người ta nhiều hơn, nhưng rốt cuộc với người mình yêu cũng chẳng muốn quá cần đo đong đếm làm gì, huống hồ tình yêu là một cuộc giao dịch không công bằng. Nếu như đời này anh ấy yêu chưa đủ nhiều nghĩa là kiếp trước mình yêu quá ít, luân hồi trong trốn hồng trần, không thể tính toán được.

Tám giờ ba mươi phút, cuối cùng anh cũng online.

Webcam bên kia vừa bật lên, anh đang mặc chiếc áo sơ mi trắng, vẫn đẹp trai như ngày thường.

- “Anh online muộn đấy nhé!”. Khinh Văn không kìm được buông lời trách móc, cô chỉ muốn lôi tuột anh ra khỏi màn hình máy tính xách tay và hôn thật mãnh liệt.

- “Anh xin lỗi, có việc không thể trì hoãn được!”. Như Sênh hạ giọng xin lỗi, nhìn cách trang hoàng trong phòng sau lưng anh qua màn hình không giống trong phòng ở khách sạn mà giống trong nhà của một người khác.

- “Em không chịu, lần sau anh đừng đến muộn nữa, nếu không em chẳng thêm quan tâm đến anh nữa đâu!”.

Giọng nói hơi nũng nịu nhưng cũng có xen lẫn nghiêm túc. Người đọc được không bao giờ hiểu được tâm trạng sốt ruột của người đợi, Khinh Văn là một cô gái nhạy cảm, trong lúc đợi chờ rất dễ tưởng tượng ra những chuyện không hay. Tuy nói rằng chờ đợi đã trở thành thói quen nhưng mỗi lần nghĩ đến vẫn thấy chút gì tủi thân.

- “Được, lần sau không muộn nữa!”. Như Sênh mỉm cười, giọng nói đầy quan tâm, “Có ngoan ngoãn ăn cơm không?”.

Khinh Văn nhìn hộp mì để trên bàn nói dối không hề ngưng ngừng: “Ăn chứ, nhưng nếu anh mà không về em sẽ tuyệt thực để phản đối đấy!”.

Như Sênh bật cười: “Anh vừa đến Mỹ mà!”.

- “Em không thích cái giọng đó của anh, dường như muốn ở đó thật lâu ấy. Nước Mỹ thật sự tốt thế sao? Sau này có thời gian em cũng muốn qua đó một lần!”.

- “Được thôi!”. Như Sênh tựa ra phía sau, khoảng cách xa hơn một chút, không nhìn rõ sắc mặt của anh, chỉ thấy giọng anh vang lên sau vài phút.

- “Nói có vẻ gương ép nhỉ?”, cô nói: “Nếu như em nói ngày mai sẽ mua vé đi Mỹ liệu có được không?”.

- “Được chứ!”. Như Sênh vẫn cười rất tao nhã, “Nhưng Khinh Văn của anh không phải là người bướng bỉnh như thế!”.

Cái gì mà người không bướng bỉnh, cô vẫn luôn rất bướng bỉnh, lẽ nào anh không biết hay sao? Thôi bỏ đi, nghe câu “Tống Khinh Văn của anh”, cô tạm bỏ qua cho anh.

- “Như Sênh, hứa với em, nếu như anh có thể về sớm hơn một chút thì hãy về sớm được không? Căn hộ của anh quá rộng, một mình em ở đây rất cô đơn!”.

- “Được!”, câu trả lời vẫn rất đơn giản như trước, nhưng không biết tại sao có cảm giác giọng điệu của anh rất thận trọng.

Hai tiếng trò chuyện trôi qua mau chóng, cũ thể nói những chuyện gì Khinh Văn cũng không rõ, chỉ muốn trực tiếp được nhìn thấy anh, nghe giọng nói đầy cuốn hút của anh. Đến khi đầu bên kia vang lên một giọng con gái: “Như Sênh, mau đến ăn tối!”.

Tiếp đó tiếng Như Sênh trả lời: “Đến đây!”.

- “Ai gọi anh đấy?”. Cô hỏi anh với vẻ lơ đãng.

- “Cô bạn gái của bạn học trước đây ở Mỹ”. Anh trả lời rất tự nhiên kèm theo một nụ cười, tiếp đó hứa lần sau sẽ không lên mạng muộn nữa rồi mới rời máy tính.

- Bạn gái của bạn học? Nhưng tại sao lại là giọng của Mạt Lạc... Hơn nữa bạn gái của bạn học mà lại gọi anh là Như Sênh thân thiết như thế?

Khinh Văn thấy mình thật giống một người vợ ghen tuông bị bỏ rơi, luôn nghi ngờ liệu chồng mình ở bên ngoài có gặp gỡ những người đàn bà khác không? Cô biết người quá nhạy cảm sẽ không được hạnh phúc, trong tình yêu, yêu mà cứ nghi ngờ sẽ không có kết cục hạnh phúc.

Những ngày không có Như Sênh ở bên, cô dường như trở về ngày trước, hàng sáng tỉnh dậy đi làm, tan sở, ăn cơm tối. Cũng may ngày nào cũng nhận được điện thoại xuyên quốc gia của Như Sênh, thực ra cũng chẳng có nhiều chuyện để nói, chẳng qua đôi bên đều muốn được nghe thấy giọng nói của người mình yêu, cho dù chỉ là hơi thở đều biến thành những âm thanh sinh động nhất của thế giới.

Cho đến một ngày Khinh Văn đợi tận đến nửa đêm mà Như Sênh vẫn chưa gọi điện về, trong lòng thấp thỏm, khi cô chủ động gọi điện qua, chuông đổ rất lâu và người nhắc máy là một cô gái.

Cô không nói lời nào đã ngắt máy ngay, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng bấm phím ngắt điện thoại ngay lập tức. Nhưng chỉ qua vài tích tắc tiếng chuông lại réo rất vang lên, trên màn hình hiển thị hai chữ “Như Sênh”, nhìn điện thoại một hồi, giờ phút này cô không muốn nhắc máy một chút nào, cô cầm điện thoại đặt lên thành giường, nghiêng mình trần trần nhìn vào, nghe tiếng chuông điện thoại, một giọng nữ đang hát:

Em yêu anh hơn bản thân mình

Cho dù chỉ gặp gỡ ngắn ngủi

Nhưng em sẽ cố lấy dũng khí

Để không dễ dàng nói tiếng chia tay

Trong thế giới của em

Anh mãi là duy nhất.

Tối hôm đó, cô không biết tại sao mình không thể ngủ được. Hôm sau tỉnh dậy, có cảm giác mũi bị nghẹt, râm râm đau đầu, có lẽ do buổi tối bị nhiễm lạnh.

Lúc đến công ty làm việc, cả buổi sáng tâm trí cô đều mơ mơ hồ hồ, buổi trưa khi đi ăn cùng Như Tiêu, Như Tiêu hỏi cô đầy quan tâm: “Chị dâu, chị không sao chứ? Sắc mặt có vẻ không được tốt lắm!”.

Khinh Văn lắc đầu, chẳng có sức đâu để bưng bát cơm lên.

- “Chị và anh cãi nhau à?”, cô ấy tiếp tục hỏi, “Hôm nay mới sáng sớm anh đã gọi điện về cho em, nói rằng em nên chú ý đến chị nhiều hơn nữa!”.

Khinh Văn nhìn cô rồi hỏi: “Em có biết lần này Như Sênh đi Mỹ làm gì không?”.

- “Dự hội thảo về y học mà!”. Như Tiêu nhìn cô nghi ngờ, “Anh không nói với chị à?”.

- “Có nói!”. Khinh Văn trả lời, muốn nói gì nữa nhưng không thể thốt ra thành lời.

Dường như Như Tiêu nhớ ra điều gì đó, cô nói: “Hình như chị Mạt Lạc cũng đi cùng, chị dâu... chị đang nghi ngờ điều gì đúng không?”. Giữa những người phụ nữ thường có sự đồng cảm và thấu hiểu lẫn nhau, cô vội vàng giải thích: “Dù thế nào đi nữa chị cũng không nên hiểu nhầm giữa anh em và chị Mạt Lạc có vấn đề gì đó. Anh trai em không phải là loại người như vậy!”.

- “Chị biết chứ!”, miệng nhếch lên mang theo nụ cười gượng gạo, “Chị dâu có gì, em cứ ăn từ từ nhé, buổi chiều chị còn phải tham gia khóa bồi dưỡng ở công ty cùng chị Lý, chị về trước chuẩn bị đây!”.

Nói xong lập tức đứng dậy, đầu choáng váng, mắt hoa lên, cũng may Như Tiêu kịp thời đỡ được cô, trong mắt Như Tiêu tràn đầy sự bối rối, cô hỏi: “Chị thật sự không sao đấy chứ?”.

- “Thật mà, chỉ là cảm nhẹ thôi!”. Khinh Văn vỗ vỗ vào tay cô, dường như an ủi nói, “Chị về uống hai viên thuốc là hết ngay ấy mà!”.

Vừa về đến bàn làm việc, tổng biên tập Lý đã đi tới: “Khinh Văn, gọi điện cho em sao lại tắt máy? Không có chuyện gì chứ?”.

- “A?”. Khinh Văn liếc nhìn điện thoại, “Tối hôm qua quên không sạc pin!”.

Tổng biên tập gật đầu: “Em chuẩn bị nhanh đi nhé, chúng ta chuẩn bị đi ngay bây giờ đây!”.

- “Vâng!”.

Cô gật đầu, cầm điện thoại lên nhìn một lúc vẫn chưa mở máy.

Cứ một thời gian, công ty lại tổ chức một lần bồi dưỡng biên tập, khi mới đến Khinh Văn đã tham gia một lần, phần lớn thời gian cô đều ngủ gà ngủ gật như thời còn ở đại học. Chiều hôm nay vẫn nhàm chán như mọi khi, đầu cô vốn đã hơi choáng váng, nên bây giờ đã gục hẳn lên bàn đánh một giấc.

Trong mơ vẫn văng vẳng lời giảng của thầy giáo từ micro truyền tới, thỉnh thoảng còn có cả tiếng cười của các đồng nghiệp khiến cô dường như đang quay về quãng thời gian đi học. Tự mình bám theo Như Sênh đến nghe giảng ở khoa Y của bọn họ, giảng về cấu tạo bên ngoài đến các bộ phận bên trong của cơ thể người, giọng của thầy giáo giống như một ca khúc dẫn dụ cơn buồn ngủ, càng nghe cô càng muốn ngủ hơn.

Cả một tuần sau, Khinh Văn vẫn không liên lạc với Như Sênh, Như Sênh gọi điện về cho cô cũng chẳng được, không những di động không có người bắt máy, đến điện thoại cố định cũng luôn trong trạng thái trả lời tự động. Như Sênh tự biết rằng cô cố ý không nhận điện thoại của mình, có lẽ vì việc tối ngày hôm đó mà giận anh chẳng?

Ngày thứ bảy, sau khi dọn dẹp xong nhà cửa, Khinh Văn bé chú mèo nhỏ ngồi xem ti vi trong phòng ngủ. Vì gần đến trưa nên ti vi phát toàn tin tức, cô dùng điều khiển từ xa chuyển mấy kênh liên nhưng đều cảm thấy vô vị, bụng có vẻ hơi đói, cô đứng dậy vào trong lấy một gói mì ra để úp.

Đột nhiên âm thanh từ ti vi phát ra khiến động tác của cô chậm lại, đặt gói mì xuống, Khinh Văn chạy vội đến trước ti vi, vặn to âm lượng, “Phía đông Los Angeles xuất hiện động đất 7.2 độ richter, mức độ thương vong tạm thời chưa có tin tức rõ ràng, khu vực kiến trúc cổ đại Los Angeles đã hoàn toàn sụp đổ, lính cứu hỏa đã nhanh chóng hành động...”.

Khinh Văn đứng ngẩn người trước ti vi, tiếp đó cô chạy như điên đến trước điện thoại, cầm điện thoại và bấm dãy số thân thương nhất trong lòng mình.

Khinh Văn chưa bao giờ có tâm trạng rối bời, lòng như có lửa đốt khi đợi một người nhận điện thoại như giờ khắc này, trong lòng có tiếng nói không ngừng vang lên, nhanh lên nào, nhanh nhận máy, Như Sênh, anh nhất định không được có chuyện gì đấy.

“Tút - TUT - TUT” không ai nhận máy!

Tiếp theo, sau mấy hồi chuông đổ, chỉ nghe một tiếng “tút”, điện thoại đã ngắt.

Khi cô gọi lại lần nữa, điện thoại đã trong trạng thái tắt máy.

Khinh Văn ngẩn ngơ, run rẩy nhìn, đầu óc trở nên trống rỗng, không biết rằng bản thân mình nên làm gì tiếp theo.

Tận đến khi tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, cô dường như theo bản năng đến nhận điện thoại, nhưng không lên tiếng.

- “Khinh Văn?”, giọng nói thân quen khiến trái tim đang tuyệt vọng của cô trở nên vui vẻ hơn bao giờ hết, là anh ấy, đúng rồi, chính là anh. Như Sênh, anh ấy vẫn còn sống. Bàn tay cầm ống nghe của Khinh Văn run run, tảng đá đè nặng trong tim đã rơi tuột, cô quỳ trên mặt đất, lặng lẽ đợi bên kia lên tiếng, yên lặng đến vô cùng, có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim mình vẫn còn chưa bình tĩnh trở lại.

- “Khinh Văn... sao vậy em?”, giọng Như Sênh lộ vẻ mơ màng.

- “Los Angeles bị động đất!”, Khinh Văn cố gắng không chế giọng nói run rẩy vì sợ hãi, lo lắng và căng thẳng của mình.

Cô dường như nghe thấy cả tiếng cười nhẹ ở đầu dây bên kia, “Anh ở đây không sao!”, dừng lại một lúc, anh nói tiếp, “Trận động đất này đến thật đúng lúc, nếu như không có nó thì em định khi nào mới hết giận?”.

Bên này, Khinh Văn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tinh nghịch của anh lúc này.

Khuôn mặt cô lại bắt đầu ửng hồng, vội vàng phủ định: “Ai nói em giận?”.

- “Không có à? Thế tại sao không nhận điện thoại của anh?”.

- “Hứ!”

Như Sênh bật cười, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể cười vui vẻ như thế này.

Dường như trái tim hai người có thần giao cách cảm, Khinh Văn khẽ hét lên: “ Không được cười!”

- “ ... ”

- “ Bây giờ anh đang làm gì?”, cô thử chuyển đề tài.

- “ Đang ngủ!”.

- “ Máy giờ rồi?”.

- “Hai giờ sáng!”.

- “Oa...”, bấy giờ Khinh Văn mới ý thức về chuyện lệch múi giờ, “VẬY anh ngủ tiếp đi nhé!”.

- “Ừ!”.

- “Thế...bye bye...!”, cô đang định gác máy thì đầu bên kia vang lên tiếng gọi nhỏ: “Khinh Văn?”.

- “Vâng?”.

- “Xin nghỉ ba ngày đi!”.

- “Tại sao?”.

- “Chẳng phải em vẫn luôn muốn đến Mỹ hay sao?”.

Khinh Văn ngẩn ngơ.

Đầu điện thoại bên Mỹ, trong phòng ngủ, Như Sênh đang đứng trước cửa sổ, ngắm trăng nơi đất khách, ánh mắt dịu dàng, “ Áng mây dịu dàng ứa lệ đỏ, trăng khuya mông lung tựa màn đêm... Bà xã, anh rất nhớ em!”.

24. Chương 24

Chương 24: Trái lòng nơi đất khách

Khinh Văn ngồi trong phòng đợi ở sân bay, quan sát dòng người qua lại đón đưa người thân và bạn bè bất giác nghĩ đến khi Như Sênh đi Mỹ, nếu như mình đến tiễn, chắc hẳn sẽ bịn rịn không nỡ chia tay giống như bọn họ.

Trong đoàn người có một số người ôm một bó hoa hồng đỏ thắm thu hút sự chú ý của mọi người. Trước đây cô luôn cảm thấy những người con trai như vậy có chút gì đó ngô ngố, nhưng nay nhìn thấy hình ảnh đó, cô nghĩ người đó rất yêu nữa còn lại của mình nên mới lãng mạn như vậy, chẳng mấy may chú ý đến ánh mắt dò xét của những người xung quanh.

Cô đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại hôm đó, nếu như không phải yêu thực sự thì một chàng trai hay xấu hổ như Như Sênh sao lại có thể nói ra những lời làm say đắm lòng người đến như vậy, cô vẫn còn nhớ sau khi gác điện thoại, cô nhắm mắt lại và ngồi bệt trên mặt đất, trên mặt hiện rõ sự thanh thản, hạnh phúc.

Giữa nghi ngờ và tin tưởng, cô vẫn sẽ chọn điều thứ hai.

Không thể rời xa anh, vậy thì hãy tin tưởng anh, nếu như xác định chỉ có thể yêu anh, thì cô cũng cam tâm tình nguyện, sau tất cả đó chính là niềm hạnh phúc mà cô mong đợi.

Khi ngồi trên máy bay, cô đột nhiên nhớ tới năm năm trước, tâm trạng của hai người - cô và Tô Nghị cùng đứng trên tầng thượng của ký túc xá khi nhìn thấy chiếc máy bay màu trắng như chim đại bàng bay qua trên bầu trời.

Đến nay, cuối cùng cô cũng ngồi trên chú đại bàng trắng này, giờ đây không biết liệu có hai thiếu nữ nào đứng trên tầng thượng ký túc xá để nhìn không? Nhìn chú đại bàng đó vẽ lên một vệt song trắng toát trên nền trời mênh mông.

...

Khi Như Sênh từ bệnh viện trở về đã gần mười giờ đêm, trên bàn vẫn còn nửa chiếc pizza, là đồ ban ngày ăn không hết còn thừa lại, đèn trong phòng ngủ đã tắt, tối o mom, chỉ có ánh đèn đường le lói rọi qua cửa sổ vào phòng và đốm lửa lập lòe trên tay anh.

Mấy ngày nay thật là mệt, hôm nay cuối cùng cũng được nghỉ ngơi thoải mái một bữa, anh ngồi bên ban công, bên cạnh đặt một chai rượu và một ly vang đỏ, anh nhắm nháp một ngụm, trong vị đắng có chút giòn ngọt.

Loại vang đỏ này gần đây anh mới thích, mỗi lần uống lại nhớ đến cô của đêm hôm đó, ấm áp tràn vào cuống họng, nóng nóng trong dạ dày, phong cách chậm rãi và lịch lãm, dường như muốn toàn thân đều rực cháy

Mỗi khi uống đến nửa chừng anh đều buồn ngủ. Hôm nay không được uống quá nhiều, máy bay của Khinh Văn cất cánh lúc mười hai giờ, có lẽ khoảng mười đến mười một giờ ngày mai sẽ đến nơi. Trong điện thoại cô đã nhắc anh rất nhiều lần không được đến muộn, nhớ đến giọng nói của cô, làn môi của Như Sênh lại cong lên, không ngờ cô vẫn còn trẻ con như vậy, hơn nữa cứ giận lên là lại không thêm để ý đến người ta nữa.

...

Máy bay hạ cánh, Khinh Văn chẳng còn tâm trí đâu để thưởng thức mặt trời nơi đất khách, trái tim đang đập loạn nhịp, giống như quay về thời đại học, khi cô từ nhà trở lại trường đại học H với tâm trạng mong nhanh chóng được gặp anh.

Đi đến cửa ra, từ rất xa đã nhìn thấy dáng anh cao cao nổi bật, bao giờ cũng vậy, chỉ cần thoáng nhìn là cô có thể nhận ra anh giữa biển người, cho dù chỉ là một người xa lạ, cô cũng vẫn luôn như vậy, bởi cô biết, người như anh không chỉ thu hút ánh mắt riêng mình cô.

Thế là từ chỗ đứng, cô thắm bước tới, hình như anh vẫn chưa nhìn thấy cô, đôi con ngươi đảo qua lại. Vượt qua chướng ngại vật từ sau vòng lại, nấp sau lưng anh, đưa tay giả làm súng ẩn vào lưng, cô hạ giọng: “Đứng yên!”.

“A!”, Anh kêu lên kinh ngạc cười rạng rỡ, âm thanh đặc biệt sống động, nghe tựa như đang hát.

Khi anh quay người lại, Khinh Văn dang rộng vòng tay, lao về phía trước. Như Sênh lùi về phía sau vài bước, vội vàng ôm chặt lấy cô.

“Như Sênh, em cũng rất nhớ anh!”.

Hai người quay về đến nơi Như Sênh ở chỉ mất khoảng mười phút, lúc này Khinh Văn mới biết chỗ anh ở là một căn hộ chung cư, vừa bước vào trong đã bắt gặp một gian bếp kiêm phòng ăn rất lớn, đi vào phía trong còn có ba phòng nhỏ màu trắng mang đậm phong cách châu Âu.

Khinh Văn cùng Như Sênh đi vào phòng trong cùng, tiện đường liếc qua hai phòng ngoài, đồ đạc đều quảng lung tung, chỉ cần nhìn một cái là biết ngay đây là phòng của đàn ông.

Đường như đọc được sự nghi ngờ trong mắt cô, Như Sênh giải thích: “Đây là căn hộ anh đã từng thuê trước đây khi còn học ở Mỹ, sau khi về nước thỉnh thoảng cũng có qua Mỹ, cho nên vẫn giữ lại thuê!”. Anh vừa nói vừa xếp hành lý của Khinh Văn vào góc phòng.

Khinh Văn nhìn thấy laptop của anh để trên bàn, khi lên mạng gặp cô, anh đều ngồi ở vị trí này chẳng?

– “Hai phòng bên đều là người khác ở à?”.

– “Ừ, bạn cùng học trước đây ở Mỹ, họ ở lại Mỹ làm việc và không chuyển đi đâu nữa!”.

Nói như vậy cô bạn gái của bạn học mà Như Sênh nói hôm trước là thật...

Khinh Văn không khỏi tự khinh bỉ bản thân.

Bỗng bị “ăn” một cái cốc vào trán, cô định thần lại ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt đầy nghi ngờ của Như Sênh, anh hỏi: “Thế nào rồi? Ngồi máy bay đến nỗi ngất ngơ ra hả?”.

– “Làm gì có!”, giọng nói của cô buồn buồn, đột nhiên cảm thấy mấy ngày qua mình thực sự đã làm một số chuyện hơi quá đáng.

– “Khinh Văn...”. Như Sênh nhìn cô, muốn nói nhưng lại thôi.

– “Xin lỗi!”, cô chủ động nhận sai, “Em không nên nghi ngờ anh!”.

Như Sênh nhú mày: “Nói gì vậy?”.

– “Lần trước khi em nghe thấy tiếng người con gái khác gọi anh, anh nói rằng bạn gái của bạn học, em cho rằng...cho rằng...”.

– “Cho rằng anh đã lừa dối em?”.

– “Vâng!”. Cô liếc nhìn anh, thẳng thắn thừa nhận.

Trong lòng cô đang nghĩ gì Như Sênh sao lại không biết, trước mặt anh cô luôn bộc lộ tất cả, giống như thời đại học, cô luôn nói rằng tin tưởng anh, nhưng thực ra nơi đáy lòng vẫn tồn tại sự nghi ngờ. Hơn nữa cuối cùng vẫn là anh làm tổn thương cô, muốn lấy lại lòng tin nơi cô ngay lập tức có lẽ là hơi khó.

Nhưng anh không vội, cả một tuần cô không nhận điện thoại, anh vẫn làm việc mà mình đã từng hứa, mỗi ngày đều gọi điện cho cô, còn nhận hay không nhận thì đó chỉ là vấn đề thời gian, anh muốn để cô biết rằng những điều anh đã hứa có lẽ chưa sẽ làm thật hoàn hảo, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức để làm điều đó.

Thấy anh mãi không nói gì, Khinh Văn thở dài một hơi, gục đầu lên vai anh để che đậy sự bối rối của chính mình: “Xin lỗi mà, bởi vì em quá quan tâm đến anh, em thực sự rất yêu, rất yêu anh!”.

Khoảnh khắc này, trái tim như mềm yếu hơn bao giờ hết, Như Sênh hít một hơi thật dài rồi ôm cô vào lòng: “Đồ ngốc ạ, anh biết chứ!”.

Anh biết...

Anh mới không biết đó!

“Em ghen, em nghi ngờ anh, em không tin tưởng anh...”, giọng nói cô nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chăm chú nhìn cô và nói: “Anh biết trước đây anh đã làm tổn thương em quá nhiều, chúng ta có thể dần dần nuôi dưỡng niềm tin, chỉ cần em nhớ rằng anh cũng yêu em!”. Đúng vậy, rất rất yêu, tình yêu của anh dành cho em không hề kém em chút nào.

Chỉ có điều có một số người biết khéo léo trong việc thể hiện còn một số người lại giữ lại tận sâu thẳm cõi lòng, và anh thuộc tuýp người thứ hai đó.

Như Sênh, anh thuộc tuýp người thứ hai sao? Khinh Văn lẳng lặng nghĩ, nhất thời trong lòng chua xót, ngọt ngào đan xen.

Giữa những người yêu nhau, câu nói hay nhất trên thế giới này chẳng phải là ba từ “Anh yêu em” đó sao? Cho dù trước đây cảm thấy những từ đó thật tầm thường, không biết câu đó đã được bao nhiêu người từng nói, nhưng đối với những người đang yêu như họ, ba từ đó còn hơn ngàn từ vạn ngữ.

-“Như Sênh, anh thật tốt”. Khinh Văn nhỏ nhẹ nói, nhắm mắt lại, dáng vẻ mệt mỏi.

Hai người ôm nhau một hồi, Như Sênh hỏi: “Đói không em? Có muốn ăn gì không?”.

-“Vẫn chưa đói, em muốn tắm!”.

-“Ừ!”, Anh hôn nhẹ lên trán cô, quay đi xả nước.

Khinh Văn lấy quần áo của mình từ va li hành lý rồi chạy đến nhà tắm. Nhà tắm là một phòng đơn nằm riêng biệt trong phòng của Như Sênh. Dưới ánh đèn rực rỡ, có thể nhìn thấy chiếc áo ngủ của Như Sênh ở đó, trong nháy mắt, cô cảm thấy mình vừa bước vào một giấc mộng hư hư thực thực. Rõ ràng ngày hôm qua vẫn còn đang sống trong nỗi nhớ nhung khôn cùng, hôm nay người đó đã đứng ngay trước mặt mình.

Như Sênh xả nước, quay lại thấy cô đang đứng ngẩn ngơ trước cửa phòng.

-“Lại đang nghĩ gì vậy?”, anh bước đến huơ huơ tay trước mặt cô, “Ngốc nghếch thật!”.

-“Có gì đâu!”, cô chớp chớp mắt, định thần trở lại, “Đó là do em cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, ngồi trên máy bay mười hai tiếng đồng hồ có thể đưa em từ đầu bên kia đến đầu bên này trái đất, và bây giờ em đang ở trước mặt anh!”.

Như Sênh không tìm được kẽ vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán về phía sau tai cô, gò má cô hơi lạnh lạnh.

Anh mỉm cười: “Đi tắm đi, anh đi nấu bữa trưa!”.

-“Vâng!”, cô gật đầu, mắt dõi theo bóng anh đang rời đi.

Nếu nói Như Sênh của năm năm trước và năm năm sau có gì thay đổi đặc biệt, đó chính là Như Sênh của năm năm sau đã quen mỉm cười hơn xưa. Và cô biết rằng đó là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng anh.

Khi Như Sênh vào phòng, anh liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã 12h30 phút, anh lấy đồ ăn đã mua sẵn để trong tủ lạnh hôm trước, anh sống ở Mỹ bốn năm mà vẫn không thể quen với đồ ăn ở đây, e rằng cô nàng ở trong nhà tắm kia lại càng không quen ăn.

Anh cầm ra ba củ khoai tây, thành thạo cắt từng sợi nhỏ, đây chính là một trong những món mà cô thích ăn nhất, mỗi khi ăn đều thích gấp thật nhiều, còn nói rằng ăn như vậy mới có cảm giác đã, khi ở nhà cả một đĩa khoai tây đây cô cũng giải quyết hết. Còn nhớ lúc mới quen, anh hạn chế thói quen ăn vặt của cô, cô vừa không dám chống đối, nhưng miệng lại vẫn tham lam, biến khoai tây sợi thành món ăn vặt.

Nhớ lại những lúc tính khí của cô giống hệt như trẻ con, khéo miệng anh lại bắt giác mỉm cười.

Khi Khinh Văn tắm xong đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, cô chạy vào nhà bếp, thò đầu vào thám thính, “Khoai tây sợi!”, cô reo lên, trên chiếc bàn ăn trong suốt ở trong bếp đặt ba đĩa thức ăn đầy, cô chỉ nhìn cái là nhận ra ngay đĩa khoai tây sợi chiên vàng xuộm trong đó.

-“Mang thức ăn ra trước, đợi canh một chút là có thể ăn cơm!”. Như Sênh vừa nấu cơm vừa nói với cô.

-“Vâng!”, có đồ ăn rồi, cô đương nhiên rất vui vẻ, chạy qua chạy lại bưng thức ăn, khi bưng đến đĩa khoai tây vẫn không quên nhón trộm một miếng ném thử, sau đó cười híp mí mà tán thưởng đầu bếp: “Thật ngon quá!”.

Khi hai người vừa ngồi vào bàn ăn, đột nhiên cửa lớn bật mở, một giọng nói khá lớn từ ngoài vọng vào: “A, thơm quá, hôm nay là ngày gì vậy, đầu bếp Phạm cuối cùng cũng xuất chiêu!”.

Khinh Văn liếc thấy một anh chàng cao gầy tiến vào, nước ra đậm, đôi mắt xanh biếc nhưng miệng lại rất mỏng, xem ra không phải là người nước ngoài thuần chủng. Trước đây cô đã từng nghe Như Sênh nhắc tới, đó là anh chàng con lai mang hai dòng máu Trung - Mỹ sống chung chỗ trọ, anh là con của một người đẹp nước ngoài và một lưu học sinh người nước ngoài trong trường.

-“Cố Tân, bạn học của anh ở nước Mỹ!”. Như Sênh giới thiệu, “Đây là bạn gái mình, Tống Khinh Văn!”.

-“Là vợ chứ!”. Cố Tân cười cười nói, lịch sự đưa tay ra, “Xin chào, vốn nghe danh đã lâu, luôn muốn biết cô gái có thể khiến anh Phạm của chúng tôi nhớ nhưng không yên là người như thế nào? Hôm nay được gặp, quả nhiên không làm tôi thất vọng!”.

-“Em đã làm cho anh ấy nhớ nhưng không yên? Có đúng không vậy?”. Khinh Văn đưa tay ra bắt tay anh ta, “Trước đây Như Sênh nổi tiếng là người lạnh lùng ở trường bọn em, em đâu dám quá tự tin vào mình!”.

-“Trước đây mỗi lần có người đẹp theo đuổi Như Sênh, anh ta đều dùng cách đó để đối phó với họ, giống như một kiểu ngấm ngấm cảnh báo, sau này những cô gái đáng thương đó đều tự động rút lui, cách đó quả thật là không được hay lắm. Mọi người đều đặt cho anh ta biệt hiệu là “Extreme cold” ! Đối mặt với sự theo đuổi của những người khác đến một câu từ chối hằn ta cũng tiếc chẳng mở miệng nói, quá cold!”.

“Extreme cold” chẳng phải là “Lạnh lùng cùng cực” sao?

Một nick name đầy ý nghĩa và cũng rất phù hợp với anh. Khinh Văn nghiêng đầu nhìn Như Sênh với khuôn mặt đầy thích thú.

Như Sênh không hề ngại ngùng, nhẹ nhàng nói với cô: “khi ăn cơm liệu có cần nói nhiều như thế không?”.

Trên khuôn mặt Cố Tân phảng phất nụ cười: “Lại là ”Lời dạy dỗ của họ Phạm“”.

-“...”.

Sau đó Khinh Văn hỏi sao lại là ” Lời dạy dỗ của họ Phạm“, Cố Tân nói đó là ý tưởng độc đáo của một người bạn cùng phòng khác, anh ta tập hợp những câu mà Như Sênh thường hay nói lại, Như Sênh vốn rất ít nói, nếu như có những câu nói lặp đi lặp lại nhiều lần đều được tập hợp trong ”Lời dạy dỗ của họ Phạm“, Khinh Văn cảm thấy rất thú vị.

Điều mà Khinh Văn cảm thấy thú vị hơn cả là những người xung quanh Như Sênh. Quen biết anh đã lâu như vậy, tiếp xúc với những người bạn của anh, họ đều là tuýp người nhiệt tình và phóng khoáng, duy chỉ có mình anh vẫn lạnh lùng, nhiều người nhiệt tình như lửa bùng bùng vây quanh như vậy vẫn không thể khiến anh tan chảy.

Sau khi đã thân thiết với Cố Tân, có lần nói chuyện đến vấn đề này, Cố Tân với đôi mắt xanh biếc đầy ẩn ý nói, “Khối băng ấy chẳng phải là đã sớm tan chảy rồi đấy thôi? Chính là khi anh ta gặp phải ánh mặt trời quá chói chang là em! ”.

Ăn cơm xong, Như Sênh bảo cô vào phòng ngủ trước, còn mình thu dọn xong sẽ đi tắm. Cố Tân vốn đến nhà trọ để lấy ít đồ đạc, tiện thể ăn bữa trưa quê nhà, sau đó lại đi luôn.

Khinh Văn ngồi trên chiếc giường mềm mại, ôm chăn, mũi vẫn ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của nước xả vải, có lẽ vừa mới được thay.

Cô liếc nhìn thứ đồ vật màu trắng bạc để ở đầu giường, đó là điện thoại của Như Sênh, cầm trên tay nghịch ngợm, vừa mở máy ra cô chợt lặng người. Nếu như một chàng trai có tính cách lạnh lùng lại chủ động dùng ảnh cô làm màn hình nền điện thoại thì như thế nào nhỉ? Hôm nữa đây lại là bức ảnh chụp trộm cô đang ngủ vào một buổi sáng nào đó.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Khinh Văn động đến điện thoại của Như Sênh. Trước đây vào thời đại học, điện thoại đối với Như Sênh có thể xem là một thứ xa xỉ phẩm, về sau khi hai người đã hẹn hò với nhau, cô cũng không có ý xem điện thoại của anh, cô từng đọc qua rất nhiều tiểu thuyết, nhân vật nữ không tin nhân vật nam, nên rất thích kiểm tra những cuộc gọi trong điện thoại của người con trai, hoặc là đọc tất cả những tin nhắn có trong máy, điều này làm cho chàng trai cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô bật chế độ chụp ảnh, để máy trước mặt mình, chụp một kiểu với nụ cười thật đáng yêu, lưu lại để làm màn hình, sau đó nhẹ nhàng để điện thoại lại vị trí cũ, một cảm giác hạnh phúc dần dâng lên.

Khi Như Sênh từ phòng tắm đi ra thấy cô đang ngồi ngây ngô cười nhìn anh, nói: “Như Sênh, em vừa xem trộm điện thoại của anh!”.

-“...”. Đây là chuyện rất đáng khoe khoang sao?

-“Em không biết anh thích em đến thế, lại còn chụp trộm ảnh em làm hình nền!”, cô cười nói, “Nhưng em vừa giúp anh đổi một kiểu ảnh còn đẹp hơn nhiều!”. Cô kéo anh ngồi xuống bên cạnh mình, gục đầu lên đùi anh, ngọt ngào nói, “Như Sênh, thật ra anh cũng rất thích em có đúng không? Chỉ có điều anh không khéo léo trong cách thể hiện, làm em tưởng rằng anh không thích em đến như vậy. Anh cũng biết con người tham lam đến như thế nào rồi đấy, trước đây khi còn học đại học em nghĩ chỉ cần mình có thể làm bạn gái của anh là tốt lắm rồi, nhưng khi đã thực sự là bạn gái của anh em lại mong anh nói với em rằng anh thích em, và rồi khi anh đã nói như vậy, em lại muốn nhiều hơn nữa. Con gái - ai cũng thích lãng mạn cả!”.

-“Nói gì mà nhiều thế!”. Như Sênh cúi đầu, mũi chạm vào mái tóc cô, “Em không buồn ngủ à?”.

-“Anh đúng là chẳng lãng mạn chút nào!”. Khinh Văn ngẩng đầu véo vào mũi anh, “Em không buồn ngủ!”.

Như Sênh không kìm được, giữ chặt hai bàn tay cô, thật ấm áp.

-“Thật sự không buồn ngủ...”, cô chưa nói xong, đôi môi cô đã bị ép xuống. Một nụ hôn triền miên, còn lãng mạn hơn bất kỳ đóa hoa tươi nào.

Nụ hôn kết thúc, hơi thở Khinh Văn trở nên ngắt quãng, hổn hển, mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt mơ màng, cơ thể nóng bừng, Như Sênh kéo lấy một góc chăn rúc vào trong: “Ngủ nhé, anh cũng thấy buồn ngủ!”.

Khinh Văn lúc bấy giờ mới để ý vùng da quanh mắt anh đã thâm thành quầng, cô xót xa hỏi: “Anh mệt lắm phải không?”.

-“Ừ!”, anh nhẹ nhàng đáp, mắt đã nhắm lại, cánh tay dài đặt ngang để cô gối đầu, quay mặt lại đối diện với cô.

Đôi mắt của Khinh Văn long lanh như ngọc, cô bật cười hì hì, đột nhiên ghé sát tai anh nói nhỏ: “Liệu có phải vì hôm nay em đến nên đêm qua anh vui đến nỗi cả đêm không ngủ được?”.

Như Sênh vẫn nhắm mắt như cũ, nhưng bàn tay còn lại che lên mắt cô rất chuẩn xác, “Ngủ nào!”.

Khinh Văn đẩy bàn tay của anh ra, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay to lớn của anh, hơi ấm từ lòng bàn tay thấm vào tận đáy lòng, cô mở mắt thật to, cố gắng nhờ chút ánh mặt trời soi qua rèm cửa để ngắm anh thật kỹ.

-“Lông mi của anh thật đẹp!”, nghĩ trong lòng nhưng bất giác lại bật ra thành lời, khi ý thức rằng mình đã nói ra thì không còn kịp nữa, tuy âm thanh rất nhỏ nhưng đã bị Như Sênh nghe thấy.

-“Đồ ngốc ạ!”, đổi lại là câu nói này của anh.

Khinh Văn cười khì khì và rúc vào lòng anh, ôm lấy chiếc eo gầy gò của anh, ngáp một cái rồi cuối cùng cũng thấy buồn ngủ.

25. Chương 25 - End

Chương 25: Chúng ta kết hôn nhé!

Vì đường xa, cũng vì chênh lệch múi giờ, khi Khinh Văn tỉnh dậy đã là buổi sáng của ngày hôm sau, nhìn căn phòng xa lạ, có cảm giác hơi bơ vơ, quay đầu nhìn sang bên cạnh, hơi ấm của người nằm bên cạnh đã tan đi, có lẽ Như Sênh đã dậy từ lâu.

Không ở trong phòng ngủ, hay đang ở trong phòng khác? Cô lười biếng trở mình, bắt gặp tờ giấy nhấc để trên đầu giường, nét chữ cứng cáp rất thân thuộc, Khinh Văn cầm trên tay đọc, sau đó cẩn thận gấp vào, cất trong túi áo ngủ.

Không biết vì sao cảm thấy hơi hụt hẫng, hoặc có lẽ vì thiếu ngủ, đầu vẫn hơi choáng váng, vẫn muốn ngủ tiếp, nghĩ vậy nên cô lại rúc đầu vào gối, chăn, tiếp tục ngủ nướng.

Mảnh giấy viết, trên bàn có đồ ăn sáng, nếu như bị nguội thì cho vào lò vi sóng hâm lại. Anh ra ngoài có chút việc.

Cô cầm lên đọc một lần nữa, trên môi thoáng hiện một nụ cười, giống như thiếu nữ nhận được thư tình khi lần đầu yêu.

Không ngủ được, cô cứ mặc áo ngủ đến va li hành ký ôm máy tính xách tay vào giường để lên mạng, mạng ở nước ngoài hoàn toàn bằng tiếng Anh, xem ra rất vất vả, cô lướt mạng một lúc mắt đã không chịu được, còn nhớ lúc thi tiếng Anh cấp sáu đủ điểm đỗ, mấy năm gần đây cũng chẳng dùng đến tiếng Anh nên giờ đã quên mất một nửa.

Chán ngắt, cô quăng máy sang một bên, lại rúc đầu vào chăn, nhắm nghiền mắt.

Không biết bao lâu sau, cô mơ màng nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ, sau đó là tiếng mở cửa, tiếng bước chân, càng lúc càng gần, đi đến cửa phòng, dừng lại, rất nhẹ nhàng đưa tay đẩy cửa, cửa bật mở, mang theo chút gió mùa hạ nhẹ nhẹ.

Khinh Văn trốn trong chăn giả vờ đang ngủ, nghe thấy tiếng bước chân tiến thẳng đến và dừng bên giường, cúi xuống bên cạnh thành giường, sau đó là hơi thở ấm áp phả tới khiến cô cảm thấy buồn buồn, hơi thở dần dần lan tỏa trên tóc cô, bên tai cô.

Khinh Văn khẽ động dậy, thò mặt ra khỏi chăn, mở bừng đôi mắt, khuôn mặt đẹp đẽ và dịu dàng của Như Sênh hiện ngay trong tầm nhìn của cô.

-“Anh nhìn cái gì?”, cô hỏi.

-“Tai của em!”.

-“Tai thì có gì mà đẹp!”.

Anh không trả lời, chỉ chuyển qua một đề tài khác, “Tỉnh rồi thì dậy đi, không nên ngủ nướng!”.

-“...Sao anh biết là em đã tỉnh?”, cô đang muốn hỏi tiếp, lẽ nào trong phòng có lắp camera? Nhưng vẫn chưa kịp mở miệng, đôi môi đã bị người trước mặt bịt kín.

-“Hừm...”, người vốn vẫn còn mơ mơ màng màng lần này đã tỉnh táo hoàn toàn, cố gắng đẩy người đang ép vào mình ra, dịu dàng trách móc: “Em vẫn chưa đánh răng!”.

-“Anh đâu có để ý!”, Như Sênh mỉm cười, xem ra hôm nay tâm trạng anh rất phấn chấn.

-“...”. Khinh Văn vẫn còn nằm dài trên giường.

Như Sênh hai tay chống hai bên sườn cô, đôi mắt chăm chú nhìn người bên dưới: “Dậy đi nào, anh đưa em đi chơi!”.

-“Thật chứ!”, vừa nghe thấy đi chơi, mắt Khinh Văn sáng bừng lên, bật dậy khỏi giường, “Được, em dậy ngay lập tức!”.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Khinh Văn bị Như Sênh ép ăn chút bánh mỳ nướng kẹp dăm bông và uống sữa, cô chỉ mong có thể cùng anh ăn xong còn đi chơi nên ăn rất nhanh, cuối cùng bị Như Sênh nghiêm mặt giáo huấn, nói rằng ăn như thế sẽ không tốt cho dạ dày.

Chẳng phải là cô quá phấn khích sao? Những lần hai người đi chơi với nhau ít đến mức đáng thương, Như Sênh không muốn lãng phí thời gian cho việc chơi bời, ngày nghỉ cuối tuần bọn họ đều đến trung tâm mua sắm, cũng chỉ có vài lần như vậy, phần lớn thời gian Như Sênh đều ở trong phòng làm việc còn cô ngồi bên cạnh ngắm anh mà thôi.

Tuy nói khi người đàn ông chăm chỉ làm việc chính là lúc họ đẹp nhất, nhưng ngày nào cũng nhìn như vậy có lẽ thẩm mỹ cũng bị quá tải. Cũng có vài lần cô nhìn mãi, nhìn mãi rồi ngủ mất, cuối cùng khi Như Sênh gọi dậy, cô liền lên giọng oán trách, sau này nếu như bị mất ngủ sẽ giữ lấy anh để ngắm, một lúc sau thì sẽ ngủ được ngay. Như Sênh lực bất tòng tâm, chẳng hợp logic chút nào và cũng chỉ có mình cô mới có thể nghĩ ra được.

Vừa ra đến cửa, bên ngoài đã có một chiếc Audi đợi sẵn. Người ta thường nói Thượng Đế rất công bằng, bạn đã từng có thứ nào thì nhất định sẽ mất đi những thứ tương tự như vậy. Khi xưa đừng nói đến ô tô,

chỉ chiếc xe đạp Như Sênh cũng chẳng có nữa là, nhưng hiện nay, bước ra khỏi cửa đã có vị thế của người giàu có.

Như Sênh mở cửa để cô bước lên trước rồi mình vòng qua bên kia ngồi vào vị trí của người lái xe.

Trong xe cách âm rất tốt, điều hòa xua đi sự nóng nực ở bên ngoài. Khi xe khởi động, Khinh Văn cảm thấy vô cùng yên tĩnh, cô mở to mắt nhìn phong cảnh đang lùi dần về phía sau qua cửa sổ, giống như đang say xưa ngắm vật báu nào đó, ngay cả ánh mắt của Như Sênh nhìn cô khá lâu mà cô cũng chẳng hay biết.

Đột nhiên dường như nhớ ra điều gì cô liền quay sang Như Sênh hỏi: “Chúng ta đang đi đâu đấy?”.

–“Đến rồi sẽ biết!”, Như Sênh nói.

–“Em nhìn một lúc khá lâu, cảm thấy đường ở nước ngoài và ở Trung Quốc chẳng khác nhau là bao, chỉ có gương mặt người là không giống nhau thôi, nhưng ở đây đều phải dùng tiếng Anh hả? Vậy thì chẳng phải em sẽ luôn phải bám rịt lấy anh sao, nếu lạc đường thì biết làm thế nào?”.

Như Sênh bật cười: “Tiếng Anh cấp sáu của em lẽ nào là do quay cop?”.

–“Chẳng phải là vừa đủ điểm qua hay sao?”, cô nhăn nhăn mũi, “Hơn nữa đã lâu thế rồi, em chỉ nói những câu đơn giản, mà trước đây khẩu ngữ tiếng Anh của em cũng đâu có ra gì!”. Cô nói nhưng mắt vẫn bận rộn nhìn ra ngoài khung cửa, lúc đèn đỏ, nhìn thấy bà mẹ mang bầu đang đẩy chiếc xe nôi theo đoàn người vượt qua đường, trong xe là một đứa bé đang giương cặp mắt xanh biếc hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh, cô đột nhiên hỏi: “Như Sênh, anh thích con trai hay con gái?”.

–“Con trai!”.

–“Tại sao? Cái đồ trọng nam khinh nữ!”, cô lườm bầu bất mãn.

Như Sênh bật cười: “Con gái giống em có mà nguy, bám người thế cơ mà!”.

–“Người già thường nói: Con gái giống cha, con trai giống mẹ, anh chưa nghe bao giờ à? Em thích con gái, con gái giống anh nhất định sẽ rất thông minh, rất xinh đẹp, sau này có thể làm cả đồng con trai say mê, chẳng giống em cứ phải đi theo đuổi người ta!”. Cô ám chỉ, vì trước đây mình đã phải theo đuổi anh, không ngờ Như Sênh nhún mày nói: “Có người cầm dao ép em phải theo đuổi sao?”.

Khinh Văn: “...”.

Cô biết ngay rằng, biệt danh “Extreme cold” tuyệt đối không phải là hư danh.

Hai người nói chuyện một hồi, xe đã đi vào một khu yên tĩnh và nhiều cây cối, Khinh Văn đưa mắt nhìn, đó là một biệt thự rất đẹp mang phong cách châu Âu, xe dừng lại ven hồ phía trước ngôi biệt thự, Như Sênh dắt tay cô xuống xe, hai người cùng bước vào trong phòng khách, Khinh Văn nhìn thấy ngay Mạt Lạc ngồi trên ghế sofa, phong thái của cô ấy vừa cao ngạo mà vẫn đem lại cảm giác thoải mái dễ chịu cho người đối diện, bên cạnh còn có một quý bà trang nhã thoát tục.

–“Dì à, dì xem này, cô gái này chính là con dâu của dì, là người con gái mà con trai dì yêu nhất!”, Mạt Lạc ngọt ngào giải thích với quý bà bên cạnh.

Ánh mắt của người phụ nữ đó ngay từ đầu đã dừng lại trên người Khinh Văn làm cho cô bối rối. Sau câu nói của Mạt Lạc, sự bối rối của cô đã chuyển sang mơ hồ, cố gắng lấy lại dũng khí để đối diện với người phụ nữ đó, sao trông quen đến vậy - A, bà ấy chẳng phải là Tô Mỹ Kỳ - vốn là một ngôi sao ca nhạc cùng thời với mẹ cô đó sao?...

Cô ngẩn người ra một lúc, thấy ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào mình, trong khoảnh khắc áp lực càng gia tăng, hắng giọng, cô nói rất đông dạc: “Bác, chào bác, cháu là Khinh Văn!”.

Tuy trong lòng đang rất mờ mịt, nhưng cách xưng hô gọi là “bác” có thể xem là rất lịch sự và cũng không đến nỗi phải ngượng ngập khi gọi sai.

Khi Như Sênh kéo cô ngồi xuống ghế, Mạt Lạc nhìn về phía cô chớp chớp mắt: “Liệu có phải thay đổi cách xưng hô không nhỉ? Nên gọi là “mẹ” mới đúng!”.

Như có tiếng sét ngang tai, Khinh Văn chằm chằm quay sang nhìn Như Sênh.

-“Đó là mẹ anh!”. Như Sênh nói một cách đơn giản.

Một lần nữa, lại như có sét đánh ngang tai Khinh Vân, ngôi sao ca nhạc một thời là mẹ của Như Sênh? Có ai nói cho cô biết có phải cô vẫn còn đang ngủ mơ hay không? Sao cô càng nghe càng cảm thấy hồ đồ thế này?

Có lẽ đọc được sự nghi ngờ trong mắt Khinh Vân, bà Tô Mỹ Kỳ bật cười rất thoải mái. Khinh Vân ngẩn ngơ, cô cảm thấy so với sự cao ngạo và xa cách lúc đầu, trong chốc lát bà ấy đã trở nên vô cùng thân thiết.

-“Về việc này, chắc Như Sênh chưa nói với cháu, hôm nay nó đưa cháu tới đây có lẽ là cũng muốn cho cháu biết, để bác nói cho cháu nghe!”.

Thế là, Khinh Vân đặt hai tay trước gối, ngồi thẳng lưng, giống như tư thế ngồi chuẩn của một học sinh tiểu học đứng cảm nhìn thẳng Tô Mỹ Kỳ.

Bà Tô Mỹ Kỳ mỉm cười nói: “Cứ xem đây như nhà cháu không nên quá gò bó như vậy!”.

Cô cũng muốn thế lắm, Khinh Vân thầm tự nhủ, lúc đầu Như Sênh nói là đưa cô đi chơi, đâu có biết chuyện đi chơi này lại bất ngờ như thế này, cô không căng thẳng sao được?

Câu chuyện được kể lại, Khinh Vân lắng nghe mà trong lòng cảm thấy xót xa.

Khi còn trẻ Tô Mỹ Kỳ quen với cha của Như Sênh, đó là một tình yêu sét đánh, nhưng lúc đó cha của Như Sênh đã có gia đình, bà cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của người khác nên cam tâm tình nguyện làm một nhân tình bé nhỏ, sau đó đã sinh ra Như Sênh. Lúc đó Tô Mỹ Kỳ mới có mười mấy tuổi, một thiếu nữ đang là thần tượng như vậy, về cơ bản không đủ khả năng nuôi Như Sênh. Chiếc kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, người vợ chính thức của cha Như Sênh chính là mẹ của Mạt Lạc biết được chuyện đó, nếu như thông báo cho giới truyền thông thì danh tiếng của bà lúc đó sẽ bị sụp đổ. Phụ nữ đều như vậy cả, vì tình yêu thì danh tiếng cũng có đáng gì đâu, lúc đó Tô Mỹ Kỳ đã sẵn sàng để từ bỏ, nhưng lúc bấy giờ bị cha của Như Sênh ngăn cản. Vì cho rằng những chuyện xấu của gia đình không nên rêu rao ra bên ngoài, để tâm trạng của bà Mạt được thăng bằng, ông đã hứa với bà một điều kiện, đó là giao đứa con nhỏ là Như Sênh cho bà chăm sóc. Phụ nữ thường bị sự đổ kỵ và ghen tuông làm ở mắt, nhân lúc cha Như Sênh đi công tác xa, vào một ngày đông lạnh giá bà Mạt đã mang Như Sênh đến bỏ lại dưới gầm cầu. Sau khi cha anh về, biết chuyện đã vô cùng giận dữ, lập tức lái xe đến cầu để tìm kiếm, đi đi lại lại nhiều lượt mà không thấy bóng dáng Như Sênh đâu. Sau Khi Tô Mỹ Kỳ biết chuyện, quá đau lòng đến mức chia tay người tình sang Mỹ để phát triển sự nghiệp. Những ngày tháng sau đó, bà Mạt đều sống trong tâm trạng bất an bởi vì mình đã trực tiếp làm hại một sinh linh bé bỏng, lúc bấy giờ bà đang mang thai Mạt Phỉ, tối nào cũng gặp ác mộng, cuối cùng bà khó sinh, khi đứa trẻ bình an ra đời cũng là lúc bà ra đi mãi mãi.

Vì thế có thể lý giải tại sao ngay từ đầu cựu viện trưởng Mạt đã đối xử tốt với Như Sênh như vậy. Mạt Lạc lúc nào cũng chăm sóc anh giống như một người chị lớn, khi Mạt Phỉ bị tai nạn qua đời, viện trưởng Mạt không trách móc gì Như Sênh vì ông luôn cho rằng đó là những điều mà vợ con mình mắc nợ Như Sênh, huống hồ Mạt Phỉ từ khi sinh ra đã mắc bệnh tim, bác sĩ nói sống lâu nhất cũng chỉ được hai mươi năm tuổi.

Nếu như nghĩ như người bình thường, có lẽ Mạt Lạc sẽ rất hận Tô Mỹ Kỳ, nhưng nhìn cách bọn họ thân mật với nhau như hai mẹ con như vậy thật khiến người ta cảm thấy rất vô lý.

Cũng có thể coi Mạt Lạc là một người khác thường, tính cách của cô đến cả cựu viện trưởng thân sinh cũng không thể hiểu được, cô không những không hận bà Tô Mỹ Kỳ mà ngược lại còn cảm phục bà. Một người phụ nữ dành cả đời để yêu một người đàn ông như vậy, mà lại không dùng bất kỳ thủ đoạn nào để phá hoại hạnh phúc gia đình người đó, tình nguyện vất vả tha hương nơi đất khách và mất đi đứa con dứt ruột đẻ ra của mình, cũng chẳng muốn làm khó cho người đàn ông của mình. Người phụ nữ như thế thật vĩ đại biết bao.

Cuối cùng Khinh Vân cũng đã biết, Như Sênh đến Mỹ chính là để thăm mẹ đẻ của mình. Cô biết rằng anh vốn không khéo léo trong việc thể hiện tình cảm, trước khi đến Mỹ, chắc hẳn anh đã phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều, trên trán anh những ngày đó mờ xuất hiện nhiều nếp nhăn sâu.

Nhưng trong lúc Như Sênh đang mâu thuẫn như vậy, cô đã chẳng giúp gì được cho anh, thậm chí trong lòng còn có ý nghi ngờ anh lén lút ngoại tình. Giờ đây, sự áy náy trong lòng Khinh Vân càng lên đến cực điểm.

Buổi trưa hai người ở lại biệt thự dùng bữa, sau đó Như Sênh muốn đi luôn, lúc đầu nói muốn đưa người nào đó đi chơi, nếu không giữ lời, e rằng nổi bất an tồn tại trong lòng người đó càng trở nên mãnh liệt hơn.

Anh có biết đâu rằng, suốt buổi trưa hôm ấy sự áy náy khiến người ấy cảm giác như bị trừng phạt, đến cả lúc ăn cơm đầu óc vẫn còn để đâu đó.

Vừa ra đến cửa, Như Sênh đã hỏi: “Em muốn đi đâu?”.

Người bên cạnh lại rất lơ đãng, không hề có tâm trạng vui vẻ như trước khi ra khỏi nhà, thấy cô như sắp va phải biển chỉ đường, một đôi bàn tay to lớn kịp thời giữ cô lại.

– “Em lại làm sao vậy? Không vui à?”. Như Sênh chau mày.

Khinh Vân ngẩng đầu, vì ánh mặt trời chói quá khiến cô phải nheo mắt lại, “Có gì đâu...”, cô nói: “Em không quen ở đây, anh muốn đi đâu, em đi cùng anh đến đó là được rồi!”, nói đến đó, tâm trạng cô đột nhiên vui vẻ trở lại, “Như Sênh, về sau cho dù anh ở đâu, em cũng sẽ ở bên anh, được không?”.

– “Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó?”.

Lòng Khinh Vân thất lại, một câu bày tỏ lãng mạn thế mà anh lại có thể nói thành như thế này sao?

– “Được rồi, được rồi!”, anh kéo tay cô đi về phía xe, nỗi đau và sự áy náy trong lòng đã giảm đi ít nhiều.

Thành phố này thực sự rất rộng lớn, nếu nói đi chơi có lẽ là đến nửa ngày này cũng chẳng đi được đến đâu. Hai người lái xe đi loanh quanh một hồi, Khinh Vân đề nghị được đến thăm trường của Như Sênh học trước đây. Như Sênh không phản đối, hai người cùng đi dạo trong trường, cảm giác như thời gian đang quay ngược trở lại, họ nhắc lại những kỷ niệm khi còn ở trường đại học, hai bên như ngẫm hiểu nhau, những chuyện trong năm năm đó đều không hề nhắc đến. Thời gian như gió thổi hoa rơi, cô nắm tay anh đi trong ngôi trường nơi đất khách, ngắm phong cảnh và những âm thanh ồn ào xa lạ, bất giác những đau đớn và mất mát mà họ đã tổn bao tâm sức để quên đi đã được hạnh phúc bù đắp.

Ngồi trên thảm cỏ đến tận khi trời tối, Như Sênh đưa cô đến nơi phồn hoa nhất ở trung tâm thành phố.

Hai bên con đường dài dằng dặc là những công trình kiến trúc mang đậm phong cách Âu - Mỹ, trung tâm mua sắm rộng lớn với các loại thương hiệu thời trang nổi tiếng...v.v. Khi màn đêm, chúng cùng nhau tỏa sáng, cả khi phố đều thắm đẫm vẻ đẹp hoa mỹ tràn đầy màu sắc. Thoang thoang gần xa mùi bánh mì, mùi pho-mat nồng nặc cùng hơi nóng băng lạnh trong không trung, đám đông nhộn nhịp, những người đang đi tới nói tiếng Anh cô nghe không hiểu, một nghệ sỹ đường phố đang chơi accordion, tiếng nhạc du dương khiến tâm trạng của Khinh Vân càng trở nên vui vẻ.

Hóa ra hạnh phúc không phải là một thứ được định nghĩa ở nơi đâu, lúc nào hay lãng mạn ra sao. Mà là dù ở bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào chỉ cần có anh bên cạnh thì đó chính là niềm hạnh phúc giản dị và viên mãn nhất.

Đến một ngã rẽ, Như Sênh dắt tay Khinh Vân đi vào một cửa tiệm có tủ kính rất đẹp, vô cùng thu hút, khi cửa mở sẽ kéo những chiếc chuông nhỏ phía trên phát ra những tiếng leng keng lạnh lạnh nghe rất vui tai.

Khinh Vân bước vào mới phát hiện ra đây là một tiệm trang sức rất lớn, cô không hiểu, quay sang nhìn Như Sênh hỏi: “Đến đây để làm gì?”.

Như Sênh cười đáp: “Em không có lỗi tai!”.

Cô không có lỗi tai vì đã từng nghe người ta nói rằng: Con gái xuyên lỗ tai thì kiếp sau vẫn là con gái, lúc bấy giờ vì muốn kiếp sau làm con trai nên cô đã không xuyên. Nhưng đâu có liên quan gì đến chuyện đến nơi này?

– “A!”, người nào đó cuối cùng cũng nhận ra: “Anh, không phải anh muốn em đến đây để xuyên lỗ tai đấy chứ!”.

Nụ cười trong mắt Như Sênh càng trở nên nồng nàn, anh nói: “Yên tâm đi, nghe nói là không đau đâu!”.

“Nghe nói!”.

Chỉ là “Nghe nói”thôi mà.

Một nhân viên mắt to, tóc vàng lịch sự mỉm cười chào họ, khi họ đến trước quầy liền dùng tiếng Anh lịch sự hỏi han.

Khi về nhà, trên tai Khinh Vân đã có thêm một đôi khuyên nhỏ, tùy theo từng góc độ đá trên đó cũng phát ra thứ ánh sáng lấp lánh, thoát ẩn thoát hiện.

Sau khi tắm xong, Như Sênh ngồi trên giường dùng bông giúp cô lau chỗ tẩy đồ bên tai.

Mặt Khinh Vân trắng bệch, quả nhiên cái kiểu “nghe nói” này không thể tin được. Lúc mới đầu đúng là không đau, nhưng khoảng nửa tiếng sau thì tai cứ như bị lửa đốt đỏ rực lên, lại còn phát nóng nữa chứ.

Động tác của Như Sênh nhẹ nhàng, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Khinh Vân nghịch ngợm đôi khuyên tai bằng đá tinh xảo trên tay, vui vẻ nói: “Thấy anh lén lút mua quà tặng cho em thế này, em sẽ không trách anh nữa!”.

Tay Như Sênh ngừng lại nhưng anh không nói gì.

Khinh Vân cho rằng anh vẫn còn áy náy, nghiêng đầu mỉm cười với anh: “Em thật sự không trách anh đâu, anh đâu cần tỏ ra như thế chứ!”.

Như Sênh quăng miếng bông vào sọt rác, nhìn cô: “Anh tỏ ra như thế nào?”.

-“Tỏ ra rất hối lỗi”.

-“Hối lỗi?”. Như Sênh hỏi, “ Sao anh phải thấy có lỗi?”

-“Ầy...”, được rồi! Cứ xem như cô tự tưởng tượng đi, Dù sao đây cũng đâu phải là lần đầu tiên.

Khinh Vân quay người lại, rúc người vào trong chăn, kín như bưng. Độ nóng trên tai dường như đã dần lan lên mặt, thật đáng ghét, tại sao lúc nào cô cũng mất mặt trước anh như thế?

-“Khinh Vân...”.

Trong lúc cô đang muốn giấu mặt trong gối để che đi sự xấu hổ trong lòng thì giọng của Như Sênh lại vang lên bên tai.

-“Sao vậy?”, vì bị vùi trong gối nên giọng cô có vẻ nghèn nghẹn.

-“Em đánh rơi đồ rồi!”.

Đánh rơi đồ? Theo bản năng cô ngóc đầu dậy, “Sao...”, vẫn chưa kịp nói xong thì bị người ta lao đến ôm chặt rồi đặt lên đùi, bị giam trong vòng tay anh.

Hơi thở ấm áp của Như Sênh phả bên tai cô, buồn buồn: “Tai còn đau không?”.

Cô ngẩng đầu, chỉ cảm thấy trong đáy mắt sâu thẳm như giếng nước kia đang ánh lên một tâm tư khó đọc thành tên, thậm chí đến thân thể anh cũng đang căng ra như một sợi dây đàn.

-“Không đau!”, cô thật thà trả lời.

-“Lúc này Mạt Lạc có gọi điện đến!”, giọng nói của anh khàn khàn.

-“Vâng...Chị ấy nói gì?”, Khinh Vân cảm thấy thân thể trở nên mềm nhũn, toàn thân nóng bừng một cách lạ thường.

-“Chị ấy nói ngày mai đi...Arapahoe Basin...”, hơi thở của anh ngày một gần hơn.

Khuôn mặt cô dần dần ửng đỏ, hơi thở cũng ngắt quãng: “Gi...là ý gì vậy?”.

-“Nơi trượt tuyết mùa hè!”, làn môi anh đã gặp vành tai cô, có cảm giác hơi đau, đầu cô ngọ nguậy.

Một giây sau, đã bị anh cướp mất làn môi một cách mãnh liệt.

Đêm nay thuộc về họ, nhục cảm dẫn dụ con người, ánh mắt mơ màng, bờ môi hé mở, không chỉ thân thể mà đến cả tâm hồn cũng dần dần hòa quyện làm một. Hơi thở gấp gáp, cơ thể nóng bỏng, tiếng rên trầm bổng, động tác mạnh mẽ, chiếc rèm cửa sổ xanh biếc phản chiếu hình bóng hai người trùng lên nhau, âm thanh đưa đôi phương lên đỉnh cao.

Chuyện tình yêu muôn đời vẫn vậy, chẳng qua chính là việc chúng ta gặp gỡ, sau đó ly tan, rồi lại tái hợp, với nhiều cách gặp gỡ không giống nhau, nếu như bạn vẫn ở nơi đây.

Khi Khinh Văn mơ màng mở mắt, trời đã sáng bạch.

Như Sênh ở bên cạnh, một tay ôm lấy eo cô, vẫn còn ngủ rất say.

Chiếc chăn mỏng mềm mại vắt hờ ngang qua em, làn da nõn nà được phủ lên một lớp ánh sáng lấp lánh, làn môi mỏng hơi sáng lên trong ánh sáng rạng ngời của sớm mai. Trong đầu Khinh Văn vẫn còn ấn tượng về sự chà xát của làn môi đó lên thân thể và đưa cô hết lần này đến lần khác cập bến bờ của sự ngọt ngào và đắm say.

Thực tế đã chứng minh, những người đàn ông lạnh lùng khi phần kích lại vô cùng nhiệt tình, anh ghì chặt lấy Khinh Văn đáng thương và liên tiếp tấn công đến mấy lần, thực sự cô rất mệt, chỉ muốn chối từ nhưng khi bắt gặp đôi mắt mơ màng của anh nhìn mình đắm đuối và tình tứ, rốt cuộc cô cũng không thể thoát khỏi sự cám dỗ từ nơi anh rồi ngoan ngoãn gởi tay đầu hàng.

Trước đây, cô chưa bao giờ cảm thấy Như Sênh là người phóng túng.

Hay bởi vì anh muốn bù đắp lại tất cả những lần chưa “trả bài” trong suốt một tuần xa cách vừa qua?

Không có câu trả lời vì Như Sênh ngủ một mạch đến tận hai giờ chiều, sau khi tỉnh dậy lại vội vã kéo cô đến gặp Mạt Lạc.

Arapahoe Basin (khu trượt tuyết mùa hạ) là khu trượt tuyết đông cửa muộn nhất ở Mỹ, hàng năm khu này bắt đầu mở cửa từ cuối tháng mười một và kéo dài đến tận tháng sáu, thậm chí có năm còn kéo dài đến tận tháng bảy, là khu trượt tuyết cao nhất ở Bắc Mỹ, phải đi lên bằng cáp treo, giá cả cũng phải chăng.

Cuộc hẹn vào lúc hai giờ ba mươi phút, tất nhiên họ đã đến muộn, khi thay xong quần áo trượt tuyết thì Mạt Lạc và mọi người đã đứng đợi ở đó.

–“Anh Phạm, lần nào anh cũng đến muộn, thật khiến người ta giận dữ!”.

Như Sênh giải thích: “Ngủ quên mất!”.

–“Lại phóng túng quá độ chứ gì?”, anh chàng cao to đứng gần trên anh.

Mọi người ngẩn ra, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Khinh Văn theo sự ám chỉ của anh chàng đó, khuôn mặt cô đang đỏ bừng sau mái tóc dài. Khi thấy mặt cô trở nên đỏ ửng, tất cả đều không nhận được đều phá lên cười, chỉ tiếc là không có cái lỗ nào để cô chui xuống.

Khi mọi người ào ào hỏi về thân phận của Khinh Văn, Như Sênh trả lời rất tự nhiên: “Đây là cô dâu mới của mình!”. Tuy đây là một lý do vô cùng chính đáng để lý giải cho sự phóng túng quá độ, nhưng Khinh Văn vẫn không tránh khỏi cảm giác xấu hổ, cũng may mọi người ở đây đều là lưu học sinh Trung Quốc qua Mỹ du học, tính cách cởi mở, quan niệm khá thoáng, trong lúc nói chuyện cô dần dần trở nên bạo rạn hơn.

Khinh Văn chưa bao giờ trượt tuyết, nên khi tất cả mọi người đều chơi đùa rộn rã thì Như Sênh kiên nhẫn dạy cô, đương nhiên anh là một vận động viên trượt tuyết có hạng.

–“Anh vẫn hay đi trượt tuyết hả?”, cô hỏi.

Anh gật đầu, sống ở Mỹ bốn năm, xung quanh có cả một đám bạn đều thích trượt tuyết, nói không biết thì sao có thể chấp nhận được?

Dạy một lúc, Như Sênh nói: “Bây giờ em thử đi, thực ra trượt tuyết cũng tương tự như trượt băng, cần chú ý giữ thăng bằng, em trượt băng cũng rất cừ mà, trượt tuyết chắc cũng chẳng thành vấn đề gì đâu!”.

Nói như vậy cũng chẳng có gì là sai, nhưng cũng lâu rồi cô không trượt băng, huống hồ đây lại là tuyết, băng và tuyết cũng khác nhau nhiều chứ! Cô thử trượt vài lần, những lần đó đều không tránh khỏi bị ngã, cũng

mấy có Như Sênh ở ngay đằng sau, khi cô sắp ngã anh đều kịp thời giữ lại được, nếu có ngã cũng không đến nỗi khó coi lắm.

Tập một hồi, cũng chậm chậm trượt được một đoạn ngắn, cô bức bối trong lòng bèn nói với anh rằng: “Anh ra đằng trước cách một trăm mét, đợi em ở đó, em sẽ trượt tới chỗ anh!”.

Như Sênh có vẻ không yên tâm: “Em có làm được không đấy?”.

– “Có một thầy giáo “đỉnh” như anh dạy, lẽ nào em không làm được!”. Về mặt Khinh Văn như đang muốn nói với Như Sênh “Anh yên tâm đi!” rồi đẩy anh ra đằng trước đợi mình.

Như Sênh không nói gì, làm ra vẻ không thèm quan tâm đến cô, một mình lướt lên phía trước, nhưng vẫn dừng lại ở nơi cách chỗ Khinh Văn đứng khoảng một trăm mét.

Khinh Văn nhìn Như Sênh cách không xa lắm, ánh nắng đang đổ xuống thân thể anh, mái tóc ngắn đen nhánh tương phản với mái tuyết trắng tạo thành bức tranh đen-trắng, chàng trai tự cơn gió đứng cách đó không xa, lúc này đây trong mắt cô chỉ có mình anh.

Cô giơ tay, hua hua trên mặt đất trượt xuống phía dưới, tốc độ gió bên người cô ngày một nhanh, mười mét, hai mươi mét, ba mươi mét... Tất cả các sợi dây thần kinh của anh đều căng lên và nhạy cảm hơn bao giờ hết, nhưng tốc độ của cô ngày càng nhanh, nhanh đến mức cô cũng không dừng lại được, dường như theo phản xạ, cô quăng chiếc gậy trượt tuyết trong tay ra xa rồi đột nhiên kêu toáng lên: “Như Sênh- ồm, ồm!”.

Hai cánh tay dang rộng, trượt thẳng về phía anh.

Đôi mắt sâu thẳm của Như Sênh lạnh băng, thềm rửa một tiếng, đứng vững tại chỗ rồi ôm chặt cô vào lòng, vì lực đẩy quá mạnh nên hai tay vừa ôm chặt lấy Khinh Văn, đồng thời xoay một vòng tại chỗ.

– “Ồng ồc!”, khác với vẻ mặt hớn hở của cô, mặt Như Sênh lại trở nên khó coi hơn bao giờ hết, “Sao lại làm loạn lên như vậy, ngộ nhờ anh không giữ được em thì sao?”.

– “Sao lại có ngộ nhờ được, em biết chắc chắn anh sẽ giữ được em, không phải à?”.

Cô cười híp mí nói.

Vốn hành động của hai người đã thu hút sự chú ý của mọi người, lại thêm những lời đối thoại như vậy khiến cho tất cả không ngừng vỗ tay cổ vũ và tán thưởng.

Lúc này, chợt Cố Tân đứng gần đó, dang rộng hai cánh tay, hét toáng lên: “Tiểu Lạc, đừng xấu hổ! Nào, đến đây, đến với vòng tay anh!”.

Mặt Lạc ngẩn người, đỏ bừng mặt, vốc vội một nắm tuyết ném trúng trán anh ta.

Đám đông rộ lên tiếng cười sảng khoái, Khinh Văn cũng không nhịn được bật cười, đột nhiên như nhớ ra điều gì, cô nghi hoặc ngẩng đầu hỏi anh: “ Cô bạn gái của bạn học anh nói lần trước...liệu có phải là...”.

Như Sênh cười ảm áp: “Đúng như những gì “phu nhân” nghĩ!”.

– “Như Sênh...”, Khinh Văn lặng đi, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, anh quỳ gối, đôi mắt đen láy như ngưng đọng thành băng trong tuyết trắng.

– “Khinh Văn!”, anh nói: “Chúng ta kết hôn nhé!”.

Khinh Văn đứng ở đó, ngây ra như một khúc gỗ. Đột nhiên một dải cầu vồng dừng xuất hiện, tâm trí cô dường như xuyên thẳng qua các đám mây, bảy sắc cầu vồng rực rỡ phát tán, một màu, hai màu, ba màu...sắc màu rung động tràn ngập trong trái tim cô. Khinh Văn nghẹn ngào nói: “Anh thấy đấy, trước đây rất lâu Tiểu Nghệ đã nói với em rằng: Anh không hề tốt một chút nào, nhưng em chỉ muốn lấy anh!”.

Khi nói ba từ cuối cùng, đầu lưỡi lú lại, âm điệu như đang thì thầm.

Đột nhiên một sức mạnh cuốn lấy eo và ôm chặt cô vào lòng, bên tai vang lên những lời chúc tụng và tràng pháo tay còn giòn giã hơn cả lúc trước.

Cô gục đầu lên vai anh, mặt đỏ bừng bừng, môi mím lại thật chặt, sau đó dường như không kìm được, cô ngẩng đầu lên, rồi lại cúi xuống, cúi xuống thật thấp và cười giòn tan.

Khu trượt tuyết mênh mông rộng lớn dường như dự cảm được niềm vui và hạnh phúc sẽ tràn ngập cuộc sống trong tương lai.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng một cái đã đến cuối năm.

Khinh Vân quyết định chọn ngày mừng một tháng một năm tới để cử hành hôn lễ, cô nói đó là ngày sinh nhật của Tô Nghê, người đầu tiên làm chứng cho cuộc hôn nhân này chính là Tô Nghê. Cô muốn ở trên thiên đường, người bạn tốt nhất đó có thể chứng kiến hạnh phúc của cô.

Như Sênh không hề phản đối, dù sao thì người cũng đã là của anh, hôn nhân chẳng qua chỉ là hình thức.

Tết năm đó, tuyết rơi ở rất nhiều thành phố, Khinh Vân đưa Như Sênh về thăm cha mẹ ở thành phố H. Hình như đã hơn một năm nay ông Tổng không được gặp con gái, lúc gặp gỡ ở sân bay cứ nói nói cười cười, bà Tổng lại càng xúc động hơn, nước mắt vòng quanh, khóe mắt hoe đỏ, rồi còn trách con gái đã lâu như vậy mới về thăm nhà một lần, đúng là chẳng hiếu thuận chút nào. May mắn thay, khi họ thấy con rể tương lai, ánh mắt họ hiện lên vẻ hết sức hài lòng.

Buổi tối, mọi người quây quần quanh bàn ăn, Khinh Vân trổ tài nấu món canh sủi trường của mình và được cha mẹ hết lời khen ngợi, không khí vô cùng đầm ấm. Sau bữa ăn, Khinh Vân nói muốn đưa Như Sênh đi thăm thú xem thành phố H có những thay đổi gì.

Khi xuống đến dưới lầu mới nhớ ra quên đem theo chìa khóa nhà, để Như Sênh đợi ở đó, cô vội vã chạy lên lấy.

Chìa khóa đặt ở bồn hoa trước cửa nhà, khi cô chuẩn bị đóng cửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ bên trong vọng ra, “Chẳng trách Tiểu Văn luôn phản đối khi em nhắc đến chuyện bạn trai, cậu con rể tương lai này chẳng phải chính là bạn trai của nó khi còn học đại học đấy sao? Nghe đâu đã đi Mỹ và cũng đã chia tay rồi mà!”, đó là giọng của bà Tổng.

Ông Tổng nói: “Thanh niên mà, chuyện hợp tan cũng là thường tình. Chàng trai có thể khiến cho con gái rượu của chúng ta vui vẻ vào bếp nhất định không phải là người tầm thường!”.

Khinh Vân khép cửa lại, lúc quay người đi, khóe mắt ngân ngấn nước nhưng trên miệng lại nở nụ cười tươi rói như hoa.

Cô chạy xuống dưới lầu, không thấy bóng dáng Như Sênh đâu, ra khỏi tòa nhà, cô đưa mắt tìm kiếm, mặt đất mênh mang một màu trắng tinh khiết, hai người tuyết đang nhìn về phía cô.

Cô chạy đến xem, chỉ trong một lúc Như Sênh đã đắp được hai người tuyết lớn, nhìn kỹ hơn, ở giữa còn có một người tuyết nho nhỏ.

– “Nhanh thế sao? Lẽ nào anh có phép thuật?”.

Như Sênh cười: “Trước đây mỗi lần đến Tết, vì không mua được pháo nên anh đều đi đắp người tuyết cùng Như Tiêu, từ đó mà tích lũy được kinh nghiệm!”.

Anh nói rất tự nhiên, trong giọng nói không hề phảng phất chút bi thương nào.

Đột nhiên Khinh Vân cảm thấy xót xa trong lòng, cô ngược đôi mắt sáng như sao nhìn anh: “Như Sênh, anh dạy cho em bí quyết đắp người tuyết thật nhanh đi, sau này em sẽ cùng anh đắp sức!”.

– “Được!”. Như Sênh gật đầu, dắt tay cô đến trước mặt người tuyết.

Khinh Vân quỳ xuống, nhìn bé người tuyết vẫn còn chưa được tạo mắt mũi, chân tay, cô cười nói: “Con yêu ngoan, mẹ đến rồi, con sẽ có mắt và mũi ngay thôi!”.

Mỉm cười nhìn cô, trong sâu thẳm đôi mắt Như Sênh ngập tràn niềm yêu thương vô bờ bến.

Có trời đất chứng giám, trong giờ khắc này đây, tình yêu đã trở thành vĩnh hằng.

Hết.

Cuối cùng thì tình yêu của họ cũng viên mãn! Tạm biệt Tổng Khinh Vân, tạm biệt Phạm Như Sênh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-nhau-viet-cau-chuyen-cua-chung-ta>